

ABDULLAH ÖCALAN

SECME YAZILAR

CİLT — III

Institut kurde de Paris

**WEŞANÊN
SERXWEBÛN**

Institut kurde de Paris

ABDULLAH ÖCALAN

Institut Kurde de Paris
Bibliothèque
Fonds Mirella Galletti

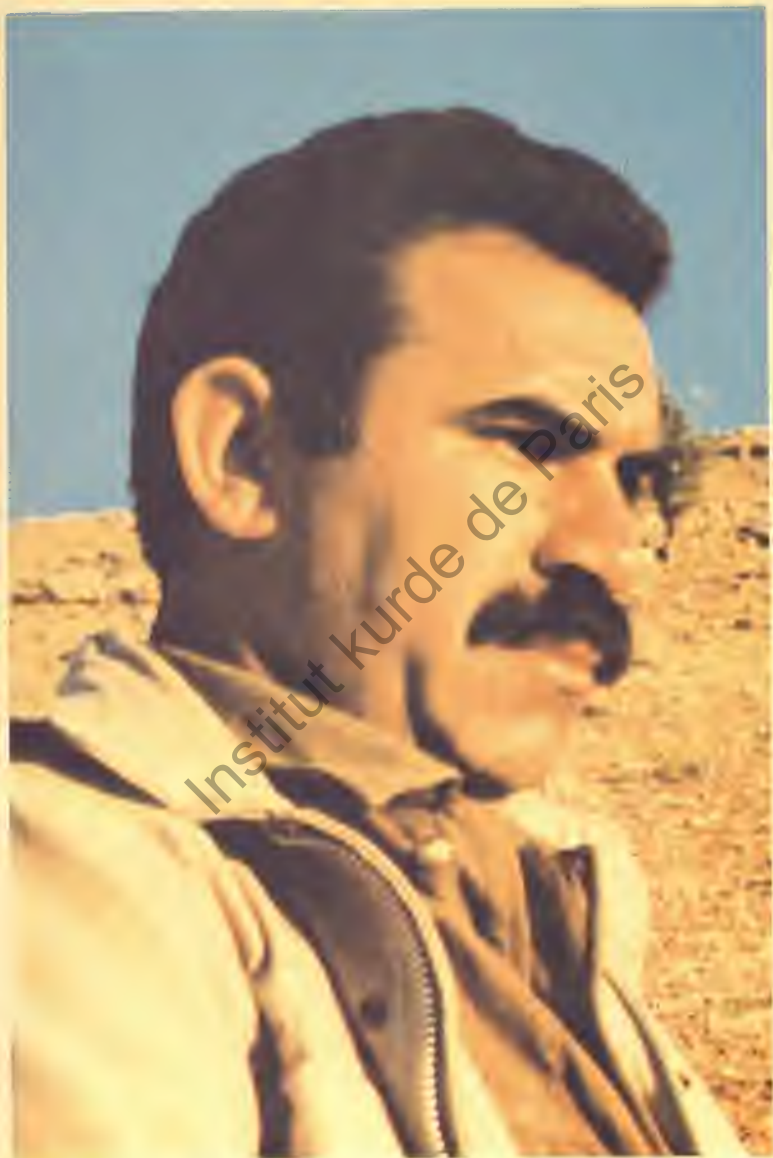
SEÇME YAZILAR

CİLT — III

Institut kurde de Paris

**WEŞANÊN
SERXWEBÛN**

Institut kurde de Paris

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN

Institut kurde de Paris

ABDULLAH ÖCALAN

SEÇME YAZILAR

CİLT — III

Institut kurde de Paris

**WEŞANÊN
SERXWEBÛN**

43

WEŞANÊN SERXWEBÛN - 43

Birinci baskı: Mayıs 1988

Institut kurde de Paris

Herausgeber:
Agri Verlag
Aachener Str. 514-520
D- 5000 Köln 41

İÇİNDEKİLER

	Sayfa
Yayınevi Notu	9
KÜRDİSTAN HALKININ ÖZGÜR YARATILIŞINDA PKK'NIN	
9. YILININ ANLAMI	13
Dünyamız hangi Tarihi ve Güncel Gerçeklerle	
Hesaplaşmak Durumundadır?	15
PKK Gerçeğinde Evrenselliğin Dile Gelişi ve	
Kazandırdığı Değerler	25
PARTİMİZ VE HALKIMIZ 1987 YILINDA ULUSAL	
DİRENİŞ SAVAŞIMIZI DAHA DA YÜKSELTECEKTİR	35
1987 NEWROZ'U HALKIMIZIN KURTULUŞ TALEBİNİN,	
PARTİMİZ TARAFINDAN YÜKSEK BİR TEMSİLİNİ	
BERABERİNDE GETİRMEKTEDİR	61
PKK, Yeninin Yaratıcısı, Direnişin Yükselticisidir	64
PKK, Büyük Bir Karar Organı ve Eylem Hareketidir	70
PKK, Cepheleşen ve Ordulaşan Halktır	74
Kazanan ve Yeniyi Yaratan Bağımsızlık Çizgisi, Kaybeden	
ve Eskiye Ait Olan İşbirlikçilik,	
Reformizm ve Uzlaşıcılıktır	79
Partimiz ve Halkımız, Düşmanlarına Karşı	
Daha Kararlı Savaşacaktır	90
Yiğit Kürdistan Halkı!	91
Tüm Partili Militanlar!	92
Emekçi Türkiye Halkı!	95
Bölgemizin Tüm Anti-Emperyalist Güçleri!	97
Sosyalist Güçler ve İlerici İnsanlık!	97
ÖZGÜRLÜK YÜRÜYÜŞÜ	99
EKİM DEVRİMİNİN 70. YILDÖNÜMÜNDE GERÇEKLEŞEN	
SOSYALİZMİN SORUNLARI VE KÜRDİSTAN DEVRİMCİ	
GERÇEĞİ	115
Toplumsal Devrimler Sürecinde Ekim Devrimi'nin	
Yeri ve Önemi	117
Ekim Devrimi Sapmalara Karşı Mücadele İçinde	
Zafer Kazanmış ve Zaferini Kesinleştirmiştir	125
Gerçekleşen Sosyalizmin Sorunları ve Dünya	
Devrim Sürecine Yanılgılı Yaklaşımlar	135
Ekim Devrimi ile Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi	
Arasındaki Bağ	144
PKK, 70. Yıldönümünde Ekim Devrimi'nin Ruhunu	
Yaşatıyor	148

Partimiz, Teslimiyetin ve Tasfiyeciliğin Her Bıçımını Altıdecek, Devrimci Direniş Mücadelesini Yükselterek Sosyalizme Tarihi Katkısını Yapacaktır	156
ERKEN SEÇİM SONRASI FAŞİST-SÖMÜRGEÇİ REJİMİN DURUMU, YAŞANAN GELİŞMELER VE GÖREVLERİMİZ	163
PKK'NİN 10. YILINA GİRİŞİNİN ANLAMI VE YÜKLEDİĞİ GÖREVLER	193

TALİMATLAR

KOMUTA ÖZELLİKLERİMİZİ YETKİNLEŞTİRELİM, DEVİRİMCİ PRATİĞE DOĞRU YÜRÜYELİM	231
KONGRE ÇİZGİSİNİ DOĞRU YORUMLAYALIM; ORTAYOLCULUĞA KARŞI MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM; KONGRE ÇİZGİSİNİ HAYATA GEÇİRİRKEN TÜM YARATICILIĞIMIZI SERGİLEYELİM	277

Yayınevi Notu

İlk iki cildini '86 yılı içerisinde yayınladığımız **Seçme Yazılar**'ın 3. cildini de böylelikle okuyucuya ulaştırmış bulunuyoruz. PKK Genel Sekreteri **Abdullah ÖCALAN** yoldaşın, 1986-87 yılları içerisinde **Serxwebûn** gazetesinde yayınlanan yazılarının ve Parti örgütlerine sunulmuş olan talimatlarının bazılarını elinizdeki cilde aldık. Bütün bu yazı ve talimatlar, halkımızın tarihinde büyük bir öneme sahip olan ve bir zirveyi oluşturan III. Kongre sonrası yapılan değerlendirmeleri kapsamaktadır. Bu durum, elinizdeki cildin önemini daha da arttırmaktadır.

Bugün PKK adı, Kürdistan'la özdeşleşmiştir. PKK tarihi, bu bakımdan halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde önemli bir evreyi oluşturmakla birlikte, mutlaka doğru kavranması ve uygulanması gereken bir gerçekliği oluşturmaktadır. "**Kürdistan Halkının Özgür Yaratılışında PKK'nin 9. Yılıın Anlamı**" yazısı, işte bu gerçekliği bir kez daha bütün yönleriyle ortaya koymaktadır. PKK'nin 9 yılda katettiği mesafenin yanı sıra, bugün uluslararası alanda nasıl bir güç durumuna yükseldiği ve sosyalizme yaptığı katkılar izah edilmektedir. III. Kongre gerçekliğinin PKK

tarihi ve Kürdistan halkı açısından taşıdığı önemin ne olduğu da açık bir şekilde izah edilmektedir.

"Partimiz ve Halkımız 1987 Yılında Ulusal Direniş Savaşımızı Daha da Yükseltecektir" adlı yazı, '87 yılının ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından ne gibi anlamlarla yüklü olduğunu ortaya koymaktadır. '87 yılının da halkımız açısından kazanılmış bir yıl haline getirileceği bu yazıda ifade edilmektedir. '87 yılını geride bıraktığımız bugün bu değerlendirmelerin doğruluğunun kanıtlanışını da görüyoruz.

1987 yılı Newroz'unun halkımız, ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından öneminin ne olduğu **"1987 Yılı Newroz'u Halkımızın Kurtuluş Talebinin, Partimiz Tarafından Yüksek Bir Temsilini Beraberinde Getirmektedir"** yazısında dile getirilmektedir. Kuşkusuz bizde Newrozlar'ın anlamı bellidir. Ama her yeni Newroz, yeni bir umut, zafere bir adım daha yaklaşmak demektir. '87 yılı Newroz'unun bunlarla birlikte, yine de ayırıcı özellikleri vardır. III. Kongre kararlarının uygulanması için hazırlıkların bir atılım şeklinde pratiğe yansıdığı bir dönem olması ve bu kararların doğruluğunu kanıtlaması, belki de onun en belirgin farklarından birisidir.

Bir parça özgür vatan toprağının kurtarılmasının anlamının ne olduğu bilinmektedir. Kuşkusuz halkımız açısından da bir avuç toprağın özgürleştirilmesinin anlamı derindir. İşte '87 yılı Nisan'ında bir atılım şeklinde başlatılan Özgürlüğe Yürüyüş Harekatinin anlamı da bu gerçeklikte dile gelmektedir. Bu konuda kapsamlı değerlendirmeleri ise **"Çağımızın en yüksek ideallerinin gerçekleştirileceği bir insanlık cumhuriyetine doğru / Özgürlük Yürüyüşü"** adlı yazıda bulacaksınız.

SSCB'deki gelişmeler, yürütülen tartışmalar, glasnost (açıklık) ve perestroika (yeniden yapılanma) politikası, ABD ile yürütülen nükleer silahların sınırlandırılması ve barış görüşmeleri, dikkatlerin sosyalizmdeki gelişmelere çekilmesine yol açtı. Ekim Devrimi'nin 70. yıldönümünde, 70 yıllık sosyalizmin pratiğinin tartışmaya açılması ve var olan sorunların halk ile birlikte aşılmaya çalışılması vb. çabalar, SSCB'deki gelişmelere karşı ihtiyatlı ve aynı zamanda doğru bir yaklaşımı tutturmayı zorunlu kılıyor.

Ekim Devrimi'nin 70. yılında bu tür bir gelişmenin yaşanmasının anlamı nedir? Bugün Leninizmin doğru uygulama sorunları nelerdir? Bu ve benzeri sorulara doğru bir yanıt vermek önem taşımaktadır. Yine, PKK ve Kürdistan gerçekliğinin sosyalizmle olan

ilişkisinin anlamını nasıl yorumlamak gerekir? Bu konuları bir soru işareti olmaktan çıkarmak için **"Ekim Devrimi'nin 70. Yıldönümünde Gerçekleşen Sosyalizmin Sorunları ve Kürdistan Devrimci Gerçeği"** adlı yazı iyi irdelenmeli ve doğru bir temelde kavranmalıdır. Bu görev, aynı zamanda bugün PKK'nin Leninizmi temsil eden gerçeği ile de tam bir uyum arz etmektedir.

Türk faşist rejiminin yaşadığı bunalım, derinleşen çıkmazı ve alternatifsizliğinin nasıl onu yıkımla karşı karşıya getirdiği iyi bilinmektedir. Başvurulan erken seçim ve referandum aldatmacası bile onu kurtarmaya yetmemiştir. Bu oyunlar, bu çürümüş rejimin çıkmazını daha fazla açığa çıkarmaktan başka bir sonuç vermemiştir. Bu konulardaki değerlendirmeleri ise, **"Erken Seçim Sonrası Faşist-Sömürgeci Rejimin Durumu, Yaşanan Gelişmeler ve Görevlerimiz"** adlı yazıda bulacaksınız. Bu yazı, aynı zamanda bugün Kürdistanlı ve Türkiyeli devrimcileri bekleyen görevlerin neler olduğuna da yer verildiği kapsamlı bir değerlendirmedir.

"PKK'nin 10. Yılına Girişinin Anlamı ve Yüklediği Görevler" adlı yazıda ise, PKK gerçekliğinin anlamının ne olduğu ve bunun nasıl kavranması gerektiği ortaya konulmuştur. PKK'nin şimdiye kadarki gelişmesinde 10 yılın anlamının iyi kavranması, bugün kişiyi karşı karşıya bulunduğu anın tarihsel görevlerini gerçekleştirme sorumluluğunu, daha başarılı bir şekilde yerine getirmesi yolunda son derece önemli bir silahla donatacaktır. Bu bakımdan, PKK Genel Sekreteri **Abdullah ÖCALAN** yoldaşın 10. yıla ilişkin yazısı, iyi bir şekilde özümsemesi gereken bir değerlendirmedir.

Cildin sonuna ise, daha önceki ciltlerde yaptığımız gibi talimatları aldık. Her iki talimat da III. Kongre sonrası yürütülen çalışmalarda ortaya çıkan yetersizliklere, yanlış anlayış ve yaklaşımlara karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiğini ortaya koymaktadır. Savaş hattının yetkin bir militanı olmak için nelerin yapılması gerektiği, gerek **"Komuta Özelliklerimizi Yetkinleştirelim, Devrimci Pratiğe Doğru Yürüyalım"**, gerekse de **"Kongre Çılgısını Doğru Yorumlayalım; Ortayolculuğa Karşı Mücadeleyi Yükseltelim; Kongre Çılgısını Hayata Geçirirken Tüm Yaratıcılığımızı Sergileyelim"** başlıklı talimatlarda çok açık bir şekilde ortaya konmakta ve doğru çözüm dayatılmaktadır. Ortayolculuğun gelişmeyi nasıl frenlediği, yapıyı nasıl muğlak, ikircikli ve kararsız bir ortama sürüklediği ve ne pahasına olursa olsun bu hastalığın terk edilmesi gerektiği gözönüne serilmektedir. Bütün militanların ve

aynı zamanda yurtseverlerin de okumaları, gerekli sonuçları çıkarıp özümsemeleri gereken bu talimatlar, Kongre gerçeğinin kapsamlı bir ifadesi olarak da büyük bir önem taşımaktalar.

III. Cilt'e aldığımız yazılar, bunlardan oluşuyor. Anlamlı bir zirve olan III. Kongre'den sonra bir yılı aşkın süredir yapılan değerlendirmelerden seçme yaparak oluşturduğumuz bu yeni cildi okura sunmakla, yapmamız-yerine getirmemiz gereken görevlerin ancak bir kısmını yaptığımıza inanıyoruz. Okuyucunun bu yazılara gereken karşılığı vereceği inancı ile başarılı bir mücadelenin bizim olmasını diliyoruz.

WEŞANÊN SERXWEBÛN

Mayıs 1988

Institut kurde de Paris

KÜRDİSTAN HALKININ ÖZGÜR YARATILIŞINDA PKK'NİN 9. YILININ ANLAMI

Son derece zorlu ve bir o kadar da gelişmelerle yüklü geçen sekiz yılı geride bırakıp 9. yıla girdiğimizde, tarihin ve çağın halkımız hakkındaki birçok hükmünün yanlışlığı ve haksızlığı çok daha iyi anlaşılmış durumdadır. Aynı zamanda, insanlık tarihinde somut yaşamın gelişim kanunlarına tabi olma hakkını yeniden yakalayabilmek için girdiğimiz bu mücadele yılları, öğreti ve eylem alanında verdiği dersler yanında, tamamlanmaya ihtiyaç gösteren birçok şeyin mevcut olduğunu da ortaya çıkarmıştır.

Ortada insanlık tarihinin yeniden gözden geçirilmesini şart kılan çetin bir sorun vardır. Bu, bizzat tarihsel gelişmenin içinden süzülüp gelen bir sorundur. Ne var ki, çağımız da ona gereken karşılığı verememiştir. Ne çağa katılışı, ne de onu reddedişi yapamayan, buna kendi lehçesiyle bile olsa bir anlam kazandıramayan, ama etkisinden de kurtulamayan bir gerçeklik içinde (bir halkın yaşamında) olumsuz maddi zeminin manevi alana yansıdığı bütün boyutlarıyla sergilenmiş ve burada insanın nasıl karmaşık bir sorunla karşı karşıya olduğu görülmüştür.

Kürdistan, çağın ister ilerleten kuvvetleri, isterse geriye çeken kuvvetleri açısından olsun, güncel ideoloji ve politikaların kendisini sorumlu hissetmediği, adeta insanlık hanesinden kopmak durumunda olan bir sayfa biçiminde ele aldığı, o da olmazsa kendi özünden kopuşu tamamlaması gereken bir olgu biçiminde yaklaştığı bir gerçekliktir. Kürdistan için ancak böyle bir çözüm kabul görüyor, daha ötesine geçilmesine bir yasa hükmüymüş gibi bağlı kalınması gerektiği söyleniyor. İnsanlık adına bir küçüklük olan bu hükmün, kendini inkar anlamına gelen birçok hususu içerdiğini ve kabul edilmez olduğunu belirtmek gerekir.

Kürdistan bugün bir İran-İrak savaşında düğümlenen çelişkilerde görüldüğü gibi aynı zamanda tarihin ayırdedici vesilesidir. Sorun adeta bin yılların ötesinden başını uzatıp kendini tekrar ortaya koyuyor ve sınırlı da olsa güncel mantığa dayatıyor. Coğrafi olarak çeşitli dönem ve biçimlerde değerlendirilse de adına Kürdistan dediğimiz bu ülkede tarihin akışı ve tabii ki en başta da mücadele tarihine zaman zaman birkaç cümlelikle dokunulmanın ötesinde, tarihin sayfalarında fazla bir yer açılmadığı görülüyor. Ama yine de sorun kenar notları biçiminde de olsa kendisine bir yer buluyor. İster sosyal, ister ulusal gelişmelerin bütün içeriği ile ele alınışında olsun bu sorun her çağda ana öğretiler ve eylemlerin bu biçimde sınırında kalıyor ve fakat bir türlü kendini tarihin içine itemiyor.

Oysa ki Kürdistan, insan türünün uygarlığın başlangıcı anlamına da gelen yerleşik yaşama geçişinin, dolayısıyla uygarlık gelişimi için şart olan bir yaşamın mayalandığı bir zemindir. Köleci uygarlıkları en eskiden ve çok uzun süre yaşamış, yanibaşında feodal uygarlıkların yükseldiği bu zemin tarih boyunca işgal ve istila hareketleri için daimi bir çekim merkezi olmuştur. İşgal ve istila hareketlerinin en yoğun biçimde yaşandığı bu zeminde adeta gelişime imkan tanımamak için her türlü olumsuzluk derinleştirilmiş ve bu daha sonraki yüzyıllarda da aynı biçimde devam etmiştir. Feodalizm ve kapitalizmi en olumsuz biçimde yaşamış, ama 20. yy.'ın başlarında kapitalist sistem içinde doğuşa geçen sosyalist sistemin yansıyışı da yine çok zayıf kalmıştır. Günümüze doğru geldiğimizde ise, bu zemin, dünyamızın en çok boşlukta duran bir

noktası durumundadır. İran-İrak savaşının daha da açığa çıkarttığı bu gerçeklik, nitekim iki sistemi de endişeye sevk edebiliyor. Kürdistan Devrimi'nin anahtar rolü, mevcut gelişmeler ortamında daha açıklık kazanıyor. Belki iki sistem ilişkilerini anlaşmalarla kontrol altına alabiliyor, fakat İran-İrak savaşında görüldüğü gibi bu zemindeki savaş böyle bir kontrolü kabul etmiyor ve kontrol-süzlüğün en temel hareket ettirici gücü yine Kürdistan Devrimi'nde ortaya çıkıyor.

Belli ki tarih bu zemin için son sözünü söylemiş değil. Henüz söylenmesi gereken bazı sözler ve eylemler olacak.

Dünyamız Hangi Tarihi ve Güncel Gerçeklerle Hesaplaşmak Durumundadır?

Tarihe, ödlele adımlar ve inandırıcı gelmeyen ideolojik yaklaşımlarla yaklaşmak kadar iddiasız bir yaklaşım olamaz. İnsan soyunun ana gelişim sayfalarındaki bütün kritik dönemlerine bakıldığında bazı gerçeklerle karşılaşılır. Din, felsefe ve günümüzde zafer kazanan bilimsel bilginin diyalektiği incelendiğinde bunun izahı daha anlaşılır olacaktır.

Toplumsal güçlerin yeni gelişim aşamasında henüz büyük bir zayıflığı yaşayan insan türü, düşünme ve konuşma yetisine sahip bir tür olarak, mevcut zayıflığı içerisinde kendisine daima manevi bir sığınak aramıştır. İnsan türünün sığındığı bu manevi güç din olmuştur. Din, gelişme doğrultusunda ilerleyen, ancak henüz doğaya ve toplumsal gelişmelere hakim olamayan, bunun çok uzağında bulunan insanın, aradaki bu boşluğu kapatmak için sığınmak zorunda olduğu manevi bir güç, böylelikle de kendi geleceğini biraz korkusuzca yaratabilmek için onsuz yaşayamayacağı bir yanılsamadır. Ama, buna rağmen toplumsal yaşamın uzun bir kesitini oluşturan bir gerçekliktir. İnsana, onsuz da bir çıkış yapılabildi dedirtmeyecek kadar, onun gerçeğine sinmiş, onu yönlendiren, etkileyen ve kuşatan bir kuvvettir.

Bu olay, bilimsel bilgilerin en gelişmiş aşamasında bulunduğumuzu iddia ettiğimiz bu dönemdeki yanılgı ve yanlışlıkları izah edebilmek ve giderebilmek için de tanımı iyi yapılması gereken bir

hususudur. Yeni din öğretileri, eski dinin yeni yorumları, dine çok benzeyen bazı öğretiler eğer anlamına kavuşturulmak isteniyorsa, bu başlangıçtaki tanım sağlam ele alınmalıdır.

Üretimdeki zenginleşme ve doğa güçlerine daha çok hükmedebilir duruma gelmek ile, kendini daha özgür hissetmeye başlayan insan, dinden felsefeye yönelir. Felsefe, bu anlamda insanın hayal ve yanılsamadan kendi gerçekliğine biraz daha yaklaşması; korkusunun azaldığı ve kendine güveni arttığı oranda geliştirdiği bir kategoridir. Felsefe, dini bulutlardan yavaş yavaş yere inilmesiyle giyilen bir elbise, üretim araçlarının gelişmesine bağlı olarak insan zihnindeki temel değişikliktir. Ne tam dinden arınmış, ne de bilimsel bilgilerin tam bir toplamına dönüşmüştür. Din ile bilimsel bilgi arasında bir durumu yaşamıştır. Etkinlikleri güçlü olan dinlerin geliştiği yerde biraz da felsefe vardır. Yani, dinler tarihinin gelişmesi bir ucuyla felsefenin de gelişimi olmuştur. Aynı zamanda, felsefenin ortaya çıkışı ve gelişimi bilimsel bilgilerin bir kapısının aralanması anlamına gelmektedir.

Yeni bir sınıf olarak doğan burjuvazi üretim güçleri üzerindeki hakimiyetini geliştirdikçe, dinin etkisi zayıflayarak, felsefeye daha fazla bağlanmış akılcılık çağı denilen çağın kendisini daha fazla kabul ettirdiği görülüyor. Nasıl ki peygamberler dinlerin kendilerinde simgeleştiği kişiler olmuşlarsa, bu aşamada da artık filozoflar çağından bahsetmek gerekiyor. İnsanlık bu aşamada biraz daha olgunlaşmış, mantığını zorlayan yanılgılardan daha fazla kurtulmuş, düşüncesindeki hayal oranı azalmış, dolayısıyla bilimsel gelişim kanunlarına daha fazla yaklaşmıştır. Bilimsel bilgi, bu gelişme zincirinin günümüze kadar gelen en son halkasıdır. İnsan pratiğinin alt ve üst yapı içindeki gelişiminin zenginliği, tecrübe birikimi artık bilimsel izahlarının ortaya çıkışının da bütün koşullarını hazırlamış oluyor. Bu gerçekten hareketle 19. ve 20. yy.'lar bilimler çağı olarak adlandırılır. Bilimsel bilgiler, doğayı denetim altına alabilmeyi önemli oranda becerebilen, manevi kuvvetlere sığınmanın gereğini azaltan, sadece doğal koşulların değil, toplumsal koşulların da izahını önemli oranda yapabilen, buna dayanarak toplumu daha planlı, daha güvenli kılabilecek kadar ilerleyen insanın temel zihinsel faaliyetidir.

İnsan soyunun tarihinden —özellikle onun manevi yaşam tarihinden— çıkarılabilecek bu üç bölüntü, tüm iç içeliğine, aralarında sıkı bir diyalektik bağın varlığına rağmen, aynı zamanda temel bir eylemlilik özüne de sahiptir. Yani bunlar sadece düşünce hareketleri olarak kalmamışlardır. Tersine büyük eylemlerin ortaya çıkış aşamalarında karşımıza çıkan düşünsel faaliyetidir.

Örneğin din ne idi ve eylemlilik alanında karşılığını nasıl buluyordu? Her yeni dinin doğuşunun büyük bir eylemlilik olduğu biliniyor. Dinler tarihi incelendiğinde görülmektedir ki, maddi koşulların acımasız gerçekliğinin yaşandığı, ondan kurtulmak için çareler arandığı ve bunun organize bir hareket olmayı şart kıldığı her dönemde yeni bir din ve yeni bir peygamber doğmuştur. Zincirleme gelişen bu olayda güçlü dinler, çok zor koşullardaki toplulukların ve insanın eyleminin eseri olmuştur. İslamiyet, hristiyanlık, musevilik gibi dinler etkilerini günümüze kadar yayıyor ve hatta büyük hareketlerin esin kaynağı olabiliyorlarsa, nedeni bu gerçekte aranmalıdır. Acımasız çöl koşullarındaki İsrailoğullarının millî görüşü olarak ortaya çıkan musevilik, gerçekten çok güçlü bir tarihi gelişmeyi yaşamış ve siyonizmde en uç noktaya varmıştır. Hristiyanlığın doğuşu da köleliğin en çok geliştiği ve bütün acımasızlığını sürdürdüğü yüzyılın başlangıcına tekabül etmektedir. İslamiyet ise, kızgın çölün bitirici etkisiyle çevresindeki nefes kesen köleci imparatorluklara tepki olarak doğmuştur. Çöle sıkışmış ve hiçbir umut vaadetmeyen ilkel Arap toplulukları, islâmın bir öğretisi olarak kendilerine verilmesiyle birlikte, patlayan bir atom gibi yeryüzüne yayılan bir kuvvet haline gelmiştir. Görülmektedir ki, maddi gelişme ortamında çok sıkışmış olan topluluklar manevi alanda güçlendikçe maddi koşullarını da rahatlıkla değiştirebilmektedir. O halde din, sadece sıradan pasif bir yanılsama, bir hayal olarak görülemez; tersine o, aynı zamanda büyük altüst oluşlara yol açan bir kuvvettir de. Felsefe ve bilimsel bilgiler gibi, din de, maddi sonuçları olan gelişmelere damgasını vurmuştur.

Dinsel izahlar ve hatta dinde reformların yeni toplumsal güçlerin gelişimine karşılık veremediği, insan mantığının hurafeleri ve din elbisesini kesinlikle soyup bir tarafa fırlatmaya karar verdiği ve

gerçekten de yeni bir dünya için kendini büyük bir güçle donattığı, adına burjuva özgürlükler veya liberalizm çağı denilen çağa girdiğinde burjuva felsefesi ortaya çıkar; diğer bir deyişle eskiden zayıf olan felsefe zafer kazanır. Özellikle Avrupa, burjuva felsefesindeki çok çeşitli ekollerin ve buna bağlı olarak öğretisi sahiplerinin, düşünürün ortaya çıktığı alan oluyor. Büyük burjuva eylemi, eski dinin mezheplerinden daha fazla olan büyük burjuva felsefe ekolleri biçiminde karşımıza çıkmaktadır. Onun mantık planında bir gelişimi vardır. Yine karşılıklı olarak ekonomi ve siyasetin felsefe biçimleri üzerinde etkisi ve ondan etkilenmesi vardır. Bu aynı zamanda bilimsel bilginin toprağına kavuştuğı, beslenip büyüyeceğı zemini bulduğı anlamına gelmektedir. Büyük proletarya eylemi geliştiğinde, hem felsefenin, bilimsel bilgilerin bir toplamı olarak tanımını bulması, hem de bilimsel bilginin toplumsal yaşamdaki etkisinin artması ortaya çıkmaktadır.

Felsefenin en gelişmiş ve aynı zamanda bilimsel bilgilere dayanan bir biçimi olarak gelişen diyalektik materyalizm bu aşamada öne çıkıyor. Proleter sınıf hareketi geliştikçe ona duyulan gereksinme artıyor ve bu karşılıklı etkileşim içinde siyasal ve ekonomik eylemini yaratıyor. Burjuva felsefelerinin hesabı çok iyi görülüyor. Kalıntılara kadar dinsel düşünceye karşı bir eleştiri geliyor. Aydınlanmış toplum denilen, tamamen bilimsel izahlar ve bu temelde programlanan toplumsal faaliyet çağı başlıyor. Ve insanın kendine güveninin en çok geliştiğı, sadece mantığın zafer çağı değil, bilimsel mantığın zafer çağı da denilen çağ sosyalist sistemde vücut bulabiliyor. Ama sorunlar bitmiyor...

Bugün insanlık, hem maddi hem de manevi planda bu gelişmenin en üst noktasındaki ve fakat ortaya çıkardığı önemli sorunlarla yüzyüze bulunuyor. Özellikle bilimsel bilginin en gelişmiş ürünü olarak ortaya çıkan atom fiziğı insanlığın gelişimine kattığı büyük değerle birlikte ciddi bir tehditi de insanlığın karşısına çıkarmış durumdadır. Atomun parçalanması ile ulaşılan nükleer tahrip gücü bu gelişmenin doğal bir sonucudur.

Günümüz sosyalizmi kendisini bu sorunun yakıcı ateşi içinde bulmaktadır. Sosyalizmin kapitalizmin bağrından doğuşu, kapitalizmin hastalıklarının devralınması anlamına da gelir. Atom bom-

bası patlatıldığında din, felsefe ve hatta bilimsel bilgiye dayalı felsefe kapitalizmin vardığı aşamada büyük bir sorunu da beraberinde getirmiştir. Yani atom bombasını patlatan mantık, ona yol açan sistem insanlığın üzerindeki kara bulutları da peşisıra getirmekteydi. İlk atom bombasını patlatan ABD, günümüzde atom ve yıldız savaşları tehditine sarılmadan sistemi yürütemez durumdadır. Kapitalizmin sınırsız kar mantığı ve ruhu, emperyalist aşamadaki çöküş süreci onu nükleer savaş çılgınlığına kadar götürmüştür. İlk atom bombası da zaten emperyalizm aşamasında zirveye çıkan sömürü ve baskı ruhu ve mantığının ürünü olarak kullanılmıştır. Ve bu durum, karşıtı olarak insanlığı büyük bir arayış içine itmiş bizzat emperyalizmin metropollerinde "barış", "çevre" vs. hareketlerin doğuşunun temel kaynağı haline gelmiştir. Kısaca insanlık, bu kadar uzun bir tarihi gelişim sürecinde kendini en çok özgür, aydınlık ve güven içinde hissettiği bir aşamada en büyük tehlikelerden birisiyle karşı karşıya bulunuyor.

Kapitalist sistemin gelişimi, yol açtığı bilimsel gelişmelerle çok sıkı bağlantılıdır. Mademki sosyalizm de buradan doğmuştur, o halde o da bu gelişmelerle bağlantılı olmak durumundadır. Mevcut tikanıklığı çözmek ve daha iyi bir platforma gelmeyi denemek açısından şöyle bir ikilemden hareket edilebilir: Bu gelişim safhaları içinde insanın gelişimini sağlayan yanla, onu tehdit eden yanı ayırdetmek. Belli ki, insan türünün, tarihi gelişim içindeki zayıflıklarını açıkça belirtmesi ve bilmesi gerekiyor. Günümüzün mevcut sosyalizmi, istediği kadar bu zayıflıklarda payı olmadığını söylesin, o insanlık tarihi açısından taşıdığı anlamından ötürü bütün insanlık tarihini yeniden ele alıp ondaki temel zayıflıkları ve yanlışlıklarını yaklaşımları bularak ortadan kaldırmakla mükelleftir. Örneğin bir nükleer tehdit içinde sosyalizmin sorumluluğu fazla olmayabilir; ama o, eğer insanlığın en son aşamasını ve onun tüm tarihsel sorumluluğunu devralmışsa yalnız yakın geçmişle ve kendi reel tarihiyle ilgilenemez. Bugün kapitalizmin insanın dinsel duygularının çerçevesini, felsefesini ve hatta bilimsel bilgiye bağlılığını parçalayıp dizginsiz bir tırmanış içinde insanlığın kaderiyle oynamak istediği bir duruma gelmiş olması, şüphesiz sosyalizmi-ilerici insanlığı çok ilgilendirir. Ama bu, nasıl ve hangi

yöntemle olacaktır? İşte günümüz sosyalizminin bu konuda zorlandığı görülüyor.

Öncülüğünü Sovyetler Birliği'nin yaptığı sosyalizm, iki bin yılına merdiven dayatırken nükleer silahları yeryüzünden silme önerisinde bulunuyor. Ama bunun için gerçekte güvencesi nedir? Nitekim yapılan bütün girişimlerin daha başlangıcında gerici kuvvetler tarafından nasıl boşa çıkarıldığı açıkça görülüyor. Sürekli insanlıkla oynayan bir taraf ve bu tarafa hakim olan mantık, ilişki ve egemen çıkarlar var oldukça bu sorunun kolay çözülebileceğine inanmak mümkün olmuyor. Burası aynı zamanda sosyalizmin kendisini biraz gözden geçirmesi gereken nokta oluyor.

Çağımızda somutlaşan bir ilişki tarzına değinilirse, bu konuda söylenmek istenenler daha iyi anlaşılacaktır. Çağımızın sorunlarının, ister onun çöküşe giden kolu olan kapitalizmin sistematüğinde, isterse reel sosyalizmin sistematüğünde olsun güncel siyasal ve ekonomik çıkarı esas alan ve bunun için büyük bir diplomasiyi harekete geçiren yaklaşım ve ilişkilerle çözümlenemeyeceği açıktır. Eskiden böyle bir ilişkiyi tüccarlar esas alır ve onlar dışındaki toplum kesimleri başka işlerle uğraşırlardı. Bugün büyük çoğunlukla bütün uluslar, devletler, örgütlerin, yani çağımıza yön veren bütün kurum, kuruluş, yöneten ve yönetilenlerin mantığına ve ruhuna egemen olan bu ilişki tarzı, yaşanan kördüğümün en temel nedenidir. Mevcut ilişkiler ağı ve tarzıyla, özellikle de bunun somut bir ifadesi olan diplomasiyle işlerin fazla ilerleyemeyeceği ortaya çıkmıştır. Ne var ki insanlık kendisine hiçbir şey katmayacak olan son derece kaba maddi çıkarılara dayalı bir ilişki tarzını yaşıyor.

Bugün bilimsel gelişmenin vardığı doruk noktasında bile hala din, barış için bir esin kaynağı olarak insanları çekebiliyorsa bunun nedeni, insanların dinde aradığı gerçeklik; dini, tehlikelerden kaçışın bir sığınağı olarak görebilmesinin sebebi nedir? Felsefe buhran geçiriyor, yeni arayışlar kendini dayatıyor, sorunlar gidererek büyüyor, yeni sorunlar çözülmeye çalışılırken eski sorunlar yeniden gündeme geliyor, nükleer tehdit önlenmek istenirken yıldızlar savaşı tehlikesi ortaya çıkıyorsa bunların nedenleri nasıl belirlenmelidir? Elbette ki en önemli olarak emperyalist sistem bütün bunların asıl nedenidir; ancak sadece böyle bir belirleme

yapmak günümüz dünyası için yeterli midir? Açık ki yeterli değildir ve burada günümüz sosyalizmine egemen olan ilişki tarzının da önemli bir payı vardır. Şimdi bütün bunlara verilecek en anlamlı karşılık, bugün insanlığın kaderinde birincil derecede kendini sorumlu kılmayı gereken sosyalizmin tarihi yaklaşımını daha sorumlu ele alması, onu kaba materyalist yorumdan geçirmekle yetinmeyip gerçekte bütün derinliğiyle kavrayışı esas alması ve günümüzde kaba materyalist bir yaklaşımla sorunların çözülme-yeceğini anlamasıdır.

Güncel somut politikada dile getirildiği gibi, iki devletin karşılıklı çıkarına göre ve hem de en son kuruşuna kadar hesaplanmış ilişkiler, sosyalist ülkelerin kendi aralarındaki ve özellikle de uluslara ve onların içinde bulundukları devlet sistemlerine bu biçimdeki yaklaşımı, onu giderek daha da gelişecek bir tehlikenin içine itmekten öteye gitmiyor. Bugün insanlığın sorunlarının ne denli karmaşık olduğu ortaya çıkmıştır. Örneğin, barış hareketine çok umut bağlandığı ve çok çaba harcandığı halde gelişim kaydedilmemektedir. Üstelik her gün artan tehlikeler, sorunlar ve çatışmalar insanlığı günümüzün en büyük gerginlik noktasında tutabilmektedir. Bütün çabalara rağmen nüfus patlaması önlenememektedir. Bütün bunlar niye? Yeni savaşlara nükleer tehlike nedeniyle girilmeye cesaret edilemiyor, ama bu savaşın kendisinin çözmesi gereken en önemli araç olarak sürekli koşullarını hazırlama durumu da var ve tabii ki bu gerginliğin daha da yoğun yaşanması demek oluyor.

Kısaca, insan türü, en çok bilimsel izaha kavuştum, doğal ve toplumsal güçleri denetim altına aldım, hem siyasal, hem de ekonomik düzeyde son derece bilimsel ilişkiler aşamasına geldim dediği noktada, kendisini belki de hiçbir yüzyılda görmediği gerginlik ve tehlike ortamında bulmaktadır. Bu, tarihi gelişimindeki temel zayıflıkların zincirleme gelişmesinin sonucu olarak görülebilir. Yani insan soyunun zayıflıkları günümüzde de bitmemiştir. İnsanlığı önemli aşamalardan geçirmiş ve önemli rahatlıklar getirmiş de olsa dinler bu zayıflığı aşarak kurtuluşu gerçekleştirmemiştir. Bunu felsefe de yapamamıştır. Bilimsel bilgi de, bu konuda büyük gelişmeler ortaya çıkarmış olmasına rağmen,

henüz sonuca tam olarak ulaşamamış, özellikle yaklaşımda ortaya çıkan hata ve yetersizlikler bugün önemli sorunların ve tehlikeli bir ortamın oluşmasına neden olmuştur. O halde, günümüzde siyaset ve ekonomi tartışılırken güncel mantık ve yaklaşımlarla yetinmemek, sorunların düz bir izahı ile köklü sorunlardan kopuşu yaşamamak gerekiyor.

20. yy.'da insanlık gelişmesinin zirvesini yaşamaktadır. Ama kendisini bir o kadar da gerginlik ve tehlikeler içinde bulmaktadır. Bundan çıkarılması gereken dersler vardır. Var olan reel ilişkiler mantığı sosyalizmde bile dar menfaatlere dayalıdır. Şüphesiz, menfaatler her zaman önemli rol oynamıştır, ama sosyalizmin bunu aşması gerektiği de çok açıktır. Eğer sosyalizmi insan türünün her bakımdan esenliğe kavuşturulması gereken aşaması olarak ele alacaksak, bu kadar kaba materyalist yöntemlerle kendisini ilerletemeyeceği, bu konuda bir dönüşümü sağlaması gerektiği ortaya çıkıyor. İşte bugün ABD ile Sovyetler'in ilişkisinde somutlaşan ve hem NATO, hem de Varşova Pakti'nda tartışılan sistemler arası veya Doğu-Batı ilişkisi ve bütün bunların üzerinde artan tehlike, günümüzde düz-basit mantıkla yetinilemeyeceğini, işleri ilerletmek için başta sosyalizmin tarihi olmak üzere tarihsel gelişmeden çıkarılacak derslerin önemini ortaya koymaktadır.

Sosyalizm, sorunların çözümünde kendisini etkin ve sonuç alıcı yöntemlere ulaştırmak zorundadır. Bu ise, ideolojik ve siyasi yaklaşımlarda yanlışları aşip yeni anlamlara kavuşan, sadece birkaç ülke veya ülkeler topluluğunun çıkarlarını değil, bütün bir insanlığın çıkarlarını esas alan, insanlığın kaderini ortak bir platformda tartışan, Sovyetler Birliği'ndeki insanlık kadar ABD'deki insanlığın da sorunlarını bu platforma getiren ve en geri ülkedeki insanı da yine bu problemlere ortak eden bir yaklaşıma ulaşılması demektir. Elbette ki ne bir dinin ve ne de yeni bir felsefenin yaratılmasından bahsediyoruz. Bahsedilen şey, insanın baskı ve sömürüye karşı en özlü başkaldırışının ve bu temeldeki barış özleminin güçlü bir temsilinin gerçekleşmesidir. Burada, insanlığın karşı karşıya olduğu tehditi önlemenin yolunu sistemler arası görüşmede aramak yerine, kapitalist sistem içindeki bireyi köklü bir isyana yöneltmek; felsefe, kültür ve her şeyi bunun için

ayaklandırmak, yani çözümü içe taşırmak gerekmektedir. Barış hareketi, çevre hareketi ve ulusal kurtuluş hareketlerini böyle işler bir gelişim olarak ele almanın önemi ortadadır. Tavizkar politika ve uzlaşmalar yönteminin tehlikelerine dikkat edilmesi gerekiyor. Çok açık ki, sorunların başında gelen zor sistemlerinin varlığı aşılmadan diğer her sorunda çözüm sınırlı kalacaktır. Yani askeri zor bütün sorunların kaynağını teşkil etmektedir. Buna karşılık insanın öz savunmasının mutlaka geliştirilmesi gereğini görmek, politik faaliyetlerde dinsel vaazcı durumuna düşmemek, sosyalizmin devrimci özünü sürekli barış niyaz eden bir din vaazcılığına dönüştürmemek, halkları bu konuda silahsızlandırmamak gerekiyor. Bu, insanlığın kaderinin bağlı olduğu ve uğruna mücadelede başarı kazandıkça ilerlemenin sağlandığı, tarihin diyalektik yorumunun da kanıtlandığı bir gerçektir.

Hayalperest olmamak gerekiyor. Siyasal zor aracı durdukça, bu problemlerin gelişim olanağı da o kadar artar. Gericiliğin çıkarlarını ayakta tutan siyasal şiddet kurumları, nükleer tehditin, doğanın tahribinin, nüfusun kontrol altına alınamamasının kaynağıdır. O halde sosyalizm günümüzde devrimden vazgeçemez; tarihin yorumlanmasında nasıl ki kaba materyalist yaklaşımla yetinemezse, günümüzde de devrimi dışlayamaz ve gericiliği ayakta tutan şiddet ögesini görmemezlikten gelemeyiz. Onun devrimle halledilmesi görevini bir tarafa itmez.

Gerici şiddet kurumlarıyla anlaşmak ve ittifaka gitmek, tehlikeleri büyütmekten öteye gitmeyecektir. Özellikle 1960'lardan itibaren varlığını gittikçe güçlendiren "barış içinde birlikte yaşama ilkesi temelinde görüşmeler yöntemi" bunun en çarpıcı örneğidir. Sistemlerin sivriliklerini törpüleyip böylelikle birbirine yaklaşır duruma getirmek, gerçekte en bayat reformizm yönteminden öte bir şey değildir. Ama tüm dünyada bugün bir yöntem olarak sürüp giden de budur. Doğu-Batı, azgelişmiş-çokgelişmiş ülkeler gibi tanımlamalarla ayrımlara tabi tutulan ve buradan çözüme götürülmek istenen sorunlarda arpa boyu kadar bile yol alınamadığı gibi, aradaki uçurumu derinleştirmektedir. Bütün bunlar, 20. yy.'ın sonuna doğru geldiğimizde yeni platformlarda yeni yaklaşımlarla tartışmalara ihtiyaç olduğunu göstermektedir.

İnsanlık tarihinin önemli evrensel dönüm noktaları vardır. Örneğin önemli günlerin doğuşunda bu böyledir. Hem islamiyetin ve hem de hristiyanlığın bir dünya toplumu yaratma amaçları vardır. Bunlar, hiçbir kavim, ırk, kabile ve aşiretle sınırlı kalmak istemeyen özellikteki dinlerdir. Felsefelerin de başlangıçta ulusallıkla fazla bir ilişkisi yoktur. Birçok ulusun bireyine hitap etme özelliklerine sahiptirler. Bazı felsefelere bazı uluslar damgasını vurmuştur, ama evrensellik özellikleri yine de çok güçlüdür. Bilimsel bilgi ise, zaten ulus tanımaz, burada evrensellik, enternasyonalizm tamdır. O halde, günümüzde gerek öğreti, gerekse eylem düzeyinde başatlık rolü birkaç büyük ulusun tekelinde kaldıkça tehlikelerin daha fazla gelişmesi kaçınılmazdır. Bunları önlemenin yolu, siyasete, ideolojik sorunlara ve maddi planda ekonomik ilişkilere ihtiyaç duyulan yeni yaklaşımların geliştirilmesidir. Örneğin, Kuzey'in zengin ülkeleri Güney'deki ülkelere karşı borçlar meselesine yeni çözümler getirmek zorundadırlar. Yine gerçekleşen sosyalizm yoksul halklara mevcut ilişkiler sistematiği içinde yaklaşamaz. Dünya böylesine ciddi tehlikelerle karşı karşıya ve yoksulluk alabildiğine gelişirken, günümüz sosyalizmi kendisini komünist refah seviyesine ulaştıramaz. Kendisini buna ulaştırmaya zorladığında bir ütopya ile ve dolayısıyla yıkımla karşı karşıya gelme tehlikesi çok güçlenir. Bu, komünizme yönelişte tehlikeli bir sapma olur ve kendisi de bir ütopya durumuna düşebilir. Bu, bugün kapitalizm koşullarında da böyledir. Batının bir avuç mutlu ülkesi, bugün açlıkla boğuşan Afrika, Latin Amerika ve Asya ülkelerince oluşan bir çemberde yaşıyor ve kendisini ciddi bir tehdit altında görüyor. Kısaca insanlığın kaderi müşterektir. Bir kesim alabildiğine gelişir, ama diğer kesimin yoksulluğu sürerken barıştan ve tehlikelerin nihai olarak önlenebileceğinden bahsetmek zordur.

Buradan yine evrensel bir yaklaşıma ihtiyaç olduğu noktasına varıyoruz. 1., 2. ve 3. Enternasyonal'e yeni bir enternasyonalin katılması anlamına gelmese de gerçekleşen sosyalizmin çerçevesini aşan, onda bir değişikliği zorunlu kılan ve hatta mevcut ilişkiler yöntemini kıran, daha yaratıcı ve kapsamlı, zorlayıp sonuç alamadığı birçok şeyin yerine yeni ve yaratıcı olanı koyma cesaretini gösteren, kısaca yeniliğe kendisini hazırlaması gereken bir

sosyalist devrim tartışmasına ihtiyaç duyulmaktadır.

Dünyanın özellikle Doğu-Batı ikilemi ile tanınması daha çok Batı lehine sonuç yaratmakta, Batı'nın nükleer tehdit ve yıldız savaşına giderek daha fazla sığınmasını birlikte getirmektedir. O halde, Doğu-Batı, Kuzey-Güney ayrımlarını silmek, hepsini sorunların çözümüne ortak katacak, ama bu anlamda da ulus bencilliğini bir tarafa bırakacak, sosyalizmin üstün gelişim yeteneklerini bütün insanlığın emrine sunacak ve çözümü burada arayacak bir sosyalist yaratıcılığa-sosyalizmde kendini yenilemeye ihtiyaç vardır. Bugün Sovyetler'in önderliğinde yürütülen sosyalizme bir çıkış bulunmak ve özellikle Sovyetler'in büyük barış arayışı konusunda nihai çözümlere gidilmek isteniyorsa, her şeyden önce Sovyet sosyalizminin kendini aşması gerekmektedir. SBKP 27. Kongresi'nde de eleştirilen ve yeni bir aşama olarak ifade edilen amaçlara yaklaşmak için gerçekten özlü çabaların harcanması, geçerli resmi bürokratik anlayışların mutlaka aşılması gerekiyor. Sovyetler'deki yeni önderliğin yeni arayışları, bu bakımlardan, henüz sonuçlanmamış da olsa anlamlıdır.

Bunun gibi, diğer ilerici perspektiflerin de kendilerini yenilemeye ihtiyaçları vardır. Özellikle Sovyetler Birliği'nde, atom tehditi altında ideolojik ve politik sorunlara yeni yaklaşım ve tezler cesaret vericidir. Yine fazla güçlü, yaratıcı özelliklere kavuşmamış da olsalar, mevcut kapitalist ülkelerdeki çevre, barış vd. hareketler de önemli belirtilerdir. Bütün bunlar, sorunun varlığını dayatan ve çözüm için çok şey yapılması gerektiğini hissettiren belirtiler, birer çağrıdır.

PKK Gerçeğinde Evrenselliğin Dile Gelişi ve Kazandırdığı Değerler

Burada Kürdistan gerçekliği ve onun en özlü çözümünü kendi gündemine alan PKK hareketi üzerinde durmak gerekiyor. Tabii hemen, dünyamızın yaşadığı böylesine ağır sorunlar ortasında ve hem de çağın bu kadar dışlanmış bir gerçekliğinin ne anlamı olacağı sorulabilir; dünyanın bir kenarında kalakalmış bir Kürdistan'ın oynayacağı rol nedir veya bununla ilgilenmenin gereği var

mı denilebilir... Ama hatırlamak gerekir ki, tarihte insanlığı ileri götüren her eylem biraz da kenarda-köşede unutulmuş halkların toprağından fışkırmıştır. Arabistan'ın çöl topluluklarının nasıl büyük bir kuvvet yarattıkları, Musa'nın çöl yürüyüşünün nasıl gelişmelere yol açtığı, İsa'nın trajik hikayesi ve yarattığı hareket unutulmamalıdır. Yine, dünyanın gelişmiş ülkelerinin en çelimsizi ve çöküşe gideni olan Çarlık Rusyası'nda gelişen Leninizmin ve Ekim Devrimi'nin tüm dünyaya yön veren nasıl büyük bir kuvvet haline geldiği iyi bilinmelidir. Gerek dayandıkları zeminin ve gerekse bu zeminden kalkanların başlangıçtaki inanılmaz zayıflıkları, onların, müthiş bir kuvvete dönüşümünü engelleyememiştir. O halde, Kürdistan'ın günümüzdeki unutulmuşluğu, buradaki çöküş ve Parti hareketimizin doğuşuna damgasını vuran zayıflık ve yaşanan çelimsizlik ne fazla yadırgatmalı, ne de ürkütmelidir.

Kürdistan'da boy verecek hareket, evrensel ve insani olmaya son derece yatkındır. Çünkü Kürdistan, çağın yaşadığı birçok sorunu ve uygulamayı olduğu gibi yaşamamaktadır. Güncel çıkarlar adına fazla endişeli olmayan, insanlık adına sonuna kadar özgür konuşabilecek maddi koşula sahiptir. Ayağa kalkar, doğruları söyler, özgürlük isterse, bundan kimin yarar, kimin zarar göreceği hesabını fazla yapmamaktadır. Kürdistan'daki devrim hareketi ne diplomasiyle, ne de ölçülüp biçilmiş politik ve maddi çıkar hesaplarıyla gelişen bir harekettir. Bu anlamda, insanlığın en özlü ve olumlu taleplerine kendi somutunda en iyi karşılığı verebilecek bir konumda bulunmaktadır.

Çok az kirin ve geriliğin bulaşacağı özgür bir eylemin bütün rahatlatıcı ve geliştirici özelliklerine sahip durumdayız. Örneğin Türkiye gerçeği için bunu bu kadar rahat söyleyemiyoruz. Çünkü oraya hakim olan ve sosyalizmin de, demokratizmin de gelişmesi önünde engel oluşturan bir mantık vardır. Bireyi iliklerine kadar koşullandırmış ulusal çıkarlar ve bu ulusal çıkarın bekçisi olan ordu kimseye özgür eylem yapma imkanı tanımamaktadır. Bu milliyetçilik hastalığı, eski aşiretçilik hastalığından daha fazla bir biçimde diğer bütün ulusları ve sistemleri sarmış durumdadır. Sosyal-şovenizm, biraz da sosyalist ülkelerdeki bencilliğin ifadesidir. Burada ulusal bencillik ve hatta sistem bencilliğinden bahse-

dilebilir. Oysa bunlar Kürdistan için, özellikle başlangıçta sınırlayacak özellikler değildir. Tersine Kürdistan, özgür düşünce ve eyleme yönelmenin şartlarına sahiptir. Burada kendimizi mecburen bağlı kılacağımız hiçbir çıkar yoktur. Bu nedenle de şu veya bu çıkarın peşinde koşma durumu da yoktur. Var olanları da başlangıçtan beri gerici gelişmenin kararlarıdır ve eğer özgür eylemde ısrar edilirse hemen atılabilecek öğelerdir.

PKK, böyle bir ortamın üzerinde yükselen harekettir. Belli ki PKK olayı, her büyük harekete özgü olan, onların doğuşuna damgasını vuran ve toprağını oluşturan bazı özelliklere de sahiptir. PKK'nin doğuşunda insan eyleminin ve öğretinin en yalın ve gelişebilecek özünü görmemek mümkün değildir. Bir ulusal kurtuluş hareketi olması bir yana, O, sosyalizm platformunda yer almasına rağmen, gerçekleşen sosyalizmin günümüzdeki yaklaşımının da çok üstünde bir evrensellik olayı olarak ortaya çıkmıştır. Örneğin bir ABD'nin de evrenselliği vardır, ama bu ABD'nin hakimiyeti altındaki bir evrenselliktir. Yine, Sovyetler'in de bir evrenselliği vardır, ama bu da, sosyalizmin evrenselliği biçiminde de olsa bir sistemin belirlenen sınırları içindedir. Ama bizde ulusalcılık konusunda iddia yok denecek kadar sınırlıdır. Sadece var olan kesin iddia, Kürdistan'ı eşit ve özgür uluslar seviyesine getirme gereğidir. Bir özelliği böyle iken, onun da üstünde tamamen insanlık adına düşünebilmede sınırsızlık vardır. Burada doğrular herkese karşı sonuna kadar savunulabilir; kişisel, sınıfsal, ulusal bencil çıkarlardan sonuna kadar kopma gerçekleşebilir ve burada şu açıkça söylenebilir ki, PKK türü hareketlerin doğuşları bu özü sonuna kadar korursa, kaba materyalist yaklaşımla hemen ulus sınırlarına çekilmezse, eylemini insanlık adına —ki bu enternasyonalizmdir— yoğunlaştırırsa, kazanılan her mevziyi dünya devriminin giderek derinleşen yorumuna temel bir zemin olarak hazırlarsa, bu onun evrensel boyutunu güçlendirebilir. Ve bu evrensellik, mevcut güncel kargaşalığı, karışıklığı, tehlikeyi ve çözümsüzlüğü kısmen durdurabilecek örnek olma rolünü oynayan bir başlangıç olabilir. Yani bugün, nükleer tehdit altındaki sosyalist sistemde ideolojik-politik arayış nasıl ki kendisini daha fazla duyuruyor, bugün barış hareketleri, yarın daha başka gelişmelerle

kendini zenginleştirecek bir arayışı daha fazla önemli kılıyorsa; yine kapitalist ülkelerde “çevre” hareketlerinin giderek gelişim gösteren bir özelliği varsa, bizim ulusal kurtuluşçuluğumuzun da hem kapitalist ülkelerin ve hem de —asıl sorumlu kendileri olmasa da— sosyalist ülkelerin de yaşadığı tehlikeleri yaşamama, kendi eylemini hem bir ulusun eşitliği-özgürlüğü temelinde geliştirme ve hem de bunu yoğun bir evrenselliğe ulaştırma özelliği vardır.

Açık ki, evrensellikten bahsederken coğrafik bir özellikten değil, insanın evrenselliğinden, insan türünün maddi çıkarlara dayalı ilişkiler sisteminden daha çok ortaklaşa hareketine ulaşma, güçlü manevi anlaşma ve bütün önemli tehlikeler karşısında birleşmeyi ve dayanışmayı mümkün kılan, herkes için eşitlik ve özgürlüğü esas alan, onu vazgeçilmez bir ilke olarak sürekli gündeminde tutan, fırsatlardan yararlanma adına dar çıkarlara saplanmayan bir mantığa ve ilişkiler sistemine ulaşmak kastedilmektedir. Elbette ki insanlığın çıkarları olan devrimin çıkarları esastır. Ama en has sosyal-şovenizm ve milliyetçiliklerin de bu ad altında geliştirildiği bilinmektedir. PKK bütün bunları aşan, bu temelde kendini sosyalizme ve kapitalist ülkelerdeki ilerici eyleme katan bir harekettir ve bu anlamda da evrensellik yönü belirgindir. PKK bundan böyle de dar ulusçuluğa ve kaba materyalist yaklaşıma düşmemeye büyük özen gösterecektir. Özellikle, kapitalizmin gerici şiddet kurumlarına tavizkar davranışı ve onların reformist kırıntılarıyla geçinmeyi kabul etmediği gibi, kendini tecrit de ettirmeyecek, tersine giderek kendisini evrenselleştirecek araçları geliştirerek doğuşuna hakim olan özü bütününe de hakim kılacaktır. İşte PKK'deki tamamlanması gereken olay budur derken, önemle kavranması gereken bir özelliğine değinilmektedir. Evrenselliğe böyle ulaşılabilir.

Bunun için gerekli olan büyük eylem potansiyeli nerede bulunacak denilirse, cevabımız, Kürdistan'ın bu konuda son derece bitek topraklar olduğudur. Uygarlığın beşiği olan bu toprak, eğer ısrar edilir ve onun kaderi insanlığın ortak kaderinin iyi bir zemini olarak düşünülürse, buradaki ulusal kurtuluşçuluk son derece güçlü bir evrenselliğin temel taşı haline getirilebilir; sosyalizme yönelmiş olanları da dahil birçok ulusal kurtuluş hareketindeki ve

tabii daha çok kapitalizm koşullarında vücut bulan ulusçuluğu da çok aşan, biraz da Ortadoğu halklarına has olan ve onların din ve felsefelerinin başaramadığını gerçekleştirmede ifadesini bulan halkların ve insanların özgürlüğü ve eşitliği temelindeki bir evrenselliği günümüzde tamamlayabilir. Geçmişte dinin de etkisiyle yaratılmış olan halklar arasındaki yakınlaşmayı, güncel koşullarımızın esası üzerinde ve halkların eşitliği ve özgürlüğü temelinde yeni bir kavrayış ve eylemliliğe kavuşturarak evrenselliği tamamlama olayını güçlü bir şekilde yapabilir. Ama bunu, ne sosyalist sistemin kazanımlarını görmezden gelerek, ne de kapitalizmin reformist bir yorum ve uygulamasına kendisini kaptırarak yapmalıdır. Tam tersine, dayandığı toprakların özgürlüğünü sonuna kadar dikkate alan, insanlığın ondan alacağı verimi gösterebilen bir konumda olmalıdır. Bu topraklar insanlığın doğuşunun bu kadar bağlı olduğu bir zemin olarak insanlığın temel sorunlarının çözümünde de elbette büyük bir rol oynayabilecektir. Bu konuda Kürdistan önemli bir sıçrama zeminini olabilecektir. İşte ona bu sıçratma rolü tanınmalıdır. Bu rolü oynatmalıyız.

Bu topraklarda ne yeni bir din çıkabilecek, ne de yeni sosyalizm ve felsefeler icat edilecektir. Sadece dinlerin, felsefelerin ve hatta yanılıgılı bilimsel bilgilerin de çözmekte zorluk çektiği sorunlara, tüm insanlık tarihinin gelişiminin olumlu özelliklerini özümseyen ve bunu günümüze taşıran, özellikle de uygarlığın doğuşundan günümüze kadar önemli evreleri yaşamış halklar gerçekliğine doğru bir yaklaşım sözkonusudur. Ortadoğu halklarının devrim sorunlarını (ve genelde günümüzdeki devrim sorunlarını) böylesine özgün ele alan, ne Batı'nın birkaç yüzyıldan beri yarattığı sahte uygarlaşmayı-yabancı tipi kabul eden, ne de henüz tam ulaşılmayan sosyalizmin yetersizliğini yaşayan, bundaki yetersizliğini kendi somutunda gideren, kapitalizmin yarattığı tipi ise eski silahlarla savaşıarak değil, gerçekten onu aşacak yaklaşımlarla ortadan kaldıran, kendi tarihi kadar güncel olumlu gelişmeleri de buna katan bir eylemin sahibi olunur ve eylemin zemini olarak Kürdistan'da ısrar edilirse, çağa bu biçimde dayatılan Kürdistan, insan umudunun en çok yeşerebileceği bir alan haline getirilebilir. Kürdistan, insan türünün ilk yerleşime geçtiği dönemde de umu-

dun yeşerdiği bir cennet olma rolünü oynamıştır.

Mezopotamya, insanlığın cennet özleminin ifadesidir. Bugün aynı Mezopotamya yine bu anlamda bir ülkeye dönüştürülebilir. Her ne kadar TC de, GAP'da olduğu gibi ve petrol kaynaklarına yakınlığından ötürü bir umut olarak bakmak durumunda ise de bunun kirliliği, sömürücülük ve çıkarıcılığı gözönüne getirildiğinde umut değil, umutsuzluk yaklaşımı olduğu açıktır. Bunu kırmamanın ve böylesine bir umut kaynağına dönüştürülmenin de böyle sağlanabileceği açıktır.

O halde, bizim eylemimiz, Kürdistan zemininde ulusal kurtuluşçuluk olarak biçimlense de, çok büyük evrensel özü olan bir hareket olmaya adaydır. Tarih ve çağ bunu zorlamaktadır. PKK'nin somutu da budur ve bunun son derece yoğun anlaşılır uygulanması gerekmektedir. Eğer PKK gerçeğine dayatılan bütün tarihsel ve güncel zorluklarla başetmek, insanı giderek hiçleştiren ruhu ve biçimlenişi kırmak ve burada büyük insanlığın bazı değerlerinin yeniden yaratılabileceğini ispatlamak istiyorsak yapılması gereken budur ve bu mümkündür. Eylem geliştirilirken böylesine bir evrensellik içinde yapılırsa, gerçekten birçok umuda kaynaklık etmiş bu zeminin güçlü umutlara yeniden kaynaklık etmesi zor olmayacaktır. Kendi eylemimizi, bu eylemimizde somutluk kazanan ve giderek gelişen devrimimizi böyle anlıyoruz. İnsanlığın soylu kazanımlarını asla inkar etmeksizin, fakat ondaki büyük zayıflık, yanlışlık ve özellikle de dar milli, güncel ve karşılıklı çıkar denilen, ama özünde birçok savaşı, yıkımı, çöküşü, bir tarafın yükselişini diğer tarafın ezilişini getiren ilişkilere asla yer vermeksizin kendi bayrağında insanlığın en önemli kazanımlarının ifadesi olarak özgür, eşit ve barışçıl gelişimin ancak soylu eylemle mümkün olduğunu kazıyan, bunu hiçbir zaman gözardı etmediği gibi giderek yetkinleştiren, bunu kendi kişiliğinde bir tip, giderek de bir toplumsal düzenleniş olarak gerçekleştirebilen hareketimiz, belli ki sadece yaşamaya şanslı olmakla kalmayacak, tarihi gelişmenin çok şerefli önde gelen bir gücü de olabilecektir.

1986 yılı eylemliliği, yalnız Kürdistan halkına değil, dünya halklarına da Kürdistan'da soylu bir eylemin yükselebileceğinin kanıtlandığı ve bu eylemciliğin, binlerce yıllık egemen sömürücü

sınıfların diktasının son dönemlerini yaşadığı, emperyalist sistemin en gerici kodamanlarının desteğini sürekli arkasında tutan kara bir rejimin azgın çizimleri altında gelişim gösterdiği, bu hareketin ezilmesinin hiç de kolay olmadığının gösterildiği bir dönüm noktasını teşkil etme özelliğine sahiptir. Özgür eylemimizin dayandığı direniş, 1986'da artık sökülmemecesine Kürdistan'da kök salmıştır. Bu bakımdan çapı ne kadar küçük gözükürse gözüksün, tarihsel ve bölgesel temele kendini dayatıp buradan evrenselliğe uzanması, 1986'nın bu konuda bir ilan yılı olarak kendini adlandırması çok önemlidir. Denilebilir ki, artık özellikleri, amaçları, boyutları olan direnmenin kendini çorak, çok aç ve susuz hissedən, ama en soylu gelişmeyi vaadedən bu topraklara ve insanına katık etmesi sözkonusudur. Bu yıllarda, büyük şehitlerin yitirilişi ve acısı, ama aynı zamanda da yeni insanlığın doğuşu yaşanmıştır. Dolayısıyla 1986 yılı, tarihe geçmesi gereken direniş kahramanlarının dayattığı bir yıldır; şehitler zincirinin en son halkası ve onların büyük sözcüsü Agit yoldaşın damgasını taşımaktadır. Bu anlamda bizi güçlü kılan olumlulukla olumsuzluklar arasında kızıl bir şerit oluşturan ve bunu önemli kesimlere duyurtan bir yıldır.

Ve bu yıl, gerçekleşen PKK III. Kongresi'yle direnişin yeni bir zirveleşmesi yaşanmıştır. III. Kongre, Kürdistan'ın insanlık ailesine anlamlı katılımına yön veren, çözümleyen, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin evrensel özünü ortaya koyan gerçek bir doruk olmuştur. Kongre sürecindeki çözümlemelerle ulusal kurtuluş mücadelemizin ve bu mücadele biçimindeki bireyin özellikleri daha da netleşmiş, evrensel boyutu incelenerek açığa çıkarılmıştır. Çok zayıf konumda yaşayan bir halkın somutunu arındırma hareketiyle insanlık kültürünün öğelerinin kaynaştırılması deneyi olan III. Kongre, bu anlamda kendine has özellikleri sergilemiş ve rolünü oynamıştır.

PKK hareketi, bütün bunlar üzerinde geleceğe doğru yönelişte iddia sahibi olma gücünü son derece artırmış, bunu kanıtlamış ve insanlığın gündemine ciddi biçimde girmiştir. Belki yine de henüz tecrübesiz ve donanımsızdır, ama iddiası ve eyleminin özü büyüktür. Bu anlamda, önümüzdeki döneme yönelirken, çağrı, daha olgun bir biçimlenişe ve dönemi daha fazla başarılarla kapatmaya

yöneliktir. Böylesine özü olan ve böylesine biçimlenmesi gereken eylemin içinde yer alanlar —öncü ve kitlesi—, yanına çekmesi gereken yandaşlara yönelik tutumu ve karşısına aldığı hedef her zamankinden daha net ve Partimizin kendine güveni daha fazladır. Burada, bireysel, sınıfsal ve hatta ulusal anlamda kaybedilecek fazla bir şey yoktur. Bilinir ki, büyük amaçlar büyük öğretilere ve o da büyük eylemlere yol açar. İşte şimdi bunu yaşıyoruz. Her türlü gerici-çıkarıcı bağlardan kopmuş bir ruh ve mantık, çok çekici sağlam amaçları somutlaştırabilir. Aynı zamanda bu gelişmiş düşünceye, doğru ideoloji ve siyasete yol açabilir ve çok büyük eylemi doğurtabilir. Öncümüzün bugün içinde yaşadığı durum budur.

PKK hareketi, bir yandan çağın inkarcı yaklaşımlarıyla mücadele ederken, aynı zamanda bunun dayandığı bütün tarihsel temele giderek daha fazla açılan gözler ve duyarlarla yaklaşıyor. Burada insanlığın büyük zayıflık, yanlışlık ve hatalarını görüyor, kendini bundan uzaklaştırıyor ve insanlık için barış ve özgürlüğün garantisini sürekli bayrağında kazıyan, gelişmeye ulaşan bir hareket olarak eylem kapasitesini gün geçtikçe artırıyor. Öncünün bu biçimde gelişimi, olgunlaşması, kitlesini bu temelde hazırlaması ve eğitmesi önemlidir. Öncü kendini çağa bu biçimde katarken, açık ki bunu, basit güncel çıkarılara her şeyi kurban eden bir politikacılığı sonuna kadar reddederek, gerçeği bütün zayıflıklarıyla görüp onu aşma gücüne ulaşarak ve bunu gündemleştiren bir politik kimliğe bürünerek gerçekleştiriyor.

Artık, gelinen aşamada eylemler istenildiğinde sonuna kadar geliştirilebilir, bu gerici hedefin durumuna bağlıdır. Halk savaşının şiddeti, tanımı yapılmış bu hedefe göredir. Bu hedefin yıkılması, insanlık adına büyük bir kabustan kurtulma anlamına gelecektir. Düzenlenecek eylemlerin boyutları, eğer yetenekler sonuna kadar kullanılırsa ulaşılması mümkün ve zorunlu olan hedeflerdir. Bu ise bizim ilkesel özümüzdür. Tüm bunlar, bugün, PKK'nin geleceğe yürüyüşünde her zamankinden daha fazla anlam bulabilen, onun temelini teşkil eden gelişmelerdir. Biz de en az insanlık tarihindeki zayıflıklar ve yanlışlıklar kadar zayıflık ve yanlışlıkları yaşadık ve yaptık. Ama bunları önümüzdeki dönemde de yaymak şart değildir. Zayıflık ve hatalardan daha fazla arınmış, öze uygun biçimlenişi

daha güçlendirmiş ve yenilgilerden daha fazla dersler çıkararak zaferlerin şansını artırmış biçimde dönemi yakalayabilir, onu yeniden yaratabiliriz. Açık ki böylesine bir dönemin üzerine yürümek, bu zorluklar ortamında büyük eylemle karşılık vererek, yine yanlışlık ve haksızlıklara doğru cevaplar geliştirerek mümkündür. Yük ancak böyle kaldırılabilir. Bunun dışındaki çıkışların bizi yarı yolda ve çok güç durumunda bırakacağını bilmek gerekiyor. Sorunlara böylesine kapsamlı cevap veremez ve bu cevaplar kapsamlı eylemsel yeteneklerimize yansımazsa felaket her an bir karabasan gibi bizi arkadan izleyecek ve hiçbir zaman rahat bırakmayacaktır. Onun için hesap hatası yapılmamalıdır. İster çağdan, isterse tarihten kaynaklanan gerçeğimizin çözümünde öncünün rolünü, belirlenen öze uygun oynamasından alıkoyan olumsuzluklarla savaş, doğru ve yetkin verilmelidir. Bunun yanında olumlu yanlar yoğunlaştırılmalı ve geliştirilmelidir.

Mevcut öncünün şekillenmesi, yeni bir toplumun doğuşuna örnek teşkil edecek her şeyi şimdiden oluşturmak durumundadır. Bunun üstesinden ise, ancak büyük bir düşünce ve ruh zenginliği yanında, günlük pratik ilişkilerde de rahatlığı yaratarak, bunun için her türlü çabayı harcayarak, bu konuda bireyin tahammülsüzlüğünü hiçe sayarak, insanın her şeyin esası olduğu ve kendini bu evrende en uygun biçimde yaşatabileceğine dair yeteneklerine sonsuz güvenle gelinebilir. Parti hareketimizin yeni bir yıldönümüne ve bir bütün olarak yeni bir dönemine doğru yürürken gelmiş olduğumuz seviye budur.

Bugün buna ulaşmış olarak daha rahat ve kendine daha fazla güvenen bir konumda olduğumuzu rahatlıkla söyleyebiliriz. Alçakgönüllü olduğumuz kadar olgunuz da. Bu ne boş bir güven ve ne de şu veya bu güce ya da çıkara dayanan bir güvendir. Bu güven, insanlığın hep taze umut yaratan ve böylelikle bir yaşam biçimi olarak dinde, felsefede ve bilimlerde ifadesini bulan evrensel özüne verdiğimiz bir karşılıktır. Bunun bizi yaşatacağına inanıyor, tüm Partilileri ve kitlemizi, kendi gerçeklerimizi bu biçimde kavrayıp uygulamaya çağırıyoruz. Bu günlere gelmeyi başaran hareketimiz, bundan sonrasını da daha üstün başarılarla dolu kılmasını bilecektir.

Kasım 1986

Institut kurde de Paris

PARTİMİZ VE HALKIMIZ 1987 YILINDA ULUSAL DİRENİŞ SAVAŞIMIZI DAHA DA YÜKSELTECEKTİR

Partileşme ve ulusal direniş tarihimizde önemli bir mücadele ve gelişme yılı olan 1986'yı geride bırakırken, geleceğe her bakımdan önemli derslerle yüklü olarak ve bu temelde daha büyük bir güvenle ve bundan kaynaklanan yaratıcı ustalığımızla nasıl yükleneceğimizin ve kazanacağımızın bilincini ve kararlılığını derinliğine duyarak yöneliyoruz. Bu yıllar, halkımızın ulusal gelişiminde yüzyıllardan beri sürüp gelen başaşağı gidişin durdurulduğu, ona dayatılan her türlü yok edici, talancı, baskı ve sömürü sistemine halkımızın kendi bağımsız ve özgür kurtuluş iradesini dayattığı, bu olumsuz gidişe bir son vermek için gittikçe derinleşen ve yoğunlaşan iradesiyle her türlü engeli aşmaya çalıştığı tarihi bir dönem oluyor. Herhangi bir yaşamsal dönemden daha da anlamlı olan ve her bakımdan üzerinde derinliğine düşünülmesi gereken bu dönemde, doğru ve yetkin bir devrim mücadelesiyle yaşamı karşılama gereğini her şeyin önünde tutan bir anlayışla hareket ederek, bireyden topluma kadar her şeyi gerçeğe dönüştürecek bilinç ve davranışa ve bu temelde köklü bir altüst oluşa tanık oluyor,

bunu yaşıyor ve yaşıyoruz.

Tarih boyunca halklar, çok çeşitli nedenlerden ötürü, kendi öz çıkarları uğruna öz bilinç ve iradeleriyle davranabilme fırsatına her zaman sahip olamazlar. İçten ve dıştan dayatılan birçok etken ona kendi özgül geleceğini çizme imkanını vermediği gibi, onu daha da daraltan ve bitiren bir konuma sürüklemeye adaydır. Bizim halkımız, böylesine bir talihsiz gelişmeyi en çok yaşayan halklardan birisidir. Bugün, halkımızın tanınmaz bir hale getirilmiş olan ulusal ve toplumsal gerçeğini, olumsuzluklarını yaşıyor ve boğuşuyorsak, elbette ki bunun nedenlerini tarihin derinliklerinde ve günümüzün ondan kaynaklanan sorunlarında aramak bilimsel bir izah tarzıdır. Yine bundan kurtuluş yolunu göstermek, devrimci bilimin diğer bir görevidir. O halde tüm dünya uluslarının gelenek haline getirdikleri yılbaşı mesajlarının içeriği bizim açımızdan anlaşılacak istenildiğinde, elbette ki bu mesaj, ulusal varlığımızın ve toplumsal düzeyimizin hangi durumlarda seyrettiğini, sorumlu insanın, kendini yitirmeyen, kendi gerçeğine yabancılaşmayan, başka güçlerin elinde bir manivela olmayan, gerçeğiyle içiçe yaşamayı terketmeyen sorumlu bireyin, kendini olumsuzluğa dönüştürme sürecine nasıl katacağını, çok kısa yaşamını bu işte en iyi, en verimli ve en yaratıcı bir tarzda nasıl kullanacağını belirtmek, açıklık getirmek ve böylelikle bunun yolunu göstermek olacaktır. Bunun dışında bir yeni yıl mesajı, varlık nedenini bizim yokluğumuzda gören bir sistemin ağızıyla bu mesajı duyduğumuzda, bizim buna karşı tutumumuz, ne kadar tehlikeli bir ağızla karşı karşıya olduğumuzu ve bu tehlikeli emellerini her yılbaşında nasıl maskelenmiş sözcüklerle halkımıza yutturmaya çalıştıklarını açıkça görmekten ve kendi müthiş kinimizle ve bilincimizle direnişimizi ona dayatmaktan başka bir şey olamaz.

Sadece bu yılın veya yakın geçmişle gelecek yılların değil, bir bütün olarak 20. yy.'ın son çeyreğinin anlamını her bakımdan iyi kavramak gerekir. Bugün bu çeyreğin yarısında bulunuyoruz. O halde, geçen yarıda neler yapabildik ve bundan sonraki yarıda neler yapabileceğiz? Açık ki, bunun tasavvurunu ve mevcut koşullara denk düşen bilimsel hayalini kurmak ve böylelikle ulusun ve onun en yaratıcı gücü olan halkın enerjisini ve yaşam gücünü boşa

harcatmamak, onu en verimli bir kanala akıtmayı başarmak, yapılması gereken en akıllı işlerden birisidir. Çünkü biz, yüzyıllardan beri çağdaş ulusal gelişimin ilerici doğrultusundan zorla ve hileyle uzaklaştırılmış olmanın büyük olumsuzluklarını çok yaşamış olan bir halkın tarihinde, bu olumsuz durumdan kurtulmanın gerekli ve olanaklı olduğuna kesinlikle inanan güçler olarak, halkımızın çağdaş gelişme yoluna girişinin her türlü yöntemle gerçekleştirildiği bir çeyrek yüzyıl yapmayı da vazgeçilmez bir görev olarak görüyoruz.

Belli ki, bunu biraz daha açmak, tarihi özellikleriyle ve bugünkü durumuyla göstermek gerekiyor. Tarihin akışının bizim için ne anlama geldiğini, bu olumsuzlukların hangi eller tarafından nasıl örüldüğünü, geleceği bu engellerden kimler eliyle nasıl ve ne kadar kurtarabileceğimizi görmekte büyük yarar vardır. Bugün, halkımızın ulusal ve toplumsal gelişiminde en tehlikeli rollerden birini oynayan ve arkasına büyük bir tarihsel miras, günümüzün en gerici emperyalist ve işbirlikçi güçlerini alan ve aynı zamanda sermayece alabildiğine desteklenen 12 Eylül faşist rejiminin bizi tarihten alıkoymak ve kendimiz için yeni yeni yapmak istediğimiz tarihimizi bir daha içinde alıkoyacak karanlıklara sokmak için çok yönlü olarak her şeyi yaptığı açıktır. O, bunu yaparken hiçbir hukuk kuralını esas almıyor; sahip olduğu baskı kuvvetlerinden ve iğrenç sömürü çıkarlarından başka bir şey tanımıyor. Bunun karşısında halkımız, yüzyıllardan beri devraldığı olumsuz miras ve günümüzde gerek kişiliğin bulmada ve gerekse bunu kabul ettirmede içinde bulunduğu çok zayıf konumu aşmanın büyük güçlüklerini, zorluklarını yaşıyor. Bu durum, halkımız içinde karartıcı, cesarettten düşürücü eğilimlere, anlayışlara yol açarken, düşmanda da sık sık yenilenen umutlar yaratıyor. Böylesi durumlarda çok düşünülmesi, halkın sarsılan veya çoktan beri yitirilen umut ve cesaretini yenilemek ve düşmanın da kaynağı köklü olan o kof cesaret ve umutlarını yıkmak için olağanüstü gayret ve çaba harcanması gerekiyor. Ve bu gereğin en çok da olağanüstü dönemin eylemini, bu eyleme yol açan düşüncesini sürekli yenilemek, yoğunlaştırmak ve maddi güce dönüştürmek biçiminde yerine getirilmesi büyük önem taşıyor. Biz, neden bu duruma düşmüşüz? Düşman

neden bu kadar kural tanımıyor? Sınırsız zor politikasını sonuna kadar nasıl uyguluyor? Neden biz şimdiye kadar buna yetkin bir cevap verememişiz? Bundan kurtuluşun fikrini ve eylemini neden yeterince ortaya çıkarıp sergileyememişiz? Bütün bunlar, üzerinde çok iyi düşünölmesi gereken, hepimizi bağlaması gereken, tüm yaşamımızın temel gayesi olarak çözölmesi gereken ve temel ahlak, yaşam felsefesi olarak da kavranması gereken sorunlarımız oluyor.

Vatan topraklarının ve onun üzerinde oluşan emeğin ürünlerinden yararlanmayan, tarihte ve çağımızda hiçbir zaman şerefli bir konuma ulaşamaz ve her zaman düşkünce lanetlenmekten kurtulamaz. Proletaryanın büyük önderi Engels, emekçilerin kölelik yıllarındaki yaşamının her zaman utanılası, lanetli bir yaşam olarak geçtiğini ve bu yaşamdan asla onur duyulamayacağını belirtir. Bizim için bu, çok daha yakıcı bir gerçektir. O halde, tarih bilincimizi geliştirmek, bu bilincimizle orantılı olarak günümüzde insan taslakları biçiminde iliklerimize kadar bizi saran sefaleti, utanılası durumu silmek ve gelişen, ilerleyen insan soyuna özgü niteliklere tırmanmak için yapılması gereken çok şey vardır.

Kendimizi daha iyi tanıyabilmek ve geçmişe ilişkin bilincimizi geliştirebilmek için bugünkü baskının sahiplerini, kaderimize en kötü bir karabasan gibi damgasını vuran bu gücü çok kısa da olsa, yeniden tanımlamak yararlı olacaktır. Türk egemenlik sistemi ve bunun sahibi olan Türk egemen sömürücü sınıfı, bu tanımın ana konusudur. O, daha ilkel toplumsal örgütlenişten kalkıp, yukarı barbarlık aşamasında bir egemen sömürücü sınıf konumuna yükselmek istediğinde, aynı zamanda çetin bir doğa baskısı altında da bulunuyordu. Sınıfsal gelişmenin zorluklarıyla birlikte, bu doğal zorluklar da onu Orta Asya steplerinden büyük bir istila gücü olarak, uygarlığın gelişmiş olduğu Batıya; İran, Irak, Kürdistan ve giderek Anadolu'ya doğru yöneltirken, o hep savaş içinde ve at sırtında bir egemen sınıf olma, bu temelde bir egemenlik sistemine ulaşma çabası içinde de bulundu. Türk egemen sınıf dediğimiz olay, tarihte eşine az rastlanır bir tarzda, savaş içinde ve at sırtında oluştu ve bir devlet gücü haline geldi. Onun devletleşmesi, böyle yoğun bir işgalcilik, yerleşik halkları silip süpürme, sadece gasp ve

talan uygulayarak, bununla palazlanma biçiminde oldu. Yani tepeden tırnağa kadar işgal ve talanla beslenen ve bununla devletleşen bir özelliğe sahiptir. Düşmanımızı iyi tanımak açısından burası çok önemlidir; Türk egemen sınıfı, Türk ezilenlerini toprağa bağlayıp onlar üzerinde bir sömürüyü geliştirerek oluşmadı, çeşitli halkların hazırladığı emek ürünlerini gasp ve talan ederek ve kendini sadece yönetimle ve bunun sağladığı sömürüyle donatarak ve bu zihniyeti iliklerine kadar işleterek oluştu, gelişti. Daha onuncu yüzyılda Kürdistan'ın kapılarına gelip dayandığında, böylesine bir devletleşmenin başlangıcını yaşayan bu sınıf, o günün koşullarında feodalizmin gelişkin bir aşamasında bulunan Kürt egemenleriyle, beylikleriyle ilişkiye geçti. Burada yerleşik olan ve toplum üyeleri üzerinde baskı ve sömürüyü geliştiren bir egemen sınıfla karşılaşmanın bilincinde olarak, daha ehvenşerci bir tutum olan işbirliği etme yolunu tuttu. Kürdistan'ın çetin doğa koşulları ve Kürt halkının savaşçı karakteri, Türk egemenlerini böyle hareket etmek zorunda bıraktı.

Türk egemenliği bir devlet olarak gelişir ve daha sonra Anadolu'da bir milliyet olarak yoğunlaşırken, Kürdistan'da son derece gelişmiş, yerleşik ve uluslaşma yolunda ileri bir düzeyi yaşayan bir halkı karşısında bulmuştur. Onun üzerinde herhangi bir yöntemle kanıtlanmış bir hakimiyeti sözkonusu değildir. Osmanlı sultanı Yavuz Selim'in Doğuya yönelişinde, Güneyde Memluklar ve Doğuda ise İran Safevi İmparatorluğu ile karşılaştığında, Kürt beyliklerinin gücüne ne kadar bağımlı olduğunu, bu seferlerde ordusunun büyük bir gücünün Kürt beyliklerinden derlendiğini ve başarılı çıkmasında bunların önemli bir rol oynadığını tarihin yazılı birçok belgesi bize göstermektedir. Bu dönemde İdris-i Bitlisi'nin günümüzdeki işbirlikçilere taş çıkartır bir biçimde nasıl iyi bir ajan olarak birçok Kürt beyliğini Yavuz'un hizmetine çektiği, bunların binlerce askerle birlikte nasıl İran Şahına karşı Çaldıran'da savaşım verdiği, burada sağlanan başarının yine Güneyde Memluklara karşı nasıl sağlandığı ve tüm bunların Osmanlı-Türk İmparatorluğuna nasıl güç kattığı bilinmektedir. Açık ki, burada herhangi bir biçimde Türk egemenlerini hak sahibi edecek bir durum yoktur. Merkezi gücün daha başlangıçtan itibaren Türk egemenle-

rinin, yine özellikle devşirmelerin, kapıkullarının ellerinde yoğunlaşmasından ötürü dengenin sürekli Türk egemenleri lehine bozulduğunu, 19. yy.'a gelindiğinde artık bunun son sınırına kadar varıldığını, Batı kapitalizmi karşısında sıkışan Türk feodalizminin daha çok vergi ve daha çok askere alma talepleri ile Kürdistan'a daha çok yüklenmesi karşısında, Kürdistan'da parça parça karşı koymaların geliştiğini, ama bu karşı koymaların, isyanların İngiliz ve Fransız sömürgecilerinin desteğiyle ezildiğini, bu temelde gittikçe daha da pekişen bir devlet gücünün tesis edildiğini, Kürt hakim sınıflarının daha yoğun işbirlikçi bağlarla Türk egemenlerine bağlandığını ve son Osmanlı sultanlarından Abdülhamit döneminde görüldüğü gibi, Hamidiye Alayları biçiminde ve yalnızca Kürt halkına karşı değil, başta Ermeni halkı olmak üzere, İmparatorluğun diğer halklarına karşı böylesine bir karşı-devrimci milis gücünün de bu beyliklerden oluşturulduğunu ve tarihi gelişmenin böyle seyrettiğini iyi bilmek gerekir. Bu yıllarda, aynı zamanda burjuvazinin oluşumu ve egemenliği ile sonuçlanan yeni bir Türk rüyasının doğduğu, Jön-Türk hareketi ve İttihat-ı Terakki hareketi dediğimiz hareketlerin bu yeni sınıfın öncüleri olarak ortaya çıktığı, bunların iliklerine kadar Osmanlı İmparatorluğunun fideliklerinden beslendikleri, buralardan semirerek palazlandıkları, feodal devlet aygıtını adım adım, kerte kerte burjuva gelişmenin aracı haline dönüştürdükleri, Birinci Meşrutiyet, İkinci Meşrutiyet denilen olayların gerçekte bu gelişme olduğu ve kemalist hareketin de bunun en son halkası olarak geliştiği bugün daha iyi anlaşılmaktadır.

İşte Türk burjuva egemenliğinin gelişimi böyle bir tarihi süreç içinde olmuştur. Nasıl ki Türk feodal egemen sınıfı işgal, istila ve talan temelinde devletleşmişse, Türk burjuvazisi de bu temelde oluşmuş İmparatorluk enkazına dayanarak, artık bir daha dirilmesi olanaksız olan bu aygıtı dayanarak, onu biraz daha modernleştirme ve burjuva çıkarlar için elverişli hale getirme temelinde, yani işgal ve talana dayalı bu aygıtı, bu sefer burjuva lehçeye çevirerek birtakım darbelerle hakimiyetini tesis ederek devletleşmiştir. Ve bunu da birçok halkın imha işini tamamlayarak ve Kürdistan halkı üzerine de büyük bir iştahla atılarak yapmıştır. Namık Kemal-

lerden, Mustafa Kemallere kadar olan Türk uluslaşması sürecinde, Anadolu'da diğer halkların kökünün kesinlikle kazındığı, özellikle Balkanlardan yemiş oldukları darbelerin acısıyla —ki, bu onların bilincinde silinmez bir iz bırakmış gibidir—, Anadolu üzerinde Hitler'e bile ders veren bir baskı ve şovenizm geliştirildiği, yine Türk emekçileri üzerinde de görülmemiş bir baskı ve sömürünün uygulanması temelinde bir kapitalist gelişmenin yaratıldığı, Türk burjuva egemenliğinin oluşum özelliklerinin böyle olduğu bugün hiç kimsenin inkar edemeyeceği bir gerçektir.

Burada kısa bir karşılaştırmada bulunursak, Türk feodal sultanları Anadolu'da yoğunlaşırken, nasıl ki diğer aşiret üyelerini, Türkmenleri dağa sürme, onlara yaşamı zindan etme yöntemini seçtilerse, Türk burjuvazisi de, özellikle köylülük ve yeni oluşan işçi sınıfı üzerinde görülmemiş bir baskı ve sömürüyü geliştirmiştir. Böylece uluslaşmadan ne anladığını, bunları yaratmada ve geliştirmede hangi yöntemleri esas aldığını açıkça ortaya koymuştur. Ve belli bir kuruluşa, sağlamlığa ulaştıktan sonra, Kürdistan halkı üzerine bu sefer daha da yoğunlaşmış, pekişmiş bir güçle ve onu kesinlikle yutma kararlılığıyla atılmıştır. 20. yy.'ın ilk çeyreğindeki bu burjuva hareketi, özellikle de kemalist hareketi, her bakımdan iyi tanımakta büyük yarar vardır. Kemalist hareketin, doğuşunu Kürdistan üzerinden gerçekleştirdiği açık bir gerçektir. Nasıl ki Alparslan 1070'lerde ordusunun yarısını Kürt beyliklerinden derleyerek Bizans İmparatorluğunu yenilgiye uğratarak Anadolu kapılarını Türk boylarına açtıysa; yine nasıl ki Yavuz Selim, ondan 500 yıl sonra yine ana kuvvetleri Kürt beyliklerinden oluşan bir orduyla Türklüğün Anadolu'da daha da kökleşmesini ve 20. yy.'a kadar getirilmesini sağlayan bir hamleyi Doğudan yaptıysa; aynı biçimde Mustafa Kemal de emperyalizm tarafından desteklenen güçlerin sıkıştırdığı bir ortmada durumu kurtarmak için İstanbul'dan kaçarak yine Doğuya doğru gelmiş, güvenceyi Sivas'a, Erzurum'a ve büyük oranda Kürdistan'a sığınmakta bulmuş, büyük çoğunlukla Kürt bey ve şeyhlerinden aldığı destekle yeni ulusal atılımın hazırlıklarını yapmış ve bu alandan aldığı güçle genç "Türkiye Cumhuriyeti"nin başarıya giden yollarını çizmiştir. Ve yine böylelikle Kürt halkının geniş savaşçı gücü, beyler ve şeyhler tarafından Türk ege-

menlerinin hizmetine koşturulmuştur. Böylece geniş Kürdistan potansiyeli, kendisinin ulusal ve toplumsal gelişmesini büyük oranda tahrip edecek olan bir kuvvetin gelişmesine, tarihin çok acı bir trajedisi olarak katkıda bulunmuştur. Sonuçta Türk burjuva egemenliği ayağını sağlamlaştırır sağlamlaştırmaz, Kürdistan kendisini canavarın ağzında bulmuştur. O günden günümüze kadar cumhuriyet tarihi bir zulüm, bir karanlık, bir baskı, bir sömürü tarihi olarak bizi sürekli tarihin ve çağdaş gelişmenin dışına iten, halkımızın acılı emeği ile yarattığı her türlü kültürel, toplumsal, ekonomik değeri talan eden, çarpıtan ve daha sonra da gelişimi oranında tamamen kendine katan bir tarihe dönüştürülmüştür.

Cumhuriyet, kuruluşundan yüzyılımızın son çeyreğine kadar geçen süreçte tarihimizdeki en karanlık bir 50 yılı bize dayatmıştır. Bu sürecin bütün yıkıcı sonuçları bilincimize henüz yeterince çıkarılamamıştır. Türk burjuva uluslaşması açısından çokça yazılan, çizilen bu tarihin bizim için ne anlama geldiği detaylıca ortaya konulamamıştır. Gerçekte bu tarih, toplumun ve bireyin gittikçe şekilsizleştirildiği, tanınmaz hale getirildiği, ulusal değerlerin tahrip edildiği, toplumsal gelişmenin ise ancak her türlü lümpenizmin, kepezeliğin, sömürünün içinde cirit attığı, her türlü kölelik biçiminden soyguncu kapitalist sömürgeci biçimlerine kadar her şeyin yan yana yaşadığı, bu temelde her türlü ulusal inkarcı, şovenist, hakim ulus türünün her tarafa sızdığı, oluşan kişiliğin belki de dünyanın en sefil kişiliği olduğu, bilinci karartılmış, iradesi çarpıtılmış, kısaca yaşamın insan soyuna yabancı olan ne kadar öğesi varsa hepsi dayatılmış ve önemli oranda da kabul ettirilmiş bir insan türünün oluşturulduğu, ana özelliği böyle olan bir tarihin, bir neslin, iki neslin üzerine bir kabus gibi çöktüğü bir tarih olarak yazılageliyor. Elbette ki bu tarihin baş sorumlusu, altyapısı ve üst yapısını kendi şoven-milliyetçi yöntemleriyle gittikçe merkezileştiren, ordu gücünü ve ekonomisini yetkinleştiren coğrafyasından tutalım da bebelerine kadar Kürdistan'ın her şeyine müdahale eden ve onu asimile etmenin, yutmanın en sinsi yöntemleri ile kaba yöntemlerini içiçe geliştiren bu burjuva sınıf oluyor. Türk burjuvazisi için bir umut olarak doğan ve günümüze doğru gelindiğinde

ise meyvelerini bol bol veren bu tarih bizim için ise, umudun gittikçe yıkıldığı ve umutsuzluğun, dejenerasyonun, inkarcılığın ve karanlığın geliştiği, eskinin çok çeşitli meyvelerine, çiçeklerine sahip ülkesinde gittikçe yükselen harabelerin ve bu harabelerde öten baykuşların ortaya çıktığı, görülmesi insan için pek iç açıcı olmayan insan taslaklarının türediği bir tarih oluyor. Evet, burada ülkesine yabancı, emeğine yabancı, kendisine yabancı taslaklar türüyor. Meyve veren ağaçlar önce meyvesiz bodur ağaçlara dönüşüyor ve daha sonra ise köküne kibrit çakılıp cayır cayır yakılarak harabeler ortaya çıkarılıyor.

Evet, 20. yy.'ın son çeyreğine gelindiğinde devralınan tarih şudur: Çok bilinçli ve sonuna kadar gitmeye hazır canavarca bir faşist sömürgecilik ile gücünden, benliğinden, kişiliğinden çok çok uzaklaştırılmış, karanlık içinde kol gezen insan taslakları. Hitler'in Yahudilik üzerinde yürüttüğü katliamın, ortada bırakılan cansız cesetlerin belki de belli bir izahı yapılabilir, ama bu eylemin Kürdistan'daki gerçekleşmesi daha da dehşet verici ve izahsız niteliktedir. Sözde ayakta duran insanlar vardır, ama gerçekte Hitler katliamının artıklarından daha kötü bir katliamı körpe canlı bedenlerinde yaşayan insanlardır. Hitler'in ölüm kamplarından sağ çıkanların belki bazı şeyler yapmaları mümkündür, ama çok az sağ çıkanların bulunduğu bu ülkede, eğer tarihi sadece fiziksel gelişme olarak değil, yaşayan canlı varlıklar olarak değil de, insan soyuna has gelişmelerin tanımına dayandırarak izah edecek olursak, Kürdistan'daki yaşamın 20. yy.'ın son çeyreğinde dünyada benzeri az bulunur bir durumda oluşuyla karşılaşınca buna şaşmamak gerekir. Ermeniler de sürüldüler, fakat kimliklerini yine korudular. Açık ki, bu yaşamın yine bir anlamı vardır. Ama bizde yaşamın hiçbir anlamının kalmadığı bir noktaya doğru gidiş gerçekleşmiştir. Bu kadar kendi özüne ihanet ettirilmiş bir halka ait olmak son derece yüz kızartıcı bir suç durumundadır. Yine böylesine bir halk gerçeğini yaşanır kabul etmek, onu hem de rahatlıkla katlanılır bir yaşam biçimi olarak görmek, yıllarca, bir ömür boyunca bunu rahatlıkla teneffüs etmek dünyada en kötü duruma düşmek demektir. Bu durum, hem yaratıcılar hem de kabul edenler açısından insanlık tarihinde Hitler'in işlediği suçlara benzer bir suçun

işlenmesi anlamına gelmektedir. Evet, Hitler'in kalıntılarına karşı bugün insanlık mahkemeleri kurulmuş, bütün suçlar açığa çıkarılmış, yalnız mahkemelerde de değil, edebiyatta, tarih kitaplarında bütün bunlar teşhir ve mahkûm edilmiştir, fakat Kürdistan'da işlenen insanlık suçları için henüz bırakalım bir mahkemenin kurulmasını, henüz bu suçların tanımı yapılmamış, bu suçların tarafları ortaya çıkarılmamış, bu suçların bilançosunu yapan bir birim oluşturulmamış ve milyonlarca suçlu, ezni ve kabul edeni ile birlikte, bazen de içiçe yaşar hale gelmiştir. İşte Kürdistan'da böyle bir yaşam sürerken ve bütün bunlar gözlerimizin önünde cereyan ederken kendimizi bulduk, belli bir sosyal ve siyasal yaşama adım atmaya çalıştık.

O halde, tarihi doğru tanımlayalım derken, doğru çıkışın da ancak bununla mümkün olabileceği için söylüyoruz ve bu nedenle, bu kadar yalın anlatmak zorunluluğu duyuyoruz. Kendi tarihini doğru ve yeterli tanımayan bir halk, geleceğini asla doğru çizemez, tayin edemez. Tarih konusunda şu veya bu biçimde yanılgılı bir yaklaşım içinde olan her kişi, her hareket, bilerek veya bilmeyerek kendi halkına, ulusuna en büyük felaketlerden birisini de hazırlamış demektir. Dolayısıyla mevcut tabloyu, ortaya çıkış koşullarımızdaki tabloyu gerçekte ne ise öyle yansıtmak, hakim, yıkıcı ve tahrip edici gücün okullarda ezberlettiği, kazıdığı kimlikle değil de; yıkılan, parçalanan ve tahrip edilen insanın anlayabileceği, onun adına ve çıkarına savunulabilecek bir sözcülük olarak ortaya çıkmak ve böylelikle insanlık önüne adaletin, hakkın ölçüsünü vermek, bilimsel ve kendine güvenen bir öncülükle halklara en özgül bağımsız gelişme yolunu göstermek açık bir zorunluluktur. Ve yapılan da bu oldu.

Çağımızın ve toplumsal gelişmenin en bilimsel ifadesi olan sosyalizmin süzgecinden kendi gerçekliğimizi geçirdiğimizde bundan başka bir tanıma ulaşamayacağımız bugün daha iyi anlaşılıyor. O halde, Partimizin temellerinin atıldığı 20. yy.'ın son çeyreğine şöyle bir baktığımızda neyi devraldığımız, neyi esas aldığımız, neye karşı olduğumuz, yanılğı ve eksikliklerimiz olsa da mevcut bugünkü gelişmenin buna bağlı olduğu açıklıkla görülecektir. Demek ki, bir taraftan Türk istilacılık tarihi, onun egemen sınıfları-

nın devletleşmesi, feodalizm ve kapitalizm temelinde bu devletleşmesini pekiştirmesi ve tüm bu süreçlerde hep omuzumuza basan, hep yüreğimize basan, hep bizi insanlığımızdan uzaklaştıran bir güç olması. Bugün bu tarihin en son temsilcileri ile karşı karşıyayız. Bu, 12 Eylül faşizmi, kendi deyimleriyle "Cumhuriyetin ikinci yeniden kuruluşu", kemalist hareketin ikinci dönemi. Buna Cumhuriyetin ikinci yeniden doğuşu denilemez; bu, egemen sınıfın çöküşünü durdurmak ya da yavaşlatmak hareketidir. Cumhuriyetin 1970'lerde içine girdiği çürüme, çözülme, çöküş süreci aynı zamanda Türk hakim sınıfının tekellilik evresinin çöküş, çözülüş süreciydi. Bu süreçte çıkarlarına denk gelen rejim, ancak bir 12 Eylül faşizmi olabilirdi. Üzerinde çokça yazılan bu konuya biz fazla değinmeden diyeceğiz ki, Türk burjuvazisi için 12 Eylül faşizmi bir umut değil, yıkılışı durdurmak için öngörülen tek çaredir. O ne Jön-Türk umuduna benzer, ne İttihat-ı Terakki'nin toy burjuvazisine benzer, ne de kemalist hareketin tarih sahnesine çıkışına benzer; gittikçe ayakları altındaki toprağı kayan, gittikçe eskiye gömülen, geleceğe yönelimde nefesi kesilen, bu süreci durdurmak için baskı ve zor politikasına yönelmekten başka hiçbir çaresi olmayan, en geveze, en bitmiş, bununla birlikte en çok bastıran, dilde demagojiye, baskıda faşizme, sömürde en hileli enflasyon, işsizlik, talan politikalarına sarılan, dışta her türlü uşaklıkla birlikte şantajla sık sık başvuran, emperyalizmin en gericisinin emellerine en gerici bir tarzda sahiplik eden bir kesimin hareketidir.

Öte yandan bu yıllarda Türkiye halkı bir devrimci süreçte yaşıyordu. Türkiye halkının da belki de tarihinde ilk defa bir umudu doğmuştu. Daha Türk boyları Orta Asya'dan gelirken kendi beyleriyle, kendi başbuğlarıyla kıran kırana bir mücadele içinde olan Türkmenlerin isyanları, Baba İshak hareketi vb.; yine Selçukluların çöküşüne denk gelen Türkmenin, Türk yoksullarının, sınıflaşma sürecinde alta düşen aşiret üyelerinin yaptığı başkaldırıları, Şeyh Bedrettin hareketi vb.; yine Osmanlıların çözülüş sürecinde ortaya çıkan ve ezilenin başkaldırısını dile getiren Celali isyanları, geliştirilen feodal devlete karşı daha sonraları gelişen köylü isyanları, Osmanlı İmparatorluğunun çöküşe gittiği 1920'lere doğru gelişen başkaldırıları, efeler hareketi, Çerkez Ethem'in rol aldığı hareket-

ler, köylülüğün bir dizi isyan hareketleri, komünist grupların ortaya çıkışı vb.; ama tarih boyunca tüm bunların egemen sınıf tarafından en vahşi biçimlerde hep ezilişi, en son hareketlerinde egemen sınıfın en kurnazı olan kemalist paşalar tarafından binbir hile ile ezilişi vb.'ni, belli ki tüm bunları hiçbir zaman unutmuyoruz. İşte bunların en son bir halkasının da 1970'lerde geliştiğini görüyoruz. Devrimci gençlik hareketi, onun en önde gelen önderlerinin bilimsel sosyalist bir öncülüğe ulaşma çabaları ve bu hareketin de kısa sürede ezilişi. Darağaçlarında can veren Deniz, Hüseyin ve Yusuf, Kızıldere'de imha edilen Mahir, Cihan ve Ömerler, Nurhaklarda katledilen Sinanlar, zindanlarda katledilen İbrahimler ve halk hareketinin bu genç, genç oldukları kadar da Türk egemen sınıf tarihinin kanlı, kirli, sinsî oyunlarından biraz da yeterince haberdar olmayan önderlerin ezilişi. Evet, bunların daha kanı kurumadan Kürdistan'dan yükselen yeni bir halk hareketinin, tüm gücünü ortaya koyarak Türk halk hareketine bir Kürdistan halk hareketiyle karşılık verme çabalarının, ona destek olma, onunla bir içiçe gelişme umudunu, isteğini esas alan bir hareketin gelişmesine tanık oluyoruz. Buna karşı, doğuşundan beri "ordu-millet" kavramıyla ve at sırtında gelişen Türk egemen sınıfının bu en son temsilcilerinin bu geleneğinin yeniden canlandırması olarak 12 Mart'lardan 12 Eylül'lere kadar geliştirdikleri yeni bir baskı hareketi ortaya çıkıyor. Bu hareket Türk halkına tarihinde görülmemiş bir baskı, zulüm ve sömürü dayatırken, aynı zamanda Kürdistan'a yönelik yine büyük istila ve yok etme hareketi olarak gelişiyor.

İşte PKK hareketinin tarihin gündemine girişi bu yıllara denk gelir. PKK hareketinin tarihi rolünü oynaması, bir ulusa, bir halka karşı ve Türkiye halkına karşı, giderek de Ortadoğu halklarına yönelik tarihi rolünü oynar hale gelmesi bu süreç içinde ortaya çıkar. Ve PKK çok acılı, baskılı bir süreç içinde, ender görülebilecek bir gelişmenin içinde bulur kendini. Bugün, bu yakın tarihe baktığımızda şunu çok iyi görürüz ki, PKK hareketinin geleneğinde, bir yandan Kürdistan halkının yüzyıllardan beri biriken ve sönmeyen kını, öfkesi, acısı yer alırken, diğer yandan Türk halkının yüzyıllardan beri yaşadığı ve karşılık verdiği sömürü ve baskı düzenine karşı bu en son çıkışının mücadeleci mirası yer almaktadır.

Ve aynı zamanda bunların aralarındaki tarihsel kördüğümü çözme rolünü oynamaktadır. Çünkü 12 Mart ve 12 Eylül, Türk halkının temsilcileri üzerinde bir facia, bir trajedi yaratmıştır. Baba İshaklar, Bedrettinler, Mustafa Suphiler ve Çerkez Ethemlerin sonu dar- ağaçlarında, sürgünlerde ve en kötü katliamlarda, artlarında hiçbir başarı umudu bırakmayacak bir biçimde noktalanmıştır. Çok can- lı, atak ve modern içerikli olan, ama tarihin birçok gerçeğinden ha- bersiz bulunan devrimci-geçlik hareketinin önderleri, öncekile- rin kötü yazgısı gibi çok kötü bir biçimde katledilmişlerdir. İşte PKK, bu sonun kabul edilemezliğinin derin bilinciyle hareket et- mişse ve bunu mutlaka bir diyalektik çözümlemeye götürme ge- reğinde ısrarlı davranmışsa, doğru tarih bilincinin buradaki rolü çok büyüktür. PKK, başlangıçta niyet, sezgi düzeyinde de olsa git- tikçe bunu bilince kavuşturup iki halkın bin yıllık içiçe ilişkilerinin bu sefer halkların çıkarına doğru bir çözümlemesini gündeme getirmek için cesur ve cesur olduğu kadar da büyük fedakarlık is- teyen bir çabanın içine girmişse ve bugün bu bir gelişmeyle sonuç vermişse, bundan halkların büyük umudunun doğmasına şaş- mamak gerekir. Türk egemenlerinin bu en son temsilcilerinin umutları gittikçe kararırken, bugün çok sınırlı da olsa halkların umudunun canlanışına tanık oluyoruz. O halde, başlangıçtaki ilk bilinçlenmeyi doğru tanımlamak gerekir. PKK bilinçlenmesi bu an- lamda bin yıllık çarpıtılmış tarihe karşı, egemen sınıfların yoğun körleştirici ve kişiliği tanınmaz hale getirici çabalarına karşı doğ- ruyu geliştirme, eskiye bir son verme, süreci doğru işler hale getirme, halkların çıkarlarını esas alan, bütün bilinçlenme çabasını buna harcayan ve böylelikle halklara doğru eylem yolunu göste- ren, bu özelliğini ısrarla ve yoğunlaşarak ortama dayatan ve ortamı parçalamayı başaran bir yapıya ulaşma esasına dayanır, ve bunun geliştirilmesi çok önemlidir.

Şüphesiz, PKK hareketinin doğuşuna olanak sunan maddi ortam vardır. Bu, kemalist TC'nin sınır tanımayan çapul kapita- lizminin yarattığı ortamdır. Sömürgeci kapitalizmin en hoyratça, en sınır tanımaz bir biçimde parçaladığı bir ortaçağ toplumsal yapı- sından parça halinde fırlayan bazı öğelerin, kapitalizmin savrunt- ları biçiminde de olsa, kendini tanıma çabasıyla ve yine böyle bir

kapitalizmin zayıflıklarının en çok ortaya çıktığı 1970'ler döneminin gençlik hareketiyle, her zaman ileri bilince kavuşan bu aydın hareketiyle devrimci gelişmelerin yakın bağı vardır. Bu iki etken akıllıca birleştirildiğinde, Kürdistan halkının umut kıvılcımlarının yeni kurtuluş yoluna girme anlamına gelen bir dönemi açılmış oluyor. PKK tarihinde 1970-75 dönemi böyle bir yeni yol tartışmasının yapıldığı bir dönemdir. Bu dönemde gireceğimiz yol nedir, kurtuluş hangi yolla mümkündür soruları sorulmuş ve cevapları da verilmiştir. 1975'e gelindiğinde sorunun cevabı olarak, sosyalizmin rehberliğinde ulusal kurtuluş yolu kesinlikle belirlenmiş ve sahiplerini de bulmuştur. 1975-80 döneminde sınırlı bir aydınlanma içinde cevabını bulan bu soru, daha yaygın bir çevreye gidilerek bir halka dayatılmıştır. Halka şu sorulmuştur: "Siz doğruluğuna karar verilen bu yolda yürümeye var mısınız, bunun için ilk adımı atacak mısınız?" Ve gerek PKK'nin resmi ilanı ve gerekse girilen yaygın eylemsel dönem, 1976-77-78-79 yılları halkımızın, "Evet, bu doğru yola girmeye niyetliyiz" biçimindeki bir cevabıyla karşılık bulmuştur. Bu cevap sadece sözle değil, yaygın bir eylemlilikle hayat bulmuştur. O halde, halkımızın tarihinde bu, ölüm sessizliğinden ilk kalkış, canlanma, kendine gelme, kendi benliğine yönelme, çok cuzi de olsa bir niyetleniş hareketidir.

Bu gelişmelere, gözü biraz kapalı olup da uyandığında avı üzerine atılmaya hazır bekleyen bir canavar gibi, vahşi bir hayvan gibi TC'nin karşılık vermesi vardır. Kürdistan'daki bu ufak kıpırdanış seziliyor. (Kitaplara da geçmiştir; Evren, beraberindeki generallerle Kürdistan'ı gezdiğinde, "*Mezar biraz delinmiş*" diyor: "*Siverek'i dolaştık, Hilvan'ı dolaştık, Silvan'ı dolaştık, Batman üzerinden geçtik ve Diyarbakır'da darbe planlarımızın daha erkene alınmasına karar verdik.*") İşte bu, canavarın hemen gözünü açtığı ve işleri eski usulüne, "ordu-millet" usulüne göre yeniden ele almak istediği, tarihi bir kez daha kendi diliyle sonuçlandırmak istediği aşamadır. Başka bir deyişle bu, 12 Eylül faşist rejimidir, cumhuriyetin ikinci yeniden kuruluşu, tekrar ordunun toplumu "kurtarması", bölünüp parçalanmaktan toplumun "kurtarılması", yeni bir anayasanın, yeni bir Türk siyasal yapısının doğuşu demektir. Buna karşı ne yapılacaktır? Türkiye halkının temsilciliği daha bu

rejime bir yumruk bile indirmeden nefesini verip yenilmiştir. Türkiye halkının tarihinde hep başına geldiği gibi, bu sefer de başına kötü olaylar gelmiş, görülmemiş işkence bir daha dayatılmış, bir daha halk hareketinin temsilcileri yaptıklarına bazen pişman hale getirilirken, bazen de yok edilerek karşılık verilmiş ve egemen sınıf, tarihin tek sahibi olduğunu ve kendi altındakilere, böylesine tehlikeli bir dönemde hesapsız, kitapsız bir çıkış yapamayacaklarını göstermiştir. Peki, böyle bir ortamda daha yeni doğan, Türk halkının durumundan kendi durumu daha da kötü olan, ulusal bilinci çok çok karartılan, birçok tarihsel değeri tahrip edilen, ekonomik olarak çok zayıf olan, aydın itibarıyla da durumu çok kötü olan bir Kürdistan halkının öncülüğü için hangi aşamalar gerekecektir? Hele bir de rejim, geliş amacını "vatanın birliği-bütünlüğü" maskesi altında bu halkın yokedilmesine yöneltmişse ne yapılacaktır? Burada açık ki yapılması gereken, tüm insani yeteneklerini toparlamak konumundan vazgeçmemek ve onu son nefesine kadar kullanmaktır. Ve yapılan da bu olmuştur. Parti tarihimizde o bildiğimiz yurtdışına çıkış, yeniden yaşam yollarını genişletme, yoğun hazırlık çalışmaları, ülkeye yeniden yönelme, 15 Ağustos Atılımıyla Türk faşizmine en güçlü olduğunu sandığı bir dönemde onu karşılıksız bırakmamanın tarihsel tokadını atma ve bir halk adına var olmanın kesin ilanının yapılması, yani bu sefer daha güçlü, biraz daha tarihsel temeline oturtulmuş, biraz daha bilimsel izaha kavuşmuş olan halk savaşımının hazırlığını ve pratiğini geliştirmek bu dönemin devrimci adımlarını oluşturmuştur.

Emperyalizmin dünya çapında önde gelen örnek bir model olarak Türk yönetimini, 12 Eylül faşist rejimini esas aldığı, onu her-kese uygulanması gereken bir yol olarak gösterdiği, onun başarıya gitmesi için her şeyini harcadığı, adeta onu kendi öz başarısıymış gibi lanse etmek için her şeyi yaptığı, bir de tüm toplumsal döküntülerinin imdadına koşturulduğu bu rejim, gerçekten mutlaka bir karşılık bulmalıydı, güçlü bir cevapla halkların mutlaka tokadını yemeliydi. Bunun tarihsel önemi kadar, şerefi de mutlaka görülmeliydi. İşte bu atılım için harcanan büyük çabalar, yaşanan büyük zorluklar "değişiyor" diyorsak, bu nedenledir. O, yalnız Kürdistan tarihinin parlak bir sayfasını açmakla kalmıyor; gerek açık faşist

kuvvetlerin saldırısıyla daha önce atılan adımların boşa çıkartılmasını önlemek ve yine daha kanı kurumamış olan Türk halkının devrimci çıkışının boğuntuya getirilmesine müsaade etmemek için, gerekse onun dolaylı gölgeleri olan tasfiyeciler tarafından dayatılan imhayı kabul etmemek için ve ayrıca halkımıza da sonsuz baskı ve karanlık çağının gerçekten sona erdiğini, bunda ikircikliğe ve umutsuzluğa düşmemek gerektiğini yeniden hatırlatmak için başlatılmış bir hareket olma özelliğini taşıyor.

Mücadele tarihimizde bu dönemi oluşturan 1984-85-86 yılları iyi değerlendirilmiştir. Şehitleriyle, başarılarıyla, zayıflıklarıyla iyi anlatılmıştır. Burada bir öncü savaşmıştır. Sınırlı halk desteği ve sınırlı bir uluslararası destekle yaşamıştır. Sosyalizm ve demokrasi güçlerinin halkımızın direnişi konusunda gerçekte ikirciklikten kurtulamadığı, dolayısıyla da somut bir desteğin ortaya çıkarılamadığı, halkımızın 12 Eylül faşizmine sınırlı bir karşı koyuşu bile hafızalarına sığdıramadığı bir dönemde bu atılımı yapmak, tarihte çokça görüldüğü gibi mucizevi kelimelerle izah edilmek istenen ve ancak devrimci kahramanlık olarak nitelendirebileceğimiz bir çıkış biçiminde olmuştur. Ve, böyle olmak zorundaydı da. Her zaman tarihi ilerleten adımlara baktığımızda, günün mevcut en gelişmiş teknik araçlarıyla donatılmış ordularına, sistemlerine karşı ilerletici etkenin doğru bilinç ve yürekle savaşan insan eylemi olduğunu görüyoruz. Örneğin İslamiyetin Arabistan çöllerinde doğduğunda, dönemin en büyük iki imparatorluğu olan Bizans ve Sasani imparatorlukları en gelişmiş teknik araçlarla savaşırken, Arabistan çöllerindeki insanın elinde hiçbir teknik donanım yoktu, sadece büyük bir öfke, kızgınlık ve o zamana göre doğru bir yola davet olarak İslamın çağrısı vardı. Bu haklı çağrı, o dönem için büyük bir devrimci atılımdı. Başlangıçta çok yoksul bir yaşam ve çok zayıf bir ekip olan bu hareket, küçük eylemlerle başlayarak bu iki gücü de daha doğuşunun üzerinden 15 yıl geçmeden bütün Arap Yarımadası üzerinden sökülüp atmaya ve onları İran ve Anadolu içlerine kadar geri püskürtmeyi başardı. İşte bu, büyük devrimci atılımların tekniğe hakim olup olmamalarıyla izah edilebilecek bir durum olmadığını kanıtlayan bir örnektir. Benzeri birçok örnek daha verilebilir. İşte PKK hareketi; tepeden tırnağa kadar büyük bir

moral ve inanç gücü olarak şekillenip, dünyanın en büyük ordularından birisine karşı eğer böyle güçlü bir çıkışı yapmışsa, onu büyük bir tarihsel devrimci atılım olarak görmek biricik doğru tutumdur. Şüphesiz tarihimizde bu yıllar, ulusal atılımda kahramanlık yılları olarak anılacaktır. Şehitlerimizin anlamı budur. Dökülen kanımız, her kutsal direniş hareketinin ilk şehitleri, ilk kanları kadar değerlidir. Bunlar tarihteki gerçek ifadesini bulmuştur. Sıcağı sıcağına hala yaşamakta olduğumuz bu durum, ileriki tarihi dönemlerde mutlaka daha iyi anlaşılacak olan, bir halkın yeniden dirilişi, umudunu sürekli kılması, rüyasını tatlı bir gerçeğe dönüştürmesi olduğu kadar, aynı zamanda insanlık sayfasına da anlamlı bir sayfayı eklemesi adımıdır. Eğer bu adımın üzeri ısrarla bilinçle, fedakarlıkla işlenirse, eksiklikleri tamamlanırsa bunun sonuç almaması için hiçbir neden yoktur.

O halde, bir tarafta şoven Türk egemen sınıfının her şeyi kendisiyle birlikte mezara gömmeye isteği ile, diğer tarafta yeni yeni uyanan Kürdistan halkının bir umudunun, bir rüyasının, kabusu dönüştürülmek istenen ama gittikçe bir gerçeğe doğru dönüşen bir rüyanın yaşandığı, kısaca faşist-sömürgeci gücün dayatmak istediği kabus rüyası yerine, halkımızın gittikçe zincirlerinden boşaldığı, yüreklerindeki zincirleri parçaladığı, beynindeki karanlık noktaları aydınlatdığı ve böylelikle gücünün doruğuna doğru tırmanma kararı verdiği, zincirlerinden kendisini boşaltarak sınırsız bir coşkuyla bir şelale gibi tarih sahnesine girmeye hazırlandığı bir yıl oldu bu yıl, bu yıllar, yakın yıllar... Halen yaşanan rüya, yaşanan umut tüm karabasanlarına rağmen, tüm karanlık noktalarına karşın böyle olmaya devam ediyor. Herkesçe bilinir, güneş uykuda olanın yüzüne sert vurduğunda çoğunlukla gözünde bir rahatsızlığa yol açar, işte bugün bizde böyle bir rahatsızlık vardır ve bu, yarın gittikçe yükselecek olan devrim güneşinin gözlerimizi rahatsız etmesinden başka bir şey değildir. Bu, evet adı üzerinde bir rüya, fakat gittikçe gözlerin açılmasıyla rüyanın yerini bırakacağı gerçekçi bir rüyadır. Dolayısıyla biz, son atılımımızın tarihi değerini, alabildiğine karanlık bir geçmişten, alabildiğine uyanık, coşkulu ve güneşli bir geleceğe atılan bir köprü olarak tanımlıyoruz. 1980'lerde geniş bir halk kesimi gediklerden fırlamıştı. 12 Eylül faşizmi

bunu önlemek için her şeyini ortaya koyduysa da buna gücü yetmedi ve gedik daha da açıldı. 15 Ağustos Atılımı bu gediği daha büyük oranda parçaladı ve artık bir yeni 12 Eylül faşizmiyle, "ordu-millet" yöntemiyle durdurulamayacak kadar bunun sınırlarını genişletti. Şimdi bu gedikten Kürdistan halkının öncüleri fırlarken, arkalarında tüm bir halkın ileriye fırlama kararlılığı vardır. Rüyanın doğruluğuna halkın karar vermesi gerçekleşmiştir. Halkımız, "Gördüğüm bu rüya gerçektir, rüyanın tarifi doğru yapılmıştır" kararına varmıştır.

Partimiz, bu gerçek rüyanın yaratıcısı olarak, 1986 yılı kapanırken çok çeşitli toplantılarla geniş bir tartışmanın, adına Kongre dediğimiz zirvelerin içinde oldu. Kendi tabiatını, esas almak istediği halk gerçeğini, çağ yorumlamasını ve yeniden tarihi bilincini dile getirdi. Bunları yaparken, yer aldığı Ortadoğu karmaşasında tarihsel gerçeğin ne olduğunu ve güncel gerçeğin ne olması gerektiğini ortaya koydu. Uygarlığın beşiği olan bu sahaların halen insanlığın tarihinde son sözü söyleyecek gerçeklerden birisi olduğunu tanımladı ve onun içinde Kürdistan gerçeğinin ne olabileceğini tartıştı. Bu gerçeğin tarih içinde ne olduğunu, güncelliğinin nasıl seyrettiğini özenle belirledi. Ayrıca, Parti kendisini tartışmaya soktu, kendi gerçekliğini kendisi gözden geçirdi. Doğruları nedir, hataları nedir, ayrıklar hangisidir, özler hangisidir, kök nedir, kök olmayan nedir, sahte çıkıntılar hangileridir - bütün bunları görmeye ve göstermeye çalıştı. Yaşamaya hakkı olan nedir, olmayan nedir; özgürlük nedir, bastırıcı kuvvet nedir; demokrasi nedir, anti-demokratlık nedir, bunları ortaya koydu. Çağımızın devrimci akımı olan sosyalizm nedir ve ne kadar gelişmiştir; yine çağımızın karanlık kuvveti olan emperyalizm nedir ve nasıl seyrediyor, bunları inceledi. Bunlardan şunu gördü: Ortadoğu halkları ve halkımız, daha çok emperyalizm ve işbirlikçileri tarafından hazırlanmış olan bir tiyatrodaki kötü bir figüran rolünü oynuyor. Ortadoğu halklarına emperyalizmin birkaç yüzyıldan beri dayattığı kötü bir tiyatro var ve halkımız bu tiyatrodaki en silik, şahsiyetsiz, adeta üzerine kara bir çarşaf atılan ve içinde insan olup olmadığı tartışılmayan bir insan figürünü temsil ediyor. İşte Partimiz bu kara çarşafı çekip sıyrıyor; bu sahnede doğması gerekenin ne olduğu-

nu ve doğarken bu sahneyi nasıl parçalamak gerektiğini, bu sahneyi geren gücün kim olduğunu, nasıl onları sürüp, halkları tarihsel zenginlikleri içinde ortaya çıkarmak gerektiğini gösteriyor. Ve burada Kürdistan halkının en belirgin ve devrimci bir rol oynaması gerektiğini, özellikle bugün, mahşeri bir savaşımın verildiği (İran-İrak savaşımı, Arap-İsrail çatışması, Kemalizm-Kürdistan çatışması) bu ortamda yükselecek bir Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük hareketinin, demokratizmin, sosyalizmin, bağımsız-özgür-eşit uluslararası ilişkilerin Ortadoğu'da geliştirilmesinde hayati bir rol oynamasının zorunluluğunu ortaya koyuyor. Partimiz, toplantılarında bu görevleri yerine getirmek için ne kadar yeterli olup olmadığını tartıştı. Yeterli olmak için nelerin tartışılması ve nasıl çözümlere ulaşılması gerektiğini ortaya koydu. Gerçek öncü sıfatının ne olduğunu, bu sığara zarar veren davranışların neler olduğunu, kısaca yüzyıllardan beri çarpıtılan olumsuz kişilikten nasıl sıyrılacağımızı, sınır tanımayan kişiliğe ulaşacağımızı, nasıl tarihimizi kendi tarihimizde yapacak olan önderler durumuna yükseleceğimizi belirledi. Emperyalizmin ve yüzyıllardan beri sürüp gelen işbirlikçilerinin dayattığı ortamda şekillenen çarpık ve zayıf kişiliklerin başarısızlığını, yenilginin onursuzluğunu, buna karşı gericiiliğin her türlü dayatmasını parçalayacak tipin, kahramanın nasıl şekillendiğini, nasıl savaşacağını gösterdi. Aynı zamanda savaşan, savaşması gereken halkın nasıl olması gerektiğini ortaya koydu.

Açık ki, bütün bunlar büyük bir eleştiri ve özeleştiri hareketi, büyük bir tartışma hareketi ve aynı zamanda ardından gelen bir karar hareketidir. Partimiz, böylelikle sadece eylemi yapmakla yetinmemiş, 12 Eylül faşizmine karşı direnişini büyük bir kendini yeniden değerlendirme, güçsüzlüklerini, zayıf tarafını açığa çıkarma, güçlü taraflarının bilincine varma, kendi şahsında zayıflıkları ve güçsüzlükleri mahkûm ederken, güçlü yanlarını netleştirip hakim kılma çalışmalarıyla birleştirmiştir. Bunu aynı zamanda yüzyıllardan beri halkımızın yakasına yapışmış olan olumsuzlukların da hesabını veren, onlardan nasıl sıyrılması gerektiğini, olumlu ve sınır tanımayan enerjisini kendi öz kurtuluşu yolunda nasıl kullanacağını ortaya koyan bir düzeye getirmiştir. Ve bütün bunları

Parti kararları, halkımızı ulusal ve toplumsal kurtuluşuna götüren kararları yapmıştır. İşte bu kararlar, Ulusal Kurtuluş Cephesinin halkın direnişçi siyasal birliğinin ifadesi olarak inşa edilmesi, yediden yetmişe kadar bütün halkın örgütlenmesi ve siyasal savaşımının her düzeyde ve her cephede geliştirilmesi kararıdır; bu kararlar, halkın kendi savaş örgütünün, Halk Ordusunun kurulması kararıdır. Bu durum, halkımızın savaşacak durumda olan en aktif askeri savaşımını mümkün kılacak olan güçlerinin artık savaşımın halk savaşımı biçiminde verilmesi, artık buna nihai bir olanak olarak güvenilmesi gerektiğini ortaya koyuyor. Bunun ne çok erkene alınması gereken bir karar, ne de ertelenmesi gereken bir karar olduğunu, mutlaka verilmesi ve halkımıza götürülmesi gereken bir karar durumunda bulunduğunu gösteriyor. Yine bütün bunları yaparken, bir öncüye nasıl sahip olması gerektiğini ve kendisini netleştirmesi gereken öncünün, komutanın, militanın özellikleriyle, görevleriyle nasıl ortaya çıkması gerektiğini de kararlaştırıyor. Ve geçmişin tüm olumsuz yanlarını mahkûm edip, olumlu yanlarını onaylayarak kararlarını daha da temellendiriyor. Ve yine tüm bunlarla birlikte doğru bir çağ değerlendirmesi yapan; nasıl bir insanlık istiyoruz sorusunu açıkça yanıtlayan; eşitlikçi kaba materyalizm etkilerini taşıyan birçok yetersiz sosyalist uygulamaları eleştiren; insanlığa, ancak sosyalist devrimin kurtuluş yolu olabileceğini gösteren bir karar gücünü de yaratıyor. Halklar arasında eşit ve özgür bir ilişkinin mevcut yetersizliklerden nasıl arınması gerektiğini, gerçekleşen sosyalizmin daha da geliştirilmesinin gerekli olduğunu, bir mirasyedi gibi sadece mevcut sosyalizmle yetinmemek, kendi katkısıyla onu daha da zenginleştirmek gerektiğini de bu kararlara ekliyor. İşte Partimizin varmış olduğu karar düzeyi bu, ve bu karar düzeyinin altında yatan tarihsel bir eylem dönemini, kahramanlara has bir eylem dönemini belirleyen, bu eylemin temelinde yatan büyük bir kendini bulma ve bilinçlenmenin, 12 Eylül faşizmi gibi insanlığın başına belki de Hitler rejiminden daha tehlikeli bir rejimin gelişini önlemenin, onu boşa çıkarmanın, onun en çok kendine güvendiği bir dönemde geliştirdiği direniş sürekli kılmanın şerefiyle, onuruyla geliştirilen bu kararlar oluyor.

İşte 1986'yı biz böyle kararlarla kapatıyoruz. halkımızın direniş tarihinin içinden süzülüp gelen ve onun pekişen iradesini, savaşıma düzeyini temsil eden bu kararlarla 1987'yi başlatıyoruz. Açık ki, 1987 ve sonrası bizim için gelişen, karar düzeyimize uygun olarak eylemliliğimizin yükseleceği yıllar olacaktır. Kararlar bu kadar güçlü ve görkemli olduğuna göre, eğer ardından pratik çalışma uygun savaşım tarzlarıyla beslenirse, pratik eylemin yükselişi kaçınılmazdır. Biz her zaman şunu söyledik: Şadece kararlarla yetinmiyoruz, bu kararlardan daha çok, onların pratik örgütlenişi, uygun eylemliliğe götürülüşü, bu eylemlerin hep halk savaşı tarzına göre geliştirildiğinin denetlenmesi sonucu yaratacaktır. Mücadelenin yükselmesi mümkündür, ama bu ancak bazı şartlarla mümkündür. Bunun önünde Parti öncülüğü yer alacaktır. Öncü, kararlarımızın dile getirdiği asırlık hesaplaşmasını yetkin bir komutanlıkla, komuta özelliklerini sürekli geliştirerek ve bu özelliklerini gittikçe doğru ve yetkin bir pratikle kaynaştırarak sergileyecektir. Bu konuda, öncünün, ister güncel hastalıklarından kaynaklansın, isterse tarihsel temellerinden kaynaklansın, asla ve kesinlikle mevcut olumsuzlukları meşru kabul edemeyeceğini, bir an bile olsa bunlarla uzlaşamayacağını, dünyanın en vahşi ve çürümüş karanlık faşist rejimine karşı insanlığın en gelişmiş yüreğiyle ve bilinciyle savaşacağını başından kabul ediyoruz ve böylesine bir bilincin, böylesine bir iradenin mutlaka zaferi getirebileceğini söylüyoruz. Bütün karanlık kuvvetlere karşı tarihin ilerletici ögesi kahramanlık olmuştur. Partimizin de yakın geçmişi sayısız örnekleriyle böyle olmuştur. O halde, önümüzdeki dönemin de böyle olmaması için hiçbir neden yoktur.

Böylesine dönemlerde proleter öncü olmak, öncülük görevlerini layıkıyla yerine getirmek büyük bir olaydı. Bu nedenle öncümüz asla kendisiyle ve bu temelde de tarihle oynayamaz, kişisel yetersizlikleri bahane edemez, bunun toplumsal dayanaklarını bahane olarak ileri süremez diyoruz. O, hep daha yetkin halk eylemi, daha sıkı bir örgütlenme, daha sıkı bir eylemlilik ve gittikçe bunu halka daha fazla taşıyabilme içinde olmak zorundadır. Bunun için, daha az hata yapacak, her şeyden önce Kürdistan toprakları üzerine ayak bastığı her yerde ihaneti ezecek,

ihtilale engel olan her şeyi bir devrim kararı olarak akıllıca değ erlendirip ortadan kaldıracaktır. Önümüzdeki dönem, artık  u veya bu eylemin düzenlenmesi değil, her türden ihanetçi öğelerin, kurumların yerle bir edilmesi dönemidir. Özellikle Partimizin temel kararlarının uygulanacağı alanlarda faşist-sömürgeci rejimin en güçlü dayanakları olan ihanet odakları önümüzdeki yıllarda önemli oranda silinip s p r lecektir. Onların tüm oyunları bo a çıkarılacak ve kendilerine iki yol tanınacaktır: Ya kesinkes i birlik ilikten kopuş, ya da bu toprakları terk edi . Zaman çok kısadır; açık ki, bu zamanı çok iyi kullanmaları gerekir. Bilindiği gibi, Parti III. Kongremizin bir kararı daha vardı: İhaneti bağımsızlık mahkemelerinde idam etmek. Açık ki, halkımızın yalnız ülke topraklarında değil, yurt dışında da halen i birlik iliği sürdüren, halen mücadelemizi sağasola pe ke  çekmekle uğraşan güçlere bir uyarısı, ihtarı vardır. Bu mesleği terketmeleri, gerçekten kendisini kanıtlamış ve büyük fedakarlıklara mal olmuş direniş kararlarına uygun hareket etmeleri istenmektedir. Bunlar tek veya bir grup ya da bir parti biçiminde olsunlar, eğer kendilerini halkımıza mensup sayıyorlarsa, o zaman bu halka nasıl layık olabileceklerini, direnişin temsilcilerine yaklaşarak, onlarla doğru temellerde birleşme yollarını açarak göstermek durumundadırlar. Eğer bundan kaçınır ve sadece kaçınmakla da yetinilmez, onun önünde ısrarla engeller haline gelirlirse, o zaman kararımız onlar için de geçerlidir. Ve ne pahasına olursa olsun, onlar da mücadelemizin önünde engel olmaktan çıkarılacaktır.

Bütün bunlar, i  engellemeleri temizleme hareketidir. Kendi evimizden e kıyanın, namussuzun, al ağın sürülmesi hareketidir. Tabii ki bunlarla beraber ve bunlar içiçe açık düşmanı, açık i galciyi, istilacıyı, talancıyı, s m rgeciyi, haini, faşist kuvveti, faşist orduyu her türlü yöntemle vurma hareketi de yürütülecektir. K  kten büyüğe, basitten karmaşığa doğru gelişen parça parça kazanan, kısaca planlarımızda vücut bulan halk savaşının yöntemleriyle sürdürülen devrimci savaş hareketimiz sürekli geliştirilecektir. Ve bu, aynı zamanda Halk Cephemizin ve Halk Ordumuzun inşası süreci olacaktır. Bunların sadece bir program düzeyindeki ilanı değil, gittikçe maddi bir güce bürünen, örgütlenen bir kuvvet

haline gelmesi gerçekleştirilecektir. Ve bütün bunları yaparken, başta Türkiye halkı olmak üzere komşu halkların devrimci direniş hareketinin yükselişine katkıda bulunmak gerekirse yeniden geliştirilmelerine elden gelen her türlü desteği yapmak, bunun için sonuna kadar ilkel davranmak, yine sosyalizme karşı görevimizi unutmamak, gerek gerçekleşen sosyalizme karşı ve gerekse erişilmek istenen sosyalizm için kendi katkımızı yaratıcı bir tarzda ve zengin bir içerikle vermek, bunun sürekli pratik adımlarını atarak hayat bulmasına çalışmak esas alınacaktır. 1987 yılı direnişi, işte böylesine bir kararlılıkla ve böylesine bir eylemlilikle gerçekleşecektir diyoruz.

Eğer 1987 ve sonrası bu biçimde geliştirilirse, açık ki bu, ulusal direniş tarihimizde sadece yeni görkemli sayfaların açıldığı bir dönemin gelişmesi olmayacak, çağlayan bir akarsu gibi, bugün bir Fırat, bir Dicle, bir Zap gibi, Kürdistan dağlarından süzülüp gelen bu ırmaklar gibi, Partimizin öncü kollarının da süzülüp çağlayanlara dönüşmesi olacaktır. Yalnız ırmaklar coşmaz, insanlar da bir ırmak gibi coşmasını bileceklerdir. Ve halkımız ırmak gibi coşan bu öncüleri etrafında gittikçe birleşecek, ırmak kollarının ana yataklarda birleşmesi gibi Partimizin öncü kolları da kitle yataklarında birleşecek ve ses tonunu, ayak seslerinin çıkış tarzını daha da sertleştirmiş olarak, tarihe "haklıyım", "yaşamam gerekiyor", "kendi topraklarımda özgürlüğü mutlaka yakalayacağım" diyecek ve mutlaka karşılık bulacaktır.

Halkımız tarih sahnesine yeni yeni giriyor. Ve bu yeni giriş gittikçe yankı yapacaktır. Biz, 12 Eylül faşizmi daha gelmeden önce, Maraş katliamı dolayısıyla faşizmin ayak seslerinden bahsetmiştik. Evet, o zaman faşizmin ayak sesleri, faşist Türk ordusunun ayak sesleri "tarihin gündemine geliyoruz" diye ses çıkarıyordu. Bugün biz, halkımızın direnişçi sesleri, kurtuluş sesleri geliyor diyoruz. Ve bu sesler gittikçe uğulduyor, gittikçe bir ırmağın coşkusunu andıran kurtuluş sesleri haline geliyor, kurtuluş haykırıları oluyor. Bugün, bu sesler tek tek türküler biçiminde direniş şehitlerimizin ağızlarından dökülse de, önümüzdeki dönemde bir halkın, milyonların yüreği ve sesi haline gelecek ve tüm bunların birleşmesiyle halk savaşı dediğimiz, halkın kutsal direniş savaşı,

kızıl savaşı dediğimiz savaşım gelişecektir. Yakın geçmişin deneme türünden eylemleri halkımızın buna cesaret edebileceğini ortaya koymuştur. 12 Eylül faşizminin sözcüleri her ne kadar halkımızın ayaklanmamasını kendileri için bir rahat nefes alma olayı olarak görüyorlarsa da bunun bir deneme olduğunu unutmamaları gerekir. Halkımızı bu denemeden güçlü çıkarmıştır. Şimdi denemeden hakiki uygulamaya geçiyoruz. Savaş alanına kesinlikle hesap sormak, nihai zafere doğru pekişen adımlarla yürümek için çıkıyoruz. Burda çok kan dökülebilir. Bu kadar çarpıcı bir umut ve yüce bir gelecek içinse, ölümlerde sadece yaşam vardır. Dolayısıyla bundan korkulmaz ve çekinilmez. Halkın yeteneği birleşip örgütlendi mi ve eyleme kalktı mı, karşısındaki en yaman teknikleri bile yerle bir edebilir. Dolayısıyla düşmanın teknikleri de boştur. Engin dağlarımızda ve halkımızın kuvveti karşısında faşist ordu sürülerinin ne hale getirilebildiğini deneme türünden eylemlerimiz bile ortaya koymuştur. O halde halkımız, tarihe attığı adımın arkasından bütün gerçeğini sermek için kalkıyor, uyanıyor. Uyanış gerçekten anlamlı ve kapsamlıdır, gerçekten nihai zafer doğrultusunda gelişmeyi amaçlıyor. Öncünün vaadi, öncünün programı, öncünün oluşumu yine belirgindir. O halde, önümüzdeki dönem nihai zafer yolunda büyük atılımlarla geçecektir.

20. yy.'ın son çeyreğinde, bu çeyreğin yarısını tamamlayan hareketimiz, ikibin yıllarına merdiveni dayattığında böylesine kesin kararları vermiş durumdadır. Başlangıçta küçük adımlarla deneme türünden girdiği bir savaşımı, bugün gittikçe daha artan, daha sıklaşan adımlarla ucuz yılların karanlığını yırtarak, kimliksizliğini parçalayarak, açık kimliğiyle, gerçek kişiliğiyle bir halkın uyanışını sağlayacak tarzda gelişmektedir. Son yılların pratiği daha şimdiden böyle gelişmelerin mümkün olduğunu açıkça göstermektedir. Belli ki verdiğimiz kararlarımızı gerçekleştirebilmek ve belirttiğimiz hedeflerimize ulaşabilmek için Partimize, militanlarımıza, halkımıza, hepimize büyük ve onurlu görevler düşmektedir. Bu dönemde yine öncü en önde savaşacaktır, o halde gerçek önderlik, komutanlık görevlerini layıkıyla yerine getirmelidir. Bu dönemde, sadece öncü değil, en geniş kitleler, tüm halkımız kendi kurtuluşu için çok çeşitli biçimlerde savaşacak,

m¼cadele edecektir, o halde önc¼ kitleleri savaş içinde çekebilmeli, halkımız da kurtuluş için kutsal ulusal direniş savaşımızda birleşmelidir. Parti ve halk olarak önümüzdeki dönemde hep birlikte savaşmalı, hep birlikte kazanmalıyız. Hepimiz görevlerimizin sahibi ve başarıyla yerine getiricisi olmalıyız.

Biz, kendi görevlerimizi yerine getirebilmek için şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da sınır tanımayacak, halkımızın kutsal uyanışını ve direnişini darboğazlardan ve engellerden kurtarmak, devrimci bilincimizi ve doğru savaş taktiklerimizi sürekli geliştirmek için öngörümüz¼ ve yeteneklerimizi sonuna kadar zorlayacak ve her türlü çabayı harcamaktan asla çekinmeyeceğiz.

T¼m önc¼ militanlarımızı, III. Kongre çizgimizi öz¼msemeye, komuta özelliklerini sonuna kadar geliştirmeye, 21. yy.'a doğru tırmanışın gerçekte komutanları olmaya, halkımızı tarihi dönemeçlerde kötü sonuçlarla yüzy¼ze getirmemek için taktik dediğimiz, pratik m¼cadelenin yönetimi dediğimiz sanatı sonuna kadar doğru kavrayıp uygulamaya, onun için gereken büyük enerjiyi, büyük çabayı her yerde ve her zaman göstermeye, bunda hiçbir engel tanınamaya ve hiçbir bahane ileri sürmemeye, insani yeteneklerini sonsuz geliştirmeye, her tarihsel devrimde olduğu gibi devrimimizin de vazgeçilmez bir şartının bu olduğunu görmeye ve göstermeye, böylelikle halkımıza önc¼lüđün gerektirdiği büyük cesareti, büyük fedakarlığı ve bunların diğer bir ifadesi olan olgunluğu, kendine güveni bilinçli ve örgütl¼ çabasıyla sürekli gösteren, bunu yalnız önc¼ye değil, dalga dalga tüm halka ve insanlığa yayan bir karakterde olmaya, savaşlarını bu biçimde derinleştirmeye ve yenilmez kılmaya, dolayısıyla da şimdiye kadar hep lanetle anılan geçmişle hesaplaşmayı bu sefer kesinlikle tamamlamak için güçlerini sonuna kadar ortaya koymaya çağırıyoruz.

Yine tüm halkımızı, kurtuluş m¼cadelemizin geldiği düzeyi, zafer yolunu ve kendi görevlerini tam olarak görmeye, gittikçe bilinçlenen ve sertleşen bir iradeyle yeni devrimci atılımımıza katılmaya, her şeylerini şon derece yürekli ve kararlı bir biçimde ortaya koymaya, bunun dışında yaşamı tanınamaya, nihai zafere götürecekte kesin yolun bu olduğunu görerek tüm imkanlarıyla bu

yola girmeye, gittikçe sıklaşan adımlarla bu yolda kahramanca yürümeye, Ulusal Kurtuluş Cephesi ve Halk Ordusu saflarında birleşerek, örgütlenerek kurtuluş için yiğitçe mücadele etmeye çağırıyoruz.

Ayrıca tüm dostlarımızı da, bugünkü halk gerçeğimizi ve buna vermek istediğimiz yeni biçimlenişi belirttiğimiz gibi görmeye ve bu temelde çabalarımızı desteklemeye, kendi davalarına da bu temelde katkı sağlamaya çağırıyoruz.

- **Partimiz III. Kongre çizgisiyle savaştacak ve görevlerini başarıyla yerine getirecektir.**
- **Halkımız, Partimiz önderliğindeki Ulusal Kurtuluş Cephesi ve Halk Ordusu saflarında birleşecek ve düşmanını bu silahlarla savaşarak yenecektir!**
- **Zafer, Cepheleşen ve Ordulaşan halkımızın olacaktır!**

Ocak 1987

1987 YILI NEWROZ'U HALKIMIZIN KURTULUŞ TALEBİNİN, PARTİMİZ TARAFINDAN YÜKSEK BİR TEMSİLİNİ BERABERİNDE GETİRMEKTEDİR

Büyük bir umutla, Partimiz ve halkımız lehine olan birçok politik ve askeri gelişmeyi yaşayarak karşıladığımız 1987 Newroz'u dolayısıyla halkımızı ve tüm ilerici insanlığı kutlarken, aynı zamanda bizi bu mücadele günlerine ulaştıran direniş şehitlerimiz ve başta da Newroz'u Newroz yapan Çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN ve Ulusal Direniş Kahramanımız Mahsum KORKMAZ (Agit) yoldaşların anıları önünde saygı ve minnetle eğiliyoruz.

Geçmişte Newrozlar, çok basit ve silik bir biçimde yaşanırdı. Newroz'u içeriğinden böylesine boşaltılmış bir biçimde yaşama, aslında halkımızın kendi tarihinden kopukluğunun veya kopartılmışlığının bir ifadesiydi. İşte, Partimizin önderlik ettiği ulusal kurtuluş mücadelesi, tarihi yaratan ve yenileten özelliğiyle böylesi günlere yepyeni anlamlar yüklemiş ve bunların gerçek içeriğini açığa çıkarmıştır. Bu anlamda Partimiz, halkımızın bayramlar diye adlandırılan anma günlerini ve bunlar içinde de başta Newroz bayramını mücadelemizle ve kurtuluş savaşımızla bütünleştiriyor ve

gerçek anlamları ile anıyor. Artık, Parti ve halk olarak biz, hiçbir zaman böylesi günleri sadece bayram günleri, yıldönümleri biçiminde ve içeriğinden uzaklaştırılmış bir tarzda anmayacağız. Eğer yıldönümleri, bayramlar, anma günleri, halkların kurtuluşlarına, yaşamda yeni bir sürece girmelerine ve bu günlerden kalma anılarına eşlik ediyorsa, açık ki Partimizin de yapması gereken, içeriğinden epey kopartılarak anlamsızlaştırılmaya çalışılan böylesi bayramlara gerçek anlamlarını kazandırarak, bunları mücadelemizin önemli bir basamağı haline dönüştürmektir.

Halkların tarihinde, ulusların yaşamında, gerek dini bayramlar, gerek ulusal bayramlar ve gerekse sınıfsal bayramların hepsi sahiplerine önemli gelişme imkanları sağladıkları için kutlanırlar. Parti hareketimiz de doğuşundan günümüze kadar, ulusal kurtuluş mücadelemizin bütün önemli aşamaların ve eylemlerin yıldönümlerini kutlamaya çalışmış, şehitlerimizin şehadet yıldönümleri Partimizin ve halkımızın en seçkin direniş günleri haline getirilmiştir. Bu anmalar, böylesi yeni bir geleneğin yaratılması, Partimiz ve halkımız açısından büyük bir öneme sahiptir. Çünkü, binlerce yıl süren bir halkın tarihinin son aşaması karanlığa gömülerek kaybedilmek istenmiş, bunun için sömürgeciler ve işbirlikçileri yüzyılların korkunç çabalarını harcamış, ama bu halk, öncüsü sayesinde ve son anda buna dur demiş ve bunun kurtuluş eylemini geliştirmişse, açık ki tarihin araştırılmasına dayanan ve kurtuluşa götüren eylemin önemli aşamaları elbette ki anmaya değerdir. İşte Newrozlar artık böyle bir temelde, mücadelemizin önemli bir aşamasını ifade eden anlamı ile anılmak veya kutlanmak durumundadır.

Newroz, yeni bir gün demektir. Halkımız yeni bir güne girişi bayramlaştırmış ve bunu kutlamaktadır. Ancak niçin yeni bir gündür, bu gün neyi ifade etmektedir veya hangi gelişmeyi dile getirmektedir? Newroz'un anlamı baharın gelmesi, bunun için şenlikler yapılması, temiz giysilerle meydanlara çıkılması, türkülerin söylenmesi ve oyunların oynanması ile sınırlı değildir. Bu olsa olsa, bu günün gösteri kısmıdır. Oysa ki Newroz'un halkımızın tarihi açısından daha derinden ve özlü bir anlamı olduğu gibi, onun maddi ve manevi yaşamına getirdiği köklü dönüşümler de sözkonusudur. Evet, Newroz'un bir bayram olarak kutlanmasında, ülkemizin çok

sert kış koşullarından çıkış, doğayı canlandıran bahara ulaşma, bir nedendir. Ancak Newroz, yeni bir mevsime giriş, doğanın şenlenmesindeki bir başlangıçtan öteye, günümüzde mücadelede, atılımda yeni bir başlangıca girişi ifade etmektedir. İşte yakın geçmiş ve günümüzde Newroz'un Partimiz ve halkımız açısından gerçek anlamı budur. Yani her Newroz, mücadelemizde yeni bir atılımın yaratılması, düşmana daha ezici darbelerin vurulması, bunun için hazırlık ve eylemlilik coşkusunun yaşanması demektir. Bugün düşman, Newroz'un Partimiz ve halkımız açısından ne anlama geldiğini çok iyi anlamıştır ki, her kış bitimine doğru, kış hazırlıklarımızın baharda bir atılıma yol açacağı gerçeği karşısında sık sık "PKK'nin bahar atılımını önleyelim" diyor ve her Newroz'a doğru gidişte yoğun karşı-devrimci tedbirler geliştiriyor. Bunun en son ve çok açık bir örneği de içinde bulunulan günlerde yaşanmaktadır. Partimiz daha bahar atılımını başlatıp geliştirmeden telaşa düşen düşman, dünyayı ayağa kaldırıyor, bahar atılımının önünü kesmek için korkunç çabalar içine giriyor. Bu durum, düşmanın bu telaş ve korkusu, ulusal kurtuluş mücadelemizin çok önemli bir noktaya geldiğinin bir diğer kanıtıdır. Mademki her Newroz artık düşmana korku salıyor, bu aynı zamanda halkımızın dirilişinin gerçekleştiğini de gösterir. Bunun özellikle birkaç yıl içinde bu biçimde gelişmesi, PKK'nin tarihe ağırlığını nasıl koyduğunu ve halkın kurtuluş sevincini bu günlerde nasıl yükseklerle çıkardığını ispatlar. Bunun böyle olduğunu artık günümüzde dost da düşman da açıkça görebilmektedir. Kısacası, Partimiz ve halkımız, hiçbir dönemle kıyaslanmayacak bir biçimde '87 yılı Newroz'una daha büyük bir umutla girmektedir.

Artık Partimiz ve halkımız açısından mücadelemizde yeni bir atılım dönemine girme ve düşmana daha büyük darbeler vurma-
nın sevincini yaşama anlamına gelen Newroz, aynı zamanda bireyin, Partinin ve halkın kendi geçmişini değerlendirmesi, bugününü tahlil etmesi ve geleceğine ilişkin düşünce ve hedeflerini ortaya koyması, bütün bunların bir bilançosunu çıkararak sunması dönemidir de. Bu nedenle Partimiz, yeni bir Newroz dönemine girerken, gerek geçmiş dönemi gözden geçirmek, gerekse bugün ulusal kurtuluş mücadelemizin hangi güncel sorun ve görevlerle karşı

karşıya olduğunu ve yine yakın geleceğe ilişkin programını ortaya koymak, tüm bunların bir değerlendirmesini halkımıza sunmak durumundadır.

PKK, Yeninin Yaratıcısı, Direnişin Yükselticisidir

Bilindiği gibi, iyi günleri, bayram günlerini kutlamak için, iyi günde olmak gerekir. Bu yalnız kişi için böyle değil, örgüt için de, halk için de böyledir. İşte yakın geçmişi düşündüğümüzde, bunun çok zor bir olay olduğu görülmektedir. Yitirilen bir tarihten sonra, kutlanılan bayramların ne anlamı olabilirdi? Eğer bayramların gerçek anlamları bütün ile silinmemişse ve hatta bu bayramlar birer uyuşturma araçlarına dönüştürülmüşse, kutlamalar neyi ifade eder, neyi kazandırabilirdi? Bu nedenle Partimizin oluşmaya başladığı ilk dönemlerde, bu tür günleri anmanın, bayramları kutlamanın fazla bir anlamı olamazdı. İçeriği boşaltılmış, etkisizleştirilmiş günleri, sırf kendini tatmin etmek, sahte bir bayram havası yaşayarak geçirmektense, yapılması gereken, kaybedileni tekrar kazancak özü ortaya çıkarmak, bunun için yitirilene arayıp bulacak bilinci oluşturmak ve bunu sahiplerine taşımaktı. İşte, Partimizin ilk oluşum yılları bu çabalarla geçmiştir. O dönemde, anılacak günler gerçekten çok sınırlıydı. Anma günlerimiz daha çok şehitlerimizin şehadet yıldönümleriydi. Tabii ki, bu anmalar, daha çok görev üstlenmek ve anıya karşı gerekenin yapılıp yapılmadığının değerlendirilmesi idi. Açık ki, bu değerlendirme, zorunlu bir değerlendirmeydi. Çünkü, azgın bir düşmanla karşı karşıya bulunuluyor, bunun çok büyük engelleri ile karşılaşılıyor, bu da engellerin nasıl aşılabileceği, dökülen kanların hesabının en iyi bir şekilde nasıl sorulabileceği konusunda doğru bir değerlendirmenin yapılmasını getiriyordu. Partimiz, yakın tarihinde bu değerlendirmeyi çok yoğun bir biçimde yaşamıştır. Halkımız ve Partililer, bu yakın dönem Parti tarihini iyi kavramak ve bu temelde günümüz ve geleceğe ilişkin sorumluluklarının dayandığı kaynağı iyi özümsemek zorundadırlar. Partimizin bu yakın dönem tarihini bütün yönleri ile kavramadan ne zorlukları, dayatılan imha ve işkencelerin anlamını, ne de mücadelemizin bu dönem ulaştığı düzeyin yol

açtığı kazanımların değerini anlamak mümkündür. Bu dönemde azgın bir dalga ve yoğun bir fırtına ortamında veya azgın bir doğa, korkunç bir zelzele karşısında insan yaşamının varlığını sürdürmede onu kuşatan tehlikeler neyse, bu Partimiz için de böyledir. TC'nin o zamanki şeflerinin sözleri bir canavarın, derinlikten gelen uğultu sesi gibidir. Bu adeta bir zelzeleyi andırır. Bu, tabii ki biraz siyaset, güç, otorite kavramlarının anlamı bilinmiş ve pratiği kavranmışsa böyledir. Artık geliyorum diyen birçok tehlike ve ayak sesleri vardır. Bu faşizmin ayak sesleri ve katliamın çığlıklarıdır. Naralar atılmaktadır. Bunlar, "sen karınca kadarsın, bastım mı ezilirsin" naralarıdır. İşte, direnişin anlamı, büyüklüğü ve ilk yılların Parti tarihimizdeki muazzam önemi buradan gelmektedir. Çünkü karşılıklı savaşanlardan biri her şeye hakim olduğunu iddia eden ve bunu her türlü gaddarlıkla yürüten; birçok olanağı ve gelişkin savaş araçları bulunan bir güçtür. Diğeri ise, çok cılız kollara sahip, büyük imkansızlıklar içinde, henüz yürüyüp-yürüyemeyeceği, güç olup-olamayacağı tartışma götürür bir durumdadır. İşte bu muazzam güç dengesizliği ve korkunç saldırılar ortamında, büyük zorluklara göğüs gererek filizlenen direnişçiliği anmak, bunun anlamını kavramak gerekmektedir. Şimdi eğer bu anımsama yapılır, atılan direniş adımlarının özellik ve anlamı yakından kavranırsa, ortaya çıkacak olan büyük bir ciddiyet, o günlerin büyüklüğüne saygı, kazanılan değerlerden duyulan gurur ve coşkudur. Tersine, eğer o günler anımsanmaz, canavarın ağzından kurtulmanın ne anlama geldiği kavranılamazsa, ne o günlere değer verilir, ne de bu günlere ulaşmanın ve kaydedilen gelişmelerin anlamı bilinir.

Bu zorlu mücadele günlerinde kazanılan nedir? Kazanılan bir halkın özgürlük savaşıdır. Özgürlük nedir? Özgürlük bizce, halkımızın varlığı ve kimliğinin saptanmasıdır. Varlık ve özgürlük birleştiğinde, bu, insan toplumu olmak demektir. Bunun bizde somutlaşması, toplumun ve bireyin yeniden şekillenmesi, düşmanın basit bir piyonu olmaktan kurtulup, toprağında yükselmesini bilen bir bireye dönüştürülmesi, yani yeniden yaratılış, yeniden kimlik kazanma, havayı yeniden tenefüs etme, yeni bir yaşama, yeni bir güne ulaşmak demektir. İşte Newroz'u böyle yarat-

mada bu yıllar, Partimiz için muazzam zorluk ve gerginliklerle dolu yıllar olmuştur. Bir başka deyişle bu yıllar, ölüm-kalım yılları, Demoklesin kılıcının keskin ucunun, boynun etrafında dolaşarak sık sık boyna dokunduğu ve tüm bunların aşılmaya çalışıldığı yıllar olmuştur. Çok iyi bilinmektedir ki, TC'nin bu keskin kılıcı, yani terörü, her zaman sayısız insanımızı, daha direnmeyi düşünmeden yerine oturtmaya kafi gelmiştir. Birey daha sağını, solunu araştırmadan, "Ben kimim?", "Nereden geliyor, nereye gidiyorum?" diyemeden, bu politikanın dayatmalarına, baskı ve sömürgeciliğin sonuçlarına boyun eğerek, fosilleşir ve böylece fosilleşmiş ve sömürgeciliğin sonuçları denilen yaşamın kendisi ortaya çıkar. İşte direnme, birey ve toplumun bu taşlaşmasına, düşkünleşmesine de karşıdır. Bu nedenle, bu yıllarda bir yandan düşmanın keskinliğine, diğer yandan onu düşürdüğü bir moloz yığını haline getirdiği döküntüye karşı da yoğun bir mücadele söz konusudur. O halde, yeninin, yeni günün yaratılışının o kadar kolay olmadığı teslim edilmek zorundadır.

Acaba bu yeni, yarınlara, onyıllara ve yüzyıllara ne getirir? Bunun güçlü bir muhasebesi halen yapılmış değildir. Zulmün taştırdığı yapıdan şimdi canlanma, insanlığın ve bir halkın kıpırdanışı var. Bu süreç, benliğine sarılma ve kimliğine kavuşma süreci de denilebilir. Bunlar henüz güçlü bir şekilde ortaya çıkmamış olsa da, ancak bunun gelişmesi içine girilmiştir. Ağaç daha yeni büyüyor... İlk meyvalarını ne zaman ve ne kadar verir, henüz bunlar belli değildir. Ama önemli olan filizlenme, boyverme ve yaşam garantisinin sağlanmasıdır. Bu artık, bu toprakların bütün suyunun ve havasının kendi bitkisine hizmet etmesi demektir. Yani artık, özsuyu kendimiz emiyoruz. Düşmanı devamlı beslemek için verilecek ve sömürtülecek özsuyumuzun olmadığı ilan ediliyor. İşte bu ilanın anlamı, buna karar veriş, Parti ve halk tarihimizde yeni bir güne açılışın ifadesidir. Bu nedenle burada, TC'nin bilinen özelliklerini, süreçte yaşanan olayları tek tek izah etmek ve tekrarlamak yerine, bu kararın açıklayıcılarından, ve çağdaş Newroz'un en büyük yaratıcılarından Mazlum DOĞAN yoldaşı anmak gerekir. Halkımız, çağdaş önderlerinden Mazlum'u anarken, O'nun önemli bir direnişi; ideolojik, politik ve diğer

bütün yönleri ile yaşadığını, muazzam zorluklara, ağır işkencelere ve olanaksızlıklara rağmen, o güne kadar en küçük bir sızlama ve rahatsızlık göstermeden, en ufak bir kararsızlığa düşmeden, büyük bir direniş mücadelesi içinde Partisini ve halkını yaşattığını bilmektedir. İşte, tarih böyle kazanılmış, bugüne böyle bir direnişle ulaşılmıştır. Bu direniş bizlere, günümüzün de bu tarzda kazanılması için, bu kazanmayı gerçekleştirebilecek kişiliğe ve devrimciliğe nasıl ulaşılması gerektiğine ilişkin yapılan bir çağrıdır.

O dönem direnmelerinin ve ortaya çıkan gelişmeleri iyi düşünülerek güçlü bir şekilde kavranması şarttır. TC'nin, Diyarbakır zindanlarında teslimiyeti, imhayı ve ardından ihaneti gerçekleştirme gibi mutlak bir kararı vardır. Bu, bir anın ve bir dönemin değil, bin yıllık sömürgeciliğin kararıdır. Kararın bu durumu anlaşıldığında, bunun karşısında direnme kararının nasıl bir öneme haiz olduğu anlaşılabacaktır. Öylesine zindan koşullarında bin yıllık bu gerici kararlılığa karşı, devrimci kararlılığı göstermek, ancak Partimizin yeni ve doğru olan ne varsa onu temsil etmesiyle izah edilebilir. Bu anlamda, Diyarbakır zindanlarındaki direniş en büyük direnmelerden ve en sonuç alıcı kavgalardan biridir.

O dönemde Parti ve Parti Önderliği dışarıda çok zor günleri yaşamaktadır. İçerde Parti ve halk, faşizmin yoğun baskı, işkence ve katliamları ile parçalanmak, bir ceset durumuna getirilmek isteniyor. Bunun karşısında, Parti ve halk dışında da yaşatılmaya çalışılıyor. Bunun için seçilen yol da direnmedir. Bu karar verilmesine rağmen, bir daha o topraklara ayak basılıp basılmayacağı tam belirsizlik kazanmış değildir. İşte tam da böylesi bir anda Diyarbakır zindanlarından direniş çağrısı yapıldı. Ve bundan sonraki gelişmeler bilinmektedir. Artık yapılacak tek şey, bu çağrıya gereken karşılığı vermektir. Çünkü, şehit düşmeler karşısında üzülme, dövünme, çağrının gerçek karşılığı olmuyor ve hiçbir şey de kurtarmıyordu. Yerine getirilmesi gereken görevler vardı: Mevcut fırsatları sonsuz bir çabayla değerlendirmek, eğer varsa özümüz ve yeteneklerimiz, bunları çok iyi kullanarak böylesi bir çağrının gerçek sahipleri olmak... İşte yapılanın da bu olduğu bilinmektedir. İçerde peşpeşe direnmeler gelişti. Teslimiyet ve ihanet ezildi. Halkımız orada büyük bir zafer kazandı. Tarih henüz bunu açık bir

biçimde belirtmemiş olsa da, yargısının bu olacağı kesindir.

Diyarbakır zindan direnişi, Partimizi önemli oranda besledi ve dışarda yürütülen direniş çabalarının en büyük yardımcısı oldu. Bu, Partimizin zaferi mutlaka kazanması gerektiğine ilişkin yapılan büyük bir davetti. Bu davete karşılık veren Partimiz ve Parti Önderliği, bunun sonucunda, son birkaç yılın direniş aşamasına ulaşmıştır. Ancak, o yılları unutmamak, yaşananları ve gelişmeleri yeniden ve yeniden düşünmek çok öğretici ve geliştirici olacaktır. Bu yıllarda kim, neye karşı, nasıl ve hangi koşullarda direndi?.. Bunun özellikle, bir türlü örgütlenemeyen, örgütlenme ve eğitim imkanlarını değerlendiremeyenler için sormak gerekiyor! Çünkü bu konuda kendisini açığa vuran birçok yanlış anlayış ve yaklaşım söz konusudur. Bir yandan "şöyle büyük devrimcilerdi, anılarına şöyle bağlı kalacağız" denilecek, diğer yandan ise bununla taban tabana zıt bir pratiğin içine girilecek... İşte korkunç bir ikiye bölme, düşkünlük ve kahredilmesi gereken bir durumdur bu. Tam bir çelişki olan bu durum, nerede ve nasıl ortaya çıkarsa çıksın asla kabul edilmemelidir. Çeşitli gerekçeler ve kişisel özellikler ileri sürülerek, bu mazeret kapatılamaz. Ve hiçbir şekilde de kavga arkadaşlığı ve anıların gerçek sahipliği bu biçimde yapılamaz. Gerçek kavga arkadaşları ve anı sahipleri bu kadar yakın olan geçmiş unutamazlar. Yaşanan o zulüm, bu zulme karşı kahramanca direnişler unutulur mu? Bunu unutanlar, gaflet ve hatta delalet içinde olanlar, hangi gerekçeyle, kendilerine Onların yoldaşlarıyız diyebilirler.

Türk sömürgeci faşizminin kanla, baskı, zulüm ve işkenceyle içini doldurduğu bu yıllarda, kazanılan sadece bir direnişçilik değildir. Bugün daha iyi görülmektedir ki, kazanılan bir halkın sarılmayan kurtuluş umududur. Umudu da herkes yaratamaz. Umut için çok laf söylenebilir, onun üzerine bol bol edebiyat yapılabilir. Umut üzerine edebiyat yapmak, onun için anlamsız çabalarda bulunmak kolaydır, ama umudun gerçek yaratıcısı olmak zordur. Ancak Partimizde umudun bu gerçek yaratıcıları, direnişçiler, direniş şehitleri vardır; bunların anıları ve mücadeleleri iyi kavranmak ve çağrılarına da gerekli cevaplar mutlaka verilmek zorunudur. Öyle kolay değildir alaca karanlıkta umudun yaratıcısı olmak.

İşte, Partimizin ölçüsü, direnme esası budur ve bunu Partililer ve halkımız da böyle görmek ve anlamak durumundadır.

O dönemde zindanlarda çok sınırlı eğitim imkanları var. İçeride hiçbir yazı yok. Radyo dinlenemiyor, ama buna rağmen kendini eğiten bir devrimcilik var. Yine kendini asla sorun yapmayan, canla başla yoldaşlarını koruyan, onları direnişe çağıran bir önderlik var. Bu gerçeklik karşısında sormak gerekir: Parti içinde ve halkımız saflarında hangi birey bundan daha zor ve dehşetli koşullar yaşamıştır? O halde Partimizin esas ölçüsü bu zindan direnişçiliği olacak, Parti, halka ve militanlara bunu özümsetecek bunu daha sonraki pratiğinde yaşatmayı da temel alacaktır. Bunun dışındaki diğer yol, nasıl bir yoldur? Bu da karanlığın altında teslim olma, karanlığın içinde ihaneti seçme yoludur. Bu yolu seçenler de var mıdır? Vardır. Bunlar çok ve az ifadelerle kendilerini şöyle tanımladılar: "Yoktur böyle bir halk gerçekliği, bu gerçeklik asla kazanılamayacak; var olan gerçeklik Kemalizmin gerçekliğidir." İşte, bu ihanet çeteleri de bu bayrak altında savaştılar, saldırdılar ve halen de saldırılarını sürdürüyorlar. O halde tarihte bu iki ordu arasında, direnenlerle ve umudun yaratıcılarıyla, sömürgeciler, ihanetçiler ve umut söndürmeye çalışanlar arasında büyük bir kavga ve meydan muharebesi olmuş mudur? Olmuştur. Bu unutulabilir mi? Hayır unutulamaz. Bu kavga halen bütün şiddetiyle sürüyor mu? Evet sürüyor. Biz, Parti ve halk olarak bu kavganın sıcaklığını duymamalık edebilir miyiz? Edemeyiz. Şimdi biz bu kavganın neresindeyiz, içinde miyiz, yoksa dışında mıyız? Açık ki içindeyiz. Bu kavga kesin bir kavgadır... Bu kavga, vahşi zulümlerle, buna karşı varlığını savunanların kavgasıdır... Bu kavga, kendilerine mutlaka yeni bir yol çizip bu yolda yürümekte kararlı olanlarla, onları bundan alıkoymak için çağın tüm gerici gücünü ve tarihin bütün vahşetini yedeğine alarak karşıya dikilenlerin kavgasıdır... O halde Parti ve halk olarak kendimizi eğiterek savaştırmak, dayanacağımız zemin ve temel alacağımız değerlerin çok net ve belirgin olduğu açıktır. Bu nedenle, bu konuda şaşırma, oyuna gelme, karmaşık durumda bulunma oldukça anlamsız ve kabul edilemeyecek bir durumdur. Karmaşık kalmak, düşmanın etkisi altında yaşamak, bunda da ısrar etmek, bireyin kendisini iki tarafa karşı da id-

re ettirerek, yaşaması artık mümkün olmayacaktır. Çünkü gerçekler çok yakıcıdır; ya o tarafta, ya da bu tarafta yer alınacaktır. Ortada kalmak, iki tarafın ateşi altında çok kötü bir sonu kabullenmekten başka bir şey değildir. Bu nedenle geçmiş bir de bu yönüyle yeniden anımsayalım...

PKK, Büyük Bir Karar Organı ve Eylem Hareketidir

Partimiz, ilk yıllarda, yitirileni araştırıp bulmak ve bunu bilince çıkarmaktan başlayarak, zindan direnişine, bununla bağlantılı olarak yeniden ülkeye dönüş hamlesine gelmiş; bütün bu direnişleri engellemek isteyenlerle yürütülen yoğun bir mücadeleyle ve bunun bir parçası olan her türlü durdurucu, ağırlaştırıcı, erteleme anlaşıp ve davranışların bütün baskılarını kırarak, yeni bir hamleyi başlatmış; yeni bir evre olarak 1984-85-86 Newrozlarına ulaşmıştır. Bu dönemlerin, aslında çok büyük tehlikeler içinde kazanılan, her an imhayla karşı karşıya gelinen, ama yenilmeyen bir varlığın savaş gücünü arttırması, artık yalnız savunma değil, rakibe saldırma sırasının geldiğini ortaya koyan ve bu temelde rakibe vurmaya başlanılan yıllar olduğunu belirtmek gerekir. Artık burada savaşılan, silaha sarılan birkaç militan grup değil, halk tarihimizin bir dönemidir. Asıl olan, bir halkın tarihinde yeni olana, yani yeni bir döneme girmesi, bunu başarmış olmasıdır. Bu nedenle sorun, ne bu savaşçı grupların kendileri, ne de düşmana ne kadar darbe vurulup vurulmadığıdır... Önemli olan, halkımızın içinde bulunduğu o duruma denk gelen bir mücadeleye önderlik etme cesaretini ve iradesini göstermek, Parti otoritemizi bu denli yetkili kılmak, bunun için karar sahibi olmak ve bu kararı sınırlı bir uygulamayla da olsa hayata geçirmeyi başarmaktır. Bu nedenle burada görülmesi gereken büyüklük, kararın büyüklüğü, bu kararın çıktığı organın büyüklüğü ve bu organın içinde çıktığı tarihsel sürecin büyüklüğüdür. Ve yine bunların canlandığı ve geliştirdiği tarihsel gelişmelerin kendisidir. İşte düşman, bu kararın ve sürecin anlamını, bunların yol açtığı gelişmelerin büyüklüğünü, bu büyük gelişmelerin kendisi için yarattığı önemli tehlikeleri çok sığ bir şekilde değerlendirmiştir. Böyle bir yanılgıya düşülmesi nedeniyle

düşman kamp kendi içinde birbirini suçlamakta; "bir avuçturlar, ezeceğiz" değerlendirmesini yapanlarla alay etmektedirler. Tabii ki sorun bir avuç olma sorunu değildir. Sorun, bunun çok çok ötesinde olan bir sorundur. Çok iyi bilinir ki, toprağa ekilen tohumlar başlangıçta fazla bir miktarda olmaz. Toprağa serpilen birkaç avuç buğdayın daha sonra birkaç kile ürün verdiği, sayı ve miktarının arttığı, toprakla uğraşan herkesin bildiği bir olaydır. İşte, yeni dönem direnişinde de, ülke topraklarına saçılan, tohum düzeyindeki bir sayıdır. Bugün bu tohumların tamamen yeşerdiği ve bütün ürünlerini verdiği belirtilebilir mi? Açık ki değil, tohumlar henüz biraz yeşermiştir. Ama tarlaya daha çok tohum savurdukça, bunların yeşermesi, belli ki halk tarlasında ve halkın yeşerttiği çimenlere dönüşecektir. Son gelişmeler, bugünlerin yakınında olduğumuzu ortaya çıkarmıştır. Evet, '87 Newroz'una doğru gittiğimiz şu günlerde çok canlı gelişmeler yaşanmaktadır. Bu nedenle, burada son direniş eylemlerine değinmek gerekmektedir. Son direniş eylemlerimizin hangi süreç içerisinde ortaya çıktığı bilinmektedir. Bu eylemler, Parti içi ve dışındaki bütün engelleme ve dayatmalara rağmen, Partimizin kendisini yeniden üretmesi, dönüştürmesi ve yetkinleştirmesine yakından bağlıdır. Yine, eylemler, ulusal kurtuluş mücadelesi içindeki engellemeler ve düşmanın muazzam tedbirlerine rağmen gelişmiş olması açısından da önemli bir yere sahiptir. İşte tüm bu iç ve dış gelişmeler ortamında gündeme gelen son eylemler, bu sefer beklenmedik bir mevsimde, yani kışın ortasında patlayivermiştir. Belirtmek gerekir ki, bu eylemleri gerçekleştiren birkaç militan grubumuzun öznel iradeleri değildir. Bunun ötesinde, büyük bir çabanın ürünü olarak ortaya çıkan gelişmiş Parti toplantıları, bütün bunların ve dönemin zirvesi olan Parti III. Kongresi'nin Partimize ve halkımıza verdiği güven, bu güvenin silahlı gruplarımızda militanlaşmayı sağlamasıdır. Ve böylece, daha bahar atılımı beklenmeden düşmanın üzerine yürünebileceği ortaya çıkmıştır. Bu, Parti tarihimizde yeni olan, direniş mücadelemizde ileri bir aşamayı ifade eden bir gelişmedir. Artık karakışta da, çok az kayıpla, ama büyük gelişmelerin ortaya çıkarılabileceği kanıtlanmıştır. Son direniş eylemlerinin yarattığı büyük gelişmeler, düşman cephesinin durumundan, yaşadığı telaş

ve aldığı büyük önlemlerden de anlaşılmaktadır. Düşman çok büyük bir kuşatma hareketine girişti. En tepedeki şefler toplantı üstüne toplantı yaptılar. Tehdit üstüne tehdit savurdular. Ardından it sürüleri gibi —tabii aralarında gerçekleri de var— nasıl bir kuşatmaya yöneldikleri günbegün izlenmektedir. Sayıları fazla kabarık olmayan bir gerilla grubuna, en az 20 ile 40 bin arası bir ordu sürüsü ile karşılık veriyorlar. İşte Türk egemen sisteminin bütün tarihindeki “müthiş savaşçılığı” ve “yiğitlik” anlayışını kanıtlayan bir pratiktir bu. Ancak bütün bunlara karşın Partimizin de bir direnişçiliği vardır. Bu direnişçiliğimizin sayısal olarak zayıflığının fazla bir sorun teşkil etmediği anlaşılmış ve başarılabilineceği ortaya çıkmıştır.

Bu saldırı ve direniş eylemlerimizin küçük başarılar olduğu söylenebilir mi? Elbette ki hayır. Eylemler yarattığı sayısal sonuçlar itibarı ile hiç de küçük başarılar olmadıklarını göstermişlerdir. Çok küçük sayıda ve ağır kış koşullarında sınırlı bir eylemlilik bile ulusal kurtuluş sürecine büyük atılımlar kazandırmıştır. Hatta çağdaş dünya ilk defa ulusal sorunumuzun mevcudiyetinden günlerdir bahsetmektedir. Zaten bir halk, eğer yaşam isteğini öncüleri aracılığı ile böyle ortaya koymazsa, onu ne dostlar ve ne de düşmanlar hesaba katar. Biz bu süreci yaratmamış isek, başka halklardan ve güçlerden medet ummaya da hakkımızın olmadığını bilmek zorundayız. İşte, Parti ve halk olarak bugün böyle bir noktaya doğru geliyoruz. O halde bu yıl, halkımızı çağdaş dünyaya açmanın, kendisini ona kabul ettirmesinin ve dünya güçleri tarafından dikkate alınmasının da parlak bir yılı haline getirilmiştir. Başka bir deyişle, 1987 yılı, halkımızın ulusal kurtuluş telebinin, Partimizin sorumluluğunda yüksek bir temsilini beraberinde getirmektedir. Açık ki bu gelişme muazzam sorunları da bağrında taşımaktadır. Ancak, devrim ustaları, bir yerde sorunun kendisini yoğun bir biçimde duyurması ve dayatmasıyla, onun çözümünün de yakınlığının bilinmesini sık sık belirtmişlerdir. “Sorunun varlığı” denilir, “bizzat çözümünü de gerekli kılar.” Veya sorun olmadığı yerde çözüm de düşünülemez. Çözüm ise mutlaka sorunun bilince çıkarılmasına yakından bağlıdır ve bunlar bir çelişkinin iki yanıdır. Bu nedenle, çözümün yakınlığını, sorunun kendisini bu biçimde

dayatmasından da anlamak mümkündür. O halde, son eylemlerin büyüklüğü, sorunu tarihin ve çağdaş insanlığın gündemine getirmesinde yatmaktadır. İşte TC'nin bu eylemler karşısında görülmemiş kudurganlığının nedeni budur. Yoksa birkaç hainin evinin başına yıkılmasına, yandığından değildir. TC bu kadar masrafı, kıyametleri koparmayı, varını-yoğunu ortaya koymayı birkaç hainin evinin başına yıkılmasından dolayı yapmıyor. O zaman her gün ev, aile ve köyleri ortadan kaldırmaktadır. En son 465 köyümüzü göç ettirme kararı vermiştir. Bugün Kürdistan nüfusunu nasıl altüst edeceğinin planlarını yapmakla meşguldür. TC halkımıza acımak şurda kalsın, onun yarınını nasıl zindan edeceğinin sinsi planlarının peşindedir. Halkımızı toprağından sökmenin, kökünden koparmanın en tehlikeli hesaplarını yapmaktadır. Ancak düşmanın bütün bu sinsilik ve çığırkanlığına rağmen, son eylemler ve bunların yol açtığı gelişmelerle birlikte '87 Newroz'una büyük bir umutla girmektedir. Tabii ki bu umudumuzun dayandığı somut ve gerçekçi gelişmeler söz konusudur. Bu gelişmeler yalnız bu eylemlerden ibaret değildir. Partimiz önemli bir süreci geride bırakmıştır. Bu süreç eylemlere güç kaynağı olurken, aynı zamanda, bunlardan daha gelişkinlerinin gerçekleştirilebileceğini de ortaya koymuştur. İşte Partimiz bunun büyük planlaması içindedir. Yalnız Partimiz değil, halkımız da katılımını yüksek derecede gerçekleştirebileceğinin heyecanı içindedir. Halkımız dev gibi bir uyanışı yaşamaktadır. Sadece son dönemdeki gelişmeler milyonlarca insanımızı uyanışa itmiştir. Uyanan bir halk kadar kudretli bir güç yoktur. Karşısında çağdışı bütün gericilik dikilse de, yine de bunu altetmeye muvaffak olabilir. Yeterki bu uyanışını ve direnişini kendi öz savaşıma uygun ve doğru bir siyaset altında yürütebilsin. İşte Partimiz buna cevap veriyor. Bu uyanışı hem yaratıyor, hem yönetiyor; hem bu uyanıştan büyük güç alıyor ve hem de buna büyük bir güç veriyor.

Partimiz bugün tarihinde görülmemiş planlılık, olgunluk içinde, aceleye girmeden, sağa ve ertelemeciliğe düşmeden, cesaret ve fedakarlıklarla III. Kongre kararlarını her zeminde hayata uygulama gerçeğini yaşıyor. Bu da önemli bir umut ve gelişme kaynağıdır. Bu yaşanan gelişmeler, önümüzdeki yıllara umutla

bakmamızın bir nedeni olduğu gibi aynı zamanda, bu yılların gelişmelerle dolu olacağına da bir kanıttır. Partimiz böyle bir atılım ve planlama sürecine büyük bir çabayla, önemli bir ideolojik mücadele, teorik açılım ve örgütsel gelişmeler temelinde girmiştir. Ve artık tarihimizde ve her zamankinden daha fazla günümüzde PKK'nin önderliği kesinleşmiştir. Bu gerçeği bugün dost da, düşman da teslim etmektedir. Daha düne kadar bu önderlik önce teorik düzeyde, daha sonra ideolojik, siyasal hat düzeyinde gerçekleşmişti. Ancak günümüzde bu pratik önderlik düzeyine yükselmiştir.

Artık bütün bu gelişmeler ve kazanılan mevziler temelinde Partimiz, ulusal kurtuluş savaşımızı daha üst bir aşamaya sıçratmanın, bunun için de özellikle sürecin önemli bir görevi olan Halk Ordusunun kuruluşunu gerçekleştirerek halk savaşının gelişim sorunlarını çözmenin pratik çabası içine girmiş bulunmaktadır. Halkımızı ordulaştırmak, bir halk ordusu yaratarak mücadelemizi daha örgütlü ve yaygın bir hale getirmek ve düşmanla savaşı yoğunlaştırmak; geleceğe değil, günümüze ait en büyük görev durumundadır. İşte bu nedenle '87 Newroz'una büyük bir umut ve coşkuyla girerken, Halk Ordumuzun kuruluşunun önemli bir aşamasında bulunduğumuzun bilinciyle, süreci bir de bu yönüyle değerlendirmek gerekmektedir.

PKK, Cepheleşen ve Ordulaşan Halktır

Gerek yeni bir Newroz dönemine girerken ve gerekse bu dönemin en önemli ve güncel görevi olan Halk Ordusunun kuruluşu ve silahlı mücadele sorunlarımızı değerlendirirken, bu bizi, Partimizin ve halkımızın yiğit önderlerinden ulusal direniş kahramanımız Mahsum KORKMAZ yoldaşın şehadetini anmaya götürmektedir. Çünkü O'nun şehadeti yeni bir Newroz'a ve özellikle bizi Halk Ordusunun kuruluş kararı ve pratiğine götüren en büyük nedendir. Agit yoldaş, Newrozların yüksek bir umutla karşılanması gerektiğini bilen, buna göre savaşan seçkin bir komutandı. O, bu bilinçle ve en zor koşullarda yeni atılımlar yaratılabileceğinin sarsılmaz inancıyla, ulusal kurtuluş mücadelemize dayatılan tasfiye-

cilik ve köy korucuları adlı ihanet şebekesine karşı dış dış bir mücadele içerisinde '86 Newroz'unu yaratmış Parti taktiğimizin de derinlemesine ve en yaratıcı bir şekilde hayata geçirilmesinin seçkin bir örneğini teşkil etmiştir. Agit yoldaş, ulusal kurtuluş mücadelemize bir hançer gibi saplanmak istenen köy koruculuğu gibi ihanet oluşumlarının acımasızca ve ertelenmeden ezilmesinin gerektiğini her zaman vurgulamış, '86 Newroz'u bu emrin seçkin eylemsel bir atılımı olmuştur. O, aynı zamanda, gerilla ordusunun, halkımız ve silahlı mücadelemizin kaderi açısından taşıdığı büyük önemi erkenden kavrayan, bunun yaratılması için en önde yürüyen bir komutan olmuştur.

Mahsum KORKMAZ yoldaşın, seçkin militan özelliklerini ve yüksek komuta yeteneklerini, Partimiz ve halkımız çok iyi bilmektedir. Partimiz ve halkımız, şehadeti üzerine yapılan yemine bağlı kalacak ve bu bağlılığın gereklerini, O'nun uğruna çok çaba sarfettiği Halk Ordusunun kuruluşunu gerçekleştirerek ve her türlü ulusal ihaneti amansızca ezerek mutlaka yerine getirecektir. Son kış eylemleri ve Partimizin gerilla ordusunun kuruluş kararına ulaşması, böyle bir bağlılığın somut adımlarıdır. Ancak bunlarla sınırlı kalınmayacak, Ordumuzun kuruluşu ve silahlı eylemlerimizin daha da ezici vuruşlarla yürütölüp yaygınlaştırılması, bunların zaferle taçlandırılması sağlanacaktır. O halde, Partimiz ve halkımız, yeni bir Newroz dönemine girerken ve büyük şehitlerinin mücadelelerini anarken, bu güncel görevlerinin bilinci ve sorumluluğu ile hareket edecektir.

Mahsum KORKMAZ yoldaşın şahsında en yüce bir değere kavuşan halk ordulaşması faaliyetimiz bugün çok önemli bir evreye ulaşmıştır. Partimiz ve halkımız, Halk Ordusunun kuruluşu için bugün yoğun bir çalışma içindedir. Bu, halkımızın geniş bir savaş cephesi içinde örgütlendirilmesi, halk savaşımızın ileri boyutlarda geliştirilmesi, hareketin büyük ve örgütlü bir kitle hareketi düzeyine ulaştırılması demektir. Partimiz şimdi de geniş bir kitle gücüne yön vermekte ve büyük bir halk hareketi özelliği taşımaktadır. Partimiz, her zaman "örgütlü bir halkın gücünün her şeye kadir olduğu" anlayışıyla hareket etmiş ve böyle bir yapıyı sürekli yaratabilmiştir. Faşist Türk sömürgeciliğinin azgın imha

planları karşısında kendisini yaşatan güç, daha kuruluş döneminde geniş bir halk hareketi haline gelmeyi başarmış olmasıdır. 1981-82 yıllarının karanlık döneminde bile, kısmen daralmış da olsa, bu özelliğini, kitle ilişkilerini korumayı ve yaşatmayı bilmiştir. Daha sonraki süreç yeniden geniş kitlelere açılım sürecidir ki, bu süreçte faşist-sömürgeci vahşete karşı gösterdiği yüce direnişle en geniş halk gücünü etkilemiş, yetersizlikler nedeniyle bu gücü örgütleyememişse de önemli bir zemin ortaya çıkarmıştır. İşte 1986 yılı, bu zemini örgütlü hale getirmede ve bunun önündeki her türlü engelleyiciliği aşmada en yüksek karar yılı olmuştur.

1986 Newroz'unda Agit yoldaş gibi büyük bir önder ve komutanın yüce uğraşlar içindeki şehadeti bu kararlılığın birinci büyük zirvesidir. O, kutsal kanını toprağa akıtırken Partimiz ve halkımız için Halk Ordulaşmasının yaratılmasını mümkün ve varlığımız açısından mutlaka gerekli bir emir haline getirmiştir. Bu emir, en geniş uygulama gücü haline —Parti tarihimizin belki de en büyük zirvesi olarak anılacak olan III. Kongre'de— gelmiştir. Partimiz III. Kongresi, devrimci direniş çizgisinden, halkımızın kutsal kurtuluş davasından ve bu davaya bağladığı sarsılmaz umut ve inançtan, direniş mücadelesi pratiğinden, yaratılan direniş değerlerinden, ölçülemez değerler olan direniş şehitlerinden ve Agit yoldaşın emrinden aldığı güçle, Parti içinde ve dışındaki her türlü tasfiyeci ve gerici yaklaşımları bertaraf ederek, PKK'yi örgütlü bir halk yapacak olan Ulusal Kurtuluş Cephesinin ve Halk Ordusunun örgütsel inşasını gerçekleştirmiştir. İşte 1987 Newroz atılımını yaratan esas güç budur. Ve 1987 Newroz'u, bu kararlılığın belli bir gelişme döneminin açılmasında başarılı bir başlangıç olmuştur.

Bu başlangıç atılımının daha şimdiden yaratmış olduğu büyük siyasal gelişmeler vardır. Ülkemiz ve halkımız, tarihi boyunca böyle elverişli siyasal ortama ve böyle büyük gelişmelere tanık olmamıştır. Elbette bu, aynı düzeyde bir pratik gelişme de demektir ve içinde bulunduğumuz dönemin en büyük özelliği ileri pratik sonuçlar ortaya çıkarması olacaktır. Bu sonuçların neler olacağı da Kongre kararlarımızda mevcuttur. Yeni bir Newroz'a yürürken yaratılacak pratik sonuçlar, yaşanan eylemlilik ve gelişmelerde daha iyi görülmektedir. Halkımızın cephesel örgütlenmesinin

yaratılması için büyük bir faaliyet başlamıştır ve bu çabalar en iyi sonuçlarını mutlaka verecektir. Halk Ordumuzun kuruluşunun başarılması, onbinleri kucaklayan bir gerilla ordusuna ulaşılması bu dönemin en büyük gelişmesi ve kazanımı olacaktır. Halkımızın siyasal ve silahlı ordulaşmasında bu dönem katedeceğimiz mesafeler, gelecek açısından sonuç belirleyicilik gibi bir özelliğe sahip olacaktır.

Elbette böylesi gelişmelerden bizi alıkoyabilmek ve hatta imha edebilmek için düşman da akılalmaz çabalar harcayacak ve her türlü vahşeti kusakacaktır. Partimizin ve halkımızın kutsal çabalarına karşı şimdiden binbir çeşit yeni yöntem geliştirmeye, tarihinin ve dünya gericiliğinin özelliklerini daha iyi uygulamaya çalışmaktadır. Düşmanın bugün muazzam tedbirlere başvurması, yeni biçimler geliştirmesi, doğrudan bizim yeni gelişme evresine ulaşmamızı boşa çıkarmaya yöneliktir. Bunun için, basına da yansıdığı gibi, genelkurmaylık tarafından binlerce köy dağlık ve ormanlık alanlardan boşaltılmaya, halkımız toptan Kürdistan'dan sürgün edilmeye çalışılmaktadır. Bu nedenle köyleri aç bırakıyorlar, baskı yapıyorlar ve işkenceye alıyorlar. Şimdiye kadar kesin belirleme yapılan köylerin sayısı 465'tir. Bunun kısa sürede daha da artacağı, bu sayının binlere ulaşacağı da açıktır. Bu, tümüyle köylülüğün gerillaya katılışını engellemeye yönelik ön bir tedbirdir. Bu ön tedbirlerden diğer bir önemli olanı da uzun bir süredir pratikte işletilen, gençliğin çok yaygın bir biçimde, Türkiye metropol şehirleri ve özellikle Avrupa metropollerine taşırılmasıdır. Sömürgeciler, gençliğin bu şekilde, özellikle Avrupa merkezlerine taşırılmasını yoğun bir biçimde teşvik etmekte, çıkış için çeşitli kolaylıklar ve imkanlar yaratarak, gençliğin geniş kitleler halinde gerillaya katılımını önlemeye çalışmaktadır. Ayrıca, önemli köyleri stratejik köyler teşkil edecek şekilde bir araya getirerek ovaya indirmekte, birçoğunu Türkiye'nin deniz sahillerine götürmektedir. Bunun için Söke ve hatta Kuşadası gibi alanlar açılmaktadır. Belirtildiği kadarıyla Kuşadası'nda 160 hanelik bir köy kurulmuştur. Buralara göç ettirilenler tabii ki en azından bunun beş katını da kendileri oraya çekeceklerdir. Böylece binlerce insanımızı sadece bu tür tedbirlerle sahil kenarlarında oyalandırmayı düşünmektedirler. Bu-

nun karşısında, “bölgenin etnik yapısını değiştirme” sloganıyla, Artvin’den, Trabzon’dan, Ordu’dan köyleri de Kürdistan’a taşırmayı düşünmekte ve hatta uygulamaktadırlar. İşte GAP projesine büyük bir umutla bağlanmalarını, bu projeden bir kurtuluş umudu olarak sözetmelerinin nedenlerinden biri de budur. Yani sömürgeciler, GAP’la ulusal temelimizi zayıflatmaya, yok etmeye yönelmek durumundadırlar. GAP’la birlikte, geniş çiftliklere ulaşmayı, plantasyonlar yaratmayı, bu plantasyonlarda ise öz proleterleşmeyi değil, Türkiye’de devşirme işçiliği geliştirmeyi planlamakta, bununla da sınıf temelini cılız tutmayı hedeflemektedirler. GAP projesi hakkında sık sık övücü sözlerin söylenmesi ve üst düzeyde toplantıların yapılması, GAP projesini halk savaşımız karşısında bir kurtarıcı simit olarak görmelerindendir. Bunun içindir ki, “GAP, PKK’ye dayatılan en ciddi projedir” diyorlar. Tabii, halk savaşımıza karşı bunun dışında diğer proje ve düşünceler de vardır. Stratejik köyler projesi, ki DSP buna “köy-kent politikası” diyor ve bunun “teröre karşı en etkin tedbir” olacağını iddia ediyor. Geride diğer projeler, özellikle ajanlaştırma, işbirlikçi-ajan örgütler oluşturma projeleri gibi projeler de bulunmaktadır. Bunların hepsi, gerillaya karşı alınan askeri, siyasi, ekonomik ve sosyal tedbileri oluşturmaktadır.

Bütün bunların, PKK’nin yürüttüğü savaşa karşı alınan ve alınması gereken tedbirler olduğunu düşman cephe de itiraf etmektedir. Ayrıca, bunlarla da sınırlı kalınmamakta, komşu ülkelerle birlikte, Partimizin önderlik ettiği ulusal kurtuluş savaşına karşı hangi tedbirler geliştirebileceklerini, ortak hangi hareketlere ve operasyonlara girebileceklerini tartışmakta, araştırmakta ve bunları ilgili hükümet veya devletlere dayatmaktadırlar. Yani TC, Partimizin yürüttüğü savaşa karşı aldığı önlemleri, bölgesel bir politikaya dönüştürmeye çalışmaktadır. Bu, düşmanımızın, mücadelenin ve özellikle gerilla savaşının, bunun kurumlaşmasının ve ordulaşmasının karşısında içine girdiği korkunç panik ve acizliği göstermektedir. İşte, karşı-devrim cephesinin gerillaya karşı aldığı önlemler ve başvurduğu yeni seçenekler bunlardır. Tabii ki, süreç içinde yeni tedbir ve seçenekler de ortaya çıkacaktır. O halde, bizim mütevazı gerilla savaşımız, bütün bunlar karşısında neye

sarılacaktır? Partimizin doğru-devrimci ulusal kurtuluş siyasetinden başka bir şeye sarılabilir mi? Açık ki, hayır. Zaten düşman bunun dışında sarılacak hiçbir şey bırakmamıştır. Muazzam işsizlik, ülkemizin yağmalanması, bireyin düşürülmüşlüğü, ulusal yapının eritilmesi vb. her türlü sömürgeci politikaya karşı yapılacak tek çıkış, halk savaşını geliştirmek, bunun için gerilla aşamasına geçmek ve ordulaşmaktır. Ülke halkına bunun dışında ne sunulabilir? Suskunluk, imhayı sonuna kadar kabul etmek ve ona destek olmak anlamına gelir. Genel bir isyanın ise koşulları yoktur. Barışçıl çalışma, örgütlenme ve mücadele yöntemi ise Kürdistan için rüyalar aleminde gezmek demektir. Türkiye devriminin yakın bir zamanda gelişmesini beklemek ise, ham bir hayaldir. O halde hiçbir şey yapılamayacak mıdır? Hiçbir şey yapmamak da ancak ölümlere mahsus bir durumdur. Bizim halkımız ve direnişimiz yaşamaktadır. Bu nedenle girilmesi gereken biricik doğru yol, halkın bu denenmiş savaş silahını keskinleştirerek uygulamamızdır. Kaldı ki bu, yabancı olunan veya yeni icat edilen bir durum da değildir. Partimiz, böyle bir sürecin hem hazırlayıcı ve hem de yaratıcısıdır. Partimiz, böyle bir savaş sürecini büyük bir çabayla hazırlamaktadır. Şimdi bunu üst bir evreye ulaştırmak istiyor. O halde, Parti ve halk olarak, bugünkü ulusal-toplumsal yaşamımızda ve düşmanın çok tehlikeli dayatmaları karşısında, ortaya çıkarılacak, dayatılması gereken biricik ve vazgeçilmez en etkin sonuç alabilecek savaş yöntemi ve örgütlenme tarzı gerilla ve gerilla savaşıdır. İşte Partimiz bunun bilinciyle ve somut dayatmasıyla hareket ediyor ve halkımız için son derece gerekli bir gerilla kuruluşuna önderlik ediyor. Ve bu çalışmaları ile her geçen gün, siyasal ve silahlı bakımdan halk ordulaşması olan gerçekliğini sürekli geliştiriyor.

Kazanan ve Yeniyi Yaratan Bağımsızlık Çizgisi, Kaybeden ve Eskiye Ait Olan İşbirlikçilik, Reformizm ve Uzlaşıcılıktır

Partimiz, ulusal kurtuluşumuz için böyesine önemli bir aşamayı yaratmanın, halkımızı bağımsızlık ve özgürlük çizgisinde yürütmenin yoğun bir çabası içinde bulunurken, öte yandan çeşitli yarı-

feodal, yarı-burjuva aşiretçi ve küçük-burjuva reformist, işbirlikçi anlayış ve akımların da, sınıflarının yoz çıkarlarını temel alarak, kendilerini çok olumsuz biçimlerde ulusal kurtuluş hareketine dayatmaya çalıştıkları, bunların geçmişte olduğu gibi günümüzde de bağımsızlık akımına karşı önemli çabalar içinde bulundukları çok iyi bilinmektedir. Sürecin çok yönlü özelliklerini ve görevlerini ortaya koyarken, bu akım ve anlayışların güncel durumlarını, özellikle günümüzde ulusal kurtuluş hareketine ve halkımızın birliğine hangi olumsuzlukları dayattıklarını da belirtmek gerekir.

Bugün Kürdistan zeminini, hem toplumsal yapı, hem de ideolojik, siyasal yaklaşım ve şekillenmeler bakımından şimdiye kadar hiç görülmemiş bir düzeyde aydınlıktır ve ileri bir mücadele konumunu aşmaktadır. Çeşitli sosyal güçler, bunları ideolojik-politik temsil ve pratik gerçeklikleri epeyce aydınlanmıştır. Biz, şimdiye kadarki değerlendirmelerimizde bu gelişimin tarihi sürecini inceledik ve çeşitli güçlerin temel yaklaşımlarını ve bunların anlamını açıkça ortaya koyduk. Ve hem bu değerlendirmelerimizde, hem de bunların gerçekleşmesi olarak işleyen pratik süreçte gördük ki, kazanan ve yeniyi yaratan bağımsızlık çizgisi, kaybeden, eskiye ait olan ise işbirlikçi-teslimiyetçi çizgidir. Çok çeşitli biçimlerde yapılmış olan bu değerlendirmeleri yeniden tekrarlamanın fazla yararı yoktur. Örgütsel yapılanışları ve pratik eylemlilik durumlarıyla açıkça ortada olan bu çizgilerin bugünkü durumları hakkında bazı belirlemeler yapmak daha yararlı olacaktır.

En başta, daha çok aşiretçi-feodal yapıya dayanan ve çeşitli küçük-burjuva çevreleri de kendi bünyesinde toplamak isteyen işbirlikçi-reformist eğilimin bugünkü durumunu ve çabalarını iyi anlamak gerekir. Bu akımın programsal, stratejik ve taktik anlayışları yeterince bilinmekte ve bunların geçmiş süreç boyunca genel gelişmelerin Kürdistan'daki taktik bir ögesi olarak ortaya çıktıkları görülmektedir. Bugün de İran-İrak savaşının genel stratejisi içinde bunların temsilindeki Kürt ulusal faktörü bir taktik öge durumundadır. Savaşı İran kazanırsa kendi stratejisinin taktik ögesi haline getirdiği güce ne yapacağı, ne vereceği ortadadır. Irak kazanırsa ne yapacağı ise geçmişte yaptıklarından bellidir. Ve

savaşın sürüp gitmesinin de nelere mal olduğu gözler önündedir.

Bu güçler, Partimiz, Kuzey-Batı Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesini yeniden yükseltmeye başladığında, Partimizle bir ilişki zemini içinde bulundular. Başlangıçta bu ilişki oluşturma fazla bir sorun yaratmadı. Bunun nedeni, bu akımın, Partimizin o ağır koşullarda ve sömürgeciliğin saldırıları altında fazla gelişme ve yaşama şansını bulamayacağı veya böylesi bir gelişmeyi kolayca engelleyebilecekleri anlayışında olmalarıydı. Bu nedenle, Partimize de o bilinen geleneksel ilişki statüleri ile yaşama durumunda olup hareketimizi de bu ilişki statülerinin bir parçası haline getirebileceklerini zannetmekteydiler. Bu akım ve bu merkez, gerek örgüt olarak kurulurken, gerek çeşitli isyan ve mücadeleler geliştirirken ve gerekse bir askeri güç olarak hareket ederken, yıllardır ve ısrarla Kürdistan genelindeki mevcut birçok gelişmeyi kendisine tabi kılmaya çalışmış, bağımsız gelişmelerin ortaya çıkması ve güçlenmesi önüne engel çıkarmıştır. Bu akımın kendisi de bağımsız değil, devamlı dıştaki şu veya bu stratejik gelişmenin bir parçası, bir taktik unsuru olmuş ve hala bu durumunu devam ettirmektedir. Bu akım bu durumu ile, ne Kürdistan'ın geneli için olumlu olan gelişmelerin yükselmesine katkıda bulunmakta, ne de bağımsız bir kararın ve hareketin sahibi olmaktadır. Bu akımı temsil eden güçler, şu veya bu dış gücün kendisi için dayattığı kararların bir parçası, başlı başına bağımsız bir organizasyon değil, dış bir organizasyonun uzvudurlar. Bunun anlamı şudur ki; ulusal kurtuluş gibi bağımsız insiyatif ve karar isteyen bir hareket içinde bunlar kendi başlarına rol sahibi olamamaktadırlar. İşte, bağımsızlık akımı ile bu akım arasındaki farklılığın özünü de bu teşkil etmektedir.

PKK hareketi, doğuşundan bu yana, ideolojiden politikaya, örgütlenmeden eyleme kadar tüm alanlarda bağımsızlık ilkesini esas almış; bu ilke temelinde mücadeleyi yükselten, halkın özgücüne dayanan, ulusal özgürlüğü ve eşitliği mücadelesinin önemli ögeleri olarak görmüş olan bir harekettir. Hareketimizin doğduğu ve bugün üzerinde bağımsızlık mücadelesini yürüttüğü Kürdistan parçası sosyo-ekonomik gelişmeyi hem nicel hem de nitel olarak daha çok yaşayan ve sorunun ana çözüm merkezi durumunda

ulunan en büyük parçasıdır. Partimiz, doğru bir ideoloji, politika, strateji ve taktiğin sahibi olarak, halkımızın genel bağımsızlık ve özgürlük arzusunu formüle etmiş ve bunun sonucu olarak, sorunun genel çözümü için en büyük sorumluluğu yüklenerek, Türk egemenlik sistemine karşı yoğun bir mücadeleyi geliştirmiştir. Diğer merkezlerin ise, genel sorunun çözümü için bu stratejileri ve bu stratejiye uygun olarak sorunun geneline doğru bir yaklaşımları sözkonusu değildir. Bunların soruna yaklaşımını taktik düzeyde bir yaklaşım olarak değerlendirmek bile mümkün değildir. Çünkü bunlar, başka ve dış stratejilerin bir eklentisi olduklarından, bu biçimi ile bir taktik güce ulaşma veya taktik bir yaklaşım içinde bulunma durumunu arz etmektedirler. Bugün her ne kadar bunlar da bir stratejiden bahsediyor ve bazıları, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını esas aldığını, otonomi ilkesini terkettiğini belirtiyorsa da bunun bir taktik slogan ya da daha değişik bir politikanın ürünü olup olmadığını, pratiği izleyerek görmek gerekir. Çünkü, devrimciler, ciddi mücadelenin sahipleri, öyle hemen ortaya atılan sözcüklere, bu sözlerin gerektirdiği hiçbir pratiği görmeden inanacak kadar saf değildirler. Hemen belirtmek gerekir ki, ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunmak ve bunu bir ilke olarak benimseyip yürütmek öyle görüldüğü gibi basit bir olay değildir. Bu ilke, dünyaya sağlıklı yaklaşımı, ulusal kurtuluşun strateji ve taktiğinin yeniden ele alınışı ve bütün bunların pratikte sağlıklı olarak adım adım gerçekleştirilmesini gerektirir. Bu açıdan ortaya atılan sloganın ve yapılan tartışmanın gerçeğinin ne olduğu sorulmaya değer bir sorudur. Bu tartışmalar ne kadar gerçekçidir ve bunların sonucu ne olabilir? İşte tüm bunları iyi niyetle bekleyeceğiz ve göreceğiz. Ancak bu iyi niyetimizi ve bekleyişimizi burada dile getirirken, bu akımın ve bunu temsil eden güçlerin geçmiş ve özellikle güncel durumlarını, bunun ulusal kurtuluş hareketine olumsuz olan yansımalarını değerlendirmek ve eleştirmekten de asla geri durmayacağız.

Bu merkez, geçmişte ve günümüzde çok çeşitli örgütsel yapılar ve önderlikler biçiminde ortaya çıksa da, genelde akımı temsil eden güçler tek bir noktada birleşmektedir. Bu da, kendilerinin Irak Kürdistanı diye tabir ettikleri Güney Kürdistan'ı otonom yap-

mak, bunun için burayı merkez olarak görmek, buraya dayanarak diğer parçalar için örgütler geliştirmek veya var olan örgütleri Güney parçasına, buradaki hareketin çıkarlarına tabi kılmaktır. Bugün bu çıkarlar nedir? Bu çıkarlar, İran ile, halkımızın gerçek çıkarlarını ifade etmeyen, ilkesiz olan, programa bağlanmayan, bu nedenle İran'ın taktik bir uzantısı olmaktan öteye gitmeyen bir ilişkiden başka bir şey değildir. Böyle bir taktik ilişki, halkımızın kurtuluş hareketinin ne kadar çıkarınadır? Bunu sorarken, taktik ilişkilerin kurulamayacağı belirtilmiyor, taktik ilişkiler kurulur ve bu tür ilişkiler geliştirilebilir. Ama, burada önemli olan, taktiğin üzerine oturduğu anlayışın çerçevesi ve asıl amacıdır. Bu nedenle lehte olan taktik ilişkiler vardır, aleyhte olan taktik ilişkiler vardır. Kazanç sağlayanlar ve çıkarımıza olanlar vardır, kaybedilenler ve tümü ile karşıya kazandıranlar vardır. İşte bunun açıkça ve dürüstçe ortaya konulması gerekmektedir.

İran'la ilişki kurulmasın veya kurulamaz demiyoruz. İran yönetimi, iddia ettiği gibi, eğer hakların özgürlüğüne islami çerçeve içinde bile olsa rıza gösteriyorsa, islami halklar arasında özgürlük ve eşitliğe sadakatlıysa, bunu program ve eyleminde ortaya koymalıdır. Bunu istemek ve bunu temel alarak ilişkileri geliştirmek hem halkımızın bir hakkı, hem de çıkarlarının bir gereğidir. İşte, bu taktik ilişkiyi kuranlar da bunu ortaya koymalıdır. Bu ilişkide güvenceleri var mıdır? Bunun ekonomik ve siyasal içeriği nedir? İlişkinin bedeli nedir? Bu ilişkiden temelde kazanan kimdir, kaybeden kimdir? Bütün bunlar halkımıza açıklanmalı, soruların doğru ve net cevabı mutlaka verilmelidir. Bu gerçeklerin tartışılmasına, ister islami çerçevede, ister ulusal kurtuluş çerçevesinde, isterse bilimsel sosyalizm çerçevesinde olsun, büyük ihtiyaç vardır. Halkımız bunu ısrarla dayatmakta ve cevaplar beklemektedir.

Diğer yandan, bu merkezin, Türkiye'ye yönelik ilişki ve yaklaşımlarını da değerlendirmek gerekmektedir. Bunlar daha ilk eylemlerimizle birlikte Partimize "eylem zamanı değildir" dayatmasında bulunmuşlardır. Şimdi kırk yıldır halen "eylem zamanı değildir" diyerek ellerine geçirdikleri önderlik avantajını çok olumsuz bir biçimde ve tarihsel bir saptırma olarak Kürdistan'ın en büyük parçasına dayatmak ne anlama gelir? Bugün çok iyi

biliniyor ki, geçmişte de bu kadar tehlikeli ve olumsuz gelişmeler yaşanmıştır. TC, geçmişte Kürdistan parçasında, uyanış ve gelişmelerin ortaya çıkmaması, bunlara yardımcı olunmaması için, bu akımı temsil eden bazı güçlere pratikte bazı kolaylıklar sağlayacağını belirtmiştir. Bunların sınırlı kullanılması, bunun için kolaylıkların sağlanacağı, buna karşın büyük parçadaki gelişmelerle ilgilenmemeleri, destek olmamaları, TC'nin dayatmaları arasındadır. Yıllardan beri sürdürülen bu politika, son dönemlerde TC tarafından daha tehlikeli bir düzeye sıçratılmak istenmektedir. Sınıfsal gerçeklikleri ve yıllardır yürüttükleri tutarsız politikaları ile böyle bir dayatmanın içine kolayca çekilebilecek bu güçler, ulusal hareketimizin genel çıkarları ile oynanmayacağını, bunun için direkt veya dolaylı kurulabilecek bu tür ilişki ve yaklaşımlardan uzak durmaları gerektiğini ve bunun yurtseverlikle çelişeceğini bilmek zorundadırlar. Hatta bunun zımnen olan yaklaşımlar dışına taşıdığı, Ankara ile ilişkide olan bazı güçlerin tartışma ve görüşmeler içinde bulunduğu da gözlemlenebilen gelişmeler arasındadır. TC'nin, ulusal hareket içindeki bu uzlaşma ve işbirlikçiliği meslek edinmiş güçlere büyük umut bağladığı basın ve hatta yabancı basına kadar yansıyan bir durumdur. Tabii bu güçlerin geçmiş pratikleri de bu açıdan fazla olumlu değildir. Bundan hareketle, geçmişi de anımsatan Türk basını ve politikacıları İngilizlere karşı Musul meselesinde olduğu gibi, bugün de Türk egemenliğini tehdit eden, sarsan PKK sorununa karşı "Irak Kürt hareketine ilgi göstermenin çok yararlı olabileceğini" belirten değerlendirmeler yapmaktadırlar. Bu değerlendirme ve yaklaşımlara tabi tutulananların mevcut durumları, politika ve yönelimleri gözönüne getirildiğinde, genel ulusal çıkarlarımız açısından bunların nasıl bir tehlike oluşturduğu çok daha iyi anlaşılacaktır. Hatta hesaplar, Güney Kürdistan'ın Türkiye'nin 69'uncu vilayeti haline getirilebileceğine doğru kaydırılabilinmektedir.

Bugün Türk sömürgecilik sistemi içinde erimiş Kürt ihanet çevrelerinin de, ulusal kurtuluş mücadelemiz ve önderi PKK'ye karşı yoğun bir faaliyetlilik içinde bulunduğu bilinmektedir. Bunların en başında gelen bazı hainler Türk Genelkurmaylığı ile Güney Kürdistan'daki güçler arasında bir arabulucu sıfatı ile görüşmeler

yaptığı görülmektedir. Yakın dönemde böyle bir yığın aracıya çeşitli bölgelerde rastlanmıştır. Birçok ağa, Ankara'ya ve diğer merkezlere giderek, Genelkurmaylık ve öteki sömürgeci yetkililerle görüşmüş ve benzer içerikli birçok toplantı gerçekleştirilmiştir. Bu uşak araçlara belirtilenler; birincisi, PKK'nin "terörizmine" karşı durmak; ikincisi, sınır alanında bir tampon bölgenin oluşturulması; üçüncüsü, PKK'nin bağımsızlık siyasetinin onaylanmaması; dördüncüsü, PKK'nin bağımsızlık ilkesi doğrultusundaki propagandasının etkisiz kılınmasıdır... Gerçekten, uşaklar görülmüştür, ama böylesine gözükara uşaklara da az rastlanılmıştır. Biz bunların, halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesine bu aşamada dayatılan en gerici talepler olduğunu belirtiyoruz. Türkiye rejiminin bu taleplerini hayata geçirmek, yani Partimizi silahlı mücadeleden alıkoymak için milyarlarca lira sarfettiği, üçyüzbin kişilik ordusunu ileri sürdüğü, kırkbin korucuyu silahlandığı, muazzam bir ajanlaştırma ve görülmemiş işkenceler dayattığı, ama bizi kutsal yolumuzdan uzaklaştıramadığı açıkken, bu güçler bunu nasıl gerçekleştirebilir? Bu büyük bir utanmazlık ve boş bir çabadır. Geçmişte de Partimize benzer talepleri dayatanlar çıktı. Bunların hepsinin tehlikeli yönü, devrimci politikamızın ışığında ele alındı ve tahlil edildi. Hizmet ettikleri sınıf ve bu sınıfın politikaları açığa çıkarıldı ve halkımıza özümsetilerek bu politikaların teşhir ve tecriti rahatlıkla gerçekleştirildi. Yine karşılaşılan durum budur. Bu politika ve bu talepler ulusal kurtuluş sürecimizi bulandırıyor, bağımsızlık stratejisinin çok tehlikeli bir engeli olarak ortaya çıkıyorlar.

Kürdistan'ın en büyük parçası olan Kuzey-Batı'da bu politikaya çanak tutanlar, bu politikanın uzantısı ve propagandası olanlar bulunmaktadır. Bunlar, Güney'de nasıl bir direniş olduğundan, ne kadar gerilla bulunduğu bahsedip durmakta, ve bu tür propagandalarla kendilerini idare etmeye çalışmaktadırlar. Bu bayların maaşlı yazarlık yaptığı birçok gazete, bizzat Avrupa emperyalizminin de desteği ile çıkarılıp yayınlanmaktadır. Bunlara son dönem, bazı yeni isimli olanlar da eklenmiştir. Bu yayınların sayılarında bol bol Güney'deki durumlardan bahsediliyor ve gelişmelerin müjdesi veriliyor. Bu gürüha sormak gerekiyor: Sizin halk hareketi, gerilla hareketi dediğiniz hareketin yürütücüsü hangi

siyasettir? Veya gerçek gerilla hareketlerini, ulusal kurtuluş hareketlerini hangi siyaset ortaya çıkararak yürütmeye ve başarıyla sonuçlandırmaya muktedirdir? Bağımsızlık ve ulusal kurtuluş siyaseti ne demektir? Türk sömürgeciliğinin egemenliği altında bulunan büyük Kürdistan parçasındaki gelişmelerin halkımız açısından taşıdığı önem nedir? Bütün açısından her yönüyle stratejik bir role sahip olan Kuzey'in ve bu parçadaki halkımızın kurtuluşu için görüşleriniz ve programlarınız nedir? Strateji ve taktiğiniz nedir? Kimlerle ilişki ve ittifaklarınız vardır? İşte bu sorulara, bu baylar mutlaka cevap vermek zorundadırlar. Bunlara cevap vermeden, halkımızın karşısına çıkıp, "ulusal kurtuluşçu olduğundan", "bağımsızlıktan yana olduğundan" bahsetmenin bir suç teşkil ettiğini bu baylar bilmelidirler. Türk orduları ve uşakları yıllardır kendi egemenliği altında bulunan Kuzey-Batı Kürdistan'a kan kustururken, seslerini fazla çıkarmayan bu güruh, Türk uçakları 5 km sınırı aştığında kıyamet koparmaya çalışmakla neyi amaçlamaktadır? Peki bu Kuzey-Batı parçası, işgal, istila ve imha altında bulunan Kürdistan'ın bir parçası değil de, bir gün, yarım saat bombalanan bir 5 km'lik alan mı sadece Kürdistan'dır? Hani ülke bir bütündü, her parçası değerliydi, direnme her parçasında kutsaldı; yine işgal, imha, baskı her yerde kahredilmesi gereken bir durumdu? Anlaşılmıştır ki, bunların sorunu vatan sorunu değil, uyduluk, çanak yalayıcılığı ve şakşakçılık sorunudur. Bunlar, Kuzey'de gecikmeli olarak ortaya çıkan, her türlü özden boşaltılmış, sınıfsal olarak işbirlikçi feodal-burjuva kalıntılardan dönmüş ve uşak bir aydınlaşmaya uğramış güçlerdir. Şu veya bu güce yaslanmayı, gelişme ve palazlanmayı bu şekilde sağlamayı politikalarının temeline oturtan bu güçler, bağlanacak merkez olarak kendilerine Güney Kürdistan'ı seçmişlerdir. Burada bir takım gelişmeler ortaya çıkarsa, buna dayanarak halkımızın büyük ve soylu bağımsızlık mücadelesini engelleyeceklerini zanneden bu güçler, tehlikeli ve aynı zamanda sol maskeli olan bu süzcükleri bol bol kullanan, bunlar temelinde de ittifaklar kuran, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı büyük bir gaflet içinde bulunanlardır. Bunun bir sonucudur ki, günlerdir dünya basınının ön sıralarında yer alan, TC ve basınının bile günlerce ve telaşa bahsettiği, ilerici

insanlığın ve hatta düşmanın dahi “gerilla savaşı, gerilla eylemleri”, “bağımsızlık savaşçıları” biçiminde tanımladıkları eylemler ve eylem haberleri hakkında, bunlardan tek kelime dahi çıkmamaktadır. Peki, bu sahte milliyetçiler, sol veya sosyalist maskeli baylar, bu gerçekleri ve güncel gelişmeleri hiç duymuyor ve görmüyorlar mı? Bu kadar direniş, bu kadar mücadele ve TC’yi titreten bu kadar gelişme, ulusal kurtuluşçuluk değil de, küçük bir haber Güney’den çıktı diye gazetelerinde bunu bol bol silahlı adam fotoğrafları ile süsleyip şakşakçılık yapmak mı ulusal kurtuluşçuluktur? Açık ki, bu faaliyet ve anlayış çok düşkün ve aynı zamanda yeni bir maskeleye ve komplo geliştirmenin çabasıdır. Bu çabanın içinde, tabii ki yine ulusal kurtuluş mücadelemizin tescilli aleyhtarı emperyalist çevreler de bulunmaktadır. Bilindiği gibi, daha yakın bir döneme kadar İsveç emperyalizmi ve TC’den kaynaklanan ve bu bayların da var güçleriyle destek oldukları “PKK teröristtir” kampanyası beş-altı yıldır sürdürülmekteydi. Birçok tertip ve provokasyonla birlikte yürütülen ve büyük umutlar bağlanan bu komplo, Partimizin ulusal kurtuluşçu çizgisi karşısında yenilgiye uğradı ve tutmadı. İşte bunun yerine bu sefer, bir yandan halden düşmüş bu işbirlikçi çevreleri ayakta tutabilmek, öte yandan Partimizin yükselttiği gelişmeleri örtbas edebilmek için İsveçli dostlarıyla bu baylar, böylesi yeni arayışların içine girmişlerdir. Bu nedenle yayınlarında, bir yandan “İsveç Dışişleri Bakanı’nın Kürtler hakkında ne kadar iyi düşüncelerinin bulunduğu ve Batı çevrelerinde Kürt sorununun nasıl olumlu ele alındığından” bahsedip durulurken, öte yandan Güney ve Doğu Kürdistan’a ilişkin haber ve fotoğraflar yayınlanmaktadır. Ancak, bunları yayınlarken, propagandasını yaptıkları güçlerin mevcut siyasetlerine hiç dokunmamaktadırlar. Gerek Irak ve gerekse İran’la sürdürülen mevcut taktik ilişkilerin durumunu hiç tartışmamaktadırlar. Buna rağmen, hiç utanmadan, “gerilla savaşı”, “halkımızın silahlı savaşımını geliştiriyorlar” vs. biçiminde takdimde bulunmaktadır. Fakat, her nedense büyük düşmana karşı, büyük direnişin adını bile ağızlarına almıyorlar. Görülen odur ki, bu bayların bağlı bulunduğu metropol merkezleri bile, soruna böyle eğilmiyor. O halde, açık ki bunlar, Kürt hakim sınıflarının en son temsilcilerinin içine düştük-

leri derin açmazın şaşkınlığı içindedirler. Şimdiye kadar ulusal sorunu emperyalist ve sömürgeci çerçeve içinde, şu veya bu güce sunulan bir taktik öge olarak ele almaktan kurtulamamışlardır.

Bütün bunlar belirtilirken, Güney'de de gerçek kurtuluş isteyen ve bunu en azından bir arzu düzeyinde ele alan kişi ve çevrelerin varlığı inkar edilmemektedir. Bu konuda bazı açılımlar yaratılmak isteniyor. Partimiz bu tür anlayış ve çabaları sonuna kadar destekleyecek ve bunlarla dayanışma içinde bulunacaktır. Yine, ulusal sorunun bağımsızlık ilkesi temelinde çözümünü sağlamak için, bütün parçalardaki devrimci ve yurtseverlerle sonuna kadar ilişki ve ittifaklar geliştirilecektir. Partimiz böyle bir gelişmeyi sağlamaya katkısını büyük parçada büyük direniş mücadelesini geliştirmeye yaptığını ve buna devam edeceğini belirtmektedir. Yine, Partimiz, taktik bir önderlik olmaktan öteye gitmeyen sözkonusu edilen önderliklerden de, girdikleri çıkmazı aşmalarını talep etmekte, bu iyimserliğini bir kez daha göstermektedir. Partimiz bu güçlere yersiz ve haksız bir dayatmada bulunmuyor. İçine girdikleri açmazlıktan ve suskunluktan kurtularak ve halkımızın çıkarlarına zarar veren tutumlarını terk ederek, gerçekten imkan ve olanakları artan ulusal kurtuluş mücadelemizle ister ulusal kongre platformunda, isterse ulusal kurtuluş cephesi platformunda ilişki içine girerek sağlamalarını, sağlıklı ittifakları bu temelde geliştirmelerini önermektedir. Ulusal kurtuluş mücadelemize dayatılan ve gittikçe daha olumsuz bir konuma düşen durumlarına son vermeye, özgürlük taleplerini sınıfsal ve ailesel çıkarlarının üstünde tutmaya, çeşitli dış güçlerin şu veya bu biçimdeki bir taktik ögesi olmaktan çıkarak halkımızın bağımsızlık stratejisinin bir parçası olarak hareket etmeye, tüm samimi, dürüst unsur, grup ve önderlikleri, bu konuda kendilerini yeniden gözden geçirmeye ve önümüzdeki aşamayı bu biçimde hazırlamaya davet etmektedir. Ve bu güçleri son bir kez daha uyarmaktadır: Her türlü ağırlığı omuzlayarak sürdürdüğümüz yoğun politik-pratik çabaya rağmen, işbirlikçilik ve uşaklık sanatını icra etmekte ısrarlı davranıyorsunuz. Ama bununla artık çok tehlikeli bir konuma gelmiş bulunuyorsunuz. Size bir kez daha açıkça belirtiyoruz; halkımız ve ulusal kurtuluş mücadelemiz için büyük tehlike oluşturan bu sanatınızı terk edin,

işbirlikçilik ve uşaklık yapmayın; mücadelenin yükünü şimdiye kadar biz omuzladık ve yine biz omuzlayacağız, eğer yurtseverlik adına ve halk için yapabileceğiniz bir şey varsa gelin mücadelemizde ve Cephe'de birleşin; elinizden geleni bu kutsal çabaya katın ve gerçeğe saygılı olun. Yoksa geldiğiniz nokta sizi yerle bir edecek; halkımız, mücadelesini karartan hiçbir şeye, her türlü işbirlikçiliğe, uşaklığa ve teslimiyete asla izin vermeyecektir.

Yine değinilmesi gereken, kendilerini ulusal kurtuluş mücadelemize çeşitli biçimlerde dayatmaya çalışan, sahte milliyetçi ve sosyalist maskeli akımlar da vardır. Partimiz, bunların konumunu tüm yönleriyle açığa çıkarmış ve ortaya koymuştur. Bu nedenle bunların üzerinde uzun uzun durmaya bile gerek yoktur. Biricik özellikleri silahlı direniş savaşıma "zamanı gelmemiştir", "maceracılıktır" biçiminde saldırmalarıdır. Bunu yaparlarken, kendileri de bağımsızlık için asla bir adım atmamaktadırlar. Bunlar hep iyi günleri, demokrasinin geleceği günleri bekleyip durmaktadırlar. Fakat bekledikleri, "gelecektir" dedikleri demokrasinin de ne olduğu ortadadır. Bunlar, kokuşmuş mülteciler olmaktan kurtulamıyorlar. Bunların kurtarılması bile başlı başına bir devrim sorunu haline gelmiştir. Bunun için, belirtilen kişi ve güçler, ulusal kurtuluş açısından şu veya bu katkıları sunabilecek olanlar değil, devrimin kurtarması gereken, çok tehlikeli bir hastalığı yaşayan kesimler olarak bakmak, bunun için sağlıklı bir teşhis ve tedaviyi gerçekleştirmek gerekiyor. Bu konuda da elimizden geleni yapacağız. Bunları ameliyat masasına yatıracağız, kurtarılması gerekeni kurtaracağız, artık bu müdahaleyle de yaşayamayacak olanları tasfiyeye terk edeceğiz. Ancak, şimdiki durumlarıyla sürekli bir çürümeyi, ulusal kurtuluş saflarında temsil etmelerine halkımızın fazla müsaade etmeyeceğini bu baylara yeniden hatırlatmakta yarar vardır.

Önümüzdeki döneme ilişkin olarak halkımızın umutlarının canlılığından, Partimizin ise buna verdiği karşılıktan bahsettik. Halkımız şüphesiz önümüzdeki dönem içinde her zamankinden daha fazla olarak kendi bağımsızlık ve özgürlük çizgisine, bu çizginin temsilcisi Partimize, yürüttüğü direnişe, her türlü engellemeyi yerle bir ederek sahip çıkmasını bilecektir.

Partimiz ve Halkımız, Düşmanlarına Karşı Daha Kararlı Savaşacaktır

Büyük bir eylemlilik içine girdiğimiz 1987 Newroz'unda tarihimizin en anlamlı dönemlerinden birini ve her alanda en önemli gelişmeleri yaşıyoruz. Zengin derslerle dolu bir mücadele pratiğimiz ve III. Kongre ile yenilenmiş büyük bir karar gücümüz var; bu gelişmeler her yerdeki halkımızı sarıyor ve halkımız her geçen gün daha büyük bir güçle mücadeleye sahip çıkıyor. Partimiz önemli bir yenilenmeyi yaratıp her alanda bu gelişmelere önderlik edecek Cephemizin ve Ordumuzun kuruluşunu gerçekleştiriyor. Açık ki, bu dönemde daha büyük mücadeleler verilecek ve her çeşit düşmana karşı daha kararlı savaşılacaktır; yaşanan mevcut gelişmeler bunun böyle olacağının en açık kanıtıdır.

Partimizin ve halkımızın yaşadığı bu kararlı mücadeleye karşı, faşist-sömürgeci rejimin binbir yöntemle saldırmaya çalıştığı, en akılalmaz yöntemlere başvurarak her şeyden medet umduğu açıktır. Düşmanın hareketimize karşı her türlü saldırı ve komployu yoğunlaştırarak uygulamaya çalışacağı ortadadır. Ancak bu köhnemiş gürüha, faşist generaller çetesine buradan şunu hatırlatırız: Hareketimiz ve mücadelemiz karşısında sonunuzu gördükçe her türlü barbarlığı ve vahşeti kustunuz ve bütün bunları kendinize yakışır yöntemlerle sürdürüyorsunuz. Gelişen mücadelemiz karşısında sonuçsuz kaldıkça şimdi de idamları gündemleştirmeye, sürgünleri yaygınlaştırmaya çalışıyorsunuz. Ancak bununla en tehlikeli işlerle uğraştığınızı ve sadece sonunuzu yakınlaştırmakta olduğunuzu bilmelisiniz. Her geçen gün daha da çelikleşen Partimiz ve halkımız tarafından her idamın ve her sürgünün karşılığının şiddetle verileceğini ve misliyle ödettirileceğini burada açıkça ilan ediyoruz.

Faşist-sömürgeci rejimin ve faşist ordu sürülerinin Kürdistan'da günlük kustuğu vahşete karşı birçoklarının suskun kaldığını da ibretle izliyoruz. Bu biçimde davrananların, faşist-sömürgeci barbarlığa karşı suskun kalanların, böylelikle suç ortaklığı yapmış olduklarını, buna karşı da halkımızın tavrının açık ve net olacağını ve gereken hesabın halkımız ve ilerici insanlık adına mutlaka sorula-

cağını burada hatırlatırız. Partimizin ve halkımızın, en haklı ve en demokratik talebine karşı, kutsal ulusal kurtuluş davasına karşı işlenen her türlü suçu ve ortaya çıkan her türlü ihaneti, durumuna göre mutlaka cezalandıracağını burada yeniden duyururuz.

Yiğit Kürdistan Halkı

Yeni bir Newroz dönemine girerken, Parti ve halk olarak, tarihimizde çok önemli bir evreyi yaşamaktayız. Partimiz bu evreye, sizlerin engin destek ve ilgisiyle, büyük hazırlık temelinde girmektedir. Gerilla ordumuzun kuruluşu, bu kuruluşun gerçekleştirilmesi temelinde silahlı mücadelemizin daha üst bir evreye ulaştırılması güncel ulusal kurtuluşçu görevlerimizin başında gelmektedir. Halkımızın böyle bir orduya kavuşmasını, silahlı mücadelemizin gerilla aşamasını engellemek için Türk sömürgeciliğinin ve çeşitli işbirlikçi çevrelerin nasıl bir çaba içinde bulunduğu sizlerce de çok iyi görülmektedir. O halde, halkımızın her dürüst ögesi, Partimizin gerilla ordusunu yaratma doğrultusundaki pratik çabalarına her açıdan destek sunmayı ve bunu bir yurtseverlik görevi olarak yerine getirmeyi esas almalı ve bunu aynı zamanda düşmana vurulacak önemli bir darbe olarak da görmelidir.

Gerilla ordumuzun kuruluşuna bağlı olarak, aynı zamanda geniş bir Cephe örgütlenmesi dönemine girmekteyiz. Önümüzdeki dönemde, halkımız çok çeşitli Cephe birlikleri gerçekleştirme yoluna girecektir. Özellikle kitle birliklerimiz inşa aşamasındadır. Ülke içinde ve dışında bu faaliyet geliştirilmek durumundadır. Eylemlerimizin yarattığı muazzam uyanış, beraberinde daha güçlü örgütlenmelere gidilmesini de bir görev olarak dayatmaktadır. Biz, halkımızı her zamankinden daha fazla olarak bu çabalara güç katmaya, bu örgütlenmelere girmeye ve içinde bulunulan koşullarda en azami çabayı göstermeye çağırıyoruz. Halkımızın her ferdi, genç-yaşlı, kadın-erkek, işçi, köylü, aydın herkes mutlaka öz birliklerine kavuşarak Ulusal Kurtuluş Cephesi içinde yerlerini almalı ve bunun için bir adım daha ileri gitmelidir.

Partimiz, hem bu sürecin yaratıcısı ve hem de önder gücü olarak, bundan sonraki komutayı daha gelişmiş özelliklerle sür-

dürmeyi esas alacaktır. Bu önderlik ve komuta rolünü, ideolojik, politik ve askeri alanlarda yetkinleştirerek sürdürecektir, savaşımızı geldiği aşamaya uygun savaş biçimleri ile karşılaşmasını bilecektir. Komuta yeteneklerini daha gelişmiş özelliklere kavuşturmayı esas alan Partimiz, bunu ülke içindeki gerilla faaliyetlerinden ülke dışındaki diplomatik zeminlere kadar yaygınlaştıracak en önemli politik gelişim imkanlarını yerinde ve zamanında ortaya çıkarmaktan tutalım halkımızın en basit birliklerini oluşturmaya kadar her şeye özen gösterme temelinde yaklaşıyor; bunun için azami bir çaba, istek ve çalışmayla halkımızın en etkin bir komuta merkezi haline gelmeyi başaracaktır. Böyle bir kararlılıkla hareket eden Partimiz, genç-ihtiyar, kadın-erkek tüm halkımızı, işçisi, köylüsü, genci, kadını, esnaf ve memuruyla yurtsever tüm Kürdistan insanlarını Ulusal Kurtuluş Cephesi saflarında birleşmeye, ülke içinde ve dışındaki Cephe birliklerinde ve Halk Ordusu saflarında örgütlenmeye, barbar ve vahşi düşmanımıza karşı coşku, kararlılık ve tüm imkanlarıyla savaşmaya; ulus ve halk varlığını koruma, bağımsız ve özgür yapma doğrultusunda en sonuç alıcı mücadelelere girmekte olduğumuz bu süreçte en aktif bir biçimde katılmaya çağırır.

Tüm Partili Militalanlar!

Birçok özelliği ortaya konulan bir komuta merkezi haline gelebilmek için, Partimizin militalan yapısına, halkımızın militalan yapısına, halkımızın seçkin komitalanlarına büyük görevler düşmektedir. Partimiz ve halkımız, tüm militalanlardan, üstlendikleri görevleri başarıyla yerine getirmelerini ve savaşta büyük bir dirayet ve ustalıklarla iletlemelerini istemektedir.

Partimiz, Kürdistan halkının çıkarlarını her zamankinden daha etkin olarak ulusal ve uluslararası düzeyde temsil etme durumundadır. O halde, bu temsil yeteneğimizi hiçbir dönemle kıyaslanamayacak bir biçimde örgütlenmeye dönüştürmek şarttır. Baskılar, zorluklar görülmemiş biçimlerde ortaya çıkabilir, daha fazla gelişmiş imkanlara da sahip olunabilir, bütün bunlar bizi olgun bir savaşçı ve sağa-sola yalpalanmayan bir çizgi devrimcisi olmaktan asla

alıkoymamalıdır.

Bugüne kadar, büyük bir özenle, sabırla, dikkatle ve duyarlılıkla bu aşamaya ulaştırdığımız ulusal kurtuluş mücadelemizi daha ileri aşamalara götüreceğiz. Tecrübeler göstermektedir ki, doğru tutumda dirayet, duygusallık ve her türlü subjektivizmden uzak ve çizginin uygulanmasındaki ısrar kişiyi devrimci görevlerinde başarıya ulaştırmaktadır. Bunun dışındaki yaklaşımlar ise başarısızlık ve felakete götürmektedir. Şüphesiz ki tercih edilecek devrimcilik sürekli başarı kazanan devrimcilik, anormal ve aleyh-teki koşullarda yolunu şaşırmayan, hazırlanmış en basit fırsatları kullanmasını bilen, Partiye adım attıran, manevra yapılması gerektiğinde bunu başarabilen, kazanmayı sağlayacak gelişmeleri yaratan ve gelişmeleri koruyabilen, silahla elde edilebileceği silahla, kitle çalışmaları ve toplumsal faaliyetlerle elde edilebileceği bunlara uygun eylemleri geliştirerek elde eden, bunun için yol, yöntem ve araç yaratan bir devrimciliktir. Başarılı devrimcilik, ne salt askeri anlayışla hareket eder, ne de askeri faaliyetlerin büyük önemini ve bu faaliyetlerin belirleyici rolünü dışalayarak aylarca eylemsizlik ve örgütsüzlük içinde yaşar; bu tür yanlış yaklaşımları asla kabul etmez.

Bugün Kürdistan devriminin gelişim temposu esas alınarak, her bölgede ve her alanda bu tempoya uygun olan ve örgütlenilip mücadele yürütülen zeminin koşullarını da dikkate alan, buna göre fethedici yaratıcılığı sürekli gösteren, yani çok karmaşık olan toplumsal ve siyasal koşullara çok çeşitli yöntemlerle cevap vermesini bilen bir devrimcilik gereklidir. Militan yapı, içinde faaliyet yürüteceği alan neresi ve sayısal durumları ne olursa olsun, bunları dikkate alan bir hesaplaşmayla bulunduğu zeminde azami devrimci gelişmeyi çıkarmasını bilmelidir.

Artık, girilen süreçte atıl, geliştirmeyen, koşulları ve çeşitli bahaneleri ileri sürerek hareket etmeyle sürecin gerektirdiği gelişmelerin çok gerisinde kalınacağı ve bunun da kabul edilemeyeceğinin bilinmesi gerekmektedir. Girilen süreç, azim ve çabayla çok şeyin başarılmasını mümkün kılmaktadır. Bu aşamada yetkinleşen Parti gücümüzün siyasal etkisi, örgütsel gücü ve bir yığın donanımı bulunmaktadır. Bunları esas alan bir devrimci-

liğin çok iş becerebileceği ve birçok gelişmeye yol açacağı açıktır. Böyle bir devrimciliğin bizi daha fazla bir gelişmenin içine iteceği, yine bu gelişmelerin komutasının bizim tarafımızdan yapılacağı, bunun için tecrübe noksanlığı, koşulların zorluğu, dış desteğin vs. durumu ne olursa olsun, bu devrimciliğe güç getirmek gerektiği hiçbir zaman unutulmamalıdır.

İşte biz tarihimizi böyle kazanabiliriz. Önümüzdeki yıl veya yıllara açılırken bir halk ayağa kalkıyor. Partimiz buna önderlik ediyor. Artan olanaklar ve artan zorluklar içiçe geliyor. Artan dostluklar ve artan destekle, artan karşı-devrimler yan yana ortaya çıkıyor. Yükselen bilincimiz, ağır örgütsel-politik gelişmelerle içiçe büyüyor. Bütün bunlar bizden büyüdükçe büyümeyi istiyor. Bu, bir devrim sürecidir. Birçok kişinin hafızalarına sığdırmakta bile zorluk çekeceği bir süreçtir bu. Ancak yine de bu süreç gelişecektir. İşte, geleceğin üzerine yürürken, Parti militanlarının esas alması gereken ölçüler bunlardır.

Partimiz bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da ulusal kurtuluş mücadelemize ideolojik, politik, stratejik ve taktik düzeyde önderlik etmeye devam edecektir. Özellikle çok iyi bilinen ulusal kurtuluş siyasetimiz gittikçe daha fazla halk temeline dayandırılacak, işçi-köylü ittifakı her zamankinden daha da gelişkin bir düzeye ulaştırılacaktır. Gençlik daha yaygın bir şekilde mücadeleye katılacak, devrimimiz diğer yedeklerine ulaşacaktır. Bütün bu gelişmelerle birlikte ulusal kurtuluş siyasetimizi yürütme imkanları daha da artacaktır. Parti içinde yürüttüğümüz doğru devrimci hattın bundan sonra da yürütülmesi için son derece dikkatli bir çalışma gerçekleştirilecektir. Bu nedenle kadro politikamız hayata geçirilmesi önünde engel teşkil eden anlayış ve yapılarla mücadele içinde yürütülen ve bu konuda belirlenen politikalarla yetkince uygulanacaktır. Partimizin ana çekirdeğini sağlıklı bir aygıtla dönüştürmek için çabalarımızı ardı ardına yoğunlaştırarak sürdüreceğiz. Ve bu konuda, verilen özelleştirilerin, eğitimin ve aydınlatmanın gereklerinin yerine getirilmesini, bunun için denetleme ve yönlendirme çabalarımızı sonuna kadar sürdürmeyi, Partimizin kadro politikasının veya Parti içi politikamızın bir gereği olarak görmekteyiz. Yarattığımız gelişmelerden aldığımız güçle, tüm

Partili militanları, '87 yılı Newroz'una girerken, özelliklerini bütün yönleriyle bilince çıkarmış bulunduğumuz dönemin görevleri üzerine etkin bir biçimde yürümeye, bunu Parti ve halka verdikleri özeleştirilerinin de bir gereği bilerek ileri atılmaya çağırıyoruz!

Emekçi Türkiye Halkı

Türkiye devrimciliği ve solculuğu günümüzde zor bir dönemi yaşamaktadır. Faşizmin ağır yenilgisinden ve bunun yarattığı kar-makarışıklıktan hala kurtulunmuş değildir. Bu nedenle Türkiye halkının çıkarlarını esas alan devrimci cephe bir türlü şekillene-miyor. Fakat, Türkiye halkı ve proletaryası da amansız bir baskı ve sömürü cenderesi altında yaşamaya devam etmektedir. Emperya-lizmin en aşağılık işbirlikçisi bir iktidarın had safhada olan eko-nomik, sosyal, siyasal baskıları sözkonusudur. İşte buna karşı dikilmesi gereken devrimci güç, cephe ve örgütün yaratılarak Türkiye zemininde de mücadelenin geliştirilmesini, Partimiz, ön-derlik ettiği ulusal kurtuluş mücadelesinin geçmişte olduğu gibi günümüzde de önemli bir gelişmesi olarak değerlendirmektedir. Bizim bu konudaki desteğimizin, Kürdistan'da yükselttiğimiz ulusal kurtuluş mücadelesi olduğunu tekrar belirtmekteyiz. Bek-lentimiz odur ki, bu çıkışımıza Türkiye'den de gerekli karşılık veri-lecektir. Türkiye proletaryasının merkezlerinde, belirttikleri o ana yataklarında en azından grevler, işçi sınıfının ekonomik mücade-lesi yükselecektir. Bunun için biraz kavga, biraz örgütlenme, biraz tehlikeleri göze alma ve böylelikle onuru kurtarma dileğimizdir. Bu oldukça mütevazı ve doğru olan bir dilektir.

Biz halklar ve örgütler arasındaki birliği, mücadele birliği olarak görüyoruz. Bunun için geçmişte bir anti-faşist cephe içinde belli adımlar attık. Bunu daha da geliştirerek, anti-faşist niteliği esas alan tüm güçlerle ortak mücadelelere, cephe ve güçbirlikleri biçiminde katılırız. Kaldı ki, yürüttüğümüz direniş mücadelesinin bunun temel bir güvencesi olduğu ortadadır. Desteği biz bu biçimde anlıyoruz. Açık ki somut görüşmeler yoluyla bunu daha da ilerlete-bileceğimizi, bu konuda da hazır olduğumuzu ve üzerimize düşeni yapacağımızı tekrar vurgulamaktayız. Ancak bunu vurgularken,

aynı zamanda icazetli solculuğa, faşist cuntanın solu olmaya özenen ve bunu yaygın bir tasfiyecilik biçiminde gerçekleştiren çeşitli anlayış ve yaklaşımları da teşhir ve tecrit etmeye devam edeceğiz. Çünkü bu da, Türkiye halkı ve proletaryasının çıkarlarına destek sunmanın bir diğer biçimidir. Bütün bunlar temelinde, Partimiz ve halkımız, yeni bir mücadele atılımının içine girerken, bir kez daha tüm dürüst Türkiyeli ilerici, devrimci ve demokratları halklarımızın çıkarlarına olan gerçek görevlerine sarılmaya çağırır.

Bölgemizin Tüm Anti-Emperyalist Güçleri

Bugün, bölgemizin anti-emperyalist mücadelesinde Partimizin belirgin yeri ve rolü vardır. Partimizin mücadelesi daha şimdiden Ortadoğu'ya yönelik emperyalist politikalarla ve özellikle emperyalizmin Türkiye faşist rejimi ile yürütmek istediği politikalara, en başta da Irak'a ve Güney Kürdistan'a yönelik tehlikeli işgal, istila çabalarına kararlılıkla karşı durmaktadır. Yine, bölgeye yönelik uzun vadeli planları, bölgenin kaderini onlarca yıl etkileyecek olan ve ekonomik, ticari sahada başlayan yayılma çabalarını gittikçe siyasi ve askeri bir konuma dönüştürmek isteyen TC'nin bu yönelimlerine karşı da ortak bir direnişin geliştirilmesinin gerektiği açıktır. Bölgede emperyalizm ve sömürgeciliğe karşı gittikçe kendini dayatan ortak anti-emperyalist bir mücadele birliğinin geliştirilmesi için de, mevcut milliyetçi yaklaşımların aşarak halklarımızın çıkarlarını daha iyi ihtiva eden bir yaklaşımın geliştirilmesi önemli esaslardan biridir. Kürdistan halkının enerjisine şu veya bu politikanın basit bir taktik yedek gücü olarak yanaşmayan ve halkımızın bağımsızlık hakkına saygı gösteren, eşit ve özgür bir temelde birlik isteyen, bölgenin bütün ulusal kurtuluşçu ve ilerici örgüt, parti ve devletleriyle çeşitli düzeylerde ilişkiler geliştirmekten kaçınmayacağız. Kısacası bölge halklarına yönelik görevlerimizi de bir yandan bölgenin azgın ve saldırgan güçlerinden TC'ye karşı daha aktif savaşıarak, öte yandan böyle bir ortak mücadele birliğini her konuda sağlamaya büyük bir çaba sarfederek yerine getirmeye çalışacağız. Bunun için, bölgenin tüm anti-emperyalist güçlerini, kendi görevlerine daha sıkı sarılma temelinde ortak bir

m¼cadele birliğini geliştirmeye ve Partimizin y¼r¼tt¼ę¼ çabalara gereken katılımlarını sunmaya çağırıyoruz.

Sosyalist G¼çler ve İlerici İnsanlık

K¼rdistan halkının dostu olması gereken g¼çlerin artık bu kadar g¼ndemleřen ulusal kurtuluş m¼cadelemiz hakkındaki g¼r¼ř ve tavırlarını ¼ęrenmek istiyoruz. Bu konuda, halkımızın m¼cadelesinin sağlıksız bir değerlendirilmesini kabul etmeyeceğiz ve sosyalizmin enternasyonalist ilkesini dayatacağımızı belirtiyoruz.

Uluslararası koşullar ne olursa olsun, Afganistan olayında g¼r¼ld¼ę¼ gibi, emperyalizmin sınırsız desteğine karşı sosyalizmin g¼n¼m¼zde de s¼ren sınırsız desteği sunulurken, bug¼n emperyalizmin sınırsızca desteklediği bir rejime karşı g¼rkemli bir halk kurtuluş savaşı geliştiren K¼rdistan halkının ulusal kurtuluş m¼cadelesinin sosyalist g¼çler ve kamuoylarının ilgisi dışında kalması açık ki kabul edilmeyecek bir durumd¼r. Bug¼n emperyalist g¼çlerin ulusal sorunumuzu kendi sistemleri içinde çözmek için g¼sterdikleri ilgi ve çabanın sınırlı bir derecede bile olsa sosyalist g¼çler tarafından da ortaya konulmamış olması açık ki ne sosyalizmin ne de enternasyonalizmin çıkarlarına uygundur.

Sosyalist g¼çlerin halkımızın durumuna ilişkin b¼yle si bir tutumu sergilemelerinin birçok nedeni olabilir. Bunlardan biri de, adi sosyalist olan ¼rg¼tlerle ilişki kurması için yapılan dayatmalardır. Bizim bu t¼r dayatmalarla vereceğimiz cevap şudur: Bunlar halkımız için savaşmaya varlar mı? Bir damla kanlarını d¼kmeye varlar mı? Biz bunu g¼rmedike, bu "sol" deyimlendirmeleri ciddiye almayacağız. Halkımızın kurtuluşu için d¼k¼lecek bir damla kanı olmayanların b¼yle si kelimelerle oynamalarına da asla fırsat vermeyeceğiz.

Evet, m¼cadelemizin d¼zeyi ve yine taşıdığı yetersizlik ve zayıflıklar ne olursa olsun, inanıyoruz ki, haklı bir ulusal kurtuluş m¼cadelesini tanımak, buna gerekli desteği sunmak her devrimci sosyalist g¼c¼n devrimci g¼revlerinden birisidir. Biz, yeni bir evreye girerken, bu g¼çler de şimdiye kadar halkımızın m¼cadele-

sine karşı gösterdikleri ve bizim de haklı olarak eleştirdiğimiz yetersizliklerini gözden geçirmeye ve artık dünyaca bilinen ulusal kurtuluş mücadelemize gereken desteği sunmaya çağırıyor ve bu çağırının enternasyonalizm ilkesinin de bir gereği olduğunu belirtiyoruz.

Bu çağırımız, yine dünya ilerici ve demokratik çevrelerine de yöneliktir. Bu güçlerden de, halkımızın haklı bir mücadele geliştirdiği, azgın sömürgeci-faşist bir politikaya karşı demokratik bir ulusal kurtuluş kavgası verdiği, bu nedenle yaklaşım ve tavırlarını açıkça belirlemeleri istenmektedir. Bu çevreler de, halkımızın kurtuluş mücadelesine yönelik olarak demokratik görevlerini mutlaka yerine getirmelidirler. Aksi halde demokratlıklarına gölge düşeceği, Türk sömürgeci-faşist rejiminin halkımıza yönelik imha faaliyetine göz yumulmuş olunacağı bunu da halkımızın kusurlu demokratlık olarak değerlendireceği açıktır. Böyle kusurlu bir demokratlık derekesine düşmeyecekleri inancı ile, tüm ilerici ve demokrat çevre ve kişileri, halkımıza karşı dostluk görevlerini yerine getirmeye davet ediyoruz.

İşte bütün bu inanç ve düşüncemizle, 1987 yılı Newroz'unun, halkımızın ve Partimizin mücadele tarihinde seçkin bir yere ulaşmasını diler; önderlik rolümüzü daha yetkin oynamaya çalışacağımızı belirterek tüm Partilileri ve halkımızı, böylesine ileri bir adımı gerçekleştirmek için tüm güçlerini ortaya koymaya bir kez daha çağırırız.

- Yaşasın Halkımızın Direnme Geleneği Newroz!
- Halkımız Ordulaşarak Savaşmayı,
Savaşarak Kazanmayı Bilecektir!

Mart 1987

**Çağımızın En Yüksek İdeallerinin Gerçekleşeceği
Bir İnsanlık Cumhuriyetine Doğru**

ÖZGÜRLÜK YÜRÜYÜŞÜ

Özgürlük yürüyüşümüzde çeşitli engelleri aşarak ulaştığımız bugünkü nokta, mücadelemizin derin ve kapsamlı bir döneminin açılışını yapma ve bunu pratikte gerçekleştirme anlamını taşımaktadır. Uzun bir süreden beri yürüttüğümüz hazırlıklar bizi önemli bir gelişmenin eşiğine kadar getirmiştir. Ülke dışındaki yaşamın çok çeşitli zorluklarına rağmen bu noktayı tutturmuş olmamız, küçümsenmemesi gereken bir olaydır. Eğer amaç ve kapsam itibarıyla gündemimize koyduğumuz güçlü programın üzerine aynı titizlikle yürürsek; eğer devrimci pratiğin her zaman hazırlıkların alabildiğine ilerisinde ve onun bir tamamlayıcısı olarak bizzat gelişmeleri yarattığını unutmazsak; bütün engellemelere rağmen, bu adım mutlaka başarıya ulaşacaktır. Eğer, kendi ülkemizde Türk faşizmine karşı sözümüzün eri olarak hareket edersek, mevcut durumu, fırtına öncesi sessizlik olarak da değerlendirebiliriz. Fazla bir abartmaya düşmeden ve küçümseme yoluna sapmadan diyebiliriz ki, herşey belirtildiği tarzda büyük bir kararlılıkla sürdürülür ve özellikle pratik yürütmeye kavuşturulursa, bu böyle olacaktır.

Burada sizlerle önümüzdeki dönem hakkında çok kapsamlı değerlendirmeler yaptık. Bu değerlendirmelerin aynı zamanda Partimizin ve ulusal kurtuluş mücadelemizin bir döneminin son-sözü olarak nitelendirilmesinin yanı sıra, yeni dönemin önsözünün çizilmesi demek olduğunu belirttik. Sonsöz diyoruz; çünkü, geride bırakıp kapattığımız önemli dönemler sözkonusudur. Bütün bunlar bir sonuç anlamını taşımaktadır. Ancak bazılarının sandıkları gibi bu, bitkinliğin ve yorgunluğun neden olduğu ve artık bu kadarı yeter tarzında ortaya konulan bir sonuç değildir. Tersine, çok önemli gelişmelerin ve yıllarca, hatta yüzyıllarca özlemini çektiğimiz bir dönemin içine girme anlamında bir sonuçtur.

Biz, sıcak mücadelenin ateşi içinde bulunan bir hareketiz. Bugün bu mücadelemiz bütün yoğunluğu ile devam ediyor. Ancak, yine de mücadelemizin ulaştığı düzeyi yeterli görmüyoruz ve daha ileri bir sıçramayı mutlaka gerçekleştirelim diyoruz. Vurguladığımız gerçeklerin sonsöz anlamında en önemli bir özelliği olarak, özellikle Parti gerçekliğimizin her yönüyle gelişmesi için olumlu yönde çözümler hızlanırsa, gündemimize koyduğumuz programı başarıyla gerçekleştirebiliriz. Fakat, eğer olumsuzlukta ısrar edilirse, eğer bizi acılara boğan, olumsuzluklara iten ve kesinlikle Partiye, halka ve kişilere yarar getirmeyecek olan tutumlar sürdürülürse, pratikte ciddi başarısızlıklar ve ağır kayıplar kaçınılmaz olacaktır. O halde, çok kapsamlı olarak ortaya çıkardığımız Parti ortamına yansıyan her türlü proletarya dışı sınıf etkileri, yetmezlikler ve son derece amatörce davranışlardan, otoriteyi, kurumlaşmayı ve özellikle halkımızın tarihinde son derece zorunlu olan böylesi olguları yerleştirmemizi ve oturtmamızı engelleyen tutumlardan kaçınmasını mutlaka başarmalıyız. Olanca tecrübe yetersizliğimizle siyasete ve ulusal kurtuluşa gözlerimizi yeni açıyor olsak bile, bunu kesinlikle gerçekleştirmeliyiz. Atılan adımın ve yaşanan tarihsel anın kutsallığına herhangi bir diyeceğimiz yoksa ve bunu bizzat kendi emeklerimizle yaratmamız gerektiğine dair en ufak bir kuşku mevcut değilse, akıllı adamlar olarak bu görevleri kendiliğinden yüklenmemiz gerekmektedir. Devrim yoluna girenler, bilinç ve irade güçlerinin alabildiğine büyük bir yaratıcılık ve gelişme özelliği taşıdığını ve onun bir gelişme yasası

olduğunu unutmazlarsa, gerçekten de bu durum, sadece bu gelişmeleri köstekleyen mevcut ayak bağlarından kurtulmuş olmakla kalmayacak, arzulanan gelişmelerin yaratılmasında en temel gerçeklerimizden biri olacaktır.

Buradan çıkan sonuç, Partimizi artık gerçekten olgunca yürüyen bir kurum olarak görmek, bu kurumun içinde yerimizi almak ve rolümüzü layıkıyla oynamaktır. Bunu pek çok defa ısrarla vurguladık. Ancak bunun üzerinde daha fazla durmak, kavrayışımızın elverdiği oranda sinemize oturtmak ve özümsemek dayatan bir görev olarak önümüzde durmaktadır. Çünkü bundan sonra yaratacağımız pratik bu gerçeğe doğrudan bağlıdır. Kendi subjektif ve bireysel niyetlerimizi asla konuşturmamalı ve realiteye saygı göstermeliyiz. Görünüşte saygı göstermede kusur edilmediği söylenebilir. Ama asıl olan onun özünü kavramak, sadece kavramakla da kalmayıp gereklerini kişiliğimizde somutlaştırmak, yalnızca bununla da yetinmeyerek içinde yer aldığımız Parti örgütünün bünyesine oturtmak ve bunu ulusal kurtuluşa başarıyla uygulamaktır. Bu bir sonuçtur. Hem de nihai olarak Parti hareketimizin olumlu yönde çözümlemesi gereken ve her militanımızın verdiği söze uygun olarak, hiçbir kişisel endişeye kapılmaksızın, mücadelemizin esenliği ve başarısı için içten karşılık vermesini şart koşan bir sonuçtur.

Eğer bu sonuç belirtildiği tarzda anlam bulursa, bundan çıkacak diğer bir sonuç da, ulusal kurtuluş mücadelemizin bugünkü aşamasında, Parti hareketimizin hem dost saflarda ve hem de düşman cephesinde yalnızca saygınlık yaratmakla kalmayarak, bir otorite gücü, bir maddi ve örgütsel güç olarak da kendisini kabul ettirmesi gerçeğidir. Özellikle bu alandaki faaliyetlerimizin ana konusu olan hızla bir siyasal ve askeri ordulaşmaya yönelme, tarihin artık karar aşamasına getirdiği ve hafif adımlarla üzerine ilerlediği bir emir niteliğindedir. Tarihin emirleriyle oynamak, kişiyi her zaman lanetli bir duruma düşürecek ve onun küçüklüğünün kanıtı olacaktır. Sergilenmesi gereken büyüklük ise, hiçbir karşılık beklemezsizin büyük bir yüreklilik ve çetin bir mantık gücüyle bu emre uymasını ve yürümesini bilmektir.

Biz devrimciler, böylesi mücadele alanlarının üzerine yürür-

ken, aslında içinde bulunduğumuz koşulları dikkate alırız. Ama bunların başarımız, moralimiz ve kavrayışımız üzerinde en küçük bir etki bırakmaması için, kendimizde gerekli olan güçlenmeyi yaratmasını da biliriz. Aslında biz, başarımızın önemli bir sonucu olan böyle bir noktaya varmış durumdayız. Elbette çekeceğimiz acılar daha çok olacaktır. Şehadet, yürüyüşümüzün iki adım ötesinde de karşımıza çıkabilecektir. Eğer bunlar devrimci atılım ve sıcak savaşımın içinde meydana geliyorsa bu, gerçek yaşamın kendisidir. Ancak bunun tersine, yürüyüşümüzde en ufak bir tereddüt bile ortaya çıkıyorsa, o zaman yaşanan şey cehennemdir. Bu sadece bizim için, buradaki bu sınırlı militan topluluğumuz için değil, bütün bir halkın gerçeği için de böyledir. Sayının miktarı ne denli az olursa olsun, böylesi anlarda belirleyici olan şey, anın tarihsel büyüklüğünü hangi gücün temsil ettiği, geleceği kimin kendi şahsında somutlaştırdığıdır; geleceğe nasıl ve hangi yürekle yürüdüğü ve hangi büyük haklılığı arkasına aldığıdır. Tereddütsüz ve en küçük bir ikircikliğe düşmeden yürüyen, bununla birlikte doğanın, toplumun ve devrimin bütün alanlarına ilişkin yasalarının en gelişmiş özünü temsil eden taraf sonuçta mutlaka kazanacaktır. Yoksa, devrimcilik adına yola çıkan küçük topluluklar her zaman dejenere olmaya, bir klik durumuna düşmeye ve fitne-fesat yuvası haline dönüşmeye mahkûm olacaktır. Ama yürüyüş eğer böyle değil de, belirlendiği tarzda gelişirse, sözkonusu küçük topluluğun tarihine bir güneş gibi doğması ve küçümsenmeyecek bir biçimde ışıklarını bütün insanlığa saçması kaçınılmazdır. Tarihte çokça tanık olunan bu gerçek, bizim de gerçekleştirmekte sonuna kadar inatçı olduğumuz ve başaracağımıza dair güven duyduğumuz bir şeydir.

Bu yürüyüşümüz mutlaka anlamını bulmalıdır. Hâlâ birçok kirli paslı yanımız olsa da, bu yürüyüşün açtığı yolda ve yarattığı ışıkları ortamda yürüyebiliriz. Her zaman vurguladığımız gibi geçmiş, bizde korkunç bir ağırlıkla oturmak ve etkisini sürekli kılmak istemektedir. Ancak, bizi geçmişe bağlayan köprüleri uçurur ve düşmanla savaşır gibi ona karşı her gün savaşım vermeyi becerebilirsek, onun bizimle oynamasına karşılık, biz de onunla oynamasını başarırsak ve böylelikle her zaman geleceğin güçlü biçimi-

minin bir ütopya değil, devrim biliminin ışığında özenle yaratılacak bir olay olduğunu hatırlarsak, bunun yaratacağı tehlikelerden kurtulmak mümkün olacaktır.

Bugün Kürdistan, çağımızın temel bir özelliği olan ulus gerçeğinin ve devrimci bilimin süzgecinden geçirilerek alabildiğine netleştirildiği, en küçük hücrelerine kadar bir tanıma kavuştuğu, buna bağlı olarak bu temel ögelere dayalı politikaların ve her türlü gelişmenin kapsamlı planlamalara ve ayrıntılı uygulama planlarına kavuşturulduğu bir dönemi, bir çağı yaşamaktadır. Ancak buna karşılık, başka bir gerçek daha vardır ki, bu kadar netleşen bir çağda Kürdistan hâlâ muğlak ve bulanık bakılan, sadece dışarıdan değil, kendi içinde de bu tür bakış açısına maruz bırakılan bir durumda bulunmakta; binlerce yıldan beri yaşayan, büyük acılara ve soylu emeklere tanık olan, her köşesine ve her taşına halkımızın emeğinin ve alınterinin sindiği böyle bir ülke, çok acı bir biçimde bugün terk edilmek istenmektedir. Günümüzde ülkemizin tanımını bile yürekli ve mertçe yapmak istemeyen, ona hor bakan, insanlık tarihinde uygarlığın ve insanlığın beşiği olarak bilinen bu ülkede binlerce yıldan bu yana bir yaşam sürdürülmüyormuş gibi onu inkâr eden, soysuzcasına ona yeterince anlam veremeyen, yaşamı hiç de insanca yaşamamanın mümkün olmadığı zeminlerde arayan, her türlü düşkünlüğü rahatlıkla kabul edebilen ve üstelik de böyle bir soysuzluğu kendisine layık görebilen, bununla kendisini uyutabilecek ve hem çilginca yaşıyor ve hem de eğleniyor görünümünü altında kendi benliğini uyuşturabilecek kadar kendisinden geçerek yaşayan, bu denli düşünleştirebilen kimseler de vardır. Bu, çok kötü bir hastalıktır ve böyleleri çok ağır birer hastadırlar. Bu, aynı zamanda bazen farkında bile olmadan içine girilen, ancak kişisel çıkar adı altında geliştirilmek istenen, özünde ise, düşmanın, geçmişi yüzyıllara varan sistemli uygulamalarla kökleştirmeye çalıştığı bir durumdur.

Türk egemenlik sisteminin kesinlikle böylesi bir tarihsel özelliği vardır. 12 Eylül faşist yönetimi, özel olarak hazırlayıp geliştirdiği yöntemleri Parti hareketimiz ve ulusal kurtuluş mücadelemiz üzerinde deneyerek, kendi egemen sınıflarının birçok halkı katliamlardan geçirip göç ettirmekle aldığı sonucu halkımız karşısın-

da da elde etmek istemektedir. Çevresi bir mum gibi eridiğinden, yalnızca kalın bir kesimi kalmış olan ve okyanusun derinliklerine gömülmemek için direnen bir buzul parçasının kalan bu son kısmına tüm eritici özelliği ile yaklaşılarak eritmek ister gibi, halkımızı da her alanda kendi ulusal ve toplumsal gerçeği içinde eritmeye çalışmaktadır. Halkımızı boğmayı ve giderek bu eritme işini sinsice, alçakça ve çok tehlikeli bir biçimde sonuçlandırmayı amaçlamaktadır.

Bu, bir anlamda TC için de bir sonuçtur. O, her ne kadar yeni bir başlangıç yapayım diyorsa da, kendi sonucunu, Parti hareketimizin ve halkımızın tükenmesi biçiminde noktalamak istiyor. Bu bir gerçektir. Kürdistan halkının ulusal kurtuluşunu ya da yok oluşunu başka yerde aramamalıyız. Bir taktik öge olarak ülkemizin öteki parçalarındaki halk hareketleri genelde ulusal kurtuluşa şu veya bu düzeyde katkıda bulunabilir. Ancak belirleyici nitelikte tükenişe ya da ulusal kurtuluşa karar verecek olan şey, Türk egemenlik sistemine karşı geliştirilen ulusal direniş mücadelesidir. Sorunun bu temelde çözümü sağlanamaz ve faşist Türk sömürgecilerinin büyük bir titizlikle, en tehlikeli bir biçimde ve korkunç bir pervasızlıkla sergilediği yok etme operasyonları durdurulamazsa, en olumsuz sonuç kaçınılmazdır ve hayata geçirilen bu olacaktır.

İşte bizim yeni atılımımızın en büyük bir anlamı da, ne pahasına olursa olsun, bu mevcut muğlak yapıyı mutlaka reddetmek ve onu kesinlikle yürütmemektir. Bu, aynı zamanda bir insanlık görevi, bir yurtseverlik ve eşitlik görevidir. Muğlaklık, doğrudan düşman uygulamalarının bir sonucudur. Muğlaklığın büyük bir tarihsel temeli vardır. Ama en kötüsü de bunun, imhanın hedefi durumundaki halk kitleleri tarafından uygulanması, kabul edilmesi ve hatta kendisine meşruiyet kılıfının geçirilmesidir. Asıl büyük tehlike buradadır. İşte bizim eylemlerimiz, hemen yakın bir zamanda geliştireceğimiz eylemler kendi kendini lanetlemek anlamına gelen bu durumu yerle bir edecektir. Bu konuda hiçbir gerekçe ve harcanan hiçbir çaba bundan daha anlamlı bir sonucu vermeyecektir.

Muğlaklık, netsizlik ve iğrençlikle kaplanmış durumda bulunan ülkemizin üzeri özenle açılırsa, tıpkı zengin eserlere ve yapılara

sahip olan antik çağ kentlerini gün ışığına çıkaran bir arkeolog gibi bunun üzerinde özenle durulur ve temizlenirse, o zaman önemli oranda geçmiş de koksa, bir o denli de değeri yüksek, çağımızın gıptayla bakacağı ve kendisini onda bulabilecek bir gerçekliği-mizin olduğunu keşfedebiliriz veya kanıtlayabiliriz. Bu muğlaklık altında kesinlikle böylesine bir hazineye sahip bulunan bir halk olduğumuza inanıyoruz. Bu inanç olmasaydı, hiç kuşkusuz bu adımlar atılamazdı. Halk gerçekliğimizin üzerindeki bu külleri özenle süpürmek gerekir. Bunu yapacak olan şey devrimci eylemlerimiz ve örgütlenmemizdir. Bu temelde dayatılan bu inkârcılığı, ihaneti ve lanetli özellikleri üzerimizden söküp atmamız gerekir.

Dikkat edilirse, burada daha çok kendimizle uğraşıyoruz. Ve yine dikkat edilirse, gelişmemizin ve halkımızın gerçekleştirmeye çalıştığı atılımların önündeki en büyük engel, düşmanın uyguladığı mevcut kaba baskı değildir. Bunlar sadece mevcut sonucun üzerinde bekçilik rolünü oynamaktadır. Asıl kötü küllenmeyi biz kendi kendimize musallat ettik; gözümüze ve yüreğimize bulaştırdık, boğazımıza kadar bu küllenmenin içine battık. Şimdi bu külleri yeni baştan süpüreceğiz. Onun için de mevcut yaşamı reddediyoruz. Bu reddedişi dalga dalga ailelerimize, yakınlarımıza, tüm köylerimiz ve kentlerimize kadar yayacağımızı belirtiyoruz. PKK'nin en büyük özelliği de budur, Partimizin bugün ulaştığı sonuç budur. Böyle davranamayan bir halk ne çağımızdan kendisine saygıyla bakılmasını talep edebilir, ne de yaşam hakkının tanınmasını isteyebilir. Hayır, bu tür istemlerde bulunmak saçmadır. Bu yüzden politik perspektifimiz kesinlikle yanlış olmamalıdır. Sen kendini bu kadar düşürmüşsen, başkaları senin için ne yapsın? O halde sarıldığımız bu işi özenle yapacağız. Büyük bir umut ve güvenle değerli hazinelerin ortaya çıkarılabileceğine inanacağız ve bunu gerçekleştireceğiz.

Bugüne kadar süren uğraşlarımızla düşmanımızı tanımaya çalıştık ve hâlâ tanımaya devam ediyoruz. Düşmanımız, kendi gerçekliğini köklü bir biçimde dışa vuran ve uygulayan, tarihin ender tanık olduğu gerici bir güç, bir topluluktur. Buna tarihten bir örnek gösterilecek olursa, siyonist topluluğu örnek verebiliriz. Günümüzde siyonizmde vücut bulan Yahudi sermayedarlığının bütün

tarihi boyunca insan topluluğu ve insan emeği üzerinde sermaye biriktirmek, bunu kapitalizme ve bugün insanlığı yok olmayla tehdit eden en tehlikeli imha ve yıkım araçlarına dönüştürmek ve bununla politika yapmak, bütün insanlığı bununla yönetmeye çalışmak gibi bir konumu sözkonusudur. İşte Türk egemenlik sistemi de özellikle son bin yıllık tarih kesiti içinde benzer bir rolü ifa etmektedir. O da, benzer bir biçimde bu gerçeği kendi halk yığınlarına da mal etmiş olup, birleşmiş bir kütle yaratmak istiyor. Birçok güç neden Türkiye'de bir halk hareketi ve kitlesel muhalefet gelişmiyor diye soruyor. O, siyonizme benzer bir biçimde kendi şovenist nitelikli, fakat özünde egemen sınıf iktidarının farklı bir biçimi olan anlayışını halk kitleleri üzerinde de egemen kılmaya çalışıyor. Her yüzyılda ve özellikle günümüzde yoğun bir şekilde başvurduğu ideolojik-politik operasyonlarla bunun için gerekli olan yapılanmaları derinliğine işleterek, halkları ve en başta da Türkiye halkını düşürüyor. En gerici döneminde feodal İslam uygarlığını devralıyor, bu uygarlığı, halkların millileşmelerinin aleyhine kullanıyor ve bunu XIX. yy'da emperyalizme kapaklanmaya kadar götürüyor.

Bilindiği gibi, Türk egemen sistemi, feodalizmle ilişkiye geçmeden önceki dönemlerde ilkel barbarlık aşamasında bulunuyor. Ardından İslamlaşma temelinde mevcut feodal devletlere sığınıyor. Bu devletleri içten kemirerek ele geçiriyor ve bu kez de bu aracı kendisi en gerici bir biçimde kullanıyor. Ortaçağ dönemi boyunca elde ettiği tecrübe birikimini daha sonra emperyalist-kapitalist sistemle ilişki içinde çok tehlikeli biçimler altında tekrarlıyor. Önce bunu çok çeşitli işbirlikçilik ve uşaklık yöntemleriyle geliştiriyor. Giderek bu sistemin bağrında kendisi için daha iyi bir yer ayırma ve daha fazla pay edinme çabalarına girişiyor, adım adım bunu gerçekleştiriyor. Bu, Osmanlı İmparatorluğunun son yıllarına ve TC'nin kuruluşuna denk düşen bir dönemdir. TC'nin gelişimiyle birlikte, bu yöndeki çabalar daha da yoğunlaşmış, 12 Eylül askeri-faşist darbesi ile emperyalizmin en tehlikeli ve en gözükara bir işbirlikçisi haline gelmiş, ırkçı Güney Afrika rejimi ve İsrail siyonizmi ile bölgenin en gerici rejimlerinin de çok daha ilerisinde bir yere sahip olan, emperyalizmin güvenilir bir müttefiği

konumuna ulaşmıştır. Ulaştığı bu aşamada Türk egemenlik sisteminin üstlendiği rol nedir? Onun rolü, elinden geldiği kadar, faşizm biçimindeki en büyük gericiliği, çağdaş insanlık, Ortadoğu halkları, Türkiye halkı ve tabii en başta da Kürdistan halkı üzerine kusmaktadır. Bu egemenlik sistemi, uyguladığı baskı, sömürü ve işkencenin boyutunda herhangi bir sınır tanımamaktadır.

İşte tanımaya çalıştığımız düşmanın özellikleri ana hatlarıyla böyledir. Bu düşman hem tarih içinde, hem de günümüzde iyi tanınmalıdır. Savaşımızın başarısı için düşmanın bütün özelliklerinin derinliğine tanınması şarttır. Bu tanıma "düşman şu kadar büyük bir canavardır, şöyle imha eder, böyle asıp keser" biçiminde ele alınmamalı; stratejik anlamda ne denli yok edilmesi gereken, ne kadar suçlu, ne denli çağdışı, fosilleşmiş ve nesli tükenmiş bir canavar olduğu bilince çıkarılmalı ve bu bilinç, halkların muazzam atılım gücüne dönüştürülmelidir. Düşmanı bu anlamda tanıyabiliriz ve bu tanıma işine devam edeceğiz. Özellikle onu pratikte yalnızca o kaba gövdesiyle, polis ve jandarma güçleriyle, ordu örgütlenmesiyle ve en son ortaya çıkardığı özel harp türünden aygıtlarla - kısacası, işin gösteri kısmıyla ele almaya çağız. Düşmanın yüzyıllardan beri uyguladığı özel savaşı ve yok etme savaşını her yönüyle tanımak gerekir. Psikolojik etkilme yöntemlerinden, en kaba işkence metodlarına, ekonomik istila ve göç ettirme uygulamalarından en ince ve en tehlikeli siyasal ve diplomatik manevralarına kadar düşmanın bütün uygulamalarını ve yöntemlerini tanıyan ve tanımayı esas alan bir ulusal kurtuluş pratiğini sergilediğimiz zaman, mücadelemiz hızla gelişecektir. Bu nedenle, düşmanla boğuşurken onun her şeyini ölçüp biçmek ve hesaba katmak, bu işi böyle sürdürmek gerekir.

Oysa, birçok Parti militanımız inanılmaz ölçüde bu gerçeğin dışında yaşıyor ve bu da kaçınılmaz olarak güçlerimizin ciddi kayıplara uğramasına neden oluyor. Bu kayıp sadece kadro ve savaşçılarımızın kaybı da değildir. Burada bulunan topluluk içinde hiç kimsenin üzerinde istediği gibi tasarrufta bulunabileceği kendine has ne bir canı vardır, ne de kendine özgü bir niyeti olabilir. Bu, tamamen bir halkın kutsal kurtuluş iradesi biçiminde yoğunlaşması gereken, görevi sadece kazanmak ve kazanmak için de

örgütlenmek ve eylem yapmak olan bir yaşamdır. Militan budur, militan böyle bir yaşamın sahibi olan adamdır. Sık sık vurguladığımız gibi, hiçbir militan kendi varlığı üzerinde bir mülkiyet hakkına sahip değildir. Hiçbir militan "bu can benim canımdır" diyebilecek durumda olamaz, olmamalıdır. Böyle bir tutumda ısrar eden kişide mülkiyet duyguları gelişiyor demektir. Mülkiyet duyguları küçük-burjuvaziye geliştirir, küçük-burjuvazi ise daha ileri bir burjuvalaşmaya doğru gider. Parti açısından bunun anlamı, tasfiye olmadır. Biz bu nedenle "benim" denilen her şeyin yerine Partimize ve halkımıza ait olan yargıyı, kararı ve iradeyi geçireceğiz.

Evet, biz bununla savaşıyoruz. O zaman, bununla savaşmak büyük bir silahla savaş yürütmek olacaktır. Bu da tam bir olgunlukla anlaşılmalıdır. Bu savaş acımasız geçecektir. Şunu hemen belirtelim ki, savaş ne denli acımasız biçimlere bürünürse, cesaret, yaratıcılık ve başarı üstüne başarı kazanma olanakları da o denli artacaktır. Örgütsel ve eylemsel pratik keskin olur ve düşmanla boğuşarak vücut bulursa, orada ne boşluk, ne bilinçsizlik, ne taktik hatalar ne de başka olumsuz gelişme ve bunun zemini kalır. Bu sonuçları bizzat kendi deneyimimizden çıkarıyoruz. Örgütlenme ve eylem sorununa yaklaşımda iki olumsuz duruma düşmemek gerekir: Ne örgüt ne eylem alanından fazla uzaklaşarak planlama, hazırlık ve mevzilenme adı altında pasifizme düşülmeli ve sağa kayma ortaya çıkmalı ne de ileriye yönelik atılım intiharvari bir yaklaşım biçiminde ele alınmalıdır. Bunlar yanlıştır, tarihi kazanmak isteyenlerin savaş tarzı bu olamaz. Pratiği adeta tırnakla söküp geliştirirken, düşmanımızı bütün yönleriyle tanımaya çalışıyor ve kendimizi çok iyi tanıyoruz. Bunlar bizim yenilmeyecek gerçeklerimizdir. Bu, halkı bulmak, halkı örgütlemek ve savaşa çekmektir. Bunun üzerine ısrarla yürürsek yenilmez olacağız. Burada ölüm erken ya da geç kapımızı çalmış, şehadet erken ya da geç gelmiş, o kadar önemli değildir. Savaşın bu biçimini yaratmaktan korkmuyoruz. Savaşın bu stilini yarattığımız zaman hiç kimsede en küçük bir endişe emaresi kalmayacaktır. Ulusal kurtuluş savaşımızın böyle geliştirilmesi gerekir.

Biz olanca sorumluluk anlayışımızla bu konuda arkadaşlara

doğru anlayışı vermeye çalıştık. Bunun uğruna bu denli kapsamlı bir savaşım yürütemezsek, üstlendiğimiz sorumluluğu kaldıramayız. Aynı şey bütün Parti militanlarımız için geçerlidir. Militanlar savaşa böyle kapsamlı yaklaşmazlarsa, hangi gerekçeye sığınarlarsa sığınsınlar, Partinin kendilerine verdiği yetkiyi, rolü ve silahı kullanamamışlar demektir. Arkadaşların büyük çoğunluğu emekçilerin saflarından geliyorlar. Devrimciler, en kaskatı yapıları bile dönüştürmeyi kesinlikle başardıklarına göre, arkadaşların bu basit, lanetli ve üstelik zorlanmadan aşılabilecek olumsuzluklarını rahatlıkla olumluluğa dönüştürmeleri mümkündür. Biz bu düşüncüyü vermeye çalıştık ve bunun önemli ölçüde özüksendiğine inanıyoruz.

Şimdi sizler bu işin üzerine artık daha büyük bir güvenle yürüyeceksiniz. Önümüzdeki dönemin üzerine cesaret ve kararlılıkla yürüyecek ve tek başınıza kalsanız bile yürüyüşünüze devam edeceksiniz. Proletarya devrimciliğinde tek başına bireysel kahramanlığa özgü yürüme yoktur. Bireysel kahramanlık dönemi proletarya devrimleri çağının açılmasıyla birlikte kapanmıştır. Proletarya devrimlerinde öncüyle yürünür, önder öncüyle birlikte yürür. Önde gelen her birimin ve birliğin mutlaka kendi öncü birimi ve birliği ile ve onların da halk kitleleriyle bağlantıları vardır. Bu, belirleyici nitelikte bir özelliktir. Çağımıza özgü önderliğin karakteri budur. Böyle bir önderliği kendi kişiliğimizde tüketmeyelim, onu başka türden uygulamalarla karıştırmayalım. Doğru devrimci önderliğin somutlaşması bizi sorunların başarıyla çözümüne götürür.

Demek ki, öncüyle birlikte yürüyeceğiz, öncümüz de halkla yürüyecektir. Bu, Kürdistan koşullarında halkımızın siyasal ve silahlı ordulaşması, gerilla tipi ordulaşmadır. Halkımızın savaş biçimini yaratmaya doğru ilerliyoruz. Çokça üzerinde durulan ve "Aşil'in topuğu" olarak tabir edilen halk kitleleriyle bağların koparılması gerekir. Bu bağ koparsa, rahatlıkla düşer ve ciddi yenilgilerle yüzyüze geliriz. Halkı ulusal kurtuluş için savaştırmak gerekir. Kitlelerle bağ, oturup dinlenmek için değil, kitleleri savaştırmak içindir. Kitlelerin başlangıçtaki kararsızlıklarına ve endişelerine bakmayın. Israrla üzerine giderseniz halkı kendinize çeker-

siniz. Eskiden hiçbir zaman dile getiremeyeceğimiz bu gerçeği bugün büyük bir kesinlikle söyleyebiliriz.

Her militan, halkımızın savaş biçimlerini bulup ortaya çıkarmak ve uygulamakla yükümlüdür. Biz, herhangi bir savaşım biçimi değil, halkımızı ordulaştırabilecek savaş ve eylem biçimlerini uygulayıp geliştirmeliyiz. Kongremizce kararlaştırılan Genel Planlamamız ve bunun dersler biçiminde uzun uzun yapılan açılımı bizi bu bilince ulaştırmıştır. Bunlar yalnızca bilinçlenmek için değil, örgütlenmek, örgütlenmenin zengin biçimlerini bulup uygulamak ve Halk Ordusunun kuruluşunu sağlamak içindir. Sizler bunu yaratacaksınız. Mevcut sonucu ve buradan hareket ederek yeni bir başlangıcı yaratmanın yolunu böyle döşeyeceksiniz. Yeni dönem üzerine çok zengin ve kapsamlı değerlendirmeler yaptık, bu konuda hem de ısrarla çok şeyler söyledik. Hepinizin bu konuda verdiğiniz sözler, bunun da ötesinde hayata geçirmek üzere kararlılığınızı ortaya koyduğunuz uygulama planlarınız vardır. Biz bunların hepsini uygun gördük ve onayladık. Bu planlamaların daha da ayrıntılı hale getirilmesinin ve özellikle uygulama esaslarına kavuşturulmasının gereğini sık sık vurguladık. Sizler, gideceğiniz pratik mücadele alanlarında bunları uygulayacaksınız. Planlamalara ilişkin olarak, "acaba hatalı mı oldu" biçiminde bir endişemiz olmayacaktır. Bu planların bazı küçük hataları olabilir, ancak bu hataları pratik uygulamanın içinde gidereceksiniz.

Uygulamaya yönelirken yukarıdan emir gelsin diye beklememelisiniz. Hayır, emir vardır ve bu her zaman böyle anlaşılmalıdır. Emrin doğru uygulanması için daha ayrıntılı çalışmalar, bu çalışmalar için daha kapsamlı ve ayrıntılı örgütlenmeler ve eylemler: İşte bu sürekli bir emirdir ve ta zafere kadar geçerlidir. Bazı eksiklikler, unutkanlıklar ve özellikle görev başında içine düşülen bazı ihmaller bu görevlere kesinlikle halel getirmemelidir. Gideceğiniz her yerde mutlaka Partiyi uygulayacaksınız. Bunun ne anlama geldiği son derece açıktır. Her zaman ve her koşul altında Partiyi uygulamaktan asla geri durmayacaksınız.

Sizinle böyle konuşmak her zaman ne mümkün, ne de gerekli olan bir şeydir. Yaşadığımız an tarihsel bir andır. Böyle geldi ve böyle geçiyor. Bundan daha görkemli tarihsel anlar ve dönüm

noktalarını ancak ve ancak ülkemiz somutunda gerçekleştirebiliriz. Bir akarsuda iki kez yıkanamayacağı söylenir. Biz de ulusal kurtuluş mücadelemizin tarihinde bir daha böyle bir dönemden geçmeyeceğiz. Onun için sizler de basit tekrarlayıcılar olmamalı, bizi de süreçlerin basit tekrarlayıcısı durumuna düşürmemelisiniz.

Mücadelede şehadet her militan için yakın olabilir. Eğer mücadelemiz söylendiği gibi doğru yolda yürüyorsa burada yaşam vardır. Biz, eskinin direnişçilerinin sık sık içine düştükleri durumlara benzer durumları yaşamayacağız. Ne, uğradığımız taktik yenilgiler karşısında büyük bunalımlara düşeceğiz, ne de kazandığımız zaferlerle sarhoş olup kendimizden geçeceğiz. Yapılması gereken şey açıktır: Kendine son derece hakim ve olgun, ancak bir o kadar da keskin ve kararlı olmalıyız. Özgürlük yürüyüşüne bu şekilde devam edeceğiz. Bir kez daha belirtelim ki, bunca derin ve kapsamlı çözümlerlerden sonra söylememiz gereken daha fazla şey varsa, o da budur. Kendi payımıza bu yürüyüşü daha iyi ve daha güçlü bir şekilde götüreceğimiz kesindir. Partili militanlar olarak hepimiz bu tür fırsatlar ve olanaklar yaratarak özgürlüğe yürüyüşü daha yoğun, daha keskin ve daha çok sonuç alıcı bir biçimde geliştirmek istiyoruz. Yalnız, bu yürüyüşün kendi pratiğinin de bu biçimde gerçekleşmesi için, yürüyüşünüzün fedai yürüyüşü tarzında değil, belirttiğimiz biçimde gerçekleşmesi gerekir. Burada duyguların varlığı da mümkündür. Ancak başarılı olmak için büyük bir mantıkla yürümek şarttır. Başarılı bir yürüyüş bu büyük mantığın ölçülerine bağlıdır.

Bizim yürüyüşümüzde kesinlikle yaratıcılık vardır. Devrimci savaşın en kritik anında bile şiarımız şu olmalıdır: Eylemlerimizin başarısı için öyle güçlü planlar olabilir ki, bunların belki de bir kaç saniye içinde gelişmesi mümkündür. Fakat düşmanla karşı karşıya gelindiğinde canını kurtarmak için planlar geliştirmek kesinlikle içine düşülmemesi gereken bir durumdur. Bizim için, sürekli saldırı konumunda olmak esastır. Zorunlu nedenler sözkonusu olmadıkça, düşmanın kuşatmasına düşmeyeceğiz, düşmemeliyiz. Her bakımdan ve özellikle silahlı mücadele koşullarında saldırı esastır. Velez ki, bir an için savunma durumuna düşülse bile, bu son andır, bir başarısızlığın önüne geçilebileceği en son andır.

Başka anlarda düşman karşısında saldırı durumunda bulunan, düşmanı kuşatan, düşmana pusu kuran biz olacağız. Büyük bir kıvraklıkla, son derece şaşırtıcı ve düşmanın aklından bile geçiremeyeceği yöntemlerle onu saracak ve düşürmeye çalışacağız. İşte bu tür anlar en kritik anlardır. Böylesi anlarda düşmana en yıldıracı darbeyi vurabilecek ve buna karşılık bizi alabildiğine güçlü kılacak plan nasıl olmalıdır? Yaşamımızın en son anlarını en verimli biçimde kullanmamız, eylemin ve direnişin en görkemlisinin böylesi anlarda geliştirilmesi şarttır.

Hemen belirtelim ki, büyük sosyalist ve ulusal emek kahramanları yaşamlarını nefes nefes verir ve kanlarını damla damla akıttılar. O halde, savaş tarzımız ve şiarımız böyle olursa, bizdeki büyük cesaret ve engin fedakârlık ruhu günlük ve anlık pratik içinde başarı hanemizi kesinlikle yüz kat - bin kat arttırır ki, bu da bizi savaşılan halk gerçeğine ulaşmaya ve mutlaka zafer kazanma sonucuna götürecektir. İşte biz böyle savaşıcağız. Bu biçimde savaşılarak özlemini çektiğimiz günlerde tekrar buluşmak en büyük amacımız, en içten dileğimizdir.

Bu temelde dağ-ova, köy-şehir demeden, gerçekten inanarak gittiğiniz yerlerin altını üstüne getireceksiniz. Bu noktada şunu hemen belirtelim ki, artık ülkemizi terketmeyeceğiz. Tam tersine güçlü bir vuruş ve büyük bir atılım için ülkemizi geçilmez bir direnme hattı haline getireceğiz. Şimdi bulunduğumuz zemin, büyük bir enternasyonalist direnme hattıdır. Burada sosyalizm vardır, ulusal kurtuluş vardır. Bu hat güçlü bir anti-emperyalist direniş hattıdır. Burada mevzilenmek ve uzak da olsa Kürdistan'a yönelik anti-emperyalist, anti-faşist ve anti-sömürgeci direnişi yürütmek, soylu bir enternasyonalist görev olduğu kadar, yurtseverlik açısından da anlamı büyük olan bir hamledir. Dolayısıyla biz burada özgürlüğü ve vatani yakalamak, sömürgeciler tarafından kendi öz topraklarından kopartılarak dünyanın dörtbir yanına savrulan insanlarımızın yönünü Kürdistan'a çevirmek, vatani ve özgürlüğü insanlarımızın beynine ve yüreğine **uğruna ölünmesi gereken en kutsal değerler** olarak yerleştirmek için, sekiz yıl boyunca gerçekten büyük bir kararlılık ve sabır gücüyle sipere yatarak mücadele verdik. Sonuçta, yüzyıllardan beri çekilen acı-

ların, işkencenin, özgürlükten mahrum bırakılmanın, vatan topraklarının çok uzaklarına savrulmanın ve kendi vatanında vatan-sız yaşamaya mahkûm edilmenin hesabının sorulması anlamına gelen Kürdistanımıza görkemli bir yönelişi gerçekleştirdik. Bu sekiz yıl kısa bir zaman gibi gelebilir, ancak burada, zamanın en verimli ve akıllı bir biçimde değerlendirilmesi sözkonusudur. Eğer herkes görevini layıkıyla yerine getirmeyi başarırsa, kısa bir zamana sığdırılan bu yöneliş, vatan topraklarından o bin yıllık soysuz çıkış ve dökülüştür sonu olacaktır. Bu yönelme, yalnızca fiziki anlamda bir yöneliş değil, ruhsal yücelme, ulusal kimliğin yeniden kazanılması ve halkın özgürlüğe kavuşması gibi hususları da içeren bir yöneliştir. Bir anlamda bu, sonuna kadar bir yurtsever akımın, bir yapılanmanın, bir vücut bulmanın ve bir varlık kazanmanın kendisidir. Kısacası, buradaki yaşam hepimiz açısından son derece anlamlı geçmiştir.

Parti önderliği olarak biz, kendi mücadele pratiğimizde hiç abartmadan, çok mütevazı de olsa, insanlık davasının sıradan bir görevlisi olarak, sıradan bir yurtseverlik ve sosyalistlikle bu görevlerin sahibi olduk ve görevlerimizi yerine getirdik. Nasıl sözümüzün eri olacağımızı kanıtladık. Biz kendi davamızda sonuna kadar kararlıyız. Bunun için sizler de aynı şiarı tekrarlayabilirsiniz. Aynı yaşam ve mücadele tarzını özümseyip uygulayabilirsiniz. Aslında hepinizin elinde küçümsenmeyecek olanaklar vardır. Kürdistan'da küçük bir dağa tırmanmak, büyük bir kaleye ve sağlam bir direniş üssüne ulaşmaktır ki, bizim burada gerçekleştirdiklerimizin katbekat fazlasını sizler orada gerçekleştirebilirsiniz. O alanları, halkımız için coşkulu bir yaşam kaynağına dönüştürebilmelisiniz. Bu, tarihsel bir şans ve büyük bir onur meselesidir. Bunu ne değişik bir biçimde yorumlamalı, ne de başka türlü değerlendirmelisiniz. Bizim Parti militanlarımıza sunacağımız en değerli armağan budur. Bütün acılarına ve zorluklarına rağmen, bunu Partinin ve devrim şehitlerinin size sunabilecekleri paha biçilmez bir armağan olarak kabul etmelisiniz.

Sizler vatan topraklarına yalnızca kendinizi taşırmıyorsunuz. Gerçekte, yaşayan değerler olarak hepimizden daha güçlü olan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesi Şehitleri ayakta ve en önde-

dirler. Onlar da özgürlük yürüyüşümüze katılıyorlar. Halkımız her yerde engin bir coşku ve istekle BİR PARÇA ÖZGÜR VATAN için, özgür bir toprak parçası için bize büyük bir destek sunuyor. Gerçekte belki de biz bu kadar desteğe layık değiliz, ama o bizi buna layık görüyor, bizi böyle yaşıyor. O zaman bunun hakkını vermemiz, karşılığını mutlaka ödememiz gerekir. Böylelikle şehitleri yaşayacağız, halkımızı yaşayacağız, Partimizi yaşayacağız.

Evet, yurtdışındaki bu kısa faaliyetimizin ardından ülkeye nihai bir dönüşü gerçekleştirdiğimizi sanıyoruz. Artık ülkeye girmek ve bir müddet sonra tekrar yurtdışına çıkmak olmayacaktır. Bir kez daha böyle bir çıkış gündeme gelirse, bu, tarihte bir çok halkın başına geldiği gibi geri dönmek üzere bir çıkış olacaktır. Bunu asla kabul etmemek gerekir. Bir daha sökülmemecesine topraklarımıza yerleşip kök salmak için dağlarımız ve halkımız uygundur. Politika konularında kesinlikle çocuk olmamak, dar ve basit politikacılar olarak hareket etmemek gerekir. Orada kazanılacak her küçük mevzi, binyıllardır kaybedilen şeylerin yeniden kazanılması anlamına gelecektir. Bu, basit ve mütevazı de olsa, muazzam bir geleceğin temellerinin atılması demektir. Bu kazanımlar sadece halkımızın değil, bölgemiz halklarının nihai kurtuluşu için de atılmış bir adım olacaktır.

Dar ulusal çıkarlardan ötürü en çok tahribata maruz bırakılan ülkemizde, sadece sömürgeci egemenliğin suç ortağı durumundaki emperyalist-kapitalist sistem tarafından tarihe gömülmeye çalışılmakla kalmayan, aynı zamanda kendi dostlarının desteğinden de yoksun kalıp görmezlikten gelinen halkımızın kendisini dar ulusal çıkarlarla sınırlandırması söz konusu olamaz. Tam tersine hiçbir zaman başka halkların ezilmesine ve sömürülmesine bulaşmamış olan Kürdistan halkı, proletarya enternasyonalizminin en sadık uygulayıcısı olacak, insanlığın en yüksek ideallerine ulaşmayı kendisi için esas alacaktır. Özgürlüğe doğru yol alırken adımlarımızın sağlam atılması ve adımlarımızın sağlam yere basması, bizi çağımızın insanlık idealinin en çok yoğunlaşıp somutlaştığı bir cumhuriyete götürecektir.

Ve işte biz bu temelde yürüyeceğiz. Böyle bir yolda ve bu denli soylu ve kutsal idealler uğruna yürüyüşünüzde hepinize yüksek başarılar dilerim.

23 Nisan 1987

EKİM DEVRİMİ'NİN 70. YILDÖNÜMÜNDE GERÇEKLEŞEN SOSYALİZMİN SORUNLARI VE KÜRDİSTAN DEVRİMCİ GERÇEĞİ

Çağımıza damgasını vuran Büyük Ekim Devrimi'nin kendi sathında temel toplumsal devrimlerdeki yerini, gerçekleşen sosyalizmle ilişkisini ve yine genel devrimci gelişmelerle bağlantısını koymak, bu konudaki tanımını ve halkların kurtuluş ve gelişme hareketlerindeki süreklilik arzeden rolünü görmek her yönüyle önemini korumaktadır. Daha gerçekleştiği yıllarda bile, Ekim Devrimi ezilen uluslar ve halkların kurtuluş mücadelelerine büyük bir etkide bulunmuş, çağımızın temel özelliklerine damgasını vurmuş, toplumsal gelişmenin her yönden etkisi altındaki gelişimini sürekli ileriye yönelik olarak etkilemiş ve günümüzde de olduğu çerçeve, o zaman çözümlemekle yükümlü olduğu çelişkilerin halli, belli bir konuma ulaşmıştır. Ekim Devrimi hala ne yapılması gerektiğine dair tartışmaların merkezini oluşturmaktadır.

70 yıl, zafere ulaşan bir devrim açısından yargılanması için yeterli bir zaman kesitidir. Tüm tarihsel gelişme süreçlerindeki yerini ve olası sonuçlarını değerlendirmek için, bu süre zengin verilerle dolu olan ve hakkında tam doğru bir tanımlama kadar ne

subjektif, abartıcı önyargılı yaklaşımlar, ne de onu anlamından daha geri ve inkar edici yaklaşımlarla değerlendirecek sıklıkta bir zaman ve bu gelişmeler de değerlendirilecek gelişmelerdir. Ekim Devrimi'nin olduğu yıllardaki olanca sıcaklığı ve coşkusu, buna yön veren ideoloji ve temel toplumsal gelişmeye kazandırdığı ivme, günümüzde gerçekleşen sosyalizmin güncel çelişkilerin çözümündeki yeri neler verebilir neler veremez? Güncel devrimci gelişmenin zorunluluğu var mıdır yok mudur? Yeni devrimci gelişmenin seyri nasıl olacaktır? Büyük Ekim Devrimi'yle bağlantısını nasıl kuracaktır? Her şeyden önce 70 yılını dolduran devrimin ayırdedici özellikleri ne olacaktır? Bu çelişkilerin çözüm yolları nasıldır? Bu konuda geçmişin olumlu veya olumsuz etkileri, büyük devrimin sağ veya "sol" sapmaları var mıdır? Varsa geliştirilmesi gereken devrimler üzerindeki etkileri nelerdir?

Yakın zamana kadar bu konuda çok şeyler söylenmiştir. Bizzat bu devrimin ideolojisi ve pratiği temelinde ortaya çıkan birçok ülke devriminde doğru hat, bunun sağ ve "sol"u, gerçekleşen sosyalizm ve yenilgiler hayli geniş bir bilanço oluşturmakta ve birçok değerlendirmelere konu olmaktadır. Bugün doğru devrimci teoriyi ve pratiği yakın tarihin son derece karmaşık ideolojik ve pratik gelişimi içinde, onunla bağlantıları ve aynı zamanda ondan farkını görerek koymak, mevcut güncel çelişkilerin çözümü için hayati bir öneme haizdir. Bugün gerçekleşen sosyalizmin kalbi durumundaki Sovyetler Birliği, bu 70 yıllık tarihi tartışmaya açıyor. Devrimin olduğu yıllardan günümüze kadar yapılan hataları, olumlu veya olumsuz yönde açıklık politikası temelinde tartışma gereğini ortaya koyuyor. Yine gerçekleşen sosyalizmin tikanıklığını ve çözüm yollarını bu tartışmayla bağlantılar içinde ortaya koymak ve halletmek istiyor.

Tabii bununla bağlantılı olarak, her ülke kendi somut koşullarına uygun bir tartışmayı ve bu temelde bir yenilenmeyi gündemine koymamazlık edemez. Sorun ana merkezde böyle yakıcı bir yerde arzederken, eski sloganlarla, yaklaşım ve uygulama yöntemleriyle günümüz çelişkilerinin çözümünü sunmak, devrim karşısında bir tutucu ve dogmatik olmaktan öteye gitmemek demektir. Dolayısıyla Büyük Ekim Devrimi'nin 70'inci yılında, onun

geçmişinin kapsamlı bir tartışmayla değerlendirilmesi isabetli olmaktadır. Zafere ulaşan bir devrim, doğuş yıllarını ve kurumlaşma düzenlerini cesaretle değerlendirmek zorundadır. İlerisi için canlılığını ve hayatiyetini sürdürmek açısından buna muhtaçtır. Hele hele en devrimci düşünce tarzı, yani diyalektik materyalizm yöntemiyle gelişen bu devrimler, bunu her zaman yapmakla gelişme yollarını sürekli kılacaklarını çok iyi bilirler. Zaten Marksizm-Leninizmin de tüm diğer ideolojiler içinde ayırdedici özelliği budur. Ekim Devrimi'nin çeşitli yıldönümlerinde anlamları çizilmiş, değerlendirilmelere konu olmuş ve bu değerlendirmelerden kalkılarak ve esinlenerek gelişmelere cesaret edilmiş ve bizatihi gelişmeler yaşanmıştır. Kısaca günümüz açısından bunları görmeye yarar vardır.

Bir yandan bu büyük devrimin temel toplumsal gelişme içindeki rolünü tam anlamamız önemini korurken, öte yandan kendi öz tarihinin de çeşitli dönemlerini kavramak, öneminden hiçbir şey yitirmemiş olarak gündemdeki yerini korumalıdır. Böylesine büyük devrimleri dargörüşlü sınıfsal ve ulusal özelliklerden kurtarmak, evrenselliğini koymak ve insanlığın malı olarak görmek büyük önem taşır. Devrimlerin toplumların tarihindeki önemini asla yadsımayız. Temel bunalım ve tıkanma dönemlerinde halklar devrim silahına başvurarak önlemlerini alacaklardır. Bu henüz ilkel toplumsal gelişme evrelerinde böyle olduğu gibi, insanlığın bundan sonraki uzun yüzyıllara konu olabilecek gelişmelerinde de devrim diyalektiği rolünü sürekli oynayacak, toplumların zor ve bunalımlı dönemleri böylesi bir silahla aşılabacaktır.

Toplumsal Devrimler Sürecinde Ekim Devrimi'nin Yeri ve Önemi

Toplumsal gelişme tarihinde her zaman iki yanlış anlayış ve dolayısıyla uygulama ortaya çıkmıştır. Bunlardan birisi gelişmeyi sürekli niceliklerin birikimi, sığ ve düz gelişme biçiminde ele alır. Büyük düşünce ve eylemin gereğini hafızasına ve yüreğine sığdıramaz. Hep buna karşı dikilir. Ara tabakanın, sınıflı toplumun oluşmasından günümüze kadar hep hayal ettiği, sürekli öyle

görmek ve göstermek istediği durum böylesine düz bir yaklaşımdır. O bunu istisnai olarak aşar. Onun bu yaklaşımı devrimlerin gereğini sürekli olarak yadsır, devrimin rolünü küçümser. Bu tutumuyla tutucu, muhafazakar, giderek gerici ve karşı-devrimci bir konuma düşer. Özellikle devrimci çözüm kendisini dayattıkça konumu bu olur. Diğeri ise, devrimlerle normal gelişme dönemlerini birbirine karıştırır. Sürekli devrimlerin gündemde tutulması biçiminde bir gerçeği yaşamak ister. Devrimle evrim arasındaki ilişkiyi ve devrimin zikzaklı gelişimini görmez. Dolayısıyla çok ileri gider, coşkuları hep aşırı olur. Toplumsal gelişmenin kavrayamayacağı boyuttaki davranışları ve düşünceleri temsil ettiği, hareketi bu temelde kavrayıp geliştirdiği için kırılmaya ve yenilgiye uğrar. Bunların ikisi de toplumların gelişme diyalektiğini temsil etmekten uzak hale gelir ve birçok gericiliğin kaynağı durumuna düşerler. Devrim bu iki abartmalı yaklaşımın dışında gelişir. Eğer devrimin toplumsal gelişim tarihindeki rolünü ve gereğini tam saptarsak, günümüzün yorumunda ve çözümde de doğru yöntemi esas almış olacağız.

Bu konuda kısaca tarihe bakalım. İkel komünal dönemin devrimsel sorunları nelerdir? Bunun ardından sınıflı topluma geçişte ortaya çıkan köleci sistemin devrimle bağlantısı nedir? Sosyalist devrim ve bunun en büyük örneği olan Ekim Devrimi ancak bu bağlar içinde tam anlamını bulabilir. Bizi ilgilendiren şey devrimlerin gereğini ve zorunluluğunu kavramak olduğu kadar, bundan sapmaların da varlığını görmektir. Tarih bilimsel bir yöntemle ele alınıp incelendiğinde, hemen hemen bütün alt üst oluşlarda yaşanan ve kendi koşulları içinde ayırdedici özellikleri olmakla birlikte benzerlikleri de hayli fazla olan değişik dönemlerde ortaya çıkan kişiliklerin, bir sonraki devrimler sürecinde yeniden sahneye çıktıkları ve geçmişin etkilerini yaşayarak boy gösterdikleri; ilk çağda, köleliğin gelişim aşamasında ve kahramanlık döneminde kitlelerin oynadığı rolün daha farklı bir konumda feodal devrimler çağında, daha sonraki burjuva devrimlerinde ve halkların kurtuluş hareketlerinde de sergilendiği görülecektir. Zaten insanlık kültürünün en belirgin özelliklerinin gelişiminde bu köklü çıkışların, bu çıkışları temsil eden kişiliklerin ve buna yol

açan kültürün, maddi ve manevi ortamın derin izlerini görmemek mümkün değildir. Baskıcı ve sömürücü sınıflara özgü devrimlerin özellikleri nasıl burjuva devrimlerinde alabildiğine yetkinleştirilip en son kertesine kadar geliştirilmişse, ezilen sınıflar ve halkların mücadeleci çıkışlarının en güçlüsü olan Ekim Devrimi de hem bilimsel ve teorik düzeyde, hem de bunun pratiğini en çok yetkinleştiren bir devrim olarak halkların direnişinde doruk noktasını temsil eden bir konumun sahibidir.

Demek ki Ekim Devrimi'nin tarih içindeki ayırdedici özelliği, onun ezilen ve sömürülen sınıflar ve halkların direniş hareketlerinin teori ve pratiğinin dönem içindeki en bilimsel ifadesi olması, bu konudaki çözümünü gerçekleştirmesinde, çözümün koşullarının bilimsel analizini yapmasında ve ardından bunun eylemini düzenleyebilmesinde yatmaktadır. Toplumun bu kesimleri tarihte ilk kez kendi öz çıkarları temelinde kimliklerini dile getiren sloganlar ve taleplerle ortaya çıkmış, bunları yetkin mücadele alanlarına kavuşturarak ve bizzat kendi güçlerini harekete geçirerek kanıtlamışlardır. Köleci uygarlığın, devrimin ya da iktidarın gelişiminin sömürücü ve baskıcı sınıfların tarihindeki yeri neyse, Ekim Devrimi'nin de sömürülen ve ezilen sınıflar ve halkların tarihindeki yeri odur. Birincisinin binlerce yıl devam eden bir tarihi vardır. Ekim Devrimi'nin tarihi de gerçekleşmesinden günümüze kadar geçen kısa zaman kesitidir. Ancak buna rağmen böyle bir karşılaştırmayı yapmak kesinlikle doğru ve gereklidir.

Dolayısıyla bu devrimin hangi güçlere karşı gerçekleştirildiğini, tarihin hangi aşamasında ve kimler adına yapıldığını, hangi temel taleplerle ortaya çıktığını ve hangi temel güçler tarafından gerçekleştirildiğini, bunun ideolojisi ve pratiğinin ne olduğunu göstermek; daha önceki devrimlerle ayırdedici özelliğini ortaya koymak, bunun günümüze kadar devam eden gelişmelerin anlaşılmasının anahtarı olduğunu bilerek ve buna bağlı kalarak konumunu belli etmek ve yerini saptamak büyük önem taşımaktadır. Bu hangi devrimin izinde olduğumuzu ve saflarımızın nerede olduğunu kavramamız için önemlidir. Devrimlerde çok yaygınca görülen dönekliğin ne olduğunu, devrimin militanı olmanın hangi anlama geldiğini, devrimlerin temel doğrultusunu savunmanın ne demek

olduğunu ve onun tali özellikleriyle uğraşmanın sakıncalarını anlamamız için gereklidir. Çünkü önemli olan şey bunların esas alınmasıdır.

O halde tarihteki konumu böyle olan Ekim Devrimi'nin daha iyi anlaşılabilmesi için kendi öz tarihinin de görülmesi gerekmektedir. Çünkü değişik biçimlerde de olsa, her devrim kendi içinde daha önceki devrimlerin motiflerini de yaşatır. Hatta denilebilir ki, ezilen sınıflar ve halk hareketlerinin ilk başarılı örneği olduğu için de, Ekim devrimi diğer sınıfların ve egemen ulusların etkisinin en çok görüldüğü, epeyce sağa çekilmek istenen ve bunun temsilcilerinin bol bol ortaya çıktığı bir devrimdir. Bugün son derece geniş tartışmaların odağında bulunan bu devrimi anlamak için, sömürücü egemen sınıfların baskıcı niteliklerini bu devrimin üzerinde nasıl sürdürmek istediklerini ve yine egemen ulusların bu devrim üzerindeki etkisinin ne olduğunu anlamak gerekir. Günümüzü kavramak ve geleceği daha az yanılgılar ve hatalarla karşılamak için bunları görmek önemlidir.

Gerçekleştiği yıllarda Ekim Devrimi'nin teorik temeli daha yeni tamamlanmış, pratiği ise bizzat devrimin önderi tarafından adım adım gerçekleştirilmiştir. Marks ve Engels bu devrimin temel ideolojik doğrultusunu belirlerken yaşamları üzerinden birkaç on yıl bile geçmemiştir. Kapitalizmin çözülmesi en son sömürücü sistem olan emperyalist-kapitalist sistemin aşılması açısından vazgeçilmez bir şarttır. Kapitalizmin kendisi bizzat bilimsel-teknik devrimle geliştiği, kapitalist üretim biçiminin oluşumu ve gelişmesinde bu teknik temel büyük bir fonksiyonu yerine getirdiği ve burjuva devrimi bu temelde geliştirildiği, aynı zamanda bu bilimlerin her düzeydeki gelişmesinin zorunlu bir sonucu olduğu için, böylesi bir sistemin aşılması da elbette son derece bilimsel olmak zorundadır. Kapitalist toplumun felsefede dini aşması, dinin ve ortaçağın toplum üzerindeki gölgesini aydınlık felsefesi biçiminde karşılaması, kendi rönesansını ya da yeniden doğuşunu bu aydınlık felsefesi temelinde geliştirmesi ve bunun önemli bilimsel gelişmelere temel teşkil etmesi sistemin geliştirilmesi açısından nasıl vazgeçilmez ise, aynı şey sistemin aşılması için kapitalist toplumun bilimsel formasyonunu, onun tarihteki yerini ve aşılma zorunlu-

luğunu da ortaya koymakta; bilimsel sosyalizmin ideolojik planda ifadesi olmaktadır. Bu olmadan daha sonraki gelişmelerin yaratılamayacağı açıkça kendisini göstermektedir. Kısacası devrimci teori olmadan devrimci pratiğin olamayacağı biçimindeki ifade yorumunu böyle bulmaktadır.

Burjuvazinin kendisinden önceki egemen sınıfı eleştirirken, öncelikle onun dinsel-ideolojik görüntülerin kutsaması altındaki siyasal iktidarının kaynağını açıkça ve bilimsel olarak ortaya koyması ne denli doğruysa, aynı biçimde bilimsel sosyalizmin de yeni burjuva sınıfın kendi sistemi için biçtiği sonsuz gelişme ve özgürlük çağının bir hayal olduğunu, bu sistemi insanlığın en son ideali olarak tanımlamasının bu sınıfın kuruntusu olduğunu göstermesi de o denli doğru ve gerçekçidir. Sadece burjuvazi değil, daha önceki köleci ve feodal sınıflar da belki burjuvaziden de fazla kendi sistemlerine sonsuzluk gözüyle bakmakta, gelişmenin son durağı ve varılacak son nokta olarak görmekteydiler. Bugün bu sistemlerin tarihsel kalıntılarına baktığımız zaman, köle imparatorluklarının o hayranlıkla seyrettiğimiz ve gerçekten de adeta büyük bir otorite ve sonsuzluğu yansıtan sanat eserlerindeki müthiş görkemlilik, onların bu konudaki iddialarının ne denli uzun süre yaşadığını ve gerçekten de ne denli bir büyüklüğe ulaştıklarını göreceğiz. Ehramları yükseltirken Mısır firavunlarının harcadıkları çaba, kendi mumyalarını günümüze kadar ulaştırma hayalleri ve diktikleri büyük heykeller, insanların bu eserlerin yanından geçerken duydukları derin ürperti, bu güçlerin burjuvaziye oranla sonsuzluk iddiasında ne denli haklı olduklarını ve ne denli büyük bir güce ulaştıklarını egemen sınıf mantığıyla izah etmek mümkündür.

Çok iyi bildiğimiz İslam dini kendisini en son din olarak ilan eder. En son din ve son peygamberin bir anlamda insan aklının son gelişme noktası olduğu, bundan sonrasının artık dünyanın sonu anlamına geldiği açıktır. Aynı şekilde sonsuz cennet ve cehennem kavramının bu dinin bir iddiası olduğu bilinmektedir. Yani feodal dönemin güçlü çıkışları da, hem de çok daha uzun bir süre aynı iddiayı ortaya koymakta ve bu iddia etkilerini hala sürdürmektedir. Bu gelişmeler içerisinde burjuvazinin söylediği sözler çok daha

kısa ve somuttur. Burjuvazi, daha egemenliğini ilan ettiği dönemde yanibaşında biten ve artık nihai olarak sınıflı toplumun mezarını kazan bir sınıf olan proletaryayı görür. Daha önce ortaçağ feodallerinin ağır gölgesi altında yaşayan bu sınıfın, henüz feodalizmin etkisi ve otoritesinden kurtulmadan proletaryanın boy göstermesi, onun dargörüslülüğünü ve umutsuzluğunu ortaya koymaktadır. Bilimden sanata, maddi yapıdan çeşitli sanat eserlerine kadar değişik alanlarda yaygın olmayan aralıklarla gelişen bunalımlar bu sınıfın en iddiasız sınıflardan birisi olduğunu açığa vurmaktadır. Bunun bir diğer anlamı ise, egemen sınıfların bu en son temsilcisinin daha doğar doğmaz kendi mezar kazıcısını yanibaşında bulmasında ve onu görmesinde yatmaktadır.

İlk sömüren ve ezen sistem olan kölecî toplumun birkaç bin yıllık bir ömre sahip olmasının bir maddî temeli vardır. Toplumsal gelişmenin objektif temeli, bu sistemin yaratıcılarına insanlar üzerinde çok daha uzun süre sömürme ve hükmetme olanakları sunmaktadır. Artı-değerin gaspı, bunun belli ellerde yoğunlaşması ve yol açtığı siyasal iktidar çok sert imparatorluklar biçiminde şekillenirken, insan üzerinde gerçekleşen baskı ve toplumun sınıflara bölünüşü o kadar derindir ki, bugün bile kölelik hala çok çeşitli görünümle altında varlığını sürdürmektedir. Yani maddî temeli çok güçlü bir biçimde atılan kölelik sistemi, daha sonraki sınıfsal-ulusal baskı sisteminin gelişmesinin temel öğretisi, karakteri ve yapısını da oluşturmuştur. Daha sonraki sömürü sistemleri ancak bu işi biraz daha inceltmiş, pekiştirmiş ve meşrulaştırmışlardır. Bu konuda burjuva sisteminin yaptığı şey, bu baskı ve sömürüye biraz daha demokratik bir çehre kazandırmak, ezilen sınıflar ve halkların artan tepkilerini normal kanallarla karşılayacak olan ve demokratik cumhuriyet adı verilen biçimlere kavuşturmak olmuştur.

Ekim Devrimi ise temelde buna zıt bir biçimde gelişen ve henüz bir türlü çocukluktan kurtalamayan ezilen ve sömürülen sınıflar ve halkların zafere ulaşan ilk eylemi olmaktadır. 70 küsur yıl her ne kadar uzun görünen bir zaman kesiti ise de, bu devrimin dayandığı sınıf ve kitle temeli açısından yenidir. Bu devrim kendi ideolojik ve pratik gelişimini ancak bir yüzyılı biraz aşan bir sürede tamamlaya-

bilmiştir. Bu devrim de kuşkusuz gökten düşmemiştir. Her ezilen sınıf ve halk hareketinde eski dinler ve felsefelerden kalma bir yığın etki bulunmaktadır. Zaten bilimsel sosyalizmin kendisi de bu döneme kadar ulaşan insanlık kültürünün toplumsal gelişmeye ilişkin sonuçlarını en iyi bir biçimde kendisine temel alan, onu kapitalist toplumun güncel çelişkilerine uygulayan, onu daha da ileriye götüren ve kendisine bilimsel bir ifade veren bir ideolojidir. Bunun böyle olduğu bizzat bu kuramın yaratıcıları tarafından ifade edilmektedir. Bu anlamda sonu gelen baskıcı ve sömürücü egemen sınıfın toplumsal gelişme içindeki toptan tutuculuğuna karşın, bu yeni sınıfın önderliğinde felsefeden ahlaka kadar yaşanan yeniden doğuş, insanlığın bundan sonraki temel gelişiminin ancak böylesine bir devrimle mümkün olacağını belirlemektedir. Bu devrimin diğer devrimlerin etkisiyle ve aynı zamanda yeni özellikler katarak kendi ideolojik ve politik gelişimini sağlaması, insanlığa böylesine büyük bir atılım yaptırması, onu ileriye itişte büyük bir tarihsel temele kavuşturmasında yatmaktadır.

Sosyalist devrimin temeli bilimsel olmak zorundadır. Çünkü kapitalist toplumun temelleri bilim ve onun üretime uygulanması demek olan teknik tarafından özenle hazırlanmaktadır. Dolayısıyla kapitalist sistemi aşacak olan sosyalizm, üretimin bu yüksek teknik temeli üzerinde bilimlerin daha da geliştirilerek üretime yetkince uygulanmasıdır. Bundan çıkan başka bir sonuç, bu gelişmenin kendisinin öteki toplumsal gelişmelerin mirası üzerinde yükselmesidir. Bu zorunludur. Bu nedenle, sosyalizmin geçmiş toplumun ilerici mirasının sınıf etkilerini kısa sürede üzerinden atması hemen gerçekleşecek bir olay değildir. Geçmişin olumlu yönleri alınırken, bunun birçok olumsuz ögeyi de bu yeni devrimsel gelişmeye sunması ve kendi etkilerini çeşitli yoz ve sapırtıcı biçimler altında sürdürmesi kaçınılmazdır. Hatta bunun devrimin uzun gelişme yıllarında onu geriye çekmesi ve ciddi yenilgilerle karşı karşıya bırakması, geçmişin bu olumsuz kalıntılarından ötürü olarak dahilindedir.

Bu anlamda ezilen sınıflar ve halkların devrimci hareketiyle karşıt sınıflar ve egemen ulusların karşı-devrimleri arasındaki çelişki şiddetinden hiçbir şey yitirmiş değildir. Bunun doğru ta-

nımlanması büyük öneme sahiptir. Birçok ulusal kurtuluş devriminin hala proletaryanın mı yoksa burjuvazinin mi önderliğinde gelişeceği konusunda yaygın bir tartışma vardır. Tek bir parti içinde bile çeşitli sınıfların etkilerini içiçe yaşamak ve birbirleriyle kıyasıya mücadelelerini görmek doğal bir durumdur. Çelişkilerin çözümü şurda kalsın, kapitalizmle sosyalizm arasındaki çatışma evrensel, ulusal ve yerel düzeyde devam etmektedir. Hatta bunun da ötesinde yakın döneme kadar güçlü bir görünüm arzeden feodal kalıntıların çekişmeleri yoğunca yaşanmaktadır. Bu konuda içine düşülen iki tür yanlış sözkonusudur. Bunlardan birincisi, gelişmeyi baskıcı ve sömürücü sınıf ve ulus güçlerinin şahsında gören, hala onların çağlarını bütün ihtişamıyla sürdürdüklerine inanan, proletaryanın ve ezilen ulusların büyük gücünden, çıkışından ve artık kendi sistemlerini kurmasından rahatsızlık duyan, tepki gösteren ve kendisini bunun devam edemeyeceğine inandıran, bizim reformist ve kuyrukçu adını verdiğimiz ve sınıfsal temelini küçük-burjuvazide bulan kesimin yaklaşımıdır. Bunlar gelişen ve gerçekleşen sosyalizmin kapitalizm tarafından yutulacağını sanan tutucu ve gerici kesimlerdir.

Diğeri ise, çelişkilerin artık hallolduğuna, gerçekleşen sosyalizmin artık her şeye egemen hale geldiğine, savaşımlara başvurmaksızın sosyalizmi gerçekleştireceğine, barış içinde tavizler vere vere dünya çapında sosyalizmin gerçekleşeceğine ve özellikle savaşların tamamen gündemden kalkabileceğine kendisini inandıran, son derece iyimser ve iyimser olduğu kadar da kendisini son derece pasifist barış hayalleri ile avutan, dolayısıyla devrimden çeken, devrimin zorunluluğunu görmek istemeyen ve bu niteliği ile en az diğer kesim kadar olumsuz bir duruma düşen, adeta onun devrimsel gelişmedeki bir yansıması olmaktan kurtulamayan pasifist kesimin yaklaşımıdır. Bunlar gerçekleşen sosyalizm hakkındaki iki yanlışlı yaklaşımı ifade etmektedirler. Gerçekleşen sosyalizme bu tarzdaki yaklaşım, bir yandan emperyalist-kapitalist kamp içinde sosyal-demokrasi biçiminde şekillenir ve ideolojik, politik ve pratik gelişimini bu biçimde ifade ederken; diğer yandan sosyalizm içinde ise dar bir bürokratik kesim tarafından temellendirilmekte ve kaynağını bu temelden almaktadır.

Gerek sosyalizmin yakın tarihsel gelişme süreci içinde gerekse günümüzde, hem emperyalist sistemle uzlaşmada ve hem de devrim karşısındaki tutumlarıyla birçok noktada çakışan bu güçler, sadece devrimci gelişmelerin önünü tıkatmakla kalmamakta, devrimi gözardı ettirmede neredeyse aynı konuma düşmektedirler. Bu durum devrimin yeniden tanımlanmasını gerektirmekte; günümüzde de devrime ihtiyaç duyulup duyulmadığını, devrimci zorunluluğun ne olduğunu, bu devrimin hangi temel çelişkileri çözeceğini, gerçekleşen sosyalizm ve devrim arasındaki ilişkiyi tanımlamayı ve bu sorunlara cevap verilmesini gerekli kılmaktadır. Yani gerçekleşen sosyalizmin 70 yıllık tarihinde ve doğuşu, kurumsallaşması ve olgunlaşması aşamalarında emperyalizmin etkileri nelerdi? Nasıl gelişim gösterdi? Temsilcileri kimlerdi? Günümüzde bu durum hala nasıl ifade edilmek istenmektedir? Bütün bunların görülmesi zorunludur. Bu konuda 70 yıl sanki dümdüz gelişmiş ve hiç hata yapılmamış gibi bir tutum içinde olan resmi sosyalist ağız nasıl gerçekleri tam ifade edememekte ve bugün bir tıkanmayı yaşamaktaysa, aynı biçimde işi neredeyse gerçekleşen sosyalizmin inkarına vardıran ve sosyal-demokrasinin pek akıllı bir sistem olduğunu iddia eden yaklaşımın ahmaklığı ve kabul edilmezliği de ortadadır. Günümüzün çelişkilerini doğru yakalamak ve Ekim Devrimi'nin sonuçlarını bu çelişkilerin çözümünde yetkince kullanmak için bu vazgeçilmez bir zorunluluktur.

Ekim Devrimi Sapmalara Karşı Mücadele İçinde Zafer Kazanmış ve Zaferini Kesinleştirmişti

Ekim Devrimi'nin mirasını bütün olumlu özellikleriyle görmek için onun tarihini özlüce görüp değerlendirmekte yarar vardır. Biz burada Ekim Devrimi'nin teorik ve pratik gelişimini ve hazırlanışını uzun uzun ortaya koyacak durumda değiliz. Yine sosyalizmin daha sonraki gerçekleşmesini de bu temelde koymayacağız. Bunlar ne bizim için bir görevdir ve ne de bu kısa değerlendirme içinde bir anlam ifade edebilir. Belirtilmesi gereken şey Ekim Devrimi'nin daha oluştığı yıllarda, onunla çarpışan bazı anlayışların varlığıdır. Bilimsel sosyalizmin kurucuları olan Marks ve Engels sosyalist

devrim için gereken teorik perspektifi vermişlerdir. Fakat eksiklik daha çok onun zaferle sonuçlanacak pratiğinde ve özellikle örgütsel girişimindedir. Bu da objektif koşulların olgunlaşmasına çok yakından bağlıdır. Yani kapitalizmin son aşaması olan emperyalizm aşamasında artık sorun kendisini dayattığında ve dolayısıyla çözüm zorunlu hale geldiğinde çözümlenecek olan bir sorundur. Birinci ve İkinci Enternasyonal'in anlamı daha çok bilimsel sosyalizmi propaganda etmesidir; kapitalizmi devirmek için onu temel savaşım araçlarına kavuşturmak yerine, bir öğreti olarak örgütlenmesini sağlamak, onu sağ ve "sol" sapmalardan korumak ve bir ideolojik eylem kılavuzu olarak yetkinleştirmek.

İkinci Enternasyonal'in son döneminde bilimsel sosyalizmin nasıl bir eylem kılavuzu olmaktan çıkarılıp bir uzlaşma ideolojisi haline getirilmeye çalışıldığı bilinmektedir. Leninizmin tam da bu sırada doğuşu tesadüfi değildir. Leninizm, kapitalizm emperyalizm aşamasına girdiğinde ve artık devrimlerin objektif temeli olgunlaştığında, Engels'in deyişiyle sömürücü sınıfların varlığı bir gereksinme olmaktan çıkıp atılması gereken olgu haline geldiğinde ve onlar olmaksızın da yaşanabilecek bir olgunluğa erişildiğinde, halkların kurtuluş mücadelelerine önderlik eden proletaryanın kendi öz çıkarlarının bilimsel ifadesi olarak şekillenen öğretilerdir. Bu pratikte örgüt ve eylem biçimlerinin yaratılmasında kendisini göstermektedir. Leninizm budur. Leninizm, emperyalizm çağının marksizmidir, devrimler döneminde onun aldığı biçimleniştir.

Leninizm ortaya çıktığında İkinci Enternasyonel'e egemen olan resmi anlayış, burjuva demokrasisi araçlarının abartmalı değerlendirilişi, bunu demokrasinin tek biçimi olarak görüp ona kölece boyun eğiştir. Bu durum adeta devrimin önünü kapatmış, hele bu bir de Marksizm adına yapılırca bu büyük eylem kılavuzu tersi bir konuma, yani burjuvazinin elinde bir oyuncağa düşme tehlikesini yaşamıştır. İşte burada İkinci Enternasyonel'de ifadesini bulan ve özellikle Kautsky'nin şahsında bir öndere kavuşan Marksizmden sapmanın Leninizm tarafından ağır bir eleştiriye tabi tutulması, Ekim Devrimi'nin gerçekleştirilmesi açısından büyük bir öneme sahiptir. İkinci Enternasyonel'in birinci emperyalist paylaşım sa-

vaşı sırasında tamamen sosyal-şoven bir niteliğe bürünmesi, ege-
men sınıf olan burjuvazi lehine proletaryanın bağımsız politika ve
örgütlenmesinden feragat edilmesi anlamına gelmektedir. Bu
durum savaş içinde bütün açıklığı ile ortaya çıkmıştır. Burada Leni-
nizmin sosyal-şovenizme açtığı savaş ve bu savaşın zayıf düşür-
düğü ülkelerden birisi olan Çarlık Rusyası'nda, Çarlığa karşı
devrimci çözümü dayatması, genel olarak evrensel bir anlama
sahiptir. Sosyalizm içinde bir burjuva hastalığı olarak ortaya çıkan
sosyal-şovenizmle savaşılmadan, Üçüncü Enternasyonal'in başlı-
ca savaşım biçimlerinden biri olan ve birçok konuda şiddetlenen
böyle bir savaşım verilmeden Ekim Devrimi'ne ulaşılması mümkün
olmayacaktı.

Lenin, **Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky** adlı değerlendiri-
mesinde, genelde sosyalist hareket içinde ve daha çok da Rusya'-
daki işçi sınıfı hareketi içerisinde varlığını sürdüren sosyal-şove-
nizmin aşılmaması ve Sosyalist Devrimcilerin ve Menşeviklerin
etkisinin kırılmaması halinde, Ekim Devrimi'nin gerçekleştirilme-
sinin mümkün olamayacağını belirtmektedir. Daha 1905 Devrimi
sırasında İkinci Enternasyonal'deki sağ sapmanın Rus işçi sınıfı
hareketi içindeki yansıması olan Menşevizm ve Martov'dan
başlamak üzere onun önderlerine karşı yoğun bir eleştiri başla-
tılsa ve karşı-devrim yıllarında tasfiyeciliğe karşı ardıcıl bir
mücadele sürdürülmeseydi, savaş yıllarında sosyal-şovenizmle
başarılı bir mücadele verilemez ve Ekim Devrimi gerçekleşmezdi.
Burada daha da açık bir biçimde anlaşılması gereken Menşevizm,
tasfiyecilik ve sosyal-şovenizm, hem önderliği ve hem de örgütlen-
mesi ve programıyla hemen hemen aynı kişide ve aynı örgütlen-
mede somutlaşmakta, sürekli birbirini mümkün kılan bir oluşum
olarak şekillenmektedir.

Kuşkusuz bu sadece Rusya'daki işçi sınıfı hareketi içinde
ortaya çıkan bir durum değildir; o koşullarda gelişmiş bütün kapi-
talist ülkelerdeki işçi sınıfı hareketi içinde ortaya çıkan bir hastalık-
tır. Rus işçi sınıfı hareketi açısından farklı olan şey, Leninizmin
burada Lenin önderliğinde başarıya ulaşmasıdır. Avrupa'nın bir-
çok gelişmiş kapitalist ülkesinde işçi sınıfı hareketi içinde burjuva
etkisi anlamına gelen sosyal-şovenizme karşı mücadele verilme-

seydi, Lenin'in de çok iyi ifade ettiği gibi bu burjuva etkilerinin taşıyıcısı ve sosyal temeli olan küçük-burjuvazinin temsil ettiği sosyalizm anlayışları aşılmıyordu devrime ulaşılamazdı. Proletarya sosyalizmi bu burjuva etkilerinin taşıyıcıları tarafından köstelenmiş ve özellikle Alman işçi sınıfı hareketi içinde sosyal-demok-rasi zafer kazanmıştır. Böylelikle işçi sınıfı hareketi içinde devrimci sosyalist kanadın ezilmesinin ve öteki kapitalist Avrupa ülkelerinin işçi sınıfı hareketi içinde sosyalizmin daha sonra yaşadığı acılı gelişmenin temeli de ortaya çıkmaktadır. Bu durum Ekim Devrimi'nin daha çok Rusya koşullarında gelişmesini sürdürmek zorunda bırakmıştır. Kısacası bu dönemde işçi sınıfının bilimsel ideolojisi olan sosyalizm burjuvazinin ağır etkisi altına alınmıştır. Küçük-burjuvazi bu etkinin gözükara taşıyıcısı olmuş, sosyalizm kendisini büyük bir çatışmanın içinde bulmuş ve hatta sosyalist örgütler bu çatışmanın en yoğun bir biçimde yaşandığı alanlar haline gelmiştir.

Ekim Devrimi daha zafere ulaşarak proletarya diktatörlüğünü kurmadan, Kautsky'nin şahsında kendisini en erkenden açığa çıkaran dönemlik, proletarya devrimine azgın saldırı ve özellikle proletarya diktatörlüğünün mahkum edilmesi çabaları, burjuva demokrasisinin meşruiyetine kendini sonuna kadar inandırma, bu konuda bilinen Lenin ve Leninizmle çatışma son derece anlaşılır bir husustur. Sosyalizm burada önemli bir dönemlikle karşılaşmıştır. Burada burjuvazi lehine küçük-burjuva sosyalizmine sarılma, proletarya diktatörlüğüne karşı burjuva demokrasisinin savunulması sözkonusudur. Bu temel uzlaşma mantığı ve pratiği sonuna kadar kullanılmıştır. O günden günümüze gelinceye kadar bu çelişki çatışmanın önemli bir odağını oluşturmaktadır. Kısacası daha o yıllarda bile sosyal-demok-rasi burjuva etkilerinin sağlamca gelişmesine hizmet eden bir olgudan başka bir şey değildir. Bunun Almanya'da gerçekleşmesi de tesadüfi olarak değerlendirilmemelidir.

Sosyal-demokrasinin temelleri Birinci ve daha sonra İkinci Enternasyonal içinde bizzat Bernstein ve ardılları tarafından atılmıştır. Aynı şekilde Alman sosyal-demok-rasisi daha doğuşundan itibaren böyle bir gelişmenin ağır etkisi altına girmiştir. Elbette

bunu Almanya'nın ekonomik ve toplumsal özellikleri ile açıklamak, küçük-burjuvazinin ve aydınların rolü ile izah etmek ve ilişkilerini bu çerçevede ele almak mümkündür. Ama bilinmesi gereken şey, sosyalizm içinde ortaya çıkan sapmaların daha sosyalizmin doğuşuyla birlikte geliştiği ve bunun Ekim Devrimi ile birlikte kesin bir saflaşmaya dönüştüğüdür. Ekim Devrimi zafere ulaştığı zaman, sosyal-demokrasi tercihinin burjuva demokrasisinden yana kullanılmış ve proletarya diktatörlüğünü yadsımıştır. Yine burada bilimsel sosyalizm Leninizmin şahsında Ekim Devrimi ile zafere ulaşan, proletarya diktatörlüğünün kuruluşu ile maddi bir güce dönüşen ve sosyalist inşaya yönelmeyi gerçekleştiren bir konumdadır; doğuşu böyledir.

Bu devrimin içinde birçok kişilik ve bunların dayandıkları birçok örgüt bulunmaktadır. Ama bunların hepsi son tahlilde o dönemin egemen emperyalist burjuvazisiyle ona karşı iktidar savaşımını yürüten proletarya arasında bocalayan küçük-burjuvaziye dayanan örgütler ve partilerdir. Şubat ve Ekim Devrimi arasındaki dönemde Menşeviklerin ve Sosyalist Devrimcilerin durumu, kısa soluklu burjuva demokratik devrimi sırasında bu sınıfların iktidara gelişleri ile birlikte yaşanan birçok hazin gelişme bilinmektedir. Kısacası Ekim Devrimi bütün bu güçlerle çarpışarak ve onları yenilgiye uğratarak zafere ulaşmıştır. Ardından bunların kendi aralarında birleşerek iç savaşa giriştiklerine ve bununla devrimi boğmaya çabaladıklarına tanık olmaktayız. Bu savaş, uyanan ve savaşın etkilerini henüz üzerinden yeni atan emperyalizmin, içte birleşen bu kalıntılara dayanıp tutucu küçük-burjuva güçlerini harekete geçirerek, henüz kurumlaşmayan ve sığağı sığağına yaşayan devrimi tasfiye etme hareketidir. Daha sonra ortaya çıkan Hitler faşizminin sosyalizmi imha etme girişimleri bu gelişmede ivmesini bulmaktadır. İç savaş Ekim Devrimi'nin kalıcı bir temele kavuşup kavuşamayacağını belirleyen, dünyanın bu parçasında sosyalizmin inşa edilip edilemeyeceğinin sınanması anlamına gelen ve en az Ekim Devrimi kadar büyük anlamı bulunan mücadele yıllarıdır.

Bu yıllarda devrim emperyalizmden de büyük destek bulan ve sınıf temelini daha çok küçük-burjuvaziden alan çok çeşitli baş-

kaldırılara, sabotajlara ve komplolara tanık olmuştur. Ancak Ekim Devrimi'nin ateşi içinde gelişen bu savaş aynı zamanda iktidar sorununun doğru çözümü için nelerin yapılması gerektiğini ve devrimci şiddetin oynadığı rolü de açığa çıkartmıştır. İşte tam da bu iç savaşın sonunda bilimsel sosyalizmin yetkin temsilcisi ve Marksizmin-Leninizm biçimindeki sürdürücüsü olan Lenin ölmüştür. Bu konuda şunu kesin olarak belirtmek gerekir ki, Ekim Devrimi ve iç savaşın kazanılmasında ideolojik, teorik ve pratik politika açısından Lenin'in önderliği tartışılmazdır. Ekim Devrimi'nin zaferine yol açan partinin inşası, savaşın yetkin taktiklerle sürdürülmesi, bu taktikleri mümkün kılan örgüt ve eylem biçimleri Lenin'in ısrarlı ve yoğun çabaları içinde gelişmiştir. Bu taktikler gerek 1905 Devrimi'nde ve gerekse daha sonraki süreçte tasfiyecilik ve sosyal-şovenizmle mücadelede, bunun da ötesinde bizzat Ekim Devrimi'nde ve iç savaştaki uygulamalarda başarısını kanıtlamıştır. Eksik olan şey, henüz sosyalist inşaya yönelmeden ve sosyalist toplumun kuruluşuna geçmeden, bu kuruluşun yönlendirilmesi, geliştirilmesi ve özellikle kurumlaşmasında söylemesi ve yapması gereken çok şey varken Lenin'in kaybedilmesidir.

Denilebilir ki, Lenin'in temelini attığı Parti, Lenin olmaksızın da Leninizmi rahatlıkla sürdürebilecek bir partidir. Çoğunlukla ağır basan yön de burasıdır. Lenin'den sonraki yıllarda iki değişik anlayış ve uygulama ortaya çıkmıştır. Ömrünün son yıllarında Lenin gelişmelere egemen değildir. Hem Parti içinde ve hem de sosyalist kuruluşa doğru gidişte bazı hataları görmüştür. Ancak her iki alanda da kendi doğrultusunu egemen kılabilecek durumda değildir. Bu dönemde Lenin'in vasiyetinden bahsedilmektedir. Bu vasiyetinde Lenin, muhtemelen sivrilen iki kişilikten bahsetmektedir. Bir yanda geçmişi iyi bilinen Troçki, diğer yanda Stalin bulunmaktadır ve ikisi arasında bir de arada oynayanlar vardır. Parti bu iki kişilik veya bu kişiliklerden biri tarafından temsil edilecektir. Stalin ile Troçki arasında uzlaşma olanağının olup olmadığı, varsa bunun ne kadar olduğu henüz o günlerde belirginleşmiş değildir. Fakat bilinen bir şey vardır ki, Bolşevik hattı içinde yetişmiş, onun zorlu örgütsel ve eylemsel pratiğini yaşamış, Bolşevizmden başka bir teori ve pratik tanımamış Stalin ile uygulamala-

rında sık sık Bolşevizmle çelişen, hatta kendisinin de iddia ettiği gibi bağımsız bir Marksizm anlayışına sahip olan Troçki arasındaki çatışmada, kazanacak olan Bolşevizmin gerçek militanlığıdır.

Lenin, zaman zaman Troçki ile çok sert tartışmalara girmiş; Troçki'yi çok önemli konularda eleştirmiş, Menşevizmle Bolşevizm arasında yalpalayan bu unsurun üçüncü yol adı altında nasıl Menşevizme ve tasfiyeciliğe hizmet ettiğini ortaya koymuş, Ağustos Bloku deneyiminden tutalım daha birçok pratikte nasıl anti-Bolşevik bir konuma düştüğünü göstermiştir. Ancak yine de Troçki zaman zaman Lenin ve Bolşeviklerle bir araya gelmiştir. Genellikle onun Bolşeviklerin ağır bastığı devrimci adımlara katılmaktan geri kalmadığı, bazen çelişerek bazen de uzaklaşarak devrimle yol aldığı görülmektedir. Troçki Ekim Devrimi'ne aktif olarak katılmış ve daha sonra iç savaşta önemli roller üstlenmiştir. Kısacası Rus Devrimi'nin gelişiminde Troçki bir olaydır. O bir Bolşevik değildir ve bunu bizzat kendisi belirtmektedir. Zaman zaman Bolşeviklere yaklaşan, zaman zaman uzaklaşan, ama hep yürümüş olan bir kimsedir Troçki. Ekim Devrimi'nde de, iç savaş sırasında da bu birlikte yürümeyi en ileri düzeyde sağlayan bir kişidir.

Ekim Devrimi ve iç savaşın sonra, sosyalizmin inşasında ve Lenin'in ölümünün ardından Lenin'in mirası üzerinde bir çelişme kendisini gösterecektir. Lenin'in mirası üzerinde Stalin ile Troçki'nin uygulamacılığı arasında bir mücadele kendisini açığa vuracaktır. Daha sonraki gelişme süreci boyunca, sosyalizmin kuruluşunda, ekonomik inşaa ve özellikle devlet bürokrasisinin gelişiminde bu çatışma had safhaya ulaşacak ve dolayısıyla Troçki'nin tasfiyesiyle sonuçlanacaktır.

Troçki'nin şahsında kaybedilen şey nedir? Yine sosyalizm açısından Stalin önderliğinde kazanılan ve kaybedilen şeyler nelerdir? Böyle bir tartışma bugün hala sürdürülmektedir. Ama şunu tespit etmek gerekir ki, leninist doğrultunun daha Lenin'in sağlığında Stalin'e yakıştırdığı kaba uygulamacılık bir gerçek olsa bile, sosyalizmin mirası korunmak ve geliştirilmek isteniyorsa Stalin tipi bir uygulama kaçınılmazdır.

Daha 1920'lerin başında devrim dalgası Varşova önlerinden geri çekildiğinde ve dünya devriminin gerçekleşme şansı biraz da

sosyal-demokratların ihanetiyle ortadan kalktığında, bu mirası korumanın yolunun Rusya'da sosyalizmi inşa etmekten geçtiği açığa çıkmıştır. Evet, başlangıçta evrensel devrim düşünülmüştür; Lenin'in kendisi de bu kanıyı paylaşmıştır. Ama daha sonra yapılan emperyalizm tahlili ve Rusya'daki devrimci pratik, devrimin tek bir ülkede de gerçekleşebileceğini, bunun birkaç ülkeye yayılması ve özellikle ulusal kurtuluş hareketleriyle sağlam ittifakının geliştirilmesi gerektiğini açıkça ortaya koymuştur. Stalin'in yaptığı Lenin'in daha 1914'lerde ortaya koyduğu bu belirlemeleri hayata geçirmekten başka bir şey değildir. Yani Stalin'in kendisi Lenin'i aşan ve Lenin'e rağmen var olan bir kişilik değildir. O'nun Lenin'in üslubundan farkı, belki de sosyalizmin bu konudaki katı gerçekleştirilmesidir. Bir anlamda da bu zorunludur. Her devrimde olduğu gibi devlet bürokrasisini oluşturur ve devrimin üst yapısını yaratırken, daha doğrusu otorite ve iktidarı devlet aygıtı biçiminde kurumlaştırırken çoğunlukla otoriter davranılmak zorundadır. Bugün, "Stalin döneminde bürokrasi çok geliştirildi, ezici bir diktatörlük kuruldu" diye tartışılmaktadır. Bütün devrimlerin tarihi incelendiğinde, her devrimin çatısını sağlam kurmadan daha sonra gelişmesini sürdüremediği görülecektir. Belli ki bir parti kurumsalardan kendi ideolojik muhtevasını uzun süre muhafaza edemez.

Troçki'nin sosyalist ekonominin inşasına ve daha çok da devlet bürokrasisinin gelişmesine tepki duyduğu, bundan çekindiği ve bunu büyük bir tehlike olarak gördüğü, henüz Lenin'in sağlığında da tek ülkede devrim teorisine inanmadığı ve bugün sürekli devrim olarak formüle edilen bir tezin arkasında koştuğu bilinmektedir. Ama şu da çok iyi bilinmektedir ki, Troçki yalnız başına bir insandır. Küçük-burjuva aydın karakteri onu sürekli istikrarsız bir konumda bırakmıştır. Neden Troçki'nin örgütü yoktur? Çeşitli örgütler arasında neden sürekli blok kurucusu olarak geçmekte ve devamlı bazı örgütleri etkileyerek varlığını sürdürmeye çalışmaktadır? Bütün bunların nedeni onun sınıf niteliğinde aranmalıdır. Troçki bir türlü temel çekirdeği tutturamamaktadır. Çünkü dayandığı sınıf temeli buna olanak vermemektedir. Lenin Troçki'yi değerlendirmiştir. Troçki'nin entellektüel çabalarından ve örgütleyiciliğinden yararlanmıştır. Ancak yalnız bırakıldığında onun tasfiyeciliğe

düşmekten kendisini kurtaramayacağını da farketmiştir. Onun devrimci pratiğin birçok önemli dönemeçlerinde Bolşeviklerin yardımı olmaksızın nasıl tek başına kaldığı ortadadır. Troçki'nin daha sonra Bolşevik Partisi içinde Stalin tarafından aşılmasında da onun bu sınıfsal özelliğini görmek gerekir.

Troçki istikrarlı ve yoğun bir örgütsel pratiği yaşamamıştır; böyle bir pratiğin sahibi değildir. Evet, Bolşeviklerle birlikte devrimi örgütlemiştir; Ekim Devrimi'nin ve iç savaşın örgütlenmesine katılmıştır. Ama temel çekirdek Bolşeviklerin çekirdeğidir. Her şeyden önce kendisi bu çekirdekten rahatsızdır. Parti içinde böylesine yoğunlaşmış bir çekirdekten rahatsızlık duymaktadır. Ancak buna rağmen devrimin daha ileriye doğru açılımı, daha az bürokrasi ve daha ileri evrenselleşme şiarlarının sahibidir. Ama Rusya koşullarında kurumlaşma tamamlandığında karşılaşılacak sonuç Troçki'nin tasfiyesinden başka bir şey olmayacaktır. Çünkü kendisi zaten devrimin gelişmesine ve özellikle onun devlet bürokrasisine kavuşmasına tepki duymaktadır. Buna karşılık Sovyet Rusya'sı koşullarında devrimci bürokrasi —yani devlet— teşekkül etmeden onu korumak imkansızdır. Hele hele 20. yüzyılın ortalarına doğru tırmanışa geçen Hitler faşizmi Komünist Enternasyonal'i toptan tehdit ederken, Rusya kalesini daha da sağlamlaştırmaktan başka çare yoktur. O zaman dünya devrimini korumak Sovyetler Birliği'nin korunmasıyla eş anlamlıdır. Orada sosyalizmin kurulması demek proletarya diktatörlüğünün güçlendirilmesi demektir. Aksi takdirde faşizmin zafer kazanması ihtimal dahilindedir. Bunu dönemin güçlü emperyalist devleti İngiltere de bilmektedir. İngiltere faşizmin gelişmesine göz yummakta ve onu Sosyalist Sovyetler Birliği üzerine saldırtarak, iç savaş koşullarının benzeri bir gelişmenin doğmasını sağlamaya çalışmakta ve Sovyetler Birliği'ni boğuntuya getirmek istemektedir.

Stalin'in yapacağı şey, bir an önce sosyalizmin ekonomik temelini sağlamlaştırmak, sosyalist sanayiye geliştirmek, tarımda kollektivizasyonu başarmak, devleti ve özellikle orduyu güçlendirmek ve böylelikle emperyalist kuşatmayı kırmaktır. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşına doğru gidildiğinde yapılan şey budur. Bu süreçte Troçki'nin içine düştüğü durum bilinmektedir. O, "Stali-

nizme mücadele" adı altında kendisini doğal bir biçimde Sovyetler Birliği'nde gerçekleşen ve kendisinin "bürokratik sosyalizm" adını verdiği sosyalizmle savaşımlar içinde bulmuştur. Bu arada yine orta yerde duranlar da vardır. Bunlar bazen Troçki ile bazen de Stalin'le uzlaşmışlardır. Bunların bir kesimi de aşırı ya da yerinde cezalara çarptırılmaktan kendilerini kurtaramamışlardır.

İkinci Dünya Savaşına doğru gidildiğinde, artık bütün sorun faşizme karşı sosyalizmin hatta insanlığın kurtulmasında yatmaktadır. Burada ortaya çıkan gerçek şudur: Ekim Devrimi'nin mirası, bu yıllarda Stalin önderliğinde hem alt hem de üst yapıda sağlamlaşan bir gelişmede ifadesini bulmaktadır. Buna karşılık Troçkizm bu yıllarda Ekim Devrimi ile ve esas olarak da gerçekleşen sosyalizmle kendisini çatışma halinde bulmuş, bu çatışmada tasfiye olmaktan kurtulamamıştır. Arada kalanlara gelince, bunlar sosyalist devrimin gelişiminde ve hatta Ekim Devrimi'nde önderlik rolünü oynamış kişilerdir. Bunlar ister devrimin kurbanları, ister karşıtları, isterse gerçek devrimci ruhun temsilcileri biçiminde değerlendirilsin, sosyalizm kurumlaşırken gerçekleşen sosyalizm tarafından aldedilmekten kendilerini kurtaramamışlardır.

Gerçekleşen sosyalizmin daha sonraki durumu bilinmektedir. Daha 1914'lerde Leninizm Rusya koşullarında başarıya ulaşmış, sosyalizmin nasıl sürekli kazanacağına ilişkin teori, İkinci Dünya Savaşından sonra hayata geçirilmiştir. Sovyetler Birliği'ni çevreleyen birçok ülkede ulusal kurtuluşçu ve sosyalist iktidarlar işbaşına gelmiştir. Dolayısıyla bu temelde sosyalizmin bir sistem haline gelmesi sağlanmıştır. Peki, nasıl bir sistemdir bu? Bu, sosyalizmin dünya çapında bir zaferi olmadan, emperyalizme karşı son derece hassas bir dengeyi sağlayan bir gerçekleşmesidir. İşte tam da bu noktada sosyalizm yeni bir döneme, kurumlaşma döneminden gelişme ve olgunlaşma dönemine girmiştir. Stalin dönemi ile Brejnev dönemi arasında bir geçiş niteliği taşıyan Kruşçev döneminin silikliği veya geçiciliği hesaba katılmazsa, Brejnev dönemi gerçekten de kurumlaşan sosyalizmin gelişmesi ve olgunlaşmasıdır. Bu nedenle Brejnev'e apayrı özellikler atfetmek yerinde bir tutum değildir. Brejnev döneminin gerçekleşen sosyalizmin ağır bürokratik yapılanmasını daha da ağırlaştırmasına ve eski sınıf özelliklerle

rine karşı mücadeleyi leninist üslupla sürdürmemesine bir de emperyalizmin süreklilik arzeden etkileri de eklendiğinde ve özellikle Sovyetler Birliği dışındaki sosyalist ülkelerde eski toplumun kalıntıları ve etkilerinin gelişimi gözönüne getirildiğinde, gerçekleşen sosyalizmin sorunlarının neler olduğu kendiliğinden açığa çıkacaktır.

Yalnız bu yıllarda bir de Mao Zedung gerçeği vardır. Mao'nun bir ölçüde Stalin önderliğindeki Üçüncü Enternasyonal'e rağmen, Çin koşullarında devrimi zafere götürmesi sözkonusudur. Burada hemen belirtelim ki, Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliği'nin Çin Devrimi'ndeki yeri bizzat Mao'nun kendisi tarafından konulmuştur. Mao, Stalin hakkında yaptığı değerlendirmelerde kendi eleştirilerini açıkça ortaya koymuş; Çin Devrimi zafere ulaştıktan sonra Sovyetler Birliği'nde, gerçekleşen sosyalizmin bazı olumsuz yanlarına dikkat çekmiştir. Sovyetler Birliği'nde, özellikle Kruşçev dönemi ile birlikte emperyalizmle 'barış içinde bir arada yaşama' tezi öne çıkarılmış, nükleer silahların çıkmasından sonra görülen uzlaşma çabaları sosyalizm açısından ciddi bir tehlike olarak belirmiştir. Mao yeni bir teorik yaklaşım getirerek buna karşı koymak istemiştir. Böyle bir çatışma özellikle 1960'lardan başlayarak yoğunluk kazanmıştır. Çin'deki kültür devrimi esas olarak bürokrasiye karşı bir hamle biçiminde geliştirilmeye çalışılmıştır. Çin'de, özellikle Sovyetler Birliği'nde görülen bürokratik kalıplaşmaya karşı tedbir alınmak istenmiştir. Mao, sosyalist aşamada da devrimin yoğun bir sınıf mücadelesi olarak tanımlanıp ilerletilmesi gerektiğini vurgulamıştır. Çin'in kendisi bunun birçok denemesine bizzat öncülük etmiştir. Ancak bilindiği gibi Mao da bu çabasını tam başarıya ulaştıramadan ölmüş ve Çin'deki bugünkü yönetim başa gelmiştir. Bugün Çin'de de Sovyetler Birliği'nde yaşananlara benzer bir gelişme izlenmektedir.

Gerçekleşen Sosyalizmin Sorunları ve Dünya Devrim Sürecine Yanılgı Yaklaşımlar

Peki, o zaman ortaya çıkan durum nedir? Günümüzde bunun tanımını nasıl yapacağız? Kuşkusuz dünya çapında gerçekleşen

bir sosyalizm vardır, bunun inkar edilmesi mümkün değildir. Ancak bu gerçekleşen sosyalizmin içinde ağır bir bürokrasinin varlığı da sözkonusudur. Özellikle halkın iktidarı sorunu ve altyapıda ekonomik sorunlar adı verilen birçok sorun hazırlanan geniş bir reformlar paketiyle aşılma istenmektedir. Nükleer çağda zor teorisi ya da devrime yaklaşım sorununa, görüşmeler ve uzlaşmalar mantığına yeni yaklaşımlar getirilmeye çalışılmaktadır. Bütün bunlar sosyalizmi maddi bir olgu olmaktan çıkarmamaktadır. Ancak bütün bunlar sosyalist gerçeğin tartışmalı bir platformda ele alınması gerektiğini ortaya koymaktadır. Gerek Troçki'nin daha 1920'lerde başta bürokrasi olmak üzere çeşitli konulardaki eleştirileri, gerekse Mao'nun 1960'larda yönelttiği eleştiriler, değişik biçimlere bürünse bile aynı öze yönelik olarak tekrarlanmaktadır.

Bugün özellikle Sovyetler Birliği'nde Gorbaçov'un önderlik ettiği yaklaşımlar vardır. Açıklık politikası ya da Gorbaçov reformları —ki Sovyetler Birliği'nde buna yeniden yapılanma adı verilmektedir— denilen yaklaşımların uygulanması ile özellikle önümüzdeki birkaç yılın kritik geçeceği belirtilmektedir. Gorbaçov değişik bir üslup ve stil getirmeye çalışmaktadır. Bunda olumlu yanlar görmenin yanı sıra, endişeli bazı hususları görmemek de mümkün değildir. Her şeyden önce, sosyalizmin 70 yılını tartışmaya sunmak, Sovyetler Birliği tarihinin bazı yönlerinin yeniden tartışılmasına olanak sunmak, sosyalist devlet aygıtındaki ağır bürokratik etkileri ortaya koymak, altyapıda reform ihtiyacını belirtmek ve özellikle demokrasiyi geliştirmenin gereğini vurgulamak, olumlu olarak değerlendirilmesi gereken yanlarıdır. Ancak diğer yandan özellikle emperyalizmle ilişkilerde, dünyanın gergin noktaları denilen ve daha çok da devrimlerin geliştiği alanlarda devrimin tasfiyesiyle sonuçlanabilecek bazı görüşmelerde bulunulması endişe vericidir. Yine emperyalizmle var olan çelişkileri çözmede esas ağırlığı görüşmeler yöntemine vermek, sözelimi silah indirimi konusunda neredeyse görüşmeler yöntemini tek yöntem olarak görmek ve sanki bundan başka bel bağlanabilecek bir gelişme olmayacakmış gibi davranmak, bir sonuç olan nükleer ve diğer silahları ancak bu görüşmeler yöntemiyle ortadan kaldıra-

bileceğini düşünmek ve gelişmeyi bu görüşmelere bağlamak, sosyalizmin sorunlarının aşılmasını bu görüşmelerin kaderine terk etmek endişe verici yönler olarak önümüzde durmaktadır.

Bir daha silinmemecesine barışın yeryüzüne yerleşmesi başta olmak üzere, bütün gelişmeleri bu görüşmelere çok yakından bağlı olarak görmek biraz sığ ve gerçekleşme şansı fazla gerçekçi olmayan görüşlerdir. Burada devrimin rolünün daraltılması tehlikesi ortaya çıkmaktadır. Bu, acaba Ekim Devrimi'nin kaderinin bu biçimde düğümlenmesi tehlikesi mi ortaya çıkıyor türünden soru işaretlerinin doğmasına neden olmaktadır. Hemen belirtelim ki, bu noktalarda gerçekleşenler tümüyle olumsuz veya olumlu yanlardır demek istemiyoruz. Ama yine de bu biçimde bir tartışmanın ortaya çıkmasını sağlıklı bir gelişme olarak görüyoruz. Daha dün kadarki resmi sosyalizm anlayışı, tartışmaların kendisine bile son derece korkuyla bakmakta ve sanki hiçbir sorun yokmuş gibi kendisini aldatma gafletine düşmekteydi. Buna karşılık bugün gelinen seviye ileri bir seviyedir. Gerçekleşen sosyalizmi tartışmaya açmak, onun sorunlarını ortaya koymak ve kitlelerle birlikte çözüm aramak doğrudur. Bugün bu yaklaşım Sovyetler Birliği'nde ağırlığını gittikçe daha fazla hissettirmektedir. Benzer bir gelişmenin Çin Halk Cumhuriyeti ve diğer sosyalist ülkelerde de ortaya çıkması kaçınılmazdır.

Peki, bundan çıkan sonuç nedir? Devrime duyulan zorunluluk mu, yoksa devrimin daha da yadsınması tehlikesi mi ortaya çıkmaktadır? Belli ki bunun için hemen belirlemede bulunmak erkendir. Bazı endişeler olmakla birlikte, tartışmanın olumlu sonuçlara varması ve uygulamaların bu temelde olumlu sonuç vermesi de olanaklıdır. Burada önemli olan tartışmaya doğru katılmak; uzun yıllar ihmal edilen ve resmi sosyalizm diye tabir edilen sosyalizmin teorisini, bunun devrim teorisini resmi kalıplar biçiminde kemikleştiren ve onun dışındaki her şeye kötü damgasını vuran anlayışını kırmak; insanlığın temel problemlerinin çözümünde kitleleri esas almak —ki bu da kitlelerin içinde bulunduğu koşullara denk düşer— ve kitlelerin devrimci çıkışlarına bel bağlamak; mevcut çelişkilerin çözümünde belirleyici faktör olarak insanı görmek ve burada insanı esas alan değerlendirmelerle

insanlığı çelişkilerinden kurtarmaktır. Tartışmalar böylesi sonuçlar verdiğiinde, bunun önemli bir gelişme olduğunu görmek büyük önem taşımaktadır.

Biz güncel somut durumun aşılmasında devrimin zorunluluğu kesindir diyoruz. Kuşkusuz güncel devrim, Ekim Devrimi'nin mirası üzerinde gerçekleşen sosyalizmden temel bir dayanak alacaktır. Yani günümüzde sosyalist sistem devrimlerin gelişmesinde ve gerek sosyalist sistem içinde gerek dışında ortaya çıkan gelişmeler üzerinde belirleyici rolünü sürdürmeye devam edecektir. Ama burada gelişmelerin tamamen sosyalist sisteme bağlı olduğu, her şeyi sosyalist sistemin sonuna kadar belirleyeceği, halklara düşenin bunu basit bir biçimde izlemek olduğu, kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfına düşen görevin sosyalist sistemi takip etmek ve birkaç gösteriyle desteklemek olacağı hatasına düşülmemelidir. Hayır, bundan kesinlikle böyle bir sonucun çıkarılmaması gerekir. Böylesi sonuçlara varıldığında, bu devrimin yadsınması olacaktır. Böylesi bir tutum Ekim Devrimi'ne ihanet etmekle eş anlamlıdır. Gerçekleşen sosyalizmi doğru tanımlamak ne kadar önemliyse, sosyalist sistemde devrimin mirasını doğru korumak ve bunun için sözkonusu edilen tikanıklıklara karşı mücadele ne kadar gerekli, zorunlu ve devrimin önemli bir ögesi ise, aynı şekilde ezilen uluslar ve halkların devrimci kurtuluş mücadelelerinin günümüzde çelişkilerinin aşılmasındaki kesinliği de o kadar gereklidir. Bununla birlikte emperyalist-kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfının devrimci çabaları da bir o kadar zorunlu ve vazgeçilmezdir.

Kuşkusuz bunların formülasyonu çoktan yapılmıştır. Bütün sorun bunların her birine gerçek bir ağırlık vermektir. Çoktan beri sosyal-demokrat partilere dönüşen klasik komünist partileri, bugün işçi sınıfını ve onun devrimci kazanımlarını temsil etmekten uzak bir duruma düşmüşlerdir. Ezilen halklar ve ulusların kurtuluş hareketlerinde burjuva uzlaşıcı önderlik devrimi temsil etmekten uzaktır. Bütün bunlar son tahlilde emperyalizmin etkilerini sosyalizme taşımaktan başka bir anlama gelmemektedir. İşte bu konuda devrimi bu etkilere karşı savunmak ve reel sosyalizm içindeki rolünü yeniden doğru koymak büyük öneme sahiptir. Yine gü-

nümüzün temel çelişkilerinin aşılmasının, bu konudaki anlayışın mevcut etkilenmelerinden arındırılarak sağlamlaştırılmasına bağlı olduğu açıkça ortaya çıkmaktadır. Bunu tartışmaların temeline yerleştirmek, çözüme doğru giderken dünya devriminin bu temel müttefiklerine rollerini tam oynattırmak için ağırlıklarını teslim etmek, düşülen sapmaları doğru tespit ederek aşmak büyük önem taşımaktadır. Güncel devrimin zorunluluğu buradan ileri gelmektedir. Bu zorunluluk hala bütün önemini koruyarak devam ettirmektedir. Bu anlamda da Ekim Devrimi, bütün önemini koruyarak sürdürmektedir diyoruz. Ekim Devrimi'ne doğru devrimci yaklaşımın ancak böyle olabileceğini, bunu tavizsiz savunmanın bu mirasa sahip çıkmanın ta kendisi olduğunu belirtiyoruz.

Konuyu biraz daha açarsak, Lenin sonrası Sovyetler Birliği'nde gerçekleşen sosyalizmin durumunu değerlendirirken, iki ana eğilimin ortaya çıktığını belirttik. Birbiriyle kıyasıya çatışma içine giren bu eğilimler, Bolşevik çekirdeğin içinde yoğrulan ve onun pratik örgütlenme hattını yürüten Stalin ile, baştan beri Bolşevik çekirdeğin dışında yer alan, bazen Bolşeviklerle mücadele eden ve kimi zaman onlarla uzlaşarak devrimci mücadeleye katılan Troçki'nin yürütmeye çalıştıkları eğilimlerdir. Lenin sağlığında Troçki ile uzlaşmasını bilmiş, birçok demokratik grubu ve akımı demokratik devrime katmayı başarmış, daha esnek bir politika izleyerek bu güçlerden gelebilecek zararları azaltmış, devrimi bu güçlerden gelebilecek olumlu katkılarla yararlandırma yöntemini sürekli özenle işlemiş ve bunda başarılı olmuştur. Ancak Lenin'den sonra gerçekleşen devrimde sosyalist ekonominin inşasına yönelim sınıf mücadelesini daha değişik biçimler almaya zorlamış; özellikle kırsal alanda kollektifleşmeye karşı çıkan çeşitli sınıfların sözcüleriyle mücadeleyi öne çıkarmıştır.

Temelde bu böyle olmakla birlikte, daha önceden kalan ve küçük-burjuva aydın özellikleri ağır basan bazı güçlerin devrimin sosyalist inşaya yönelmesini kendi eğilimlerinin sonu olarak değerlendirdiklerini, birçoğunun bloklaşarak bu gelişmenin karşısına dikildiğini ve ileriye doğru gelişmenin 1930'lu yılların sonunda bu kesimlerin tam bir tasfiyesi ile sonuçlandığını biliyoruz. Burada sözkonusu kesimlere karşı çok katı davranıldığı, esneklik-

ten uzak ve kaba olarak ifade edilebilecek uygulamaların bulunduğu belirtilmektedir. Yine Lenin'in vasiyetinde Stalin'i kabalıkla itham ettiği ve muhtemelen bürokrasiyi ağırlaştırabileceği biçiminde endişelerini dile getirdiği söylenmektedir. Burada önemli olan Marksizmin leninist uygulamasının Rusya koşullarında belli bir gerçekleşmeye tanık olduğudur. Başlangıçta dünya devriminin gerçekleşeceğine ilişkin beslenen umutlar Lenin'in ölümüne yakın yıllarda sönmeye yüz tutmuş; devrimin sadece Rusya'da zafer kazanabileceği, ancak devrimin sürekliliğini sağlamak için dünya işçi sınıfı ve ezilen halkların kurtuluş hareketleri tarafından beslenmesi gerektiği ortaya çıkmış; bu hareketlerin gelişmesiyle devrimin kurtarılabilmesi belirtilerek bu doğrultuda uygulamaya girilmiştir.

Sovyet Rusya koşullarında Stalin'in bütün gücüyle devrimi pratik bir gerçeklik haline getirmeye çalışma, devrimin alt yapısını kurma, Sovyet iktidarının kurumlaşmasını sağlama ve bunu tamamlama, kendisini sosyalizmin alt ve üst yapısını geliştirmeye adanmış bir rolü vardır. O, bu rolünü oynamaya çalışmıştır. Devrimin birçok safhalarında Lenin'in önderliği belirgindir. Partinin oluşumunda, Partinin önderlik ettiği demokratik devrimin strateji ve taktiğinin hazırlanmasında, bizzat ayaklanmanın yönetilmesinde ve bütün bunlarda Bolşeviklerin önderliğinde zaferin kazanılmasında Lenin'in rolü sabittir. Dolayısıyla bu temelde bir sosyalist inşa ve sosyalizmin geliştirilmesi söz konusudur.

Burada sorulması gereken soru şudur: Acaba özellikle başlangıçta Sovyetler Birliği'ni korumak dünya devriminin en önemli meselesi iken, Sovyetler Birliği'nin sağlanmasından sonra da aynı yaklaşım geçerli olabilir mi? Dünyanın bütün devrimci hareketlerinin görevi giderek Sovyetler Birliği'nin dış politikasının gereklerine göre çalışma biçiminde ele alınabilir mi? Bu doğru olabilir mi? İşte tam da burada gerçekleşen sosyalizmin hataları nelerdir? Bu sorular önem taşıyor. Troçki'nin bu konuda daha çok enternasyonalizmi değişik yorumladığı, tek ülkede sosyalizmin inşa edilemeyeceğine ve inşa edilse bile süreklilik kazanamayacağına inandığı, dolayısıyla tamamen dünya sosyalist devriminin hazırlıklarına girişilmesi gerektiği ve gerçekleşen sosyalizmi bu-

nun için kullanmanın zorunlu olduğu biçiminde bir görüşü savunduğu belirtilmektedir. Ama böyle bir görüşün uygulanmasının sosyalizmin tasfiyesi olacağı ve Troçkizmin de kendi pratiğinde ortaya çıktığı gibi örgütlenemeyen ve iktidar olamayan bir küçük-burjuva ütopyası olarak kalma tehlikesini taşıdığı gözönüne getirildiğinde, bu tez gerçekleşen sosyalizmin önemli bir kusurunu ortaya koymakla birlikte, sosyalist inşanın sürdürölüp yetkinleştirilmesinin doğruluğunu ortadan kaldıracak kadar kuvvetli bir tez değildir.

Kısacası bu yıllarda gerçekleşen sosyalizme yöneltilen eleştiriler onun bazı kusurlarını görmekte; eleştiriler sadece enternasyonalizm alanındaki yetersizliklere değil, kurumlaşma ile içiçe geçen bürokrasideki yoğunlaşmaya ve artan bürokratik etkilere de yöneltilmektedir. Bundan sonraki yıllarda, birçok sorunun doğmasına ve sosyalist inşanın kusurlarının ortaya çıkmasına yol açsa da, inşa edilmesi gereken proletarya iktidarı kendi bürokrasisini kuracaktır. Peki, proletarya iktidarı kurulurken, bürokrasiciliğin gelişmesi önlenemez miydi? Bunun için yapılması gereken şeyler nelerdi? Böyle bir sorunun ortaya çıkması, Sovyet iktidarının kurumlaşmasının gereğini ortadan kaldırmamaktadır. Kısacası gerçekleşen sosyalizme yöneltilen bu tür eleştiriler özellikle daha sonraları ortaya çıkan bazı kusurları belirtmekle birlikte, bütün eleştirilerde haklılık payı yoktur. Tersine bu eleştirilerin gerekleri yerine getirildiğinde, gerçekleşen sosyalizmin tasfiyesi veya böylesi bir tehlikeyi yaşaması bir gerçek olarak karşımıza dikilmektedir.

Daha çok üzerinde durulması gereken nokta, sağ olması halinde Lenin'in bizzat kendi önderliği altında bu süreci nasıl ileriye doğru götürebileceğidir. Leninist yorum ya da Marksizmin leninist uygulanması, devrimin zaferinden sonra sosyalizmin alt ve üst yapısının geliştirilmesi, Sovyetlerin rolünün belirlenmesi, Rusya'da Sovyetlerin inşasının ardından enternasyonalizme atfedilecek rol, bürokrasiye nasıl yaklaşılabileceği —kısacası Komünist Enternasyonal'in nasıl yürütüleceği başlıca sorunlar olarak ortaya çıkmaktadır. Günümüzde işte bu noktalarda Leninizm ile diğerlerinin uygulamaları arasındaki farkın birçok tartışmanın odağını oluştur-

duğu söylenebilir.

Stalin'in uygulamalarının Leninizmden bir sapma olmadığına inanıyoruz. Ama bu, Leninizmi bir Lenin kadar yetkince bir uygulama da değildir. Bütün sorun şudur: Leninizm, kendi ardıllarının uygulama hatalarından ve eksikliklerinden nasıl arındırılıp güncelleştirilebilir? Sosyalizmin Leninci uygulaması, eski ve yeni ardıllarının olası kusurları ve yanlışlıklarından nasıl arındırılabilir? İşte sosyalizm içi sorunların tartışılmasının özü budur. Leninizme bağlılık geliştirilmek isteniyorsa, bu yukardaki sorulara verilecek cevaplarla mümkün olacaktır.

Kuşkusuz sosyalizm her ülkenin koşullarına uygun olarak değişik uygulamaları yaşayacaktır. Ancak yine de Leninizmin evrensel özelliklerinin yadsınmaması büyük önem taşımaktadır. Sovyetler Birliği, bugün İkinci Dünya Savaşına kadar yaşadığı kuşatma gibi bir tehlike ile yüzyüze değildir. Sovyetler Birliği'nin konumu emperyalist sistemle denge kuracak kadar sağlamlaşmıştır. Bugünkü durum ile 1920'ler ve hatta 1930'lardaki durum arasında köklü farklar vardır. 1920'lerde temel sorun Sovyetlerin kurulması iken, 1930'larda emperyalist kuşatmanın ve özellikle faşist tehditin boşa çıkarılmasıydı. Ama günümüze doğru gelindiğinde ne Sovyetlerin kurulması diye bir sorun vardır, ne de yeni ve özellikle canalıcı olarak değerlendirilebilecek bir tehdit sözkonusudur. Tersine giderek sağlamlaşan ve hatta birçok alanda emperyalist kapitalizme karşı üstünlük sağlayan bir sosyalist sistemden bahsetmek gerekir.

İşte bu koşulların Leninizmi ile gerçekleşen sosyalizmin iç ve dış politikadaki uygulamaları arasında bir uçurumun gelişmesi; genelde dünya devrimci gelişim süreci ve özelde sosyalist devrimler konusunda farklı bir yaklaşımın sergilenmesi sözkonusudur. Gerçekleşen sosyalizm bu sorunları adeta ikinci plana atmıştır. Günümüze doğru gelindiğinde içine girilen emperyalizmle barış içinde bir arada yaşama politikası, adeta devrimlerden verilecek tavizlerle kurtarılacak bir politikaya dönüşmüştür. Hele buna bir de nükleer silahların ortadan kaldırılması politikası temel bir politika olarak eklendiğinde halkların devrimci gelişme yolundan alıkonulması için dayatılan emperyalist politikaya karşı sessiz kalınması ve

devrimlere ilgi gösterilmemesi birçok alanda kendisini giderek açığa çıkartan bir gerçek olmaktadır.

Burada Leninizmden uzaklaşmanın varlığı bir hayli belirgindir. Gerçekleşen sosyalizmin çıkarlarını her koşul altında dünya proletaryasının çıkarlarıyla özdeşleştirmek, enternasyonalizmi buraya kadar indirmek, dünyadaki bütün devrimci örgütleri ve hareketleri bu politikanın aracı olarak görmek kesinlikle doğru bir yaklaşım değildir. Bu, içinde önemli yanlışlıkları barındıran ve temeldeki sapmaya indirgenmesi gereken bir uygulamadır. Bugün bizzat SBKP(B) içindeki egemen görüş tarafından yöneltilen bürokrasi, tembellik, yozlaşma, demokrasinin zayıflığı gibi eleştiriler, içerde de leninist doğrultudan sapmaların bulunduğunu ortaya koymaktadır. Demokrasinin geliştirilmesi ve dolayısıyla bürokrasinin azaltılması önemli bir iç sorun olarak ortaya çıkmaktadır. Kısacası ekonomide, iç ve dış politikada iktidarlara yönelik olarak geliştirilen eleştiriler sosyalizmin sorunlarının özünü teşkil etmekte, bu konuda Leninizm ile ondan sapmaların düzeyini ortaya çıkarmakta ve bu sorunlar hala önemini koruyarak devam etmektedir.

Bu sorunlar çerçevesinde Ekim Devrimi'nin 70'inci yılındaki kaderi vurgulandığı ve bu devrimin başına nelerin geldiği ya da kendisi için nelerin söylenebileceği sorulduğu zaman, hemen belirtmek gerekir ki Ekim Devrimi'nin gerçekleşen sosyalizmde açık bir zaferi vardır. Bu devrimin esas doğrultusundan sapmalar yaşansa ve yoğun sorunları bulunsa da, bu kesin olan bir gerçektir. Başka bir gerçek daha vardır ki, bu devrimin mirasının doğru ve yeterli kullanılmaması, bu nedenle emperyalizmin sosyalizme karşı savaşımında ellerini sosyalist ülkelerin iç politikalarını değiştirmeye kadar uzatmasına olanak veren nükleer silahların ortadan kaldırılması amacıyla görüşmeler ve uzlaşmalar yöntemine öncelik tanınması endişeleri arttırmaktadır. Yani emperyalizmin nükleer savaş politikasının sosyalizm cephesinde yol açtığı boyun eğmecilik ve uzlaşmacılık da devrimi tehdit etmektedir. Buna bağlı olarak iç politikadan birçok dış politikaya kadar ve özellikle halkların devrimci mücadelesine yaklaşımdaki çekingenlik dolayısıyla, bu devrimin enternasyonalist yorumu ve uygulanmasında bir çekingenlik görülmektedir.

Bütün bunlar Ekim Devrimi üzerindeki tehlikelerin mevcudiyetini açıkça ortaya koymaktadır. Devrimin dondurulması ve etkisinin alabildiğine sınırlandırılması bu devrimin kaderinin adeta emperyalizmle geliştirilecek uzlaşmalara bağlanması gibi bir düşüncede düğümlenmektedir. İnsanlığın kaderinde böylesine güçlü bir yeri bulunan ve toplumu dönüştürmede köklü bir anlama sahip olan bu devrimin başında böyle bir tehlikenin bulunması kuşkusuz sadece endişeleri arttırmakla kalmamakta, bu tür gelişmelere karşı mücadele görevimizi de ortaya koymaktadır. Nükleer çağda da devrimin savunulması gerektiğini esas alarak, nükleer savaşın kaynağını teşkil eden ülkelerin halklarını devrime hazırlamak; nükleer tehditi ortadan kaldıracak olan şeyin görüşmeler yöntemi değil, bu silahların ortadan kaldırılması için halkların yürütecekleri her türlü mücadele olduğunu görmek, devrimi bu temelde derinleştirmek ve her ülkede, halkları kendi devrimlerine adım adım yaklaştırmak şarttır. Tepeden geliştirilen ve çoğu da teknik bir yaklaşımı aşmayan görüşmeleri özünde yadsımamakla birlikte, buna tali bir yer verilmesi gerektiği açıktır. Esas olanın devrimci gelişmelerin öne çıkarılması ve buna bağlı olarak bugün hakim politikalar gibi ele alınan politikalara da değer biçilmesi önem taşımaktadır.

Kısacası Ekim Devrimi'nin mirasına, doğru sahip çıkılmasının yolu her alanda en aktif devrimci hareketin esas alınması ve desteklenmesidir. Daha Ekim Devrimi günlerinde, bizzat Lenin, enternasyonalizmin her ülkede devrimci hareketin zaferi için çalışmak ve böyle bir çalışmanın en aktif bir biçimde desteklenmesi olduğunu belirtmiş ve enternasyonalizmin doğru tanımını vermiştir. Bu tanımın ruhuna bağlı kalmak, aynı zamanda Ekim Devrimi'nin mirasına bağlı kalmak demektir.

Ekim Devrimi ile Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi Arasındaki Bağ

Ekim Devrimi'nin 70'inci yılında kendi halkımızın gerçeğine ve bu gerçeğin devrimle değiştirilmesindeki rolüne de değinmek, Ekim Devrimi ile bağımızı esas olarak bu temelde ele almak, bu devrimin ruhuna, teori ve pratiğine bağlılığın neresinde olduğu-

muзу belirleyecek tek doğru ölçüt olacaktır. Eğer bu devrim Rusya koşullarına özgü yerel bir olgu olarak görülmüyorsa, hatta gerçekleşen sosyalizmle kendisi ve etkisi de onunla sınırlı bir olay olarak görülmek istenmiyorsa, evrenselliği esas alınıyor ve ona bu biçimde yaklaşıyorsa, o zaman genelde bütün halkların ve özelde kendi halkımızın böylesine temel bir devrimle bağını ortaya koymak kalıyor.

Ekim Devrimi, çağımızın en temel dönüşüm doruğu olduğunu ve bu temelde dünyanın çeşitli bölgelerinde halkların devrimci kurtuluş mücadeleleri üzerindeki etkisini göstermiştir. Ekim Devrimi'nin etkisi Latin Amerika'dan Uzakdoğu Asya'ya kadar çeşitli alanlarda iktidarla sonuçlanacak denli ileri boyutlarda olmuştur. Daha Ekim Devrimi'nin sıcaklığının yaşandığı dönemlerde bütün ezilen halklar onu büyük bir coşkuyla karşılamış, dünyanın en ücra köşesindeki en küçük halklar bile ona umut bağlamış, o günden bugüne kadar pek çok ezilen ve sömürülen sınıf ve halk ondan esinlenerek ayaklanmış. Bunlardan bazıları yenilgiyle sonuçlanırken bazıları zafere ulaşmış, ancak bu etki giderek yoğunlaşmış ve özellikle halkların emperyalist sisteme karşı mücadele cephesini genişletmekte temel motif rolünü oynayagelmıştır. Bu esas olarak da ezilen halkların kurtuluş hareketlerinde giderek daha çok artan bir etkiye sahip olmuştur. Ekim Devrimi'nin sonuçları nasıl ulusal kurtuluş hareketlerini derinden etkilemiş ve zaferinin temelini oluşturmuşsa, bizzat Ekim Devrimi'nin kendisi de bu devrimlerde yaşama şansını yakalamış ve sürekli gelişme şansına kavuşmuştur.

Biz burada daha çok Kürdistan halkının da içinde yer aldığı Ortadoğu halkları gerçeğinde devrimlerin oynaması gereken role ve bu devrimlerde Ekim Devrimi'nin rolüne değineceğiz.

Ortadoğu halkları bugün temel çelişkilerle yüzyüze bulunmaktadır. Normal olarak bu çelişkiler ne emperyalist-kapitalist sistemin dayatmalarıyla ne de reel sosyalizmin dıştan etkilemeleriyle çözümlenebilecektir. Burada hemen belirtelim ki, sık sık iki yol halkların gündemine sokulmaktadır. Bu yollardan birisi emperyalist kapitalizmin dayattığı yoldur ve bu yol birçok özellikleriyle bilinmektedir. Ama esas görülmesi gereken yol, reel sosyalizmin dış

politika çerçevesinde ilişki kurarak çeşitli ülkelerde uygulamaya çalıştığı kapitalist olmayan gelişme yoludur. Reel sosyalizmin kapitalist olmayan yoldan gelişme denilen yolla çeşitli ülkelerin gelişme yoluna girebileceğine inandığı, ancak bu temelde hiçbir ülkede kalıcı bir çözüme ulaşamadığı bilinmektedir. Bu dünya genelinde böyle olduğu gibi, Ortadoğu'da da benzer şekilde sonuçlanmıştır. Emperyalizmin dayattığı çözümler, bunalımı ve dolayısıyla çelişkileri daha çok yoğunlaştırmaktan ileriye gidemezken, kapitalist olmayan yol tezi ve pratiği de uygulama olanağı bulduğu alanlarda kısa bir süre içinde iflasla karşı karşıya gelmiştir.

Ne var ki burada kötü olan şey reel sosyalizmle ilişkiler kurmak değil, reel sosyalizmin uzun süre yanlış bir formasyon olarak geliştirdiği dışardan etkilemeyle halkların çelişkilerini yetkince çözebilecekleri biçimindeki kuruntudur. Özellikle Ortadoğu sahasında tarihsel temelleri ve güncel ilişkileri çok ağır olan halkların devrim silahına başvurarak gelişme sağlamaları kaçınılmazdır. Eğer devrim bu halkların gündemindeki yerini derinden almazsa, ister emperyalizmden ister sosyalist sistemden kaynaklansın, her türlü ilişki alışverişi en küçük bir gelişme sağlayamaz. İran-İrak savaşında, Arap-İsrail çelişkisinde ve yerel gericilikle ezilen halklar arasındaki çelişkilerde görüldüğü gibi, bu sıradan bir çözüm bile getiremez ve tam tersine çelişkileri daha da azıtır. Bu pratikte kanıtlanmış bir gerçektir. Bu örnekler bile, Ortadoğu halklarının kendi kaderlerini belirlemede kendi özgüçlerini devrimsel bir çıkış haline getirmeleri zorunluluğunu ortaya koymaktadır.

Çelişkilerin yoğunluğu devrimci mücadelenin yoğunlaşmasını da zorunlu kılmaktadır. Bir yerde çelişkiler ne denli yoğunsa, orada gelişmeler artık evrimsel değil devrimsel yöntemlerle çözüm bulabilir. Dolayısıyla bugün gelineen noktada Ortadoğu halkları açısından gerekli olan şey devrim yolunu geliştirmek, doğru devrimci teoriye sarılmak, Ekim Devrimi'nin ve reel sosyalizmin sonuçlarını kapitalist olmayan yolla değil, bağımsız bir tarzda kendi somut koşullarına uygulamak, kendi kurtuluşunun ve sosyalizmin yolunu, kendi tarihi ve toplumsal koşullarının ürünü olarak geliştirmek ve sosyalizme katkısını bu biçimde yerine getirmektir.

Fazla uygulanmayan ve üzerinde ısrar edilmeyen, bu yüzden de şiddetini koruyan çelişkiler yumağının kalıcı çözümü buradaki devrimlerin gelişmesiyle mümkün olacaktır.

İşte tam da bu noktada Ortadoğu'nun merkezinde yer alan Kürdistan Devrimi'nin niteliği sorununa geliyoruz. Kürdistan Devrimi kuşkusuz çağımızın temel devrimci akımlarıyla bağlantılı olarak gelişecektir. Çağımızın temel özellikleri proletarya devrimleri ve ulusal kurtuluş hareketleri tarafından yönlendirilmekte ya da bu biçimde tanımlanmaktadır. Kürdistan Devrimi genelde dünya devrimler zincirinin bir halkası olarak gelişecek, bunun tarihsel ve toplumsal koşullarından derinden etkilenecek gelişmesini sürdürecektir. Kürdistan gerçeği, çokça ortaya konulan tarihsel ve güncel toplumsal ve siyasal konumu nedeniyle apayrı özellikleri olan ve dolayısıyla çözümünü de kendine özgü yol, yöntem ve araçlarla bulması gereken bir devrimi gerektirmektedir. Özellikle son zamanlarda, Kürdistan Devrimi bölgemizin temel çelişkisi olan emperyalizm ve yerli işbirlikçileriyle halklar arasındaki çelişki ile bağlantısını ortaya koymuştur. Bugün Arap-İsrail, İran-İrak ve bunlara benzer daha birçok çelişki etkisini Kürdistan gerçeğine de yansıtmakta ve bu zeminde oynanması gereken devrimci rolün nasıl olacağını daha şimdiden gözler önüne sermektedir.

Kürdistan Devrimi'nin esas olarak baş çelişki niteliğinde çözümlenmesi gereken güç Türk sömürgeciligidir. Türk sömürgeci kapitalizminin emperyalizmle bağlantıları ve kemalizmin şahsında almış olduğu biçimleniş, Kürdistan Devrimi'ni tanımlamak ve çözüm yöntemleri ve araçlarını geliştirmek açısından belirleyici önemdedir. Kürdistan Devrimi esas olarak Türk sömürgecilik sistemine ve onun kemalizm şahsındaki biçimlenişine karşı geliştirilecektir. Çözümleme, eylem ve savaşın ancak bu temelde gelişmesiyle bu devrim rolünü oynayabilecektir. İster ilkel milliyetçiliğin emperyalist sistem içinde çözüm arayışları, ister reel sosyalizme memurluk düzeyinde bağlı olanların son derece yapay ve sahte çözüm arayışlarının çözüm yolu olmadığı ve olamayacağı yakın bir sürede yaşanan gelişmelerden de anlaşılmıştır. Yani dünya genelinde emperyalist sistem içinde çözüm bulmanın

sahteliği ve bunalımı daha da arttırıcı özelliği kadar, reel sosyalizme sikk memurluktan öteye bağılılıkları bulunmayanlardan da halkların kurtuluş davalarına fazla bir hayrın gelmeyeceği açık bir gerçektir. Bunun küçük bir örneği de, kendi ülkemizde ve onun devrim süreci içinde ortaya çıkmaktadır.

O halde Kürdistan Devrimi, bu yanlış anlayışların elinde gelişmek şurda kalsın, daha çok bunalıma girecek ve çıkmazı derinleşecektir. Bunun yerine devrimimizin esas itibarıyla kendi özgücüne dayalı ve kendi toplumsal koşullarının ürünü olarak gelişmesi, yakın bir dönemde gelişen Parti pratiğimiz tarafından ortaya çıkarılmış bulunmaktadır. Biz Ekim Devrimi'nin mirasına son derece sadık olan bir hareketiz. Biz daha **Kürdistan Devriminin Yolu** adlı çıkış Manifestomuzda, Ekim Devrimi'nin onuncu yıldönümünde Stalin'in sömürgesel devrimler üzerine yaptığı değerlendirmelerin bütün sömürge ülkelerde olduğu gibi bizde de hayatiyetini koruduğunu ortaya koyduk ve pratikte de bunu kanıtladık. Ekim Devrimi'nin 10'uncu yılı bugün Partimizin 10'uncu yılında hayat bulurken, Ekim Devrimi'nin 70'inci yılının ne anlama geldiği, ezilip horlanan ve adı bile yeryüzünden silinmek istenen bir halk gerçekliğinde neyi ifade edeceği ve nasıl somutlaşacağı çok açık bir biçimde ortaya konulmuş bulunmaktadır. Ekim Devrimi'nin doğru tanımlanması ve yorumlanmasının Partimizin şahsında devrimci anlamına nasıl kavuşacağı ve bunun yaratıcılığının nelere kadir olduğu seçkin bir örnek olarak ortada durmaktadır.

PKK, 70. Yıldönümünde Ekim Devrimi'nin Ruhunu Yaşatıyor

Gerek Kürdistan gerçeğinin teorik düzeydeki çözümlenmesinde ve gerekse onun pratik eylemle değişim sürecine sokulmasında, PKK örneği üzerinde özenle durulması gereken ve kendi ülke somutumuz açısından da üzerinde durulup sonuçlar çıkarılması kaçınılmaz olan bir örnektir. PKK bir yandan katıksız bir biçimde çağımızın bu en temel devriminin derslerini özümserken, diğer yandan tarihsel köklerine bağlılığı esas almanın, bunların kaynaşmasını doğru yapmanın ve eylemini buna dayandırarak geliştirmenin seçkin bir örneğini oluşturmaktadır. Kürdistan ger-

çeğinin aydınlatılmasında ve değışikliğe uğratılmasında bugün içine girilen rotanın doğruluğı sadece kanıtlanmakla kalmamakta; ne denli donanımsız olursa olsun, üzerinde uygulanan baskı ne denli vahşice nitelik taşırsa taşırsın ve tarihsel geçmişinde ne kadar gericiliği temsil ederse etsin, küçük ve adı bile kabul edilmek istenmeyen bir halkın gelişme gösterebileceğini ve hatta zafere doğru yürütülebileceğini kanıtlayan bir örnek olmakla, bu büyük devrimin mirasının seçkin bir koruyucusu olma şerefini de kazanmıştır.

Birçok halk Ekim Devrimi'nin mirasını ya ilk yıllarda ya da kısa fasıllarla daha sonraki yıllarda yaşadı. Bizimkisi ise epey gecikmeli olan bir yaşama, ama derin ve yaratıcı nitelikte bir yaşamadır. Türk örneğı ve özellikle onun kemalizm eliyle dönüşümü Ekim Devrimi'nin mirasına çok yakından bağlıdır. Ekim Devrimi henüz ilk yoğun savaşımını yaşarken, objektif planda en yakın ittifak gücü olarak kemalistlerle ilişkide bulunmuştur. Bu konunun biraz daha açılmasında yarar vardır. Kemalist burjuva önderlik ilk önce Ekim Devrimi ile ilişki kurmuş, hatırı sayılır bir çabayla ulusal kurtuluş savaşımını başarıya götürmüştür. Bunun ardından tepeden önemli kapitalist dönüşümleri başlatmıştır. Türk örneğı, özellikle Ekim Devrimi'ne dayanarak geliştirilmek istenen burjuva çözümler için birincil bir örnek durumundadır. Hem tarihsel dönem itibarıyla, hem de gerçekleşen ilk örnek olması açısından bu böyledir. Türk örneğı, geri feodal yapının güçlü olduğu toplumsal koşullarda, burjuvazi eliyle tepeden bir kapitalist dönüşümü gerçekleştirmiş, daha sonra ortaçağ kalıntılarının güçlü olduğu birçok bağımlı ülkede gelişmenin yolunu açmıştır. Bu, aynı zamanda reel sosyalizmin de kendi pratik gelişmesi için de esas aldığı bir örnektir. Bu örneğı birçok ülkeye uygulayarak ve böylelikle kapitalist olmayan yol tezini birçok alanda deneyerek, sosyalizmin tarihinde olumsuz yönleri ağır basan bir gelişmenin ortaya çıkmasının da nedeni olmuştur. Yani Türk örneğı gerçekleşen sosyalizmin ezilen uluslarla ilişkisinde kötü bir rol oynaması ve burjuvazi lehine bir çözüm olma hesapları nedeniyle üzerinde önemle durulmasını gerektirmektedir.

Bu aynı zamanda kemalist sömürgeciliğın halk gerçekliğimiz üzerinde yarattığı derin tahribatları kavramak açısından da önem-

lidir. Daha devrimin sıcak ateşi içinde, emperyalizm tarafından yutulma tehlikesiyle karşı karşıya bulunan genç Sovyet devletinin her müttefiğe değer vermesi ve ister dolaylı ister direkt olsun yedeklerden yararlanması anlaşılır bir husustur. Daha bu yıllarda Leninizmin kemalistlerle ittifak yapılabileceğini belirtmesi yerinde bir tutumdur. Ekim Devrimi'nin ve sosyalist inşanın geliştirilmesi için bu doğru bir tavidir. Ancak bu politikanın daha sonraki yıllarda da bu biçimde sürdürülmesi ve özellikle Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin kurumlaşmasından sonra bu politikanın dünya çapında yayılması doğru muydu diye sorulabilir. Gerçekte bu doğru değildir. Nitekim en önemli yanlgılardan ve sosyalizmden sapmalardan birisinin bu zeminde ortaya çıktığı ve özellikle burjuva milliyetçiliğinin sosyalizme aşılmasında çok kötü yol olduğu açığa çıkmıştır.

Daha sonraları komünist partileri içinde kemalist solculuk dediğimiz —ki bu sosyal-şovenizmdir— bir solculuk türü boyvermiş veya bu partileri tasfiye etmiş ya da dönüştürmüştür. Denilebilir ki, günümüzde sosyalizmin problemlerinin ağırlaşmasında kemalist türden solculuğun rolü çok büyük olmuştur. Kemalist solculuğun gerek komünist partilerini iğdiş etme, tasfiyeye uğratma ve dönüştürmede, gerekse direkt karşıya alıp ezmede oynadığı rol, sosyal-demokrasinin başlangıçtan günümüze kadar sosyalizme karşı oynadığı rolden hiç de aşağı kalmamaktadır. Bunlardan biri gelişmiş kapitalist ülkelerde komünist partilerini tasfiye etmenin bir yöntemi olurken, diğeri de emperyalizme bağımlı ülkelerde ayrı rolün oynanması için bir yol ve yöntem oluşturmıştır. Kautskycilik daha çok gelişmiş kapitalist ülkelerde devrime sırt çevirmeye, sosyalizmden sapışa ve emperyalizmin sağlam bir dayanağı olmaya doğru giderken, aynı şekilde kemalizm de bu etkiyi daha tehlikeli bir biçimde ezilen ulusların kurtuluş hareketlerinde temsil etmiş ve emperyalizmin daha sonraki güçlenmesinin temel bir dayanağı rolünü oynamıştır. Bugünkü koşullarda kemalizmin yetkin bir temsilcisi olarak karşımıza çıkan Evren çözümü bile, kemalizmin güncelleşmesinden başka bir şey değildir. Aynı şekilde Evren türü çözümün emperyalizm tarafından geri kalmış ülkelere örnek gösterilmesi de, kemalizmin emperyalizm

açısından ne denli uygun bir araç olduğunu ortaya koymaktadır. Onun aynı zamanda emperyalistlerce ezilen ulusların kurtuluş mücadelelerinin frenlenmesinde sımsıkı sarılınması gereken bir örnek olarak ele alınması, sistem açısından oynadığı bu rolden ötürüdür.

Demekki Türk tipi çözüm emperyalizmi güçlendiren bir çözüm olmaktadır. Ekim Devrimi'nin başlangıç döneminde bu çözümle ilişkilerin doğruluğu ne denli tartışılmaz ise, daha sonra bir istisna olarak görülmesi gereken bu örneğin genelleştirilmesi ve giderek kapitalist olmayan yol adı altında bütün bağımlı ülkeler halkları ve ezilen ulusların önüne konulması da aynı ölçüde yanlıştır. O halde kemalist solculuk, daha 1920'lerde Komünist Enternasyonal'de sosyal-şoven olarak değerlendirilen, özellikle ezilen bağımlı ülkelerde bir burjuva sızması olarak geliştirilen ve o zaman TKP'de gelişen bir sosyal-şovenizm türüdür.

Kemalizmin böyle değerlendirilmesi ve tedbirlerin üstlenilmesi doğruydur. Ancak bu değerlendirme ne kadar doğruysa, gerekli tedbirlerin alınmaması nedeniyle kendine özgü bir tasfiyeciliğin gelişmesine meydan verilmesi de etkileri yıkıcı olan bir hatadır. Ezilen bağımlı ülkelerde devrimlerin gelişmemesinde bu durum önemli bir rol oynamıştır. Özellikle Ortadoğu ülkelerinde kemalizm türünden gelişmelerin egemen olması yüzünden, günümüze gelinceye kadar devrimlerin gelişmesi şurada kalsın, doğru devrimci gelişme, nerdeyse olanaksız hale getirilmiştir. Devrimci gelişme yöntemi yerine sürekli kapitalist olmayan yol tezinin pişirilip piyasaya sürülmesi de olumsuz etkiler yaratmıştır. Bugün bunun görülmesi ve mutlaka aşılması bir zorunluluk haline gelmiştir.

İşte PKK'nin büyük rollerinden birisini bu temelde oynaması ve önemini bu biçimde ortaya koyması buradan kaynaklanmaktadır. Günümüzde 12 Eylül faşizmiyle uzlaşan TKP'nin reformist ve sosyal-şoven karakteri ortadayken, Partimizin alabildiğine devrimci enternasyonalist bir konumu temsil etmesi buradan ileri gelmektedir. Sadece Türkiye pratiği için değil, bölgesel ve giderek evrensel bir konumu temsil etmesinin nedeni budur. TKP ise uzun tarihi boyunca hep sosyal-şovenizmi geliştirmiş ve legaliteye ulaşmak için kendisini reformize etmiştir. Evren-Özal faşist yöne-

timi ile uzlaşarak mevcut düzen koşullarında rejimin sol'dan uzantısı olmayı kabullenen TKP proletarya diktatörlüğünü reddetmiş, devrimden el etek çekmiş, NATO ve AET'ye sonuna kadar boyun eğmiş bir partidir. Partimiz ise tüm gücüyle kemalizme sadık sol'u yoğun bir eleştiriye tabi tutmuş, Türkiye somutunda sosyal-şovenizmin tam ve yetkin teşhir ve tecritini gerçekleştirmiş ve bunu bölge çapında da ardıcıl bir biçimde sürdürmüştür. PKK, Ekim Devrimi'nin mirasının bütün açıklığıyla ve devrimci özüyle Kürdistan somutunda yeniden gündemleştirilmesini sadece yerel ve hatta bölgesel bir olay olarak görmemekte, evrensel anlamı büyük bir gelişme olarak değerlendirmektedir. Eğer bu çözüm ısrarla ılerletilirse, sosyalizmin kazanacağı çok şey olacaktır.

Bugün Türkiye'de emekçi sınıfların devrimci-demokratik hareketi en geri konumlardan birisini yaşamaktadır. Kuşkusuz bunun kemalizmle çok yakın ilişkisi vardır. Emekçilerin sözcüsü olması gereken sol ve muhalif kişiler günümüzde neredeyse bütün kimliklerinden soyutlanmış, Afrika'nın en geri ülkelerinden de geri bir muhalefeti —ki buna muhalefet bile denilemez— yaşar bir duruma düşmüş, en kötü uzlaşmanın ve tasfiyeciliğin bataklığına yuvarlanmıştır. Buna karşılık Partimiz en zor koşullarda, en çok inkar edilen ve ihanete uğrayan bir ülkede ve azgın bir faşist rejim karşısında sosyalizmin devrimci yorumunu kendi ülke koşullarına uygulamakta, küçümsenmeyecek devrimci pratik adımlarla ender gerçekleştirilebilecek bir devrimi geliştirmekte, temel problemlerin çözümünde devrimlerin vazgeçilmezliğini ve insanın belirleyici gücünü ortaya koymaktadır. Bu nedenledir ki, PKK olayı sadece Kürdistan Devrimi'nin sınırları içinde değerlendirilmesi gereken bir olay değildir. Tam tersine temellerini uzun bir biçimde ortaya koymaya çalıştığımız Ekim Devrimi'nin sadık bir temsilcisi, onu yaratıcı bir biçimde kendi koşullarına uygulayan, Ekim Devrimi'nin vazgeçilmez bir ilkesi olan proletarya enternasyonalizmini temsil eden bir güç olarak yerini almaktadır.

Ekim Devrimi'nin 70'inci yılında PKK'yi on yaşına ayak basan bir politik varlık olarak görüyoruz. Onuncu yaşına giren PKK gerçekten iyi özüksenirse, O'nun Ekim Devrimi'nin 70 yıllık etkisini özüksediği ve kendi çapında Ekim Devrimi'nin iyi bir uygulayıcısı

olduğu görülecektir. Ulusal kurtuluş hareketlerinin belki de en gecikmelisinin zorbela geliştiği Kürdistan'da, Ekim Devrimi'nin derslerini iyi özümseyen Partimiz, bu devrimin temsilcisi olmak, Kürdistan Devrimi'nin gecikmişliğini, devrimin toplumsal kapsamını derinleştirerek ve bu temelde ulusal kurtuluşu daha da yaygınlaştırıp çözümleyici özelliğini bölgeye egemen kılarak telafi etmek durumundadır. PKK, günümüz için çok ihtiyaç duyulan devrimin zorunluluğunu ve çelişkilerin çözümünde dayanılması gereken temel araç olduğunu kanıtlayarak, tarihe küçümsenmeyecek bir katkıda bulunacaktır.

10'uncu kuruluş yılına giren PKK şunu kanıtlamıştır ki, doğru devrimci teori olan bilimsel sosyalizmin yol göstericiliğinde ülke somutu aydınlatılır, ilerlemenin doğrultusu doğru belirlenir ve bu temelde kitlelere doğru örgüt ve eylem anlayışı ile gidilirse, başarıya gitmek kesinlikle olanaklıdır. Başlangıçtaki donanımın zayıflığı ne kadar fazla olursa olsun, iç ve dış engeller ne kadar güçlü bir biçimde karşımıza çıkarsa çıksın, doğru devrimci hat ısrarla takip edilir, örgütlendirilir olumsuzluklardan çıkarılan derslerle sürekli yetkinleşme ve olgunlaşma sağlanırsa başarı o kadar kesindir.

PKK ortaya çıktığında, içinde doğduğu koşullara denk düşecek şekilde cılız bir ideolojik ve pratik gelişimi yaşayacağı son derece anlaşılır bir şeydir. Bir yandan kemalizmin yaşamın her alanını tam bir kuşatma altında tutması ve hemen hemen devrimci geçinen her guruba sosyal-şovenizmin damgasını vurması, diğer yandan silik bir milliyetçiliğin daha başından beri her türlü gelişmeyi olanaksız kılan karakteri, yine bunlarla birlikte tarihsel güncel pratik içinde Kürdistan gerçeğinin yadsınması, başlangıçtaki bu cılızlığın nasıl bir zorunluluk olarak önümüze dikileceğini anlaşılır kılmaktadır. Ama daha sonraki süreçte bu güçsüzlüğün nasıl güce dönüştürüleceği, bu konuda esas olan şeyin devrimci yaklaşım ve harcanan çabaların yoğunluğu olduğu ve kazanımın da bu olacağı kanıtlanmış bir gerçektir. Bu gerçek her önemli devrimin gelişmesinde kendisini hissettirir. İnsanı temel alan, insanın düşüncesi ve eyleminin —özellikle insanın siyasal eyleminin— çözümleyici özelliğini gözardı etmeyen bir yaklaşım bizim koşullarımızda kesinlik kazanmıştır.

Günümüzde PKK, çeşitli politik çevrelerde yoğun bir tartışma konusu olmaktadır. Bu tartışma Ortadoğu'nun sınırlarını da aşmış, dünyanın hemen hemen hatırı sayılır bütün güçlerinin gündemine girmiştir. Bolşevikler de belli bir dönem için kendilerini böyle bir tartışmanın içinde bulmuşlardı. Aynı şekilde Vietnamlı devrimciler de Vietkong biçiminde tanımlanarak bu tür bir tartışmanın içine çekilmişlerdi. Aynı şey Kübalı devrimcilerin ve birçok Afrikalı devrimci hareketin de başına gelmişti. Bugün Partimizin de böylesi bir tartışma konusu olması onun, bir yandan "terörist bir hareket" olarak değerlendirilirken, diğer yandan ulusal kurtuluşçu ya da bir ortodoks marksist hareket olarak görülmesi emperyalizm ve ulusal kurtuluş hareketleri çağında tamamen anlaşılır bir şeydir.

Bu kadar yaygın bir tartışma sadece ve sadece Partimizin doğru yolda olduğunu gösterir. Çok sınırlı olanaklarla ve çok kısa bir süre içinde halkımızın gündeminin temel konusu haline gelmek, bütün ilginin, tartışmanın ve eylemin odağı olmak, bu temelde bir halkın kimliğini teslim etmek, halka kimliğini kazandırmak ve bu kimlikle çağı zorlamak, PKK'nin büyüklüğünün ne olduğunu ortaya koymaktadır. Bu büyüklük öyle salt bazı eylemlerin, sloganların ve dogmatik yaklaşımların değil, her şeyden önce sağlam bir düşünce temeli ve sağlam bir örgüt anlayışının sonucu olmaktadır. Bu nedenle, Partimizin, on yaşına giren bir politik varlık olarak, Ekim Devrimi'nin 70'inci yılına katılması, onurlu bir katılıştır. Bunun içindir ki, ömrü çok daha eski tarihlere uzansa da, tasfiyeciliğin en kötüsünü yaşayan örgütlerin yanında yerimiz son derece onurludur. Bu her ne kadar resmi statüde böyle olmasa da, önemli devrimlerin anısına bağlılık, bu devrimleri ruhta, teoride ve eylemde yaşamak, bağlılığın ve onları temsil yeteneğinin en doğru göstergesidir. Bizim temsil ettiğimiz şey budur.

Devrimlerin sonuçlarına ve onların resmi ifadelerine katılmak da güç verebilir. Ancak hiçbir güç devrimlerin başlangıçtaki ruhuna ve coşkusuna katılmak kadar etkileyici değildir. Bugün bir İran gerçeğinde o çok daha eski tarihlere kadar uzanan İslamın ilk savaşçı ruhu ve coşkusu, özgüce güvenin en temel yaklaşımlarından biri haline gelmektedir. İran ondan güç almakta ve zorluklara dayanmaktadır. Demekki dayanılacak esas güç kaynağı devrim-

lerin çıkış anındaki temiz ve coşkulu ruh, bu ruhun insanlığın gelişimindeki büyük rolünün tanınması, bu rolün benimsenmesi ve yaşatılmasıdır. Resmi kurumlara dayanmak ya da dayanmamak, ilişkilerin gelişmiş olması ya da olmaması belirleyici olan ve güçlendiren şey değildir; belirleyici olan şey bunun tersidir; ve kanıtlanmış en önemli bir gerçeğimiz de budur. Ekim Devrimi'ni resmi ilişkiler düzeyinde değil, doğru devrimci düşüncede, savaş ruhunda ve coşkusunda yaşamak, bir halka yeniden kimlik kazandırmak, onu en zalim bir düşmana karşı savaştırmak ve savaşabilir bir güce ulaştırmak; onu giderek yoğunlaşan, yetkinleşen ve savaşan bir halk gerçeğine yükseltmek böylelikle hem mümkün olmakta ve hem de biricik kurtuluş yolu olarak önümüzde durmaktadır.

O halde genelde devrimin çözümleyici özelliği Kürdistan somutunda sağlam bir gerçekleşmesini dile getirmektedir. Bizim de ilerici insanlığın geleceğe akan seline ancak böyle bir araçla katılacağımız ve bundan başka bir çıkış yolumuzun bulunmadığı belli olmaktadır. Her büyük devrimin bütün tarihsel süreci boyunca ve her halkın ileriye doğru çıkışında oynadığı rolün bir benzerini bizim de Ekim Devrimi somutunda yakalamamız, bunu kendi tarihsel temelimiz haline getirmemiz ve bunun bu büyük devrime sıkı bir bağlılık içinde gerçeğimizi devrimle dönüştürmeye çabalamamızda dile gelmesi en büyük kazanımımızdır.

Bu gerçeklikten yola çıkan bir avuç devrimcinin ısrarlı çabalarının örgütsel ifadesi ve bu örgütlenmenin bugün bir halk için her şey demek olan ulusal kurtuluş mücadelesine önderliği, ilerici insanlığın en büyük kazanımı olan devrimci kültürden ne anladığımızı ve onu nasıl uyguladığımızı da açıkça ortaya koymaktadır. Bu temelde biz Ekim Devrimi'nin 70'inci yıldönümünü onun gerçek tarihsel rolüne uygun olarak karşılamakta ve onu kendi somutumuza ona layık bir biçimde uygulamaktayız. Bundan sonra, geleceğimizi belirleyecek olan bu yolda ortaya çıkabilecek çeşitli türden sapmalara karşı kararlı mücadelemiz ve gittikçe yoğunlaşan devrimci savaşı yükseltme çabalarımız, zaferi getirebileceği ve kendi özgücüsüyle halkımızın kurtuluşunu sağlayabileceği gibi, bu yolda insanlığın gelişmesine küçümsenemeyecek katkımızı da

açıkça ortaya çıkaracaktır.

Partimiz, Teslimiyetin ve Tasfiyeciliğin Her Biçimini Altedecek, Devrimci Direniş Mücadelesini Yükselterek Sosyalizme Tarihi Katkısını Yapacaktır

Burada kemalizmin ve onunla içiçe kemalist sol ya da diğer bir deyişle TKP'nin durumu üzerinde biraz daha durmak gerekir. Son zamanlarda bizzat faşist rejimin davetiyle Türkiye'ye dönen TKP'nin en üst düzeydeki yetkilisinin Evren-Özal rejimiyle uzlaşma durumu ortaya çıktığına göre, bu hususun önemle ele alınması gerekmektedir.

60 yıllık tarihi bulunan ve ortaya çıkışı Ekim Devrimi'ne kadar uzanan bu hareketin kemalizmle içine girdiği ilişkinin özünün ortaya konulması, bu ilişkinin sadece Türkiye gerçeği için değil, bütün dünyada özellikle ezilen uluslar ve sömürge halkların emperyalizmden kurtuluşunda ifa ettiği rolün tanımlanması hala tartışmalı olan bir konudur. Henüz 1920'lerde Üçüncü Enternasyonal'da kemalizm üzerine yürütülen tartışma bir çözüme bağlanabilmiş değildir ve bugün de güncelliğini korumaktadır. Kemalizm tipi yukardan dönüşümlerin ne kadar destekleneceği, bunun süresinin ve içeriğinin ne olması gerektiği tam kavranmış ve çözüme bağlanmış olmaktan uzaktır. Dolayısıyla kemalizm üzerine yürütülen tartışmalar sağ ve "sol" yorumlarıyla Türkiye devrimini ve bu alandaki gelişmeleri de günümüze kadar çok yakından etkilemiş; birçok yenilginin esas kaynağı olduğu kadar çok tehlikeli bir hastalık olarak gelişen tasfiyeciliğin de temel nedeni olmuştur. En son faşizmle açık işbirliği biçiminde gelişen tasfiyecilik, bunun en tehlikeli örneğini oluşturmaktadır.

Kemalizmin tepeden inme modernizasyon veya dönüşüm hareketi doğru kavranmadıkça, Leninizmin buna karşı tavrı ne olacaktır sorusunun doğru cevabı verilmedikçe dünya genelinde sosyalizmin en önemli sorunlarından biri de tam ve yetkin bir cevaba kavuşmayacak; ulusal kurtuluş hareketlerindeki proleterya önderliği bunun sağ ve "sol" yorumlarıyla karşılaşacak, yenilgiler ve sapmalar ortaya çıkacaktır. Kemalist türden ulusal kurtuluş

hareketlerinin temelleri ve emperyalizm ve sosyalizmle ilişkileri daha 1924'lerde tartışmalı karakterini sürdürdüğü ve yakın dönemde birçok ülkede komünist partilerin tasfiyesi, benzer iktidarlardan tarafından gerçekleştirildiği ve en önemlisi de Türkiye sol hareketinin güncel konumuna damgasını vuran tasfiyeciliğin en önemli bir nedeni olduğu için bu sorunun üzerinde özenle durmak ve çözmek gerekmektedir. PKK'nın bu konuda böylesi bir olgunun gelişimine karşı teorik ve pratik gelişimini sağlama alması, leninist uygulamaya büyük önem vermesi, her şeye rağmen bunu en zor koşullarda bile savunması ve devrimci gelişmeyi sürekli kılması, onun en önemli bir Bolşevik özelliğini ve Leninizmin günümüzdeki sağlam bir uygulayıcısı olduğu gerçeğini ortaya çıkarmaktadır. Resmi sosyalist anlayışlara karşı ne inkarcı bir yaklaşım ve ne de onu olduğu gibi kopye eden bir tutum içine girmesi, tersine emperyalizm çağının Marksizmi olan Leninizmi kendi somut koşullarına uygulamak için bütün gücünü ortaya koyması ve leninist devrim teorisini ülke gerçekliği ile kaynaştırması, bunun için sonuna kadar yaratıcı rolünü oynaması PKK'nın başarısının ana nedenidir.

Kuşkusuz bunun en önemli bir ögesi de kemalizme yönelik eleştiri, kemalizm gerçeğinin ortaya çıkarılması, onun bir uzantısı durumundaki "sol"un eleştirisi, bunun neden devrimin inkarı ve tali yönü olduğunun açığa çıkarılmasıdır ve bunun büyük önemi vardır. Bu önem evrensel niteliktedir. Kemalizm ve onun uzantısı "sol", bugün eğer hem eleştirisel düzeyde ve hem de bizzat devrimci hareket saflarından uzaklaştırılmışsa, bunda en önemli pay PKK'ye aittir. Burada kazanılan başarı eğer bölgemizde ve hatta giderek bütün ezilen halkların devrimci kurtuluş mücadelelerinde bir çığır açacaksa, bu ancak kemalizme karşı yürütülen mücadelenin başarısı temelinde olacaktır. İşte günümüzde PKK gerçeği etrafında koparılan yaygara, PKK gerçeğinin bu özelliğinden ileri gelmektedir.

PKK gerçeğinin Türkiye somutunda kemalist milliyetçiliği ve onun sol yorumunu açığa vurması ve nedenini ortaya koyması, bunun yerine Kürdistan gibi en az başarı şansının olduğu bir zeminde halkların doğru devrimci çıkışını teoride ve pratikte ortaya çıkarması, onu Leninizmin günümüzdeki en seçkin bir tem-

silcisi olma onuruna kavuşturmaktadır. Burada gerçekleşen şeyin evrensel ve enternasyonalist değerinin yüksek olduğunu vurgulamak gerekir. Düşmanlarının çokluğu, her türlü iftira ve özellikle resmi sosyalizmin karikatürize ve taklitçi bölgesel temsilcilikleri ve memurluklarının saldırılarına karşı en zor koşullar altında da olsa yaratıcı Leninizmi savunması ve bundan asla taviz vermemesi, PKK'nin çok büyük önem taşıyan bir özelliğidir. Yine devrimci teorinin pratik gerçekleşmesinde özgüce güvenin ve halkların devrim isteğinin belirleyici olan yan olduğu ve buna dayanılarak birçok gelişmenin yaşanabileceğini ortaya koyması ve kanıtlaması büyük öneme sahiptir.

İşte tam da bu noktada, bu başarıların peşpeşe geldiği bir aşamada faşist rajimin bir yandan ilkel milliyetçiliğe davetiye çıkarması, bu güçleri birer alet olarak kullanmaya çalışması ve bunlarla uzlaşmayı geliştirmesi, diğer yandan bunlarla içiçe TKP'yi resmen kendi platformunda yer almaya çağırması anlaşılır olmaktadır. Hele hele bir de bunu açıkça "PKK'ye karşı tavrınızı koyun, gelip bizi demokrat olarak ilan edin" biçimindeki çağrılarla gerçekleştirmesi, karşımıza son derece ibret verici bir gelişme olarak çıkmaktadır. İkel milliyetçilik rejimin demokratlaştığını vurgularken, TKP Genel Sekreterinin mevcut gelişmelerin demokratik nitelikte olduğunu açıklaması son derece alçakça bir tutumdur. Şimdi bu güçlerin yıllardan beri bir koro halinde PKK'ye küfür yağdırmalarının sebepsiz olmadığı çok daha iyi anlaşılmaktadır.

Daha önce biz bazı küçük-burjuva maceracılarının Partimize karşı yağdırdıkları küfürleri ajan-provokatif yaklaşımlar olarak değerlendiriyorduk. Aynı zamanda bunları karışık birtakım unsurların ajan faaliyeti olarak tanımlıyorduk. Ama bugün sorun bunu çoktan aşmıştır. TKP'nin ve ilkel milliyetçiliğin birçok temsilcisini basit birer ajan olarak değerlendiremeyiz. Bunlar daha çok küçük-burjuvazinin ve ortaçağ kalıntılarının devrim karşısındaki sınıfsal konumlarından kaynaklanan, sosyalizmle bağlantıları bir memur anlayışının ötesine geçmeyen, ulusal kurtuluş sorununa yaklaşımları emperyalist çözümü aşmayan nitelikteki güçlerdir. PKK'ye karşı yağdırdıkları küfürler onların bu niteliklerinden ileri gelmektedir. İşte PKK'ye karşı koparılan yaygaralar, savurdıkları

tehditler ve hatta komplocu girişimleri onların düzen tarafından aklanması olarak değerlendirilecektir. Yani düzen onları günümüzün en devrimci hareketine yönelik saldırıları oranında mükafatlandıracak ve meşrulaştıracaktır. İşte şimdi gerçekleşen şey budur.

Bugün faşist rejim Kürdistan'da PKK'ye karşı etkili şahıslarla mücadele yürütülmesinden bahsetmektedir. Kürdistan'da sözkonusu etkili şahıslar ilkel milliyetçi güçlerden derlenirken, aynı şekilde Türkiye solunda da bazı unsurların güdümlendirildiği bilinmektedir. Bugün özellikle sosyalist ülkelerde Kürdistan devrimine gelebilecek olumlu bir desteğin önünü kesmek için, TKP, 60 yıldır arayıp da bulamadığı bir legalite hakkıyla onurlandırılmaktadır. Böyle bir tutum sadece ve sadece PKK'nin akıttığı kanlar üzerinde kirli bir uzlaşma ve alçakça bir ihanetten başka bir anlamı olmayan bir gelişme olarak değerlendirilebilir. Neden geçen 60 yıl içinde değil de, faşist rejimin en çok sıkıştığı bir dönem seçildi? TKP'ye legalite olanağı neden, PKK'nin faşizmi tehdit etmeyi en açık bir biçimde sergilediği bir döneme denk düşürüldü? Belli ki bu legalleşme ne TKP'nin kitle gösterileri ile ve ne de grev ya da silahlı mücadelesiyle gerçekleşmektedir. Tersine bu, kokuşmuş ve küf bağlamış bir mültecinin Dışişleri Bakanlığının icazetiyle kendisine verilen bir pasaportla bindiği uçağın Ankara'ya inmesi biçiminde gelişmektedir. Evet, Mustafa Suphi de Ankara'dan çıkartılan davetiye uyarak gitti. Ama M. Kemal o dönemde sınırlı da olsa bir anti-emperyalizmi temsil ediyordu. Sıcağı sıcağına bir devrim yaşıyordu ve ayrıca Türkiye'nin Sovyetlerle ilişkileri ileri düzeydeydi. Hatta denilebilir ki tek ilişkisi Sovyetlerle idi. Ama buna rağmen Mustafa Suphi'nin içine girdiği yanılgı ağırdı; kemalizme çok yanılgılı bir yaklaşımı vardı. Ve bu ağır yanılgı, karşılığını, tüm önderliğin hayatıyla ödemesi biçiminde görmüştür. İşte bu örnek o gün bu gündür kemalist tipi rejimler karşısında komünistlerin nasıl gaflet-içine girmemeleri gerektiğini öğreten acı bir örnek olarak karşımızda durmaktadır. Evet, tam 60 yıldır, her zaman bundan ders alacağız diye vurgulanmasına rağmen, M. Kemal'in çok gerisinde bulunan ve emperyalizmle en tehlikeli bir uzlaşma politikasının yürütücüsü olan Evren-Özal kliğini demokrat ilan etmek,

daha düne kadar "faşisttir" diye nitelendirip bugün bizzat bu güçlerin verdiği pasaportla Ankara'ya gitmek, Türkiye emekçilerine yapilabilecek en büyük hakaret ve ihanettir diyoruz. Mustafa Suphi'nin anlaşılır nedenlerle gelmesi ve buna rağmen karşılığını hayatıyla ödemesi dürüstlüğünü kanıtlar, satın alınmadığını kanıtlar. En azından direnişi yanının var olduğunu kanıtlar. Peki bugünün yeni resmi TKP'sinin genel sekreterinin faşist h k metin tahsis ettiği pasaportla ve uçakla gitmesi neyi kanıtlar? Resmen tehlikeli bir ajan olduğunu, ya da —ki bu en doğrusudur—PKK'nin yükseltmiş olduğu şanlı ulusal kurtuluş mücadelesine karşı geliştirilen geniş tecrit çemberi cephesinin alçakça bir ögesi olmak için gittiğini gösterir. Ve şimdi daha iyi anlaşılıyor ki "PKK'ye karşıyız, PKK'nin eylemlerine karşıyız" demesi boşuna değildir. Bunu, böyle bir icazet koparmak için yapıyor. Türk burjuva gazetelerinin "TKP ve yandaşları gelme hazırlığı içindedir" dediği günlerde, bu hazırlıkların en önemli bir parçası olarak, her gün PKK'ye karşı yükselttikleri alçakça küfürlere tanık olundu. Bunlar çok iyi biliyorlar ki, bu küfürlerin mükafatı Evren- zal tarafından verilecektir. İşte biz, bazı gizli görüşmeler vardır derken, ve yine birçok şey bu uzun gizli görüşmelerin sonunda yapıldı derken, bugün bakıyoruz ki, gerçekten de Brüksel üzerinden bu tip görüşmeler yürütülmüş, rejimin bazı sağlam adamları devreye girmiş, bunlarla görüşmüşlerdir. Bu görüşmeler ürün vererek bugün bunları rejimin başkentinde sözümona legalleşecek konuma kadar ulaştırabiliyorlar. Ve tüm bunların, şanlı 15 AĞustos Atılımından sonra Barış Derneği davası, DiSK davası, idamların durdurulması ve rejimin kendine biraz daha ılımlı bir  ehre kazandırma sahtekarlığının en son halkası olarak gelişmesi açık ve nettir. Partimizin yükselttiği ulusal kurtuluş mücadelesi tecrite alınmak isteniyor. Bunun bir halkası da bu son alçakça girişimdir diyoruz.

Bilindiği  zere Türk burjuvazisi 1920'lerde yine M. Kemal önderliğinde emperyalizm tarafından desteklenen çeşitli işgal güçlerine karşı sınırlı da olsa anti-emperyalist bir özle savaşıyor ve bu konuda Sovyetlerin desteğini alıyordu. Bunu anlamak mümkündür; ama bugün ezilen, imha sürecinde olan bir halk, tamamen sömürgeciliğin en ağır biçimlerini yaşamakta olan Kürdistan

halkının yükseltiği ulusal kurtuluş mücadelesinin Türkiye emekçilerinin bizzat kurtuluşu anlamına geldiği ve böylesine güçlü bir müttefiğe sahip olmanın, gerçekten Türkiye emekçilerinin kurtuluşu için vazgeçilmez öneme haiz olduğu ortaya çıkmış iken ve rejim bu konuda alabildiğine sıkışmış iken, peşpeşe devrimci atılımlarla Evren-Özal klığı ve dolayısıyla ordu, sıkıyönetim, özel kolordu politikaları iflas etmiş iken, tam da bu noktada böylesi bir ihanetin devreye girmesi düşündürücüdür. Eskiden bunlar Kürt halkının başkaldırılarına-isyanlarına "feodalizm", vb. diyerek Kemalizmin yanında yer aldılar. Fakat şimdi bir halkın kendi ülkesinde geliştirdiği meşru ve haklı bir harekete, hele hele adlarına komünist diyorlarsa, bu kişiler tarafından mutlak desteklenmesi gereken bir harekete karşı bunların bu kez de legalite adına faşizmin yanında yer alarak bu denli alçalmaları ibret vericidir. Özellikle bunları destekleyen resmi reel sosyalizm düzeyinde de olsa destekçileri varsa hemen ilan edelim ki, sosyalizme ve Leninizme karşı en alçakça girişimlerden birisi'ye karşı karşıyayız. Ve sosyalizm mücadelemiz sürdükçe bunları affetmemek, yine sosyalizm üzerinde ve onun Kürdistan üzerindeki uygulamasına karşı bunların giriştiği komployu halkımızın unutmaması şurda kalsın, tüm gücüyle en uygun biçimler altında savaşarak bu ihanetin sadece kendi üzerindeki olumsuzluklarını değil, genelde sosyalizm üzerindeki olumsuzluklarını da ortadan kaldırmakla şanlı bir enternasyonalist görevi de ifa etmiş olacaktır. Yani Ekim Devrimi'nin 70. yıldönümünde halkımız, kendisine sosyalizm hatta komünizm adına dayatılan bu ihaneti affetmeyecek, yurtseverlik mücadelesini daha da derinleştirerek, kendisine yönelen teşhir ve tecriti şimdiye kadar nasıl yerle bir ettiyse, bundan sonra da yerle bir edecek, enternasyonalizm adına, demokratik adına faşist bir rejimle girişilen kirli bir uzlaşmayı başta Türkiye halkı olmak üzere halklar adına, enternasyonalizm adına girişilen bu alçaklığı da bertaraf etmekle aynı zamanda yüce bir enternasyonalist görevin sahibi, gerçekleştircisi ve Ekim Devrimi'nin mirasının seçkin bir taşıyıcısı olduğunu da kanıtlayacaktır. İşte bu kadar şanlı, onurlu bir göreve sahip çıkmakla PKK, gerçekten günümüzün seçkin bir öncü müfrezesi olduğunu ortaya koymakta, bilimsel sosyalizmin sadık

ve yaman bir temsilcisi olduğunu kanıtlamaktadır. Yaşanılan tüm zorluklar, tüm kuşatmalar ne olursa olsun, devrimci teoriye alabil-
diğine bağlı, bunu halkın her koşul altında devrim yapma hakkıyla
kaynaştıran bir öncü hareket, eğer ısrarla, sebatla, olgunlukla ve
gittikçe derinleşen çizgisini her türlü olumsuzluklara rağmen
koruyabilirse engellere, sapmalara, düşmanlıklara, komplolara
karşı korunabilirse sadece bir halkın devrimci mücadelesini zafere
ulaştırmakla kalmayacak, sosyalizme de en tarihi katkılarından
birisini yapmış olacaktır.

İşte Ekim Devrimi'nin 70. yıldönümünde halkımızın , Partimiz
önderliğinde geliştirdiği yüce yurtseverlik ile onun enternasyona-
list yorumuna daha şimdiden getirdiği katkı, kendisinin tarihteki
yerini de belirlemiştir. Halkımızın dünya halkları içinde nasıl
seçkin, onurlu bir yere oturacağını ortaya koyduğu gibi buna
öncülük eden Partimizin de nasıl öncü bir parti olduğunu ortaya
koymuştur.

Ekim Devrimi'ne bundan daha onurlu bir karşılık vermek
mümkün değildir. Bu karşılığı verdiğimiz için de mutluyuz.

Ekim 1987

ERKEN SEÇİM SONRASI FAŞİST-SÖMÜRGEÇİ REJİMİN DURUMU, YAŞANAN GELİŞMELER VE GÖREVLERİMİZ

Faşist Evren-Özal kliğinin olası durumu, çıkarılması gereken desler ve bu dersler ışığında ortaya çıkan görevler karşısında Partimize düşen sorumluluk, Ulusal Kurtuluş Cephesi ve Halk Ordusunun geliştirilmesinde ifadesini bulmaktadır. Daha önce çeşitli değerlendirmelerimizde 1987-88'e ilişkin olarak rejimin biçimlenişinde düzenin kendi çelişkilerinin kızışmasının belirgin bir yer alacağını, bu durum dikkate alınarak taktiklerimizin daha yetkin bir uygulamaya kavuşturulmasının önemini belirtmiştik. Bugün çok daha iyi görülmektedir ki, faşist-sömürgeci rejim ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında son derece zorlanmıştır ve programını hayata geçirmede büyük zorluklarla karşılaşmaktadır. Ülke dışında ve içinde mücadelemizi yalıtılamak ve geliştirdiği özel savaş yöntemleriyle tasfiye edebilmek amacıyla içte ve dışta büyük tavizler vermektedir. Mücadelemizin başlangıcı nasıl ki 12 Eylül faşist rejimini biraz da hazırlıksız oluşuma zorlamış ve Türk devletini ağır bir siyasi bunalım içine itmişse, mücadelemizin daha sonraki sürekliliği ve gelişimi de bu bunalımı iyice derinleştirmiştir. Hemen

hemen her toplantılarında, kararlarında ve uygulamalarında bu etkinin yol açtığı yoğun bir endişeyi, korku ve paniği yaşamakta, çeşitli yeni politika ve örgütlenmelerle özel savaşı geliştirmeye çalışmaktadırlar.

Bugün yeni bir seçimin hemen ertesinde bulunmaktadır. Bunun ön yoklaması referandum adı altında yapılmıştı. Referandum, rejimin kendini ne kadar benimsendiğine dair sınamaya tabi tutması ve muhalefete yeni tasfiye yolları açmasıydı. Ardından gelen erken seçim ve bu süreçte yaşanan olaylar rejimin durumunu, geçmişe ait özelliklerini ve geleceğe yaklaşımını çok daha açık ortaya çıkardı. Bu nedenle, ortaya çıkan tüm bu olayları dikkate alarak gelişmeleri incelemek ve sonuçları değerlendirmek gerekiyor. Bunun için de, rejimi bu seçime getiren gelişmeleri görmek, Türkiye'yi 12 Eylül rejimine varıran nedenleri bugünkü sonuçlar ışığında ortaya koymak ve rejimin geleceğine yön verecek, onu ilerletecek ya da geriletecek olayları doğru belirlemek gerekiyor.

Her şeyden önce, rejimin beklediği sonuca ulaşamadığı söylenebilir. Bunda en büyük rol Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşına aittir. Mücadelemiz başından beri rejimin bütün planlarını bozmakta ve sürekli kendini gözden geçirmeye zorlamaktadır. 12 Eylül rejiminin temelinde, Türkiye'de sınıfların mücadelesinin henüz çok geri olduğu ama 60 yıllık cumhuriyetin sivil politikacılar eliyle, partileriyle, parlamentosuyla artık yönetemez duruma geldiği, hem de sifıra doğru tüm olanakları tükettiği, buna karşın halk muhalefetine de önemli zayıflıkları nedeniyle iktidara yürüme gücünde olamadığı, onun da "sol"dan benzer bir durumu yaşadığı koşullar vardır. Bu koşulları, karşılıklı iki cephenin içinde bulunduğu muazzam yetmezliği en iyi ordu gördü. Ordu bünyesindeki generaller ve özellikle özel savaş uzmanları, giderek bu durumu daha da kışkırttılar; kitleler nezdinde neden vazgeçilmez olduklarını, toplumun istikrarı ve hatta kurtuluş açısından kendilerinden başka kurtarıcının kalmadığını ispatlamak için elden gelen her şeyi yaptılar. Bunun, 12 Eylül darbesinin hazırlık aşaması olduğu, özellikle 1978'den itibaren yoğunlaştırılarak 1979'da bazı provalara girildiği bilinmektedir. Ve darbe yapıldığında böylece zaten sivil

burjuva muhalefet ve burjuva sivil iktidar cepheleri önemli oranda tükenmiş durumdaydı. Sol muhalefet de, yediği darbeler sonucunda ve özellikle çok çeşitli faşist terör ve provokasyon ortamında kendini yenileyemez hale gelmişti. Bu durumda, darbenin ertesinde bütün bunların hepsi hemen teslim oldular. Burjuva sivil iktidar ve muhalefet buna ne ses çıkarabildi, ne de teslim olmaktan başka bir yol denedi. Çeşitli sol gruplar ise, daha kollarını bile kaldırmadan, kendilerini savunma durumuna bile geçirmeden ezildiklerini, teslim alındıklarını kabul ettiler.

Faşist generaller, bu koşullarda iktidara bütünüyle el koydukların da 60 yıllık cumhuriyetin gelmiş bulunduğu noktayı, yaşanan kargaşanın nasıl büyük tehlikelere götürebileceğini çok iyi biliyorlardı. Yine bunun, kendileri açısından bir son şans olduğunun —ki, kendileri bunu sık sık tekrarlıyordu— ve bu şansın çok iyi değerlendirilmesi gerektiğinin farkındaydılar. Ufukta beliren tehlikeleri alabildiğine abartarak, baştan beri aldıkları burjuvazinin desteğini daha çok arttırmak ve kitlelerin desteğini de buna katabilmek için politikalarını sürekli bir biçimde ve yoğun bir propagandayla tekrarlayıp durdular. Burjuva şovenizminin kitleler üzerindeki etkisi ile sol muhalefetin yaygın hataları da buna epeyce fırsat ve olanak sağladı. Bütün bunları kullanarak rejim başından itibaren kendini sağlama aldığını hissediyor ve rahatlıkla götürebileceğini sanıyordu. Fakat şu açık ki, 12 Eylül darbesi, muhalefeti ve sivil yönetimi dağıtıyor, ama ne güçlü bir devrimci muhalefet, ne de burjuva sivil yönetim bulunmadığı için, bu, ağır ezme biçiminde olmuyordu. Sol adına hareket eden güçler, yarı teslim olma, yarı izine çıkma, kendini müstafi addetme gibi bir durumu yaşıyordu. Herkes biraz da “generaller ne kadar götürecekt” dercesine bir “bekle-gör” politikası içine giriyordu. Kısaca 12 Eylül rejimi sanki sınıflar mücadelesinde bir ertelenme olmuş, bir devre arası yapılmış gibi bir ortamda kendini buldu. Generaller, bunun verdiği rahatlıkla birkaç yılı iyi göturdüler, programlarını hayata geçirmeyi Bülent Ulusu hükümetiyle deneyerek belli bir mesafe daha aldılar. Eğer Partimizin devrimci çıkışı gerçekleşmemiş olsaydı, bunlar programlarını 1983’ten itibaren de çok daha rahatlıkla ve ikibin yılına doğru ciddi bir krizle karşılaşmadan yürütebilirlerdi. Bu

nedenle, özellikle 1983'ten itibaren farkına vardıkları gibi, Partimizin yeni çıkışının rejimi gittikçe tehdit etmeye başladığı, bu konuda rejimin bir tedirginlik, endişe, nasıl hareket edeceğine dair bir arayış içine girdiği görülmektedir. Zaten daha sonra açıklanan çeşitli belgelerin de gösterdiği gibi, 12 Eylül kararlaştırılırken de Kürdistan'da Partimiz önderliğinde gelişen ulusal uyanıştan duyulan korku en belirgin rolü oynamıştı. Bu nedenle 12 Eylül rejiminin görevlerini tam başarması için Partimizden gelen tehlikeleri mutlaka ve kendi değişleriyle "kökünü kurutuncaya kadar" bastırması gerekiyordu.

Her ne kadar 12 Eylül rejimi Türkiye'deki direniş odaklarını bastırıysa da, —ki, bizim için pek geçerli değildi— rejimi özellikle yurtdışı faaliyetleri tedirgin ediyordu. Ama bu tedirginlik 1983'e kadar öyle ciddi boyutlarda değildi. Çünkü, kısmen ülkede olursa da, ülkeye güçlü bir yönelimimiz henüz başarılmamıştı ve yaprak kıpırtacak durumda olup olmadığımız hala belirsizdi. Dolayısıyla rejim ciddi bir durum değerlendirmesi yapmıyordu. O dönemde gerçekten Partimizin de henüz çıkış yapacak bir durumu yoktu. 1982'de daha yeni bir karar durumu ve belli hazırlıkları vardı. Bu hazırlıklarımızın ülkeye aktarılıp aktarılamayacağı, bunun ne kadar başarılıacağı belli değildi. 1983'te biraz güç ülkeye aktarılmış ve bazı hazırlıklar yapılmıştı, ama henüz ciddi bir eylem koyabilme durumumuz bile yoktu. Dolayısıyla bu koşullarda 6 Kasım 1983 seçimine gidildiğinde, sivil Özal kliğine doğru, endişeli de olsa yumuşak bir inişin yapılması, askeri kliğin sivil bir maske ile kendisini biraz maskeleyerek Avrupa'dan puan toplamaya çalışması ve radikal bir burjuva muhalefetin gelişinin önlenmesi anlaşılırdır. 1983 seçimleri, gerçekten de, bu tip darbelerde görüldüğü gibi, belli bir planlama sonucunda geliştirilen yeni anayasa, partiler, seçim yasaları ardından askeri kliğin emirleri doğrultusunda çalışan sivil teknokrat-bürokrat bir ekibin işbaşına getirilmesi ve böylelikle rejimin kendini rahatlatması amacını taşıyordu. Tabii diğer bir neden de bastırma döneminin geride bırakılmış olmasıydı. İlk üç yılda gerçekleştirilen bastırma, ezme, işkence, tutuklama ardından rejimin kendi ekonomisini ve siyasal yapısını kurumlaştırmasına sıra gelmişti. 1983'ten itibaren girilen bu dö-

nemde askeri klik tarafından özellikle MDP desteklenmek istendi. Ama, bilindiği gibi, tekelci kesimler, özellikle ABD ve İngiliz emperyalizminin muhafazakar rejimleri kendi modellerini ANAP'ın şahsında geliştirdiler. Böylece denedikleri bu siyasal kurumlaşmayı oluşturdıkları partili, parlamentolu sistemi, rejimin istikrar bulması olarak ilan ettiler.

İşte bizim de faaliyetlerimizi biraz yoğunlaştırdığımız tarihi bir evre olan bu evrede, faşizmin tam zaferine olanak vermemek, onda güçlü bir gedik açmak ve bu gedikten de önderliğimiz altında ulusal kurtuluş hareketini ve ardında anti-faşist direniş hareketini geliştirmek için gerek siyasal değerlendirmelerimizde ve gerekse pratik yürüyüşümüzde elden gelen her şey yapıldı. 1984'ün ortalarına doğru bilinen silahlı atılım dönemine girmeden önce biz sabırsızlığımızı çok açıkça belirttik. Gerçekten de dönem, her şeye yön vermenin belirleneceği çok kritik bir tarihi dönemdi; halk açısından güçlü bir gelişim ortaya çıkarılabileceği gibi, her şey kaybedilebilirdi de. Biz, o zaman pratik faaliyeti yürütmekte olan güçlere yönelttiğimiz eleştiride bunu açıkça ortaya koyduk. "Siz tarihle oynuyorsunuz, 12 Eylül faşist rejimi en kritik bir dönemden geçerken büyük bir sabır ve çabayla hazırladığımız olanakları geriye çekiyorsunuz, hareketi sağa çekerek ve bir keşif hareketi olmaktan öteye vardırmayarak, niyetiniz ne olursa olsun 12 Eylül programının başarıya ulaşmasının bir etkeni durumuna geliyor-sunuz" dedik. Olayların gelişimi bu belirlemelerimizi açıkça doğruladı. Ama önemli hazırlıklara ve donanımına sahipken, rejim sivilleşmeye yönelir yönelmez ona güçlü darbeler vurarak bu yönelimleri boşa çıkarabilecekken, İran-Irak savaşının sonuçlarından Kürdistan'da daha yoğun yararlanabilecekken, taktikle oynama dediğimiz o bilinen durumlar nedeniyle silahlı propaganda evresi iyi yönetilemedi ve bu durum atılımımızın hem geç, hem de zayıf başlamasına yol açtı. Ancak böyle olmakla birlikte yine de atılımımızın, rejimin kendisini çok rahatça sürdürmesi önünde büyük bir engel olduğu ve onun duvarlarında önemli gedikler açtığı açıktır. Bu atılım, Türk burjuvazisinin iflas eden 60 yıllık siyasetçiliğinin sağıyla, soluyla ve generaller eliyle yeniden ikinci cumhuriyet biçiminde diriltilmeye çalışıldığı, karşı-devrimci uygulamalarla

baskı, zulüm ve imhanın geliştirilip kurumlaşmaya doğru götürüldüğü bir aşamada, bütün bunlara karşı duran ve Kürdistan tarihinin en önemli bir çıkışı olan, çok çeşitli engellemelere rağmen başlanan son derece önemli, hayati derecede vazgeçilmez tarihsel bir öneme sahip ulusal kurtuluş adımidir.

Tarihsel bir benzetme daha yaparsak, nasıl ki cumhuriyet kurulduğunda 1925 isyanı bu kuruluşu önemli oranda sarsmış ve daha sonraki yıllarda devam eden bu sarsıntı sonucu, cumhuriyetin faşist niteliği daha da açığa çıkarak kemalist devlet bir faşist diktatörlük biçiminde şekillenmiş ise, aynı biçimde 1970-80 döneminde mücadelemizin gelişmesiyle de benzer bir durum yaşandı. O dönemde komünizm adına yola çıkan TKP önderliğinin durumu neydi? Daha ilk adımı atmadan hemen Kemalizme bel bağlamış ve sonuçta da hemen boğulmuştu. Açık ki, M. Kemal imzalı ve "gelin sizinle anlaşıalım" yazılı bir mektuba komünist önderlik inanır ve hiçbir tedbir almadan Anadolu'ya geçerse, başına gelecek felaketi de baştan kabul etmiş demektir. Bilindiği gibi, kemalistler bir-iki yıl içinde kalıntıları da tasfiye ettiler. Daha 1920'lerde Koçgiri'de ezilen Kürt hareketi, egemen sınıfın çıkarlarını kemalist önderlik ile bütünleşmede görmesi sonucu fazla bir gelişme gösteremedi. O halde 1925'lerde olan nedir? Tasfiye edilmiş bir solla gerici önderliğin elinde olan bu ayaklanmaların, cumhuriyetin yeni kurulduğu ve kendini sağlamlaştırdığı bir dönemde patlak vermelerinden ötürü başarıya ulaşamayıp ezilmesidir.

Bu sonuçlar temelinde kemalist rejim daha da gericileşerek, faşist karakterini daha da netleştirerek günümüze kadar devam ettirir. Kemalist rejim, bir yandan burjuva partililiği denen sistemi geliştirirken, diğer yandan kapitalizm geliştikçe burjuvazinin siyasi alternatifi ortaya çıkar. Kemalist diktatörlük giderek ayrılmaya uğrar, bir tarafta CHP, diğer tarafta DP denen çok partili bir sisteme gidilir. Bu, daha önceki Terakki Perver ve Serbest Fırka biçimindeki ayrışmanın devamı olarak gelişir. Bunlar, 1960'lardan itibaren daha da genişleyerek, AP ve CHP'nin sağa ve sola açılımıyla MHP'li, MSP'li, TİP'li bir gelişmeye uğrarlar. Bu, sınıf mücadelesinin daha da gelişimi anlamına geliyor ve bilindiği gibi 1980'lere kadar

cumhuriyet, birinci dönemini olumsuz bir biçimde sona erdiriyor. Sağıyla ve soluyla bütün sivil siyasetler tükenişe giderken, tıpkı 1920'lerde olduğu gibi, tekrar ordu K. Evren'in değişimiyle ikinci bir kurtuluş hareketine, cumhuriyeti ikinci bir kurtarma hareketine girişiyor. Nasıl ki ordu 1920'lerde cumhuriyeti kuruyorsa, şimdi bunlar da çürüyen cumhuriyeti yeniden kurmaya ve kurtarmaya çalışıyorlar. Peki bu cumhuriyeti, Misak-ı Milli'yi kimden kurtarıyorlar? Açık ki dış düşmandan değil. Ortada ne Ermeni sorunu, ne Rumlar, ne de açık bir işgal var. Demek ki, bu kurtarma hareketi, ulusal kurtuluşçu gelişimimizden ve sınıfsal uyanıştan kurtarma hareketidir. İkinci cumhuriyetin kurtarılarak kurulmasında temel etken ulusal kurtuluş mücadelemizdir. O halde bizim 1984 silahlı atılımımızın rolü şu oluyor: İkinci cumhuriyet karşı güçlü bir direniş. İşte günümüz seçimleri ve rejimin günümüzdeki biçimlenişi bu direniş tarafından koşullandırılıyor. Direnişimize karşı özel savaşın geliştirilmesine hizmet eden bu seçimler ve seçimlerle birlikte ortaya çıkan sonuçlar, rejimin baştan beri oluşumunu ve taşıdığı özellikleri çok daha netleştirerek gösteriyor.

Partimiz bu direniş daha kollektif, daha geniş bir anti-faşist birlik çerçevesinde yürütmek istedi. FKBDC'nin programının ve taktiklerinin oluşumunda çok çaba harcamasına rağmen, tasfiyeciler bu konumlarından ötürü gereken karşılığı veremediler. Bu koşullarda Partimiz tüm gücünü Ulusal Kurtuluş Cephesini geliştirmeye verdi, bu Cephenin gereken temel adımlarını atmaya ve geliştirmeye çalıştı. Yaşanan gelişmeler açıkça gösteriyor ki, bu doğrultuda kendi rolünü küçümsenmeyecek bir düzeyde oynadı, bugün, faşist rejimi büyük bir çıkmaz içine sokan devrimci gelişmelerin tek yaratıcısı oldu.

Şimdi, burada ikinci cumhuriyet derken tabii birincisiyle karıştırmamak, aralarındaki farkı çok iyi görmek gerekir. Birincisinde burjuvazi henüz gelişen bir güçtür, tarih sahnesinde iktidara hakim olmayı ilk defa deniyor, yeni bir çıkış var. M. Kemal gibi karizmatik ve despotik bir öndere sahiptir ve dünya dengesinde çok uygun bir durum vardır. Yeni doğan SSCB'nin desteğine sahiptir, emperyalist kamp çatlamış; zayıf düşen İngiliz, Fransız ve Alman devletlerinin dıştan müdahale gücü azalmıştır. İçte ise, ömrünü tüketen

padişah kovulmuş, Ermeni ve Rum burjuvazisinin mallarına el koyan feodal-kompradorlar iktidara ortak olmuşlar, tüm bürokratlar ve paşalar iktidarın içinde yer almışlardır. Tüm bunlar gösteriyor ki, burjuvazinin gelişimi açısından son derece uygun koşullar mevcuttur. Dolayısıyla bu yıllarda cumhuriyet güçlüdür ve gelişmektedir. Ama 1980'lere gelindiğinde yine koşullar aynı mıdır? İkinci cumhuriyetin şekillendiği koşullar böyle midir? Tam tersine, mevcut koşulların tersine döndüğü çok açıktır. 1980'lerde yaşanan muazzam bir sınıf kargaşası, ekonomik çöküntü, dış politikada istikrarsızlıktır. Kısaca Düyun-u Umumi'ye benzer bir durumdur. Ekonomi durmuş, grevler yoğunluk kazanmış, bütçe 70 sente muhtaç duruma gelmiştir. Kapitalizm doğuş ve gelişme evresinde değil, çöküş ve çürüme dönemini yaşamaktadır. Burjuvazi gençlik döneminde değil, ihtiyarlaşma safhasındadır. Her ne kadar yeni paşalar ve ANAP'ın yeni bürokrat ve teknokratları genç ve dinamik gösterilmeye çalışılıyorsa da, aslında bunların nasıl kartlaşmış ihtiyarlar oldukları çok açıktır. İşte ikinci cumhuriyet böylesi hastalıklı ve istikrarsızlık içinde bulunan bir kapitalizm temelinde ortaya çıkmaktadır. Ve üstyapıyı oluşturan siyasi, kültürel vb. kurumlar da bu temele göre şekillenmektedir. Dolayısıyla günümüzdeki ikinci cumhuriyetin durumu 1920'lerdekinden çok farklıdır.

Aynı şekilde günümüz, Kürdistan ulusal direniş hareketi de 1925'lerdeki ayaklanmalardan çok farklıdır. Bir defa, günümüz direnişi, rejimin karakterini baştan beri doğru tarif ve tespit etmiştir. Baştan beri sıkı bir hazırlık ve direnişçi bir tutum içinde bulunmaktadır. Zindanlardaki, dağlardaki ve yurtdışındaki direnişlerin durumu böyledir. Yine özellikle günümüz direniş hareketinin sınıf temeli yenidir; geçmiş direnişler aşiretçi-feodal-dinci ideolojiyi esas almışken, biz en devrimci ideoloji olan Marksizm-Leninizmi esas almışız ve emekçi sınıfların talepleriyle yola çıkmışız. Yine örgütlenme anlayışımız çok sağlamdır, taktiklerimiz halk savaşı taktikleridir. Açık ki bütün bunlar eskiyle kıyaslanmayacak yeniliklerdir ve güçlü bir direnişin öğeleri olmaktadır. Bu farklılıklar gösteriyor ki, günümüz direnişi genç, yeni, gelişmeye açık, geleceğe yönelik olarak başarı şansı çok yüksek olan bir harekettir.

Buna karşılık, faşist-sömürgeci rejim ise, başlangıçta çok kaba, güçlü gibi gözükken, ama ihtiyar, geleceği olmayan bir konumu yaşayan durumdadır. Günümüz değerlendirildiğinde çok açık görülecektir ki, gerçekten de rejim geleceğe ilişkin tüm umutlarını kaybetmiştir. Gelecekteki planlamaya hizmet edecek tüm olanaklarını günümüzde harcamaktadır. Tarihi böyle kullanmakta, cumhuriyetin birikimlerini güncel politika yürütmek için harcamaya çalışmaktadır. Toplumun bütün geleceğiyle oynayarak bugünü kurtarmak istemekte, büyük dış borçlar alarak gelecek nesli ağır bir borç içine sokmaktadır. Toplumu çözdürmekte, ulusal şovenizmi ve dini en gerici bir tarzda kullanmaktadır. Tarih-ten ve gelecekten, olumsuz yönden ne kadar yararlanmak mümkünse rejim öyle yapmak istemektedir. Peki tüm bunları kime karşı, Kürdistan ulusal direnişine ve sınıfsal mücadeleye karşı kullanıyor. Bütün bu taktiklere bizim mücadelemizin genelleşmemesi, bir halk savaşına doğru açılmaması için başvuruyor.

Yazdıklarımızı özetlersek, rejimin ihtiyar, çürüyen ve geleceği olmayan konumuna karşılık, biz, son derece yeni, genç gelişmeye aday ve geleceği olan, ama bundan ötürü de taktikte henüz kırıkdak durumunda bulunan, henüz sağlam bir kemikleşmeyi, yapı-sallaşmayı yaşamamış, kendini hayallerden tam kurtaramamış, halk savaşının katı gerçeklerine henüz tam ulaşamamış, bunu ancak düşünce ve planlama düzeyinde geliştirmeye ve bazı pratik denemelerle kendini güçlendirmeye çalışan önemli yanılgılarla ve biraz ağır-aksak yürüyen bir savaşımı, halk savaşımızın özellikleri böyle olan bir aşamasını yaşıyoruz. İşte buna bir de 1984'ten itibaren sağ, yani silahlı direnişe ve ulusal direnişe inançsız çeşitli öğelerin varlığı ve bunların küçümsenmeyecek engellemeleri eklenirse, bütün bunlara rağmen bu atılımın gerçekleşmiş olması önemlidir. Sadece 15 Ağustos da değil, bundan önceki zindan direnişleri, yurtdışı atılımı, Parti ilanı ve metropolden hareketi ülkeye taşıma atılımı da benzer koşullarda gerçekleşmiştir ve hareketimize damgasını vuran büyük atılım dönemleridir. Bunlar içinde 15 Ağustos'un ayırdedici özelliği nedir? 12 Eylül faşist darbesine karşı bir ilan hareketi olmasıdır. Parti ilanımız, Ecevit'in sözde sosyal-demokrat iktidarına karşı bir ilan hareketiydi ve onu

çökertti. 1979-80'de yaygınlık kazanan direniş eylemlerimiz Demir-el ve işbirlikçilerine yönelikti ve onu da çökertti. 15 Ağustos Atılımımız ise Evren-Özal faşist rejimine karşı yeni bir ilan hareketti ve bugün onu son derece zorlayan bir konuma ulaştırmıştır.

Demek ki, 2. cumhuriyetin bilinen kuruluşuna karşılık, bizim de bilinen sınıf temelimizin, ulusal direniş ve geliştirdiğimiz halk savaşının ana özellikleri ve kısa geçmişi böyle değerlendirilebilir. Günümüzdeki duruma bakılırsa aslında gelişmeler biraz daha net görülebilir. Gerek bizim cephemizde, gerekse düşman cephesinde 1983-84'lerde henüz kestirilemeyen birçok husus bugün netlik kazanıyor. Her ne kadar Evren-Özal kliği 1983'te birbirini istememe biçiminde belli bir hava yarattıysa da, hemen şunu belirtelim ki, 12 Eylül faşist-askeri diktatörlüğünün en akıllı uygulayıcısı Özal'lı ANAP çetesidir. ANAP, gerçekten de rejimine en uşakça hizmet eden, faşizmi MHP'den daha iyi örgütleyen bir topluluktur. 12 Eylül faşist cuntası ve generaller güruhuna dayanılarak sınıf mücadelesi, grevler, ücret artışları durdurulmuş, kitleler hiçbir hak-hukuk arayamaz bir konuma itilerek muazzam bir sermaye birikimi yaratılmıştır. Bu süreçte tekelleşme, holdingcilik son derece gelişmiştir. Bunlar ticaret ve ithalata bütünüyle hakim olmuştur. Bu durum Anadolu burjuvazisini bu işle uğraşan kesimini iflasa götürüyor. Zaten orta ve emekçi kesimler sürekli daha da kötü duruma itiliyor. Yeni yeni ortaya çıkan tekelleşen çevrelerin temsilcileri ihtiyar ve çürümüş kesimde yaşanan bunalım içerisinde kapitalistleşerek ANAP'ta yoğunlaşırken, generallerin güdümünde büyüyen silahlı kuvvetlerin vakıfları, tonları geliyor ve bunların hepsinin içiçeliği sonucu bütün sermayeyi ele geçiriyor. Sermayeyi yoğun bir biçimde hakimiyetleri altına alan bu kesimler, özellikle IMF, Dünya Bankası gibi uluslararası kredi kuruluşlarından sürekli borç alarak böylece Türkiye'nin bütün geleceğini satıyorlar. Bugün 36 milyara ulaşan borç yüküyle dünyada 8. sırada yer alan Türkiye, ülke içinde de 10 trilyonu aşkın bir borçlanma altına girmiştir. Yıllardan beri toplumun geleceğinin alabildiğine karartılması ve ipotek altına alınması olduğu açıktır. Bunları niçin ve nasıl kullandıkları yaşanan uygulamalarla bugün çok daha açık görülüyor. Ulufe dağıtıyorlar, halkın maaş ve ücretleriyle ve rejime yüzdeyüz evet

dedirtmek amacıyla kullanıyorlar. Toplumdan çalınan, toplumun geleceğiyle oynayarak elde edilen bu parayı, kitleleri ANAP'a evet dedirtme temelinde yeni ilçeler, köyler inşa etmede, yani insanları satın almada kullanıyorlar. Toplumu "yaşamak istiyorsanız bizim varlığımızı başınızdan eksik etmeyeceksiniz" dercesine bir duruma getirerek bilinen yöntemlerini tesis ediyorlar.

Çok iyi anlaşılıyor ki, tüm bunlar, gerçekten de günü kurtarmak için, özellikle de içte sınıf mücadelesini ve daha çok da bizim direnişimizi kesmek için günlük olarak geliştirilen uygulamalardır. Son özel valilik ve özel kolordu sistemi, bu genel politikanın Kürdistan'a özgü önemli bir parçasıdır. Rejimin günlük işleyen bugünkü mekanizması aslında güncel bir olaydır, bunun ne tarihi geçmiş, ne de geleceği vardır. Fakat güncel olarak çok iyi kurulmuş bir mekanizmadır. Bu, ordunun ve aynı zamanda emperyalizmin yeni bir türetmesidir. Toplum tam bir cendere içine sokularak, ne burjuva anlamda bir muhalefetin, ne de halk muhalefeti anlamında bir gelişmenin olmaması için her türlü tedbir alınmıştır. İşte böyle bir yapı içinde Demireller ve Ecevitler nefes alamaz duruma getirilerek tekrar ortaya salındılar. Referandum bunu açıkça gösterdi. Yine halka, "eğer bir şey istiyorsanız, maaş-ücret, istikrar, her şey ANAP'ta vardır, o nedenle ANAP'tan başka alternatif yoktur" denilmekte ve halk da buna "evet" der hale getirilmektedir. Açık ki bunu yapan ağır ordu baskısı, denetimi ve yaratılan ajanlaşmadır. Bu durum cezaevlerine kadar yansıtılmıştır ve tümüyle toplumu teslim ve satın almaya yönelik bir politika uygulanmaktadır.

Evet, Evren-Özal rejimi, kitleleri burjuvaziye bağlamak için tarihi, dini, toplumsal yapının özelliklerini yoğun olarak kullanmakta ve böylece kendi alternatifsizliğini göstermeye çalışmaktadır. Bugün Ecevit, Demirel olayında görüldüğü gibi, burjuva muhalefeti çok kötü ekibin şefleri olarak ortaya sürmektedir. Onları ne tamamen bastırarak "kahraman" durumuna getirmek istemekte, ne de alternatif olabilecek şansı vermektedir. Birer figüran olarak piyasaya sürüp peşlerine de biraz şakçakçı takarak "işte bakın, yasaklar kalktı, demokrasi gelişti" demektedir. Bilindiği gibi, bu, özellikle Avrupa Topluluğu'na girmek için bir puan toplama, içerde rejimden hoşnutsuz olan çevreleri bunların kuyru-

ğuna takarak rejimi palazlandırma ve böylece gelişebilecek radikal bir muhalefeti baştan engelleme çabası olmaktadır. Referandumun ortaya çıkardığı gerçek budur. Burada kitlelerin çıkarları için bir seçeneğin yokluğu açıktır. Kitleler de bunu doğrularcasına “yarı oy sana, yarı oy onlara” dediler. Bu seçenek halk seçeneği değildir, Evren-Özal kliğinin bu oyunu planlayıp figüranlarına oynatmış olduğu bugün çok daha açıktır. Dolayısıyla halk ne kaybeden ne de kazandır. Görünüşte kazanan bu burjuva klikler oldu, ama esasta kaybetme karşısında bu sözde kazanma hiçbirine mutluluk getirmedi. Evren-Özal kliğinin bu marifetiyle aslında rejim kendini biraz daha meşrulaştırmaya çalıştı. Fakat görüldüğü gibi sonuçlar umulan gibi olmamıştır, rejimin tecriti daha da gelişmiştir. Kitleler gerek büyük oranda oy kullanmayarak ve gerekse objektif olarak muhalefet anlamına gelen yüzde elliden fazla Evren-Özal kliğine karşı oy kullanarak —ki, bu anayasa oylamasına göre çok ileri ve yüksek bir orandır— bunu göstermiştir.

Referandumun ortaya çıkardığı bu gerçekler 29 Kasım seçimleriyle daha çok açığa çıkmış ve doğrulanmıştır. Şimdi, 29 Kasım seçimlerinde kim kazanmıştır? Ortada seçim kazanacak bir oy oranına ulaşmış kimse yoktur; ne eskileri ve ne de Evren-Özal kliği böyle bir sonuca ulaşabilmiştir. Halk, verdiği oylarla bile bunların hiçbirinden umut beklemediğini ve rejime muhalefetini çok açık göstermiştir. Ama çeşitli zor yöntemleriyle ve yasal oyunlarla, oyların ancak üçte birini alan Özal ve ANAP sözde güçlü iktidar yapılmıştır. Peki bunun gücü nerededir? Çok açık ki ordudadır. Bu seçim adeta 12 Eylül darbesi ile 6 Kasım '83 seçiminin bir benzeri olmuştur. Rejimin “sivilleşmeye, demokratikleşmeye geçiyorum” yalanı işte böyle açığa çıkmıştır.

Seçimler Evren-Özal kliğinin ne denli tecrit olduğunu gösterdiği gibi, diğerlerinin de istenmediğini çok açık ortaya koymuştur. Açık ki işler umut edildiği gibi sonuçlanmamıştır, daha büyük bir iktidar gücüne sahip olacağını umut eden Özal, gerçekte çok daha zayıf bir konuma düşmüştür ya da gerçek olan bu durumu şimdi açıkça görmüştür. Bu durum faşist rejim için son derece ciddi bir istikrarsızlık ve siyasal bir kriz durumudur. Bu durumuyla Özal, belki 2-3 yıl daha götürebilecek, ama uzun süre bunu devam ettire-

meyecektir. Hemen şunu belirtelim ki, bu rejim kendini aslında kesin olarak 1988'e göre ayarlamıştır. Bu, çok önemlidir. Bu, Özal'ın değil, rejimin kendisinin ve bunun sahibi olan ordunun ayarlamasıdır. Özal'ın bunu kendine göre düzenleme çabaları istediği gibi yürümekte ve klikler arası çelişkileri daha da geliştirmektedir. Seçimlerde gördüğü tükenişini hazmedemeyen Ecevit bile, kendini ordunun düzenlemesine göre ayarlamaya çalışmaktadır. Evren'in başkanlık süresi de 1989'da bitmektedir. Bütün bunlar ne anlama gelir? Bunlar şu anlama gelir ki, '88 yılı gerçek devir-teslim durumunu yaratacaktır. Demirellerin, Ecevitlerin beklentisi de buydu, bu nedenle seçimleri 1988'de yapmak istediler ama başarılı olamadılar. Yani 12 Eylül faşist rejiminin programına göre bastırma, kurumlaştırma 1988'e kadar tamamlanacaktı. Ondan sonra yönetim, yıpranmamış, biraz dinlenmiş, 12 Eylül'den ders çıkarmış sosyal-demokrat veya liberal DYP görünümüne bir ekiple yürütülecekti. Klikler arasındaki muhalefetin özü de buydu. Ama şimdi Evren-Özal kliği iktidarı bırakmaya pek yanaşmamaktadır. Bunun çok önemli nedenleri vardır ve işte burada Kürdistan ulusal direnişinin büyük önemi ortaya çıkmaktadır. Eğer direnişimiz 1980'lerde boğulsaydı, daha sonra gelişmeseydi ve sonraki süreçte de bu böyle olsaydı, o zaman burjuvazi programına uygun olarak Demirel'i ya da sosyal-demokrat bir seçeneği denemeye girişebilirdi. Ancak kesintisiz gelişen direnişimiz bütün bunları boşa çıkararak rejimi ciddi bir çıkmaz içine soktu.

Şimdi bu durumu biraz daha yakından görmek gerekiyor. Generaller çetesi, 1980'de iktidara el koyduklarında bunlarda ne M. Kemal'in, ne de 27 Mayısçıların hırsı ve dinamizmi vardı. Çünkü özelliklerini daha önce belirttiğimiz bir ortama müdahale etmek durumundaydılar. Çöküş sürecine girmiş ve kendi olanaklarıyla kendini yenileme gücünü tüketmiş olan bir kapitalizmin yeniden bir kuruluşu yapılacaktı. Açık ki bunda fazla bir umut yoktu. Demirel ve Ecevit'i iktidardan düşürdüler, ama buna "düşürmek" demek de mümkün değildi. Çünkü her iki taraf da bitkindi, iktidarı almada alabildiğine isteksizdi. Savaşa yorgun girmişlerdi, adeta onları zoraki bir savaş ortamına itmişiz. Bu zoraki savaş ortamında tekелci burjuvazi öfkeli, "bunlara önceden iyi vurmalyıdık" diyor

ve yumruğu en sert biçimde saldırıyor. Ama karşısında kimse yok, rakip olacak sol çoktan minderin dışına çıkmış bulunuyor, sadece ortada gölgesi duruyor. Asker bütün heybetiyle ortaya çıkmış, sivil yönetime vuracak ama o da çoktan teslim olmuş; Demirel şapkasını alıp kaçıyor, minderde durmak istemiyordu ki yumruk değsin. Dolayısıyla onlar da isteksizdir. Yine onlar çok iyi görüyorlar ki, generaller bir defa geldiler mi dururlar, fakat üretecekleri politika toplumun ağır sorunlarını çözme yeteneğinde değildir. Asker ancak zorla yıkar, dağıtır, el koyar, ama yeniden inşa ve kalkınma hareketini yapamaz; tersine, bunun önünde bir engeldir. Bu ortamda hareketimizin yarattığı büyük tehlikeyi mesele yaparak ortaya çıkan ordu, güya ortalığı temizleyecek, bu arada bize de öldürücü darbe vurarak cumhuriyeti kurtaracaktı. İşte ortamın isteklerine göre gelişmemesinin anlamı budur. Şimdi benzer bir durum sekiz yıl sonra tekrar oluştu. Zaten bu sekiz yıl boyunca olan bütün hal ve hareketlerine bakıldığında açıkça görülüyor ki, ne burjuva muhalefet öyle anlı-şanlı bir muhalefet yaptığına inanıyor, ne de Evren-Özal toplumun büyük kurtarıcıları olarak meydana çıkıyor. **İsteksizdirler.** Adeta oyuna gelmiş olmanın verdiği hayal kırıklığını, kızgınlığı ve öfkeyi yaşıyorlar. "Bizim gibi devlere bu duruma düşmek yakışmaz" dercesine bunu yaşıyorlar.

1983'te sahte bir devir-teslim yapılmıştı, sözde askerler çekildi siviller geldi. Çok sahte, yani uşakların elbise değiştirmesine ben zeyen bir değişiklikti bu. Şimdi güya biraz daha gelişim göstererek siviller daha ağırlıklı gelmiş oluyorlar ve sivil toplum, demokrasi kuruluyor. Bazıları kendilerini buna pek kaptırıyorlar, ama bunun bazı "sol" çevrelerin de göstermek istedikleri gibi olmadığı görülüyor. Referandum ve seçim sonuçları 1988'de durumun pek de böyle gelişmeyeceğini göstermiş oluyor. Hızlı bir çekilişten yana olmayan Evren-Özal'a tekelci burjuvazi ve emperyalizm tarafından bir süre daha onay verilmiş bulunuyor. Bu durum, "sekiz yıl bile çok fazla, biz 1983'e kadar kalırsınız, ondan sonrasını tekrar bize bırakırsınız dedik" iddiasında olan Demirel'i daha çok öfkeliyor. Seçimden aldığı sonuçlar nedeniyle adeta topluma küsen Ecevit'in yeniden orduya sığınmaya çalıştığı gözleniyor. İşte seçimlerin ortaya çıkardığı sonuçlar böyledir. Sözde bir parla-

mento olmuş, çok sayıda parti parlamento dışı bırakılarak parlamentodaki parti sayısı üçe indirilmiştir, ama görülen odur ki bu parlamento cumhuriyet tarihinin en kukla ve en tehlikeli parlamentolarından biridir. Seçimlerin ortaya çıkardığı sonuçlar istikrar getirmek bir yana, en büyük istikrarsızlığın tırmandırılması olmuştur. Burjuvazinin has sözcüleri bile seçim günü yazdıkları "istikrar" sözcüğünü ikinci gün değiştirerek büyük bir istikrarsızlık ve kriz dönemine girildiğinin feryadını yükseltmeye başlamışlardır. Seçimlerin ve hemen ertesinde yağmur gibi yağan ağır zamların açıkça görülür hale getirdiği gerçek böyledir. Burjuva klikler arasında bir uzlaşma sağlanamamıştır. Demirel, çok açık olarak "kendi anayasalarını çiğniyorlar, toplum bu kadarını kaldıramaz" demektedir; 12 Eylül cuntasını kanun üstü konumda tutan anayasa maddesinin kaldırılmasını istemektedir. Artık son derece asalak ve vurguncu bir kesim oluşmuştur. Türkiye'yi ağır borç altına itmişlerdir. Toplumun tüm geleceğiyle oynamışlardır. Burjuva anlamda da olsa toplum bunu kaldıramaz. İşçi ve memur ücretleri yüzde altmış oranında düşürülmüştür. Köylülük çok güç koşulları yaşar bir durumdadır. YÖK, çok sayıda öğretim üyesini açığa almıştır. Bunlar, benzer birçok alanda topluma kaldıramayacağı kadar yük yüklemişlerdir.

Bütün bunlar göstermektedir ki, seçim sonrasında etkisini ağırlıkla hissettiren ve güncel bir olay haline gelen istikrarsızlık 1988'lerden itibaren daha da hızlanacaktır. Çünkü, burjuva kliklerin kendi aralarındaki anlaşma bozulmuştur. Özünde 1980'de zımni bir anlaşma vardı. Yani birisi iktidardan çekiliyor, diğeri de boyun eğiyordu. 1983'e kadar Demireller, Ecevitler adeta sessizce cuntayı onaylıyorlardı. Burjuva muhalefet, adeta yolu düzleyip anayasayı çıkarsınlar, devrimcileri işkenceden geçirsinler, ezsinler ve toplumu yeniden bize muhtaç duruma getirsinler bekleyişi içindeydi. Sonradan "generaller sizi yönetemiyor, onun için de bu kadar yoksulluk, cinayet, istikrarsızlık var, toplum bize muhtaçtır" demek için iki-üç yıl beklediler. 1977-78-79 yıllarında Demirel ve Ecevitler baştaydı, ama 1980-81-82'lerde ise bekliyorlardı. Adeta "bakın generaller yönetemez, bizden daha kötüdürler" demek için zımni bir anlaşmayla işleri idare ettiler. Daha sonra "işte bize parti-

leşme izni verdi" dediler ve kendi partilerini kurdular. Ama yine bu yıllarda da "gelecek seçime, partimizi inşa edinceye kadar Evren-Özal iktidarı sürdürsünler" dercesine bir tavır takındılar ve gerçekten de durum böyledi. Ama ne zamanki, ortaya referandum oyunu, ardından seçim yasasındaki oynamalar çıkınca, bunlar durumların hiç de bekledikleri gibi olmadığını, eğer yaşamak istiyorlarsa mutlaka mücadele etmeleri, anlaşmayı bozmaları ve rejimi sessiz-maskeli onaylamayı bırakarak ona karşı tavır almaları gerektiğini hissettiler. Bu durum, biraz referandumla ve biraz da seçimle kızıştı ve özellikle daha sonra gelişecektir. O zaman bizim bundan çıkarmamız gereken sonuç nedir? Gerek burjuvazi içindeki çatışma ile ve gerekse halk tarafından dayatmalarla rejimin bütünlüğü önemli oranda parçalanmıştır. Gerek anayasal, gerekse ekonomik, siyasal temellerde olsun istikrar bozulmuştur. Yani çok çeşitli kesimlerin kendi aralarındaki zımnî anlaşmalar sona erdirilmiştir. Bu gittikçe daha yoğun bir biçimde açığa çıkacak olan bir husustur. Her ne kadar Demirel ile Özal'ı barıştırmak istiyorlarsa da, yani Demirel'i cumhurbaşkanı, Özal'ı da başbakan yapma gibi bir yığın manevralar yapılıyorsa da, burjuvazinin iç istikrarı özünde istikrarsızlık olarak gelişecektir. Yine sosyal-demokratlar daha da radikalleşme gereğini duyacaklardır.

Ayrıca kitleler sekiz yıl gibi uzun bir süre muazzam bir oyuna getirildiler. Onlardan birçok fedakarlık istendi. Ama niçin? "İstikrar ve toplumun kurtuluşu" için! Kurtulanlar kimdir? Adeta yerin dibine sokulanlar kimdir? Bu, açığa çıkmıştır. Şimdi, işçi sınıfının, köylülerin, hatta orta sınıfın, memurların seslerine tanık olacağız. Her ne kadar rüşvetle bu sesler durduruluyorsa da, rüşvet bir sefer, iki sefer verilir, sürekli rüşvet olmaz. Şimdi toplum rüşvetlik olmaktan çıkıyor. Toplum içinden daha çok da işçi, köylü ve orta kesimler sürekli kanunlara dayalı hak isteyeceklerdir. Rejim bunları veremeyecek ve bu da doğal olarak kitleleri daha radikal bir muhalefet içine itecektir. Sosyal-demokratlar ile Demirel vb.'leri, kitleleri kendi rotalarına kanalize etmeye çalışacaklardır. Bunlar da çok daha önceden iyi teşhir oldukları için, bunu fazla başaramayacaklardır. Geriye ise çok doğal olarak halkın kendi öncülerine kavuşması temelinde bir muhalefetin gelişmesi kal-

maktadır.

İşte bütün bu belirtiler, Türkiye siyasal sahnesinde istikrarsızlığın '83 sonrasına göre çok daha hızlı bir biçimde gelişebileceğini ve burjuva muhalefetin yerine ciddi bir muhalefetin ortaya çıkabileceğini, askeri rejimin epey teşhir ve tecrit olacağını, özellikle Özal'ın güncel politikayı kurtarma adına yaptığı tüm uygulamaların ters tepeceğini göstermektedir. Dış ve iç borçların ödenmesi kendisini daha yoğunca dayatacak, özellikle de ağır masraflar militarizmin beslenmesini zorlaştıracak, bütün geri ödemeler istenecek ve başarılması zor olan bu görevler ortamında, imkansızlıklar talepleri daha da yoğunlaştıracaktır. Bunlar istikrarsızlığın ekonomik temelleridir. Belirttiğimiz gibi, burjuva partileri arasındaki anlaşmaları, genelde de askeri çevrelerle sivil çevrelerin araları daha çok bozulacaktır. Özal bile, bu konuda "ben generalleri bastırdım ve sivillerin denetimine soktum" diyerek övünüyor. Açık ki bu daha da kızışacaktır. Buna bir de son zamanlarda çeşitli sol gruplar çerçevesinde gelişmekte olan tepkiler eklenecektir. Tüm bunlar Türkiye'yi tekrar çalkantılı, istikrarı sürekli bozulan —zaten istikrar kurulamadı, görünüşte kuruldu ama özünde istikrarsızlığın bütün tohumları saçıldı— bir dönemin içine sokacaktır. İstikrarsızlık tohumları büyüyecek ve ürün verecektir, yani bu yıllar böylesine anlamı olan yıllar olacaktır. Biz, daha önceleri "olası gelişmedir ki, Evren-Özal rejimi gider, yerine Demirel veya sosyal-demokratlardan birisi gelebilir" belirlemesinde bulunmuştuk. Şimdi, bu böyle olmayacağına benziyor, acaba bu, tespitimizin yanlışlığını mı gösteriyor? Durum daha çok lehimize mi, aleyhimize mi gelişme gösteriyor? Hayır, bu ancak gelişen ve bastırılmayan mücadelemizin Evren-Özal kliğini ürküttüğünü gösteriyor. Onlar, "eğer iktidarı bırakırsak, Demireller iktidarı savunamaz" diyorlar, yani bizim atılımımız karşısında onların iktidarı savunamayacaklarını biliyorlar. Ve gerçekten de böyledir. Eğer iktidar bugün bunlara devredilemiyorsa, bunun nedeni çok açıktır. Evren, "sosyal-demokratların başa geçmesi halinde, PKK'nin sağlayacağı gelişme çok daha fazla olacaktır" demektedir. Ayrıca sürekli geri çekilen askeri sıkıyönetimin yerine, ne olacağı henüz belli olmayan özel kolordu ile durumu tam net olmayan genel valiliğin getirilmesi

öyle fazla ciddi önlemler değildirler. Bunlara bir de Demirel-Ecevit yönetimi de eklenirse, PKK bu ortamda atılımını güçlendirecektir.

Kürdistan'da özel savaş aygıtlarının durumu şimdi daha iyi anlaşılmaktadır. Acaba sıkıyönetim kaldırıldı mı, yoksa işe yaramaz duruma mı getirildi? Burjuva yazarları bile, "sıkıyönetimin on yıl sonunda kesin başarısızlığı" diye değerlendirmeler yaptılar. Gerçekten Türkiye Cumhuriyeti tarihindeki en uzun süreli sıkıyönetim, Kürdistan'da önemli bir fiyasko sonucu başarısızlığa uğradı. Yani, sıkıyönetim tarzındaki bir idare Türk burjuvazisi için artık bir kurtuluş yolu değildir ve ilk defa ordunun bir seçenek olmadığı ortaya çıkmaktadır. Burjuvazinin ve hatta toplumun tüm umudunu orduya bağlaması, onu sürekli kafalara hakim kılması, "ordu ezel-den ebediyete kadar her şeyi kurtarır" felsefesi artık yıkılmıştır. Sıkıyönetimin başarısızlığı tarihi bir gelişmenin ve bir gerçeğin —ki halklar açısından büyük bir önemi vardır— ifadesi olarak, ordu seçeneğinin, özellikle sıkıştıklarında sık sık sarıldıkları ordu yönetiminin artık kurtarıcı olmadığını bunlara göstermiştir. Bunlar daha şimdiden başka seçenekler araştırarak, sıkıyönetim ve ordu olmadan da toplumu nasıl idare edeceklerini düşünüyorlar. Demokratik yöntemle idare etmek mümkün mü, değil mi? Eğer Türkiye yoğun bir biçimde bu tartışmanın içine girmiş ise, bunda sıkıyönetimin mücadelemiz karşısında tam başarıya ulaşamayışının yeri belirleyicidir. Aynı biçimde, sıkıyönetimin kaldırılması cumhuriyetin kuruluşundan, hatta daha öncelerinden beri tüm ordu patentli yönetimlerin sonu demektir. Artık bu araçla her türlü başarının temellerinin atılamayacağını anlaşılmaması demektir.

Türkiye genelinde olduğu gibi Kürdistan'da da sıkıyönetimin fazla anlam ifade etmeyeceği ortaya çıkmıştır. İşte, tam da bu noktada devreye konan özel bölgesel yönetim ve özel bölgesel kuvvetler vardır. Bu ne anlama gelir? Bu, Kürdistan gerçeğinin itirafı, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin Türkiye'deki sınıf mücadelesinin önüne geçtiği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin kendi özel taktiklerine kavuştuğu ve bu savaşın süreklilik kazanacağı gibi dört önemli hususta kendi ifadesini bulur. Yani, Türkiye'nin "Misak-ı Milli"sinin ve ulusal birlik ve bütünlüğünün bir safсата olduğu, bizzat TC ve Evren-Özal kliği tarafından itiraf edil-

miştir. Onların sıkıyönetimle ve salt ordu baskısına dayanarak o geleneksel bastırma, dağıtma, imha etme, tekrar çekilme ve böylelikle de ortalığı sût-liman etme anlayışının köklü bir darbe yiyerek başarısızlığa uğradığını göstermiştir. Bunun itirafı olarak, özel bölgesel yönetimi Kürdistan'da ilk defa kabul edip ardından da özel bölgesel kuvvetleri geliştirdiler. Kürdistan'ın değişik bir yönetimle, yani özel bir savaşım ile idare edilmesi gerektiğini ve bugün Kürdistan'da yaşananın bir özel savaş, bir karşı-devrim savaşı olduğunu bizzat bu yönetim, bu bölgesel kuvvetle ilan etmiş oluyor. Özel savaşın yöntemlerindeki çeşitlilik, karşılarında bir halk savaşının geliştiğinin itirafı anlamına da geliyor. Demek ki, bölgesel yönetim ve bölgesel kuvvet politikası, Kürdistan ve cumhuriyet tarihinde, cumhuriyetin aleyhine ve Kürdistan Ulusal kurtuluşunun ise lehine büyük bir gelişmenin kendisinden başka bir şey değildir. Bunu anlaşılır kılan diğer bir neden de tüm burjuva muhalefetin diğer bütün konularda sözümona Evren-Özal'la tartışma halinde olmasına karşı, Kürdistan'a yönelik politikada geleneksel olarak birlik ve bütünlüğü sürdürmüş olmasıdır. Bu gelişme aynı zamanda, sosyal-şovenizm ve ilkel milliyetçiliğin de pek bunlardan uzak olmadığını, bunların politikalarının dolaylı uzantıları olduğunu ortaya çıkarmıştır. Halk bunları da çok iyi tanımıştır.

Burada bölgesel yönetimin bazı yeni savaş yöntemleri geliştirebileceğini belirtebiliriz. Aslında bölük-pörçük uygulanan politikaları valinin şahsında tekleştireceklerdir. Yani Türkiye yönetimi daha çok burjuva parlamenter kılıflar altında gerçekleştirilirken, bu daha çok Kürdistan dışında Türkiye'ye özgü olarak geliştirilecek —ki, şimdiden bunun belirtileri çok kuvvetlidir— Kürdistan yönetimi ise, ikinci bir Evren, Kürdistan'ın Evrenleri olan özel yönetimlerce icra edilecektir. Burada iki başlı yönetim ortaya çıkmaktadır. Her ne kadar “bölge valisi içişleri bakanlığına bağlı, yok başbakanlığa bağlı, yok başına buyruktur, yok Evren kadar etkili ve yetkilidir” deniliyorsa da, bunda dile getirilmek istenen gerçek şudur: Kürdistan giderek Türkiye'nin bütünlüğünden ayrılmaktadır. Coğrafyası ayrıdır, tarihi ayrıdır. O zaman yönetimi de ayrıdır, dolayısıyla bu yönetimin uygulamaları da ayrıdır. Ve tüm bu gelişmeler tarihimizde ilk defa mücadelemizin etkisiyle yaşanmaktadır. Osmanlılar

döneminde benzer şeyler vardı, ama bu kadar değildi. Kürdistan'da beyler, beylikler vardı, fakat imparatorluğun genel işleyişine biraz benziyordu, bu kadar açık değildi. O dönemde de bölgesel özerklikler epeyce vardı, ancak zamanla tüm bunlar tasfiye edilmiştir. Şimdi ortaya çıkan şey, tarihinde ilk defa Kürdistan, genel bir valiye kavuşturularak bundan sonrası için olası muhtariyet zemininin yaratılıyor olmasıdır. Tabii bu ikinci bir adım olacaktır. Eğer direnme karşısında fazla tutunamazlarsa (bugün İspanya'nın Bask'ta, Filipinler'in Moro adasında ve daha birçok ülkede olduğu gibi) Kürdistan'a verecekleri muhtariyete kendilerini hazırlamaktadırlar. Muhtemel gelişmelere karşı politika üretebilmenin zeminini yaratmaktadırlar. Özellikle de eski Kürtçüler (Kamran İnan, Nurettin Yılmaz vb.) muhtariyet için hazırlamaya çalışmaktadırlar.

Açık ki bu, işin TC yönüdür. İşin diğer yönü ise, önümüzdeki dönemin gelişmeleri üzerinde belirleyici role sahip Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşıdır. Düşman güçler, "GAP projesini boşa çıkarmak, yani Evren-Özal'ın bazı uygulamalarını boşa çıkarmak için dış güçler tarafından PKK bize saldırtılmıştır" diyorlar. Bu bir taktiktir, tamamen bir Kozakçıoğlu taktiğidir. Kozakçıoğlu, "Onların karşısına halkı çıkararak kazanacağım" diyor. Yani, bunda aynı zamanda bazı hain güçlere bir çağrı gizlidir. Kürt işbirlikçilerine taze kan vererek, şimdiden, "eski Kürtçüler serbest bir araya gelebilirler, hatta parti kurabilirler" diyerek sözümona bize karşı halkı çıkarıyor, bize karşı ekonomiyi çıkarıyor; gerçekte ise bize karşı işbirlikçileri çıkarıyor ve palazlandırıyor. Bu da özel savaşın siyasal alanda geliştirilmesidir. Ekonomik alanda GAP ve onun parçaları ve siyasal alanda ise işbirlikçilerin bir araya toparlanmasıdır. Ana politikaları bunlardır. Ki, bunların hepsi MİT örgütlenmesi olacak, istihbaratçı olacak. Yani bunlar kitle pasifikasyonunda rol oynayabilecekler. Ve muhtariyet ise, en son bu politikayı tamamlayabilir. Elit bir Kürt işbirlikçi tabaka etrafında, Kürtçe konuşulan, yazılan, biraz televizyonda da buna imkan veren bir yönelimin hazırlıklarını yapmaktadırlar. Ancak bu Irak'ın otonomi tarzından daha geri olan otonomi ucubesi temelinde milliyetçilerin de desteğini kullanarak önümüzdeki yıl böylesi bir politikayı geli-

tirebilirler. Bu, işin ekonomik ve siyasi yanıdır.

Peki, bölgesel kuvvetle halledilmek istenen şey nedir? Bölgesel kuvvet, Kürdistan'da açık ki yeni karakol sistemini geliştirmektedir. Bu, eskinin o karakol sisteminin ulusal kurtuluş savaşımız karşısında tutunamadığını gösteriyor. Yeni karakol sistemini, özellikle Irak'takine benzeyen ve belki biraz daha geliştirilmiş olan karakol sistemini kuracaktır. Bir defa ordunun Kürdistan'da örgütlenişi, yerleşimi değiştirilerek, daha sağlam garnizonlara ve karakol sistemine dönüştürecektir. Bunlar sıkı bir istihbarat ağıyla birleştirilecektir. Bu istihbarat ağı içinde piyonlar var, korucular var, özel görevliler var, helikopter var, telsiz sistemini geliştirme, PTT sistemi, televizyon sistemi vardır. Ve hatta yeni uçaklar, helikopterler vardır; yine özel birlikler —adına özel kolordu diyorlar— vardır. Özel kolordunun oluşum tarzı bellidir. Özel kolordu, daha çok Türkiye'de faşist MHP tipi bir örgütlenmenin bizzat devlet tarafından Kürdistan'da geliştirilmesidir. Yani, ne kadar ipsiz-sapsız, mahkum, kaçakçı, lümpen, toplum dışı, izole olmuş asalak varsa bir araya getirilerek bir katiller sürüsü oluşturulmaktadır. Tepede avanak aşiret reisleri, tabanda ise lümpenler, katiller ve faşist-şoven kesimler Türkiye'de ve Kürdistan'dan toplanacak, bu çapulcu güce bir de bol maaşla paralı askerlik yapmak isteyenler, bu konuda deney ve tecrübesi daha çok olanlar eklenecek ve onlar kolordu içinde bir araya getirileceklerdir. Bunların dışında özel timlerin binlercesi eğitildi ve daha da eğitilecektir. Bunlar, polisin özel kolorduya armağanıdır. Jandarmanın en tecrübelileri, hatta memleketlerine gidip tekrar askerlik yapmak isteyenler, özellikle istihbarat ve özel savaş subayları alınacak, köy milis çeteleri de bunların emrinde çalıştırılarak ve bunların garnizonları, teknik donanımları tahkim edilerek bu bölgesel kuvvet konuşturulmak istenecektir.

Tabii ki, bütün bunların avantajları kadar dezavantajları da vardır. Bir defa eski ordu sistemi ve operasyonları yerine bunların gelmesiyle bizzat Evren'in de peşinen kabullendiği gibi, yüksek dağlar, küçük yerleşim birimleri, mezra ve yaylalar daha şimdiden bunlar tarafından gözden çıkarılmıştır. Daha sıkı istihbarat ve örgütlenme sistemi halkın geniş kesiminde faşist MHP'ye karşı

geliştirilen nefret gibi özel kolorduya karşı da nefreti geliştirecek ve bu güçler daha işin başında iken halkın kin ve nefretiyle karşılaşacaktır. Özellikle bunların o son savaş yöntemleri boşa çıkarılırsa bu böyle olacaktır. Bu özel kolordunun disiplinli ordu kadar savaşış savaşamayacağı da henüz belli değildir. Çünkü bunların çoğu paralı olduğu için, Kürdistan gibi çok yıpratıcı coğrafyası olan bir alanda bunların ne kadar iş yapacakları da meçhuldür. Ancak bunlar daha çok şehirlerde, biraz düz araziye sahip olan yerlerde "ölüm mangaları" olarak belki iş yapabilirler. "Bunlar henüz daha denenmemiş, daha doğru-dürüst silahları alınmamış, karakolları kurulmamış, ancak bu kısa kadar bunlar sağlanmaya çalışılacak" diyorlar. Burada önemli olan bu yeni özel kolordunun eski ordunun sağlamlığına ulaşip ulaşamayacağıdır. Bu henüz tartışmalıdır. Eski ordunun, daha sağlam olduğu söylenebilir. Yani, bu birlikler daha yerinde iken işlemez bir duruma gelecek ve bunlar Kürdistan'da yürümeyecektir.. Ancak güçlü istihbarat ve teknolojileriyle bunların yapacakları muhtemel nokta operasyonları bazı birimlerimize darbe vurabilir. Fakat gerillanın da elbette bu uygulamalardan çıkarması gereken dersler olacaktır. Bölgesel kuvvetin durumu budur. Sayısı 40 bin, ileride 100 bin olur, bu o kadar önemli değildir. Zaten bunlar genel ordu kuruluşunun bir parçasıdır. Sözümona bu yeni bir icat oluyor, ama eskisinden pek farkı yok. Ve hatta daha da kötüdür. Bölgesel yönetim için de aynı şey söylenebilir. Eskiden gizli-örtülü olan sömürge valilikleri yerine bugün daha açık bir biçimde genel bir valiliğin atanmasından başka bir şey değildir. Yani, bunları ne fazla abartmak, ne de yeni özelliklerini gözardı etmek gerekir. Somut tahliller yapmak, güçlü taktikleri geliştirmemiz açısından gereklidir.

Kısaca, demek ki Türkiye genelinde yönetimin Kürdistan'a yönelik bu ayrışması önemlidir. İlk defa Türkiye'de Kürdistan ayrımı çok geniş bir biçimde burjuva kamuoyunda ve basında tartışılmaktadır. Adeta önümüzdeki dönemde bir federasyonun akla uygun bir çözüm olabileceği demokratik-ilerici geçinenler tarafından daha şimdiden yaygınca tartışılmaya başlanmıştır. Tabii ki bunlar mücadelemizin yaratmış olduğu büyük bir seviyenin varlığına tanıklık etmektedir.

Bütün bunlardan hangi sonuçlar çıkarılmalı ve ne tür görevler belirlenmelidir? Daha önce belirttiğimiz gibi ANAP, özellikle ordunun sıkı koruması altında MHP'nin daha da geliştirilmiş bir biçimidir. Bir faşist partidir. Her ne kadar kendini "dört görüşün temsilcisiyim" diye lanse ediyorsa da, bu bir safsatadır. Türk milliyetçiliğinin en tehlikeli, en gerici, en şoven kesimini temsil ettiği, sınıf temeli olarak da kapitalizmin en tekelci, en baskıcı uç kesimlerinin partisi olarak politikalarını icra ettiği açıktır. Kaldı ki, MHP'nin, AP'nin, diğer bütün gericilerin, sahte sosyal-demokratların ve onların daha solundakilerin tümü aslında MİT ve özel savaş elemanlarıdır. Ve bunların hepsi bugün ANAP'ta yoğunlaşmıştır. Bu partinin Kürdistan'a düşen payı ise genel vali Kozakçıoğlu ve özel kolordu yönetimidir. Türkiye'deki yönetimin özü budur. Demirel ve Ecevitler, belirttiğimiz gibi, ancak birer figüran role girerler. Belki bundan sonraki çatışmaları daha kavgalı ve gürültülü olabilir. Kürdistan'daki belediye yöneticileri, parlamenterler ise birer figüran da değil, düpedüz uşak piyonlardır. Esas kuvvet özel savaş kuvvetleridir ve esas yönetim bölgesel vali yönetimidir. Tüm bu kesimleri başlı başına bağımsız birer kuvvet olarak atfetmek yerine, böyle belirlemek gerekir. Ve bütün bunlar devre dışı bırakılmalıdır. Bir perde görevini gören belediye yönetimleri, parlamenterleri, burjuva partileri ve ilkel milliyetçiliği ise bir perde olarak görmek gerekir. Ve bu perdeleri yırtmak lazımdır.

Savaşı, bölgesel yönetim ve bölgesel kuvvet ile gerilla ve Ulusal Kurtuluş Cephesi arasında görmek gerekir. Arada olan sahte sol, ilkel milliyetçilik ve sosyal-demokratlar bunu başka türlü göstermek istiyorlar. Oysa ki öyle orta yerde ayrı bir muhalefet cephesi yoktur. Şunu da belirtelim ki, "Sol Birlik" vb.'lerinin iddiasının ne kadar içi kof ve boş olduğu da ortaya çıkmıştır. Sözümona onlara göre ya sosyal-demokratlar, ya da DYP iktidara gelecekti ve onlara da izin verecekti. Belki de Özal da verir ve anlaşabilirler. Bu, o kadar önemli değildir. Bunların tüm çabası parti kurma ve parlamento solculuğunu temsil etmektir. Ardından parlamento içi mücadele geliştirerek bir-iki bakanlık elde edecekler. Tabii hep ...-cekler, ...-caklar. Bu ...-caklardan sonra, 60 yıl ne yapmışlar da, bir 60 yıl daha halkı uyutup kendi iğrenç tutkularını tatmin edecekler? Aslında bu

...ceklerin en gerçekçisi kendilerini tatmin ...cekidir. Yani, onların o ütopya ve ham hayallerinin tümü böylece boşa çıkmış oluyor. Ama bizim açımızdan bu durum savaşımızın daha da geliştirilmesinin bir evresi olarak kabul edilip stratejimizin daha güçlü hayata geçirilmesi için taktiğimizin yetkinleşmesinde ifadesini bulacaktır. Yani kısacası, 1988'e doğru Türkiye genelinde rejimin bünyesinde ve onun Kürdistan'a özgü politikalarının bu biçimde ayrışmasında bizim mücadelemizin yerinin belirgin olduğu kesinlik kazanmıştır.

O halde, bu biçimdeki gelişme daha önce beklemediğimiz bir gelişme değildir. Eğer Demireller veya sosyal-demokratlar iktidarı devralmış olsaydı, bu bizim, Evren-Özalları zayıf düşürmediğimiz, onların üzerinde güçlü bir kuşku, endişe etkisi haline gelemediğimizi gösterecekti. Yani, bu onların direnişi bastırmalarının zaferi olacaktı. Bizim açımızdan ise, başarısızlığımızın kesin olduğu anlamına gelirdi. Eğer böyle olsaydı, 1988'lerde Demireller ve Ecevitler burjuvazi tarafından daha çok istenecek, emperyalizm tarafından ise halkı biraz daha rahatlatır, radikal bir yoldan alıkoyar diye bunlara izin verenekti. Dikkat edelim Demirel'in ve diğer olası sosyal-demokrat alternatifin rolü Evren-Özal kliğinden gerçekten bunalmış, satın alınmış, mahvedilmiş kitlelerin radikal muhalefetine önlenmesidir. Baştan beri sosyal-demokrat maskelerin yaptığı budur. DYP'nin yaptığı da budur. Bütün bunlar mücadelemizden duyulan korkudan ötürü yapılmaktadır.

O halde, demek ki, bu "sivil toplum, demokrasi, burjuva demokratik alternatifi" diye lanse edilmek istenenlerin iktidara yönelememeleri, uluslararası tekelleci sermayenin bunlara "beş yıl daha bekleyin" demeleri, Türkiye'nin gündeminde istikrarın sağlığı şurada kalsın, ciddi tehlikelerin mevcudiyetini gösteriyor. Kitle muhalefetine özellikle bizim önderliğimiz altında birleşmesinden çekindiklerini, taktiklerimizin kuvvet kazandığını göstermektedir. İşte bu, onları ikircikli bir duruma itti. Ne Evren-Özal'dan vazgeçiyorlar, ne de Demirel, İnönü ve Ecevitlerden vazgeçiyorlar. Bu ikirciklilik çok kesindir ve bu istikrarsızlık demektir. Peki o zaman bu ne anlama geliyor? Bu, Demirel, Ecevit, İnönü gibilerin bir iktidar alternatifi olarak 4 yıl daha görülemeyeceklerine göre,

muhafeletin radikalleşeceği demektir. Zaten bunlar daha önce teşhir ve tecrit edilmişler, iktidarı sürdüremez bir konumda olduklarını kanıtlamışlar, kitleler bunları denemiş; Evren-Özal kliği de yıprandıkça yıpranıyor, teşhir ediliyor. O halde geriye bütün tepkilerin ve öfkelerin radikal bir muhalefete dönüşmesine sıra geliyor. Eğer bunlar iktidar olsaydı 5 yıl daha belki rahat götürebilirlerdi. Ama alternatif olarak ciddiye alınmadıklarına göre, peki gözler nereye çevrilecek? Açık ki daha fazla bize çevrilecek ve kitleler daha fazla radikalleşme gereğini duyacaklar. Ehven-i şer yerine kendi öz seçeneklerine, alternatiflerine sarılacaklar. Ve bunda bizim rolümüz çok belirgin olacaktır. O halde, mücadele kimler arasında geçecektir? Baştan beri izah etmeye çalıştığımız gibi, yine ANAP'ta yoğunlaşan faşist karşı-devrimci ve onun Kürdistan'daki yansıması olan özel yönetim ve kuvvetleriyle, buna karşı bizim ulusal kurtuluş savaşımız, gerilla savaşımız ve bunun Türkiye'ye yansımaları arasında geçecektir. Ara bir cephenin olmaması aleyhimize midir, lehimize midir? Lehimize olma ihtimali çalışmalarımıza bağlı olacaktır. Aleyhimize olma ihtimali de başarısızlığımızda ortaya çıkacaktır. Eğer biz bunları daha da alternatif olmaktan çıkarırsak, yani bu "ara rejim" veya bu burjuvazinin yeni bir nefes alma seçeneğine karşı sürekli propagandayı, örgütlenmeyi derinleştirerek sürdürürsek sonuç bizim lehimize olacaktır. Şimdi bazıları "bunları destekleyelim, demokrasi gelişir, ondan sonra daha güçlü bir anti-faşist cephe kurulur" diyorlar. Biz ise, tam tersine "bunların yaklaşımı gericidir, ciddiye alınmazlar, anti-faşist halk cephesi daha şimdiden kurulmalıdır" diyoruz.

Daha şimdiden, direniş ve silahlı mücadele temelinde Türkiye için radikal-devrimci bir tarzda bir anti-faşist halk cephesinin oluşturulmasını istiyoruz. Bu, ne anlama gelir? Bu, Sol Birlik, Devrimci-İşçi ve benzerlerinin o reformist, burjuva kuyrukçusu taktikleri yerine devrimci bir taktiğin daha fazla yaşam şansı bulması demektir. Bu, halkların çıkarınadır. Yine Kürdistan için ilkel milliyetçilik tarafından örülmeye çalışılan ve adına "otonomi" denen, ama otonomi sözcülüğüyle bile tanımlanamayacak olan sözde özerklik çabaları düpedüz bölgesel yönetimin bir kılıfı olacaktır. Aşiretçi-feodal egemen sınıftan küçük-burjuvalara ka-

dar uzanan Kürt işbirlikçi milliyetçiliğinin birleştirilmesi çabaları, bölgesel yönetimin sol maskeli uzantıları olmaktan başka bir anlam ifade etmeyecektir. Bu tür güç ve oluşumların bırakalım bir ara alternatif olabilmelerini, tam tersine daha da saldırgan ve ajan konumunda birer uzantı haline gelmeleri gelişecektir.

Kısaca, gerek Sol Birlik reformizmi, gerek ilkel milliyetçilik ve gerekse bunların Kürdistan'daki her türlü uzantıları kendilerini ağır bir taktik iflasın içinde görmekteyler. Zaten baştan beri bu böyledir, bunlara taktik değil taktiksizlik hakimdir, her zaman başka güçlerin birer basit taktik uzantıları olarak hareket etmişlerdir. Demirellerin, İnönülerin ve Ecevitlerin devre dışı bırakılarak figüran rolünde bir muhalefet içinde tutulmaları bu güçlerin de hayallerini altüst etmiş, boşa çıkarmıştır. Dolayısıyla kurdukları o örgütlenmeler, ittifaklar, politikalar işlemez duruma gelmiştir. Ya doğru devrimci bir halk muhalefetine içine girecekler, ya da eriyip yok olacaklardır. Böyle bir kopuşmanın yaşanması belli bir olasılıktır. Böyle bir ortamda şimdi, 1982'de yaptığımız, gibi, tüm gücümüzle radikal anti-faşist halk cephesini alabildiğine tekrar açacağız. Kürdistan'da ilanı yapılmış olan Ulusal Kurtuluş Cephemizin örgütlenmesini tüm gücümüzle geliştirmeye çalışacağız. Böylece Evren-Özal rejiminin ve onun Kürdistan'daki bölgesel yönetiminin uzantıları haline gelmekte olan ajan güçleri daha toparlanmadan etkisiz hale getirmeye çalışacağız.

Şimdi bizim önderlik ettiğimiz cephenin savaşımı, olası gelişmesi nasıl olacaktır? Bütün bu değerlendirmelerimiz kendi durumumuza zaten açıklık kazandırmaktadır. Bunlar, 1987 dönemini geride bırakırken, 1988'in hazırlıklarına hangi temellerde ve taktik esaslarda başlayacağımızı, hatalardan kaçınmak, özellikle önemli siyasal hatalar yapmamak ve gerilla savaşımında yetkin bir konuma ulaşmak için bu mevcut gelişmelerde ne gibi sonuçlar çıkarmamız gerektiğini bize göstermektedir. Çıkarılması gereken sonuçlar nelerdir? Biz, bunu örgütlülüğe ve eylemliliğe nasıl dönüştüreceğiz? Evet, bütün bunlar üzerinde durmaya çalıştık. Baştan beri, hareketimiz daha doğuş evresinden beri güçlü bir bileşimi yaşıyordu. Parti çekirdeği, silahlı savaşım ve cephesel gelişim içiçe oluşuyordu. 1975'lerde biraz gün ışığına

çıktığımızda durum böyleydi. 1978 bizi biraz daha açığa çıkardı, yani kitleler nezdinde bir siyasal kuvvet gösterisine girdiğimizde bizim silahlı cephesel bir parti olduğumuz daha da açığa çıktı. Ve daha sonraki 1983-84 ilanımız bizi daha da resmileştirerek, hem Ordu, hem Cephe, hem Parti silahıyla savaştığımızı dünyaya gösterdi. Bugün yeniden belirlemek istediğimiz görevler, bunların örgütlenmelerinin ayarlanması, günümüzün koşullarına göre kendisini adapte etmesinden başka bir anlama gelmeyecektir. Daha çok taktik alanda geçmişten çıkarılacak dersler (özellikle taktik üzerinde oynamaların öneminin çok iyi kavranması açısından) üzerinde durulmaktadır. Nasıl taktiği yetkinleştirmemiz gerektiği ve bunu politikamızın yürütülmesinde, stratejimizin hayata geçirilmesinde nasıl hayati bir sorun olduğunu çok iyi bir biçimde ortaya çıkarılmaktadır. Tam savaştan bir Parti çekirdeği, örgütlenen bir Cephe ve gelişen bir gerilla savaşı nasıl olacaktır? Yönetim düzeyinde başarılması gereken görevler bunlardır. Tabii bu aynı zamanda geleceğe yönelik bir perspektif anlamına geliyor. Bu perspektif 1990'lara doğru gereken aydınlatmayı sağlamaktadır. Dolayısıyla yalnız bir yılı değil, ağırlıklı olarak 1988'ler ve hatta ondan sonraki birkaç yılı da şimdiki perspektif aydınlatmaktadır. Görevlerimiz bu geniş perspektif içinde ortaya çıkarılmaktadır. Bunlar örgütlenerek, eylemliliğe kavuşturularak yerine getirilmelidir. Zaten gelişmelerin kendisinden bizim de nasıl gelişeceğimiz ortaya çıkmaktadır.

Biz, her zaman gelişmemizi somut koşulların değerlendirmesine dayandırırız. Şimdi de yaptığımız budur. O halde, biz, her şeyden önce Parti silahımızı tüm siyasi gelişmeler ışığında daha da geliştirmek durumundayız. Olgunlaşmış bir parti örgütüne sahip olmadan rejimin bugünü kurtarmaya yönelik politikalarıyla baş etmek mümkün değildir. Tüm gücünü Partiyi tasfiye etmeye hasretmiş, onun her yönden teşhir ve tecritiyle uğraşan, paradan tutalım imhaya kadar, dış politikadan iç politikaya kadar, sol içi sızmadan tutalım faşist kontr-gerilla birliklerine kadar her şeyiyle Parti varlığını imha etmeye çalışan bir rejime karşı, bizim Parti silahını yetkinleştirmekten başka dayanacağımız en büyük ve güçlü bir silahımız yoktur. Bu silahın yetkinleştirilmesi, militan özellikleri

işlerken daha iyi koyduğumuz gibi, daha sağlam adamlar olmamızla mümkündür. Nedir bunlar? Bir defa kişilik itibariyle örgütlenmek, sağlam kişilik, her zaman güçlü bir örgütlenmede kendisini gösterir. Yine örgütlü bir parti, ancak örgütlü bir militan olmasını becermekle gelişir. Parti silahıyla savaşmayı, yaşamak istiyorsak, başarı istiyorsak, bir katkı sunmak istiyorsak güçlü bir Partili gibi savaşmayı bilmekten başka çaremiz yoktur. Salt bir gerillacılık, salt bir Cephe üyeliği belki halkın geniş kesimleri için sözkonusu olabilir, ama Parti gövdesini yönetmekten sorumlu olanlar kendi görevlerini böyle daraltamaz ve böylelikle de kaçınamazlar. Parti görevleri ancak tam sahip çıkmayla çözülebilir ve böyle yapılmalıdır. Parti görevlerinin çözümü gerilla ve Cephenin gelişimi, Parti görevlerine dört elle sarılınmadan görevlerin hakkı verilmeden, her türlü önderlik sorunları çözümlenmeden, genel merkezi yönetiminden tatalım da hücrenel yönetime kadar her türlü yönetim görevi yerine getirilmeden gerçekleştirilemez. Bunlar doğru bir işlerliğe kavuşturulmadan bizim sağlam bir Cephe ve gerilla geliştirmemiz düşünülemez. O halde kendini Partili hisseden, Partiliyim diyen bütün adaylarımız ve de militanlarımız, hangi sahada yer alıyorsa o kurumun kendilerinden isteyebileceği görevi başarma ölçülerini tutturmalı, örgüt kurmalı, örgüt yürütmeli, yedek hazırlamalı ve örgütü sağlam bir işleyişe kavuşturmalıdırlar. Örgütün genişletilmesi mi gerekiyor, daraltılması mı? Hangisi gerekiyorsa onu yapmalıdırlar. Parti önderliğinde kurulacak Cephe örgütlerinin, savaş birliklerinin kuruluşunu mutlaka başarmalıdırlar.

O halde Parti çekirdeğinin hem yoğunlaşması, hem kendisini örgütlemesi, hem de bu temelde giderek kendini genişletmesi sorunlarına büyük önemle eğilmeyi sürdürmeliyiz. Bu görevi kendimizi bir Cephe üyesi veya bir savaşçı durumuna düşürerek daraltmayalım ve bu görevden kaçınmayalım. Zaten güçlü atılımcı önderler haline gelinemeyişi en önemli nedeni kişilerin kendilerini sık sık bir sempatizan durumuna düşürmesidir. Açık ki görevlerin tam sahibi olmazsan, kendini bir çocuk yerine oturtursan, ilgisiz bir sempatizan durumuna düşürürsen, aslında objektif olarak görevinle oynamış ve görevini tasfiye etmiş olursun. Dolayı-

sıyla nereden bakılırsa bakılsın, Parti görevlerine bu görevlerin ciddiyetinin gerektirdiği bir ağırlıkla sahip çıkmak şarttır. Bundan başka bir bahaneyle, herhangi bir engel ileri sürülerek, "eğitim, tecrübe noksanlığı var" diyerek kaçınmak asla doğru değildir. Görevler, ancak pratik içinde yoğun kafa yorarak, çaba harcayarak yaratıcılığı sürekli geliştirerek çözümlenebilir. Görev böyle başarılabılır. Diğer yöntemlere çok arkadaş başvurdu. Sonuçta kendilerini daha da daraltmaktan ve boşa çıkartmaktan ve de kötü bir onur sahibi olmaktan ileri bir noktaya varmadı. Bundan sonra, bu türden olumsuzluklara girmemek gerekir. Önderin ismi, üzerindedir. **Önder, bütün engelleri aşan, daraltmaya karşı savaşan, rolünü ölüm pahasına da olsa oynayan kişidir.** Önder budur, militan budur. Bunun dışındaki bir tanımı reddediyoruz. Bunu iyice kafaya nakşetmek gerekiyor. Eğer Parti çekirdeğimizi bu temelde yaygınca ve yoğunca örgütlersek, önümüzdeki dönemi güçlü bir tarzda karşılayabiliriz.

İçinde bulunduğumuz döneme ilişkin görevlerimiz Parti Kongremiz tarafından ayrıntılı olarak ortaya konmuş, düzenli olarak plana kavuşturulmuş ve hedefler gösterilmiştir. Bunlar olduğu gibi geçerliliğini korumakta ve görevlerimizi belirlemektedir. Mevcut gelişmelere ve olası gelişmelere ilişkin yaptığımız değerlendirmeler, belirlenmiş olan bu görevlerin pratik uygulanmasının yakıcı ve hayati önemde olduğunu göstermektedir. Bunlar Parti örgütlerimizin sağlam temellerde geliştirilmesi, Cephemizin ve kitle birliklerimizin örgütlenmesi ve Halk Ordumuzun ve direniş savaşımızın yükseltilmesi görevleridir. O halde, görevlerimizin esası örgütlenme, eylem, yani pratik uygulamadır. Dikkat edilirse, daha önceki dönemlerde, örneğin 1978-79'da biz Partiyi ilan ettik; bunu kitleyi etki altına almak için yaptık, yani kitleleri örgütlenme bu kadar esas değildi. Yine 1984-85 ilanında biraz kitlede ilgi yaratmak, biraz örgütlemek vardı. Ama şimdi yapılması gereken ilan değil, ilgi yaratmak değildir, çünkü ilan yapılmış, ilgi milyonları sarmıştır; o halde şimdi her alanda örgütlenme yapılacaktır, yani politikalarımız uygulanacaktır. Bu dönemde ne politika oluşturulur, ne ilan edilir, ne de propagandası yapılır; bunların hepsi gerçekleşmiş görevlerdir. Gerçekleştirilmeyen görev örgütlemedir ve şimdi bu

yapılmalıdır. Peki örgütlenme nasıl yapılacaktır? Açık ki Cephe ve gerilla biçiminde. Ve bunların en iyi olanlarını sağlam Parti üyeleri olarak eğitmek, kitle örgütleri ve gerilla içinde örgütlemek gerekecektir. Belli ki kitleler örgütlü bir yapıdan gelmezler, kendi öz örgütleri içinde, işçi, gençlik, köylü, kadın vb. birliklerinde toplamak ve örgütlemek gerekir.

Demek ki, Parti militanlığının önümüzdeki döneme ilişkin görevleri, kitle politikamızı daha yetkince kavramak, geçmişteki yanlışlıklardan arınmak, görevlerimizi geçmiştekinden daha farklı görmek ve uygulamaktır. Eğer başarılı olunmak isteniyorsa, özel bölgesel yönetim boşa çıkarılmak ve olumlu yönde Partimizin kitleleştirilmesi gerçekleştirilmek isteniyorsa, mutlaka ve hiçbir engel, kusur ileri sürülmeden pratik uygulama yapmak zorundadır. Bu yapıldığında başarılarımız bundan sonra daha da yoğunlaşacak, devrimci atılımımız büyüyerek gelişecek, faşist-sömürgeci rejimin çöküşünü hızlandıran ve devrimci cepheyi geliştirip genişleten önemli ilerlemeler yaşanacaktır.

Aralık 1987

PKK'NİN 10. YILINA GİRİŞİNİN ANLAMI VE YÜKLEDİĞİ GÖREVLER

20. yüzyıla girerken Kürdistan'ın ve Kürt halkının yaşadığı gerçeklik, görülmemiş bir baskı ve inkar politikası, özüne ters düşen yenilgili ve yıkıcı bir dönüşüm olmuştur. Çok zayıf koşullardan da kaynaklansa, en çağdaş ve bilimsel bir ifadeyle yola çıkarak kendisi için en yıkıcı idealleri çizen, içine girdiği ideolojik ve politik mücadeleyi ve giderek bunun en sert biçimi olan askeri savaşımı sürdüren, onca donanımsızlığına rağmen yaşayan ve gelişen bu oluşumun nasıl bugüne kadar geldiğini izah etmek, sadece bu hareketin mensuplarına değil, bu hareketin kaderinden birincil dereceden sorumlu olanlar başta olmak üzere bütün dünyaya bir soru olarak sorulmaktadır. Bu belki de günümüzün en karmaşık problemlerinden birisi biçiminde kendisini dayatmakta; insanlık kadar karmaşık olan kendi karmaşıklığının çözümünü aramaktadır. Bu oluşum doğru yaşamın bu temelde zorlanması gerektiğini ve çıkış yolunun da yine bu temelde sağlanabileceğini göstermekte; öyle ki daha şimdiden kendi akımı doğrultusunda bütün toplumsal yaşama yön vermektedir. Bununla herkesi etkilemekte, onlardan etkilenmekte, gelinecek noktada yakın tarihe ve

güncel duruma bilimsel yaklaşmanın gereğini vurgulamaktadır. Tabii burada her türlü sahtekarlık, kendini aldatma ve çoğu ütopya kokan yaklaşımlardan uzaklaşmak bir zorunluluk haline gelmektedir. Gerçekler ortaya çıktıkça bu dönüşümün bir güç meselesi olduğu anlaşılmakta, bu gücün oluşumu ve yönetimi bütün yönleriyle kendisini ortaya koymaktadır. En sonu haksızlık, zulüm, görülmemiş soygun ve daha da ötesi her türlü toplumsal ve ulusal öze inkarın dayatıldığı böylesi bir gidişatin kabul edilmezliği ortaya çıkmaktadır. Bunun yerine konulması gerekenin ne olduğunu yaygın sorular halinde herkese dayatmaktadır.

Bu oluşum güncellikle yetinilemeyeceğini, insan soyunun temel özelliklerinden olan ve ilkel komünal toplumdan günümüze kadar sürekli gelişim gösteren toplumsal ve milli özelliklerin öneminin de dikkate alınması gerektiğini vurgulamakta; başta maddi yaşam olmak üzere toplumun her konudaki özgür yaşamının ve kendi kaderini özgürce belirlemeyi şart koşan bu doğrultudaki bir gelişmenin önünün öyle kolayca alınamayacağını iddia etmektedir. Tarih diye dayatılan şeyin bir tarihsizleştirme olduğunu ve modern yaşam diye dayatılan şeyin ilkel ve vahşi toplulukların yaşadığından daha barbar bir yaşam olduğunu kanıtlamaktadır. Böylelikle sapıtırılmış, yanıltılmış ve baştan çıkarılmış olan her düzeyde ve her toplumsal tabakadan insanların akıllarını başlarına toplamalarını şart koşmaktadır. Baskının bu biçiminin amiyane bir tabirle eşekler topluluğuna bile uygulanamayacağını vurgulamaktadır. Burada her şeyin yeniden sorgudan geçirilmesi, doğru olanla yanlış olanın ayırdedilmesi ve bundan sonra artık nasıl bir gelişmeye karar verilecekse yürütmenin de o tarzda gerçekleşmesi için her şeyi yapmaktadır. Bunun önünde durabilecek başka herhangi bir bireysel irade tanımamaktadır. Başka türden arzu, istek ve duyguya fazla yer vermemektedir. Temel doğrultu tayin edildikten sonra, bireyin kendisini formüle etmesinin de bununla uyum içinde ve bunu benimseme derecesine bağlı olduğunu haklı olarak ortaya koymaktadır.

Yoğun bir sömürgeci baskının —ki buna siyasal, kültürel, ekonomik, ahlaki, felsefi vb. daha birçok baskı biçimi girer—, bu baskının yarattığı kişiliklerin ve bu kişiliklerden kaynaklanan

düşünce ve duygu dünyasının reddedilmesi gerekmektedir. Tabii bu öyle basit bir reddediş değildir ve gerekirse bu kişiliklerin reddedilmesi anlamına gelmektedir. İster fiziki imha biçiminde gerçekleşsin, ister yeni bir başlangıç yaptırma biçiminde olsun, bunun böyle gelişmesi kaçınılmazdır. Burada PKK'nin tarihsel misyonundan bahsediyoruz. Onun olduğu yakın tarihsel ortamı ve kendisine dayatılan güncelliği izah ediyoruz. Aynı şekilde buna bağlı olarak kendisinin dayattığı özgür irade ile yakın geleceğin üzerine nasıl yürünmesi gerektiğini açıklıyoruz.

Kürdistan'da yakın tarihimizin çok acıklı bir hikayesi vardır. En kötüsü de bu tarih sanki hiç yaşanmamış gibi davranılmasıdır. Burada üzeri örtülmüş büyük haksızlıkların içinde büyük acılar, işkenceler ve idamlar vardır. Yetmiş yaşındaki aksakallı ihtiyardan yedi yaşındaki bebeklere kadar bu acılardan herkesin nasibini alması sözkonusudur. Burada kendilerine nefes aldırılmadan maddi yaşamın pençesinde inim inim inletilen insanlar, ayağa düşme ve namus, onur denilen değerlerin ayaklar altında çiğnenmesi durumu vardır. Burada bin yıllardan beri kendisiyle beslenen ve en az fiziksel yaşam kadar insana gerekli olan kültürel yaşamdan kopuş vardır. Daha da beteri sanki hiçbir şey olmamış gibi bütün bunların sineye oturtulması, yadsınmanın gerçekleşmesi oranında verilen ve en kötü ilişki, curuf, zehir ya da pislik olarak tanımlanabilecek bir kültürün mideye oturtulması vardır. Bu durum, tarihsel temelini yüzyıllardan alan, fakat daha çok da TC'de şekillenen, karşıdaki gücün tarihsel, toplumsal ve ulusal gerçekliğini asla dikkate almayan ve hatta tek irade, tek doğru ve kesinlikle itiraz edilmemesi gereken bir hakikat olarak gösterilmektedir. Burada beynin fonksiyonu geçersiz sayılmakta, ruhsuz bir yapı dayatılmaktadır. Olduğu gibi kabul edilmesi istenen, fakat insanlığın kendine has ilkelerini yadsıyan, saplantılı, yanılgılı, yalandan ve sahtekarlıktan ibaret olan ve bu temelde dayatılan kişiliğin, hiç de insanın içini açmayan, insanı rahat bırakmayan, ihtiras, kin ve öfke karmaşasından ibaret olan bir tür olduğu açığa çıkmaktadır.

Bugün, Kürdistan halkının yaşadığı gerçeklerin tarihsel temeli ne kadar çarpıtılırsa çarpıtılsın ve ne kadar inkar edilirse edilsin,

güncellik adına dayatılan modernlik yaftaları ne olursa olsun, ne kadar çağdaş gözlükler ve kulaklıklar takılırsa takılsın, bunların hepsinin amacı kendi gerçekliğimizin ezici bir biçimde kendisinin ne olduğunu anlamaktan, duymaktan ve görmekten uzaklaştırılmasıdır. Böylelikle her türlü sömürünün ve politikanın emrine hazır moloz niteliğinde bir insan malzemesinin bırakılmasıdır. İnsan türü, eğer günümüze kadar gelen gelişim sürecinde ve kendi özgülünde kendi temel haklarının bilincindeyse, eğer onu korumayı ifade eden namus ve onurdan kesilmeyi ölümden daha beter bir şey olarak görüyorsa, insan, kişiliğinin ulaştığı yüceliğe ulaşmış demektir. Bu tanımlama ışığında kendi durumumuza baktığımız zaman, hiçbir biçimde kabul edilmeyecek, hiçbir zeminde ve hiçbir yaşta meşru sayılmayacak olan mevcut dayatmaların sorgulamasını kesinlikle yapmak zorunda olduğumuzu göreceğiz. Yapılan haksızlıkların kayıtsız şartsız düzeltilmesini dayatmak, ne kadar zayıf ve ulaşılması zor olursa olsun öze dönüşüm lehinde bir gelişmenin sağlanmasını esas alacak çabaları geliştirmek şarttır. Bu çabaların önünde engel olarak dikilen ancak düşman olabilir ve o da bilinen yöntemleriyle bu çabaları engellemeye çalışabilir. Fakat Kürdistan halkına mensup sıradan bir kişi bile bu ana doğrultu uğruna her şeyini ortaya koyacak; ahlakın, felsefenin ve kültürün bunu gerektirdiği ve kısacası yaşamın ta kendisinin bu olduğu sonucuna ulaşacaktır.

İşte PKK üzerine koparılan gürültüler, PKK hakkında yapılan çeşitli tanımlamalar ve yine muazzam bir çelişkili gelişim kendi izahını burada bulmaktadır. Dolayısıyla bu gerçekliğin olumlu yönden çözülmesine girilirken, çözümleyici olarak ortaya çıkan gücün oluşumunun da böyle olması kaçınılmazdır. Tersi durumda çok sığ, gerçeklerin uzağında bulunan bir anlayış ve oluşumun dayatılması söz konusu olacaktır ki, bu son derece sığ bir pasifizm ve reformizme sürükleyecek, özün çok uzağında bir çaba ortaya çıkaracak, bu çaba da baskı ve zulümün biraz yumuşatılmasından öteye bir sonuç vermeyecek ve böylelikle bütün çabaların boşa çıkarılmasını önleyemeyecektir. Bugün çabalarını bu düzeyde sınırlayanlar ve baskıların yumuşatılması için çaba harcayanlar vardır. Günümüze doğru gelindiğinde bunlar

bütün nitelikleriyle ortaya çıkmıştır.

Diğer kutupta yer alan bir tip de yaygın olarak yaşanan bireysel kin, öfke ve tepki, şaşkınlık, küfürlü yaşama, işsizlik, sağlıksızlık, duygu ve düşüncelerde muazzam bir tahribatin yaşanması ortamında şekillenen kişiliktir. Bu yapıdan devrimci oluşuma doğru yaşanan akışta olumsuzluklar da yaşanmakta; isyancı geleneğin sürdürücüsü bile denilemeyecek, şaşırtılmış ve baştan çıkarılmış bir gerçeklik kendisini Partiye yansıtmakta; örgütlenmeye gelemeyen, modern bir isyana dönüşme gücünü bile gösteremeyen, pul pul dökülen, sekterizm ve bozgunculuk olarak tanımlanabilecek, fakat kaynağını kesinlikle bu yakın tarihsel geçmişteki altüst oluştan alan ve ölüme mahkum olan özellikler şu ya da bu biçimde Parti üzerinde etkiye bulunmaktadır. Buna karşılık, sınırlı da olsa, yüksek ideali görebilen, kendi topraklarına ayak basma temelinde bu ideali hayata geçirme gereğini duyan bir kesimin yürüyüşü, büyük çabaları ve tarihe mal olmuş soylu bilinçleri de vardır.

Demekki Osmanlı İmparatorluğunun son dönemlerinde ve TC'nin kuruluş yıllarında ortaya çıkan Türk milliyetçiliğinin gelişimi, bunun birkaç önderde ifadesini bularak Türk ulusunu çok kötü koşullardan alıp bir ulus durumuna getirmesi, halkımız açısından büyük tuzak niteliğini taşımaktadır. 20. yüzyılın başına gelindiğinde, kapitalist yöntemle uluslaşmasını sağlayan, yüzyılların imparatorluk geleneğine dayanarak yönetim gücü olabilen ve kapitalizmle sosyalizm arasındaki çelişkiyi çok iyi kullanabilen bir oluşumun karşısında, ortaçağı en kötü bir biçimde yaşayan ve en tehlikeli işbirlikçilere sahip olan bir Kürdistan gerçekliği bulunmaktadır. Bu gerçeklik üzerine yürüyen, tehlikeyi bilimsel olarak ifade etmekten uzak ve dolayısıyla kendi savunma mekanizmalarını geliştirme olanağından bir hayli yoksundur. Aile aile ve kabile kabile tarzındaki bölünme ve bu bölüntülerin başında işbirlikçilerin bulunması nedeniyle muazzam iç çelişkiler yaşanmış, bu çelişkiler yaygın bir biçimde kullanılmış ve ardından çok kötü bir biçimde tuzağa düşüş gündeme gelmiştir. Daha sonraları kemalist cumhuriyetin sosyal, kültürel, ekonomik ve siyasal politikalarının rahatlıkla yürütülmesine isyanlarla karşılık verildiğinde, bunlar en sert ve acımasız bir biçimde ezilmiştir. Genel bir ifadeyle Türk

sömürgeciliğinin ülkemizdeki kurumlaşmasının hikayesi budur.

Günümüze doğru gelindiğinde, Kürt halkı yüzyıllardan, hatta binlerce yıldan beri üzerinde yaşadığı topraklarla kendisi arasındaki ilişkiyi ifade etmekten uzak bir duruma düşürülmüştür. Toprağın ulusal niteliği unutulmuştur. Yine bu halk binlerce yıl ötesinden biriktirip getirdiği kültürün yoğun etkisi altında yaşamasına rağmen, geri de olsa bu kültürel kimliği tanımaktan, her türlü zenginliği için "benim zenginliğimdir, bu zenginlikten biraz da benim payım olsun" demekten ve kendisine dayatılan her türlü baskı ve sömürünün hangi anlama geldiğini sormaktan uzaktır. Hatta kendi öz benliğine yönelen bir saldırı hamlesini bile göremeyecek kadar kör ve geri bıraktırılmış bir konumdadır. Birçok inceliği gözönüne getirerek gerçekleri ana hatlarıyla bu biçimde ortaya koymak birçok romana, hikayeye, edebiyata ve sanata konu olabilir. Bir siyasal aksiyon olması gereken Parti hareketi için çıkarılacak sonuç esas olarak daha farklıdır: Bu gelişmelere dayatılması gereken tarihsel çözüm aracı, gelişmelerin doğru izahı kadar, ulusal ve toplumsal gerçekliğine kastedenlerin yüzdeyüz aleyhine ve onlarla tam karşılık temelinde oluşurken, kendi iradesini baskı ve sömürünün en çok uygulandığı kesimin lehine kullanacak, tercihini güçlü bir oluşumun yaratılması ve gelişiminin her düzeyde ve her türlü yöntemle sağlanması yönünde yapacaktır.

O halde PKK olayının yakın tarihsel dönem içinde ortaya çıkışı tanımlanırken, bunlara dikkat edilmelidir. 20. yüzyılın ilk üç çeyreğinin sömürgecilik tarafından nasıl kullanıldığını, bunun nasıl korkunç bir tuzak ve bitirme hareketi olduğunu koyarken, bizim için bunun tersi bir oluşum olarak ele alınması gereken Partimizin bu yüzyılın son çeyreğini kendisine ayırmak istemesi, bu dönemi kendi gerçekliğinin doğru değerlendirmesi için kullanması, dönüşümü kendi lehine yapması bu doğrultudaki kararlılığı ve eylemliliği sözkonusudur. Gerçekten de Partimizin oluşumunun kökenleri, tarihin bu biçimdeki değerlendirilmesiyle sıkı sıkıya bağlantılıdır. Onun zayıflıkları ve çelişkili yapısı da bununla sıkı bir bağ içindedir. Aynı zamanda PKK'nin o büyük yığılması ve gelişim gücü de burada aranmalıdır.

Şu gerçek defalarca kanıtlanmıştır ki, sihirli hiçbir ideolojik reçete ve dıştan sağlanan destek, olgunun kendisini anlaması, açması,deşmesi ve tedaviyi bizzat kendisinin yapması kadar güçlü değildir. PKK gerçekliği bunu da kanıtlamıştır. En büyük güç kaynağının kendi gerçekliğinin farkına varma ve kendi yarasını ve çelişkilerini bizzat kavrama olduğu, büyük dönüşümlerin —ki bunlara devrim adı verilir— bu temelde gerçekleşeceği, bizim somutumuzda da bu biçimde gerçekliğe ulaşılacağı, hiçbir baskının bunu önleyemeyeceği, eğer dönüşüm gücünü gösterebiliyorsa, ne kadar zayıf olursa olsun, hiç kimsenin onu kendisini güçlendirmekten alıkoyamayacağı çok net bir biçimde açığa çıkmaktadır.

PKK'nin gelişim hikayesi gerçekten de incelenmeye değer bir konudur ve bugün önemli bir ilgi konusunu oluşturmaktadır. Dost ya da düşman çok sayıda güç, önemli ölçüde bir uzmanlık dalı olarak PKK uzmanlığını geliştireceğe benzemektedir. Kuşkusuz bu kendilerinin bileceği iştir, yapabilirler. Çeşitli güçlerin her önemli olayı inceleme konusu yapmaları doğaldır. Biz bunu engelleyemeyiz. Ama bizim yapabileceğimiz şey, kendi hayat hikayemiz kadar değerli olan bu olayın oluşumunu ve tarihsel gelişim süreçlerini bütün yönleriyle kavramak, çıkarılması gereken dersleri ve olası sonuçlarını yaşamaktır.

Biraz daha somutlaştırılırsa, PKK yakın tarihsel dönemin bütün baskı ve sömürü biçimlerine ve bunların her türlü kurumsal ifadesinin bu biçimde somutlaşmasına hayır demektedir. İster oyuna getirilerek, ister meşrulaştırılarak ve isterse belli bir aşamadan sonra gönüllülük biçiminde olsun, halkımız bu biçimdeki bir dönüşümü reddetmektedir. O bunda son derece ısrarlı davranmakta, hiç kimsenin gözünün yaşına bakmayacağını haykırmaktadır. Büyük haksızlıkların ancak büyük müdahaleler ve büyük kavgalarla çözümlenebileceğini belirtmektedir. Bunu bazı düşkünlerin yaptığı türden lafazanlıklarla, “aman şu kadar hata yapıldı, şöyle kan döküldü, böyle acı çektik” diyerek değil, büyük haksızlıktan duyulacak acının en kötü ve en kabul edilemez acı olduğunu ve tedavi edilmesi gerekenin de bu olması gerektiğini ısrarla dayatmaktadır. PKK hareketi eğer en değerli evlatlarını bu temelde şehit vermişse, bu onun hiç kimsenin gözünün yaşına

bakmayacak kadar büyük iddia sahibi olduğunu da ortaya koymaktadır ve PKK bununla kendi haklılığını kanıtlamış olmaktadır. Gelişmelere bu temelde bakmak ve görmek gerekir.

PKK'nin yakın tarihsel gelişmeye bir dayatma biçiminde doğmasının veya çağdaş bilimsel olguları kendisine rehber edinerek bu tarihsel gelişmeye müdahalenin bir ürünü olarak ortaya çıkmasının somut sonuçlarına biraz daha yakından değinmek gerekmektedir.

PKK'nin alışlagelmiş kalıpsal yaklaşımlar yerine kendi özüne bağlı kalarak yol açtığı gelişmeler nelerdir? Başkaları ondan nasıl yararlanmak istemektedirler? Bizzat kendi emeğinin ürünü olan bu gelişmeleri nasıl sınırlı koruyacak, daha da geliştirecek ve rolüne daha çok sarılacaktır? Bunlara değinmeden önce, her siyasal hareketin oluşumunda temel bir rol oynayan düşünsel düzeye dokunmak ve temel alınan düşüncenin ne olduğuna bakmak şarttır. Yine bunun da ötesinde Kürdistan halkının tarihsel gelişim sürecinde, temel ideolojik kalıpların nasıl bir rol oynadıklarını belirtmekte yarar vardır.

Dünyanın belli başlı halkları açısından olduğu kadar, Kürdistan halkı açısından da dikkate alınması gereken ideolojiler bulunmaktadır. Bunlar hala şu veya bu düzeyde etkinliklerini sürdüren dinsel yani kuvvetli ideolojilerdir. Bu, ifadesini daha çok ortaçağ ve öncesi dönemler içinde bulmaktadır, bu dönemlerde çok daha güçlüdür. Başka bir ideoloji de dinsel ideolojilerle çelişki halinde gelişen, bazen onlarla uzlaşarak ve bazen de çelişerek temel burjuva aksiyonu haline gelen milliyetçiliğidir. Burjuva milliyetçiliğinin, onun felsefi temelleri ve her düzeydeki özelliklerinin politik alana yansımaları sözkonusudur. En sonu burjuva milliyetçiliği ile çelişki halinde gerçekleşen sosyalizm dediğimiz akımın durumu vardır.

Dinin oluşumu ve rolü, aynı şekilde milliyetçiliğin ve sosyalizmin oluşumu ve gelişimi toplumların gelişimiyle çok yakından bağlantılıdır. Halklar, milliyetler ve ulusların hepsi de yoğun bir sınıf mücadelesiyle içiçe gelişen toplumsal kategorilerdir. Sözkonusu ideolojiler bu sosyal kategorilerin gelişimine kılavuzluk eden fikri gelişmeler olmaktadır. Dinsel ideolojilerin örtüsü altında

feodalizm son derece gelişmiştir. Feodal sınıfın gelişmesi dönemi, milliyetlerin gelişmesinin en çok mesafe katettiği dönem olmuştur. Yani ister tanrı krallar biçiminde ortaya çıksın, ister despot kral ya da sultan kimliği ile boy göstere, dinsel ideolojinin bir milliyetin egemen sınıfında ifadesini bulması bile, bu sınıfın mensup olduğu milliyetin gelişimini şu ya da bu düzeyde sağlaması için yetmiştir. Sınıfsal yönü ağır bassa da, bu daha sonraki gelişmelerin bir maddi temeli haline gelebilmiştir. Ulusların oluşumunun temel öncüleri, özellikle yeni çağa girerken bir hayli önemli hizmetlerde bulunmuşlardır.

Kısacası toplumların gelişiminde ve bu gelişmenin ulusal örtü içinde ifadesini bulmasında dinsel ideoloji önemli bir rol oynamıştır. Dinin bu gelişme içinde belirgin bir yeri vardır ve bu görülmek durumundadır. Milliyetçilik, milli nitelikteki gelişmelerin en üst düzeyde ideolojik bir ifadeye kavuşturulmasıdır. Milli sınırlar dahilindeki her türlü gelişmenin, milli kültürün, milli ekonominin, milli toprakların, milli savaşların, milli çelişkilerin ve bunların çözüm yollarının temel ideolojik dürtüsüdür. Bu temelde milliyetçilik, son derece geliştirilip örgütlenmiştir. Bu ideolojilerle karışıklık halinde oluşan sosyalizm daha çok işin sınıf yanına ağırlık vermekle birlikte, onun da ancak ulusal sınırlar çerçevesinde kurtuluşu sağlayabileceği, daha doğuşu anında ustalar tarafından ifade edilmiştir. Yani sınıfsallığı en çok esas alan sosyalizm bile, ancak bir ulusal çerçeveye oturtulduğu zaman başarıya gitme olanağına kavuşmaktadır.

Bu üç önemli ideolojik kategoriyi kendi gerçekliğimize uyguladığımız zaman gördüğümüz şeyler nelerdir? Ortaçağda etkili olan dinsel ideolojinin Kürdistan'daki yansıması, yani onun Kürdistan toplumunun gelişmesi üzerindeki etkisi işbirlikçi karakterdedir. Örneğin islam ideolojisinin Arap milliyeti açısından Arapların milli gelişmesine hizmet ettiği kesinlik derecesinde olan bir gerçektir. Aynı şekilde bunun bir biçimi olarak kullanılan şialığın, bütün dinsel görünümüne ve dinin bütün özelliklerini temsil etmesine rağmen, bir milli gelişmeyi temsil ettiği açıkça görülmektedir. İslamlık, Türkler açısından bile milli gelişmenin ve yayılmanın ideolojik aracı olmuştur. Özellikle Türklerin Avrupa'ya yönelişleri

açısından bu böyledir. Bugün bile Türklükle islamlığın Türk-İslam Sentezi biçiminde savunulması tesadüfi değildir. Çünkü Türk milli oluşumunun islamlıkla çok yakın bir ilişkisi vardır. Türklük kendi varlığını biraz da islamiyete borçludur. Özellikle o ilkel göçebe birliklerinden yola çıkıp bir halk olarak Anadolu'ya yerleşmeleri islamın ideolojik öncülüğünde, onun saldırı ve fetih ruhuyla gerçekleştirilmiştir. Günümüze gelinceye kadar bu etki, varlığını Türkiye'ye komşu olan Bulgaristan, Kıbrıs vb. alanlarda hala sürdürmektedir.

Milliyetçilik akımına gelince, bunun Ortadoğu'ya yansımaları dinsel ideoloji ile iç içe olmuştur. Arap milliyetçiliğinde de açıkça görüldüğü gibi, Araplarda islamiyetle milliyetçilik birbirini besleyen iki temel kaynak durumundadır. İran'da şialık, Fars milliyetçiliğinin özgül bir biçimidir ve birbirinden destek almaktadır. Türk milliyetçiliğinin oluşumunda, bu milliyetçiliğin kurucusu Ziya Gökalp'in, "Türkleşmek, islamlaşmak, muassırlaşmak" tanımlaması önemli bir yer tutmaktadır. Kürdistan gerçeği açısından bu iki olgunun öneminin ne olduğu ve neyi ifade ettiği anlaşılmaya çalışıldığında görülecektir ki, islamiyet Kürt egemen sınıflarında milli gerçekliğin gittikçe aleyhinde bir etkiye bulunmuştur. Dinsel etki, hangi mezhep biçimlerine bürünürse bürünsün, bu etki Kürdistan toplumunda işgalci güçlerin konumunu güçlendirmiş, buradan güç alınarak Kürdistan egemen milliyetin güdümü altına sokulmuştur. Kürdistan'da bağımsız bir dinsel gelişme yoktur. Yani Türkler islamlaşmakla Türk milliyetinin bağımsızlaşmasına doğru giderken, İran'daki islamlaşma benzer bir rol oynarken ve Araplarda islamlık baştan beri rolünü bu biçimde sürdürürken, Kürt toplumu açısından bu ideoloji, onu kendi milliyetinden uzaklaştırmış; komşularının hep işgalci ve istilacı niteliklerinden ötürü Kürt egemenleri bu güçlere boyun eğmiş ve onlarla uzlaşmışlardır. Böylelikle çeşitli mezhepler biçiminde de yansısı, milli yönü gittikçe arka plana iten dinsel etkilere, sürekli milliyetsel gelişmenin aleyhinde işlemiştir. Kısacası Kürdistan halkı açısından dinsel ideolojinin milli gelişmedeki rolü hep olumsuz olmuştur.

Milliyetçiliğin gelişmesi açısından da benzer bir gelişmeyi görmekteyiz. Milliyetçilik egemen milliyetlerin uluslaşmasına yol

açar ve Türklerde milliyetçilik belirgin oranda yüksek bir şovenizmle içiçe gelişirken, daha önce de değindiğimiz gibi bunun Kürdistan'a yansıması son derece şoven ve giderek katliamcı bir karaktere bürünmüştür. Bu milliyetçilik ileri gelen bütün Kürt aşiret, feodal ve dinsel öğelerini içine çekmiştir. Bu güçlerin feodal dönemden daha keskin ve daha öldürücü bir biçimde egemen milliyet içinde erimeleri ve özümsemeleri sözkonusudur. Bu durumda bizde görülen milliyetçilik ağırlıklı olarak Türk milliyetçiliğidir. Hakeza yurtseverlik de Türk yurtseverliği biçimini almıştır. Kürdistanlılaşma değil, Türkiyelileşme giderek egemenlik kazanmıştır. Milliyetçiliğin Kürdistan gerçeğine yansıtılmasında, dinsel ideolojinin egemenlik döneminden çok daha derin bir biçimde, egemen ulusun lehine ve ezilen ulusun aleyhine bir gelişme sözkonusudur. Birçok milliyeti ayağa kaldıran, örgütleyen ve ulusal kurtuluş savaşına yönelten milliyetçilik, bizde çok ilkel bir sınırın ötesine geçememiş; aile ve kabile şovenizminden ileriye gidememiştir. Özellikle Kürdistan'ın geri kalmış yörelerindeki aşiret şovenizmi, sömürgeci güçlerle sıkı ilişkiler içinde bulunan bir şovenizmdir. Bu yüzden de ilkel milliyetçiliği normal bir çağdaş milliyetçilik olarak değerlendirmek kesinlikle doğru değildir. Hele hele ilkel milliyetçiliğin yurtseverlikle fazla bir ilgisi yoktur. Egemen ulusun gölgesi anlamında bu milliyetçiliğin ilkel bir gelişimi sözkonusudur. Bu milliyetçilik, kültürel değerlerden, toprak bütünlüğünden, ekonomik ve siyasal gelişmelerden haberdar olmayan bir milliyetçiliktir. O sadece aşiretinin büyüklüğü ile övmektedir. Onun neden üstün olması gerektiğini, ailesinin ve kabilesinin neden diğer aileler ve kabilelerden daha üstün olduğunu iddia etmekten, savunmaktan ve yaşamaktan başka bir işlevi yoktur. Günümüzde bile Kürdistan'daki çeşitli aile, kabile ve aşiret şeflerinin Türk, Arap ve Fars milliyetçiliğine yaklaşımları hala kişisel, ailesel ve kabilesel nitelik taşımaktadır ve tamamen bu çıkarlar temelindedir. Yani milliyetçilikten anlaşılan şey, kendi aile ve kabilelerinin daha iyi olduğu ve daha fazla pay ayrılması gerektiği tarzında geliştirilen bir işbirlikçiliktir. Milliyetçiliğin bizdeki kaderi ana hatlarıyla böyle olmuştur.

Sosyalizme gelince, bu ideolojinin en az sınıfsal baskı ve

sömürünün ortadan kaldırılması kadar ulusal baskı ve sömürünün ortadan kaldırılmasında da iddia sahibi ve toplumsal gelişmenin en bilimsel ifadesi olan bir ideoloji olduğu son derece açıktır. Ancak bu ideoloji Kürdistan gerçekliğinde bir sapma biçiminde uygulama durumunda kalmıştır. Uzun yıllardan beri 'Türkiye solu', 'TKP' ve 'sol muhalefet' gibi çeşitli adlarla adlandırılan ve sosyalizm adına yola çıktıklarını iddia eden oluşumlar, Türk milliyetçiliğinin yansımalarından başka bir şey olmamıştır. Sosyalizmin bu çarpıtılmış biçiminin Kürdistan'a yönelik yüzünün burjuva şovenizminden hiçbir farkının bulunmadığı, sosyal-şoven biçimlere bürünerek ulusal sorunu daha da çarpıttığı, bu sorunu içinden çıkılmaz hale getirdiği ve böylelikle solculuk adı altında Kürdistan'a yansıtılan şeyin bağınaz bir egemen ulus milliyetçiliği olmanın ötesine geçemediği en açık biçimiyle meydandadır. Böylelikle gerçek bilimsel ideoloji olan sosyalizmin —ki bu çağdaş ulusal ve toplumsal sorunların çözümünde en radikal ve en devrimci ideolojik akımı temsil etmektedir— bu biçimde iğdiş edilmesi ve saptırılmaya uğratılmasının, bununla birlikte günümüze doğru gelirken adı geçen öteki akımların asıl fonksiyonlarından uzaklaştırılmasının, Kürdistan gerçeğinin örtbas ettirilmesinde ve saptırılmasında oynadığı olumsuz rolü görmemek mümkün değildir.

Günümüzü biraz daha izah etmek için, yakıcı bir sorun olan Türk solculuğunun şoven özünün özellikle ulusal direniş mücadelemize karşı nasıl kullanıldığını belirtmek gerekmektedir. Tarihte eşine ender rastlanan ve hiçbir komünist partisinde görülmeyen bir biçimde TKP'nin uçakla Ankara'ya indirme hareketi yapması bile, PKK'nin gelişiminden duyulan ürküntünün bir sonucu olarak, Türk egemen sınıflarının sosyal-şoven nitelikli bu güçlerle geliştirecekleri kirli ilişkiler vasıtasıyla gelişmeleri saptırma yönündeki çabalarına tanıklık etmektedir. O halde, "Kürdistan gerçeğinin bu üç temel akımla bu tarzdaki karşılaştırılmasından sonra geriye ne kaldı?" diye bir soru sorulduğu zaman, buna verilecek tek olumlu cevabı yine PKK hareketinin oluşumunda göreceğiz. Bizim dinsel çözümlere fazla itibar edemeyeceğimiz ortadadır. Hangi mezhepsel yaklaşım olursa olsun, bu böyledir. Özellikle sünni mezhebinin gericiliğini görmek durumundayız. Bu mezhebin yüzyıllardan beri

ulusal ve toplumsal gelişme karşısında tutucu ve gerici bir karakter sergilediği bilinmektedir. Biraz daha ilerici ve sol'a dönüşmeye yatkın görünen —ki bugün değişik biçimiyle İran'da tam bir eylem kılavuzu halindedir— aleviliğin, çelişkileri çözmede ne kadar yetersiz kaldığı ve hatta Kemalizmin hizmetinde nasıl kötü bir rol oynadığı bilinen bir gerçektir. Görünen odur ki, dinsel ideolojiye sarılmak, yüzyıllardan beri yaşanan dinsel etkinin silik bir kopyesini yaşamaktan öteye gidemeyecektir. Bütün dünyada olduğu gibi Ortadoğu zemininde de bu silahla çelişkilerin çözümü mümkün değildir.

Evet, dinsel ideolojinin anti-empyrialist bir yönü vardır. Tarihsel gelişme sürecinde halkların kültürüne damgasını vurmuştur. Emperyalizmin saldırılarına bu kültürle karşı koymak mümkündür. İşte tam da bu nedenle İran'daki emperyalizm karşıtlığının temelinde dinsel etkinin olumlu bir işlevi yerine getirdiğini belirtirken, onun bu özelliğini kastetmekteyiz. Genel toplumsal hareketlenmede aleviliğin sol'a yatkın —ki bu sünni mezhebinin yüzyıllar boyunca iktidar olmasına karşı gelişen ısyancı geleneğinin sonucudur— olması ve onun bu güçlü direnme içeriğinin değerlendirilmesi, ancak çok sınırlı bir yararlanma temelinde olabilir. Günümüzde emperyalizm, Ortadoğu'da din olgusuyla bilinçli olarak oynamakta ve bu alanda epeyce gelişkin bir pratik sergilemektedir. Bu da açıkça göstermektedir ki, dinsel alanı olumlu yönde değerlendirmeye çalışmak fazla bir değer ifade etmeyecektir.

Kürdistan gerçekliği milliyetçilik ile karşılaştırıldığında, milliyetçiliğin de rolünü olumsuz oynadığı görülecektir. Yukarıda da belirtildiği gibi, bizde milliyetçilik de aşiret şovenizminden ve aşiretleri biraz daha güçlendiren bir ilkel milliyetçilikten öteye gidememiş, tutarlı ve çağdaş bir burjuva milliyetçiliğine ulaşmamıştır. Kürdistan'da burjuva yurtseverliği hiç gelişmemiştir. Tersine milliyetçilik kılıfı veya ilkel milliyetçilik maskesi altında vatan satıcılığı ve politik bezirganlık tarzında çok kötü bir rol oynamıştır. Günümüzde en şahsiyetsiz bir politika bu güçler eliyle harıl harıl yürütülmeye çalışılmaktadır. Dolayısıyla burjuva milliyetçiliğinin tarihsel planda Kürdistan gerçeklerini çözmede olumlu

bir işlev görmesi şurda kalsın, özellikle PKK hareketinin gelişmesi karşısında en tehlikeli, sahte, yüzeysel ve çözüm aracı olmaktan uzak, şahsiyetsiz kişilerin, ailelerin ve kabilelerin sığındıkları bir maske olmaktan öteye gidememiştir.

Şimdi bizim de mensup olduğumuz temel ideolojik akım olan sosyalizmin durumuna bakmak gerekir. Özellikle Türkiye somutundan kaynaklanan sosyal-şoven sapmanın sosyalizm açısından ne kadar hayati önemde olduğu veya bunun devrimin önünde nasıl bir engel haline geldiği Rus devrimcilerinin o büyük pratiğinde de ifadesini bulmuştur. Emperyalizm ve proletarya devrimleri çağının Marksizmi olan Leninizmin sosyal-şovenizmi aşması temelinde devrime yöneldiği ve devrimin zaferini sağladığı bilinmektedir. Daha birçok ülkede devrimin sosyal-şovenizmin yenilgisiyle zafere gittiği açıktır. Aynı şekilde milliyetçiliğe bulaştırıldığı oranda sosyalizmin devrimci içeriğinden uzaklaştığı, birçok ülkenin pratiğinde yaşanan bir olgudur. Birçok sol partinin devrime yürüyemesinin temel bir nedeni yine sosyal-şovenizmdir. Sosyal-şovenizm zaman zaman devrime karşı kullanılan bir silah haline getirilmektedir. Türkiye'de gerçekleşen şey bunun en kötü biçimidir. Türkiye'deki solculuk, başından beri Türk milliyetçiliğinin gelişiminin sol'daki silahı olmuştur. Toplumsal çelişkiler gelişip derinleştğinde, sosyal-şovenizmin kötü bir biçimde kullanılmasıyla halk muhalefeti önemli oranda saptırılmıştır. Yine emperyalizm karşısında sıkışıldığında sosyal-şovenizm başvurulan bir yöntem olmaktadır. Hem dinsel ideolojinin etkin olduğu ve hem de milliyetçiliğin geliştiği dönemlerde, sosyalizmin bu saptırılmış biçimi geleneksel halk hareketlerinin gelişiminin saptırılmasında çok tehlikeli bir işlevi yerine getirmiştir. Türk halkının son altmış yıl içinde ortaya koyduğu direnmedeki zayıflığın ve dizginsiz baskı ve sömürüye rağmen halk muhalefetinin geriliğinin önemli bir izahı da, "sol muhalefet" denilen TKP olayının içeriğinde aranmalıdır.

O halde PKK'nın bu temel ideolojik akımlar karşısındaki rolünün netleştirilmesi ve tavrının ne olduğunun ortaya konulması gerekmektedir ve bu da izah edildiği gibidir. PKK emperyalizme, ulusal baskıya ve toplumsal haksızlıklara karşı olduğu oranda, geleneklere yansıyan dinsel etkilerin olumlu yönlerini de değerlen-

dirmeye çalışacaktır. Dinsel ideoloji başta olmak üzere, burjuva milliyetçiliğinin bütün olumsuzluklarını iyice görerek, buna karşı milliyetçilik çağında burjuva milliyetçi aydınların olumlu yöndeki gelişimini dikkate alacaktır. Bizim koşullarımızda daha başından beri reformist nitelikleri çok açık olan bu güçleri tanıyacak, bunların çeşitli odaklarının nasıl ve ne kadar çıkmaz bir yolda olduğunu ortaya koyacak ve izledikleri yolun kurtuluş yolu olmadığını gösterecektir. Kürdistan'daki milliyetçiliğin neden ilkel milliyetçiliği aşamadığını, neden aile ve kabile birliklerini kuvvetlendirmekten öteye gidemediğini ortaya koyacak; eğer birazcık milli bilinç taşıyorlarsa kendilerinden yararlanmaya çalışacaktır. Onları gerçek yurtseverlik çizgisine çekmek için bu tür etkilermeleri kullanacaktır.

PKK'nin kendisinin de mensup olduğu bilimsel sosyalizm karşısındaki tutumuna gelince, baştan beri sürdürdüğü gibi, sosyalizmin saptırılmış her türlü biçimine karşı son derece özgün bir mücadele yürüttüğü ve sosyal-şovenizmi kırdığı oranda, bu büyük ihtilalci ideolojinin Kürdistan'da bir akım haline gelmesini sağlayacak; halk hareketinin bilimsel bir ifadesi olarak sosyalizmi kendisine kılavuz edinecektir. Zaten Kürdistan'da baştan beri yürütülen ideolojik mücadele ile sosyalizmin saptırılmış biçimleri tasfiye edilmekte ve bunun yerine sosyalizmin bilimsel ifadesi egemen kılınmaktadır.

Bu üç temel ideolojik akım karşısında PKK'nin konumunu böylece belirledikten sonra, biraz daha somut bir biçimde mevcut güncel duruma yaklaşabiliriz. Partimiz kuruluşunun 10'uncu yılına girerken, geçen süreçte hangi temelde ne tür gelişmeler yaşandı? TC'nin günümüzdeki durumu nedir? Bizim için büyük önem taşıyan sorular bunlardır. Bu sürecin en başta Türk siyasal yönetim gücünü olduğu gibi tanıtan, yani onun askeri niteliğini tüm çıplaklığı ile açığa vuran ve düpedüz bir askeri yönetim olarak hüküm icra etmesine yol açan on yıl olma gibi bir özelliği vardır. Türkler "ordu-millet" olmakla gurur duyduklarını belirtirler. "Ordu-millet" tanımlaması doğru bir tanımlamadır. Türk uluslaşması ile ordulaşma iç içe gelişmiştir. Günümüzde bunun askeri yönetim biçiminde bir gelişme çizgisi tutturmasını yadırgamamak gerekir. Ekonomik,

sosyal, kültürel ve hatta ulusal temeli zayıf olan Türk milli gelişmesi ordu zırhına bürünmeden, yani askeri yönetim gibi sert bir yönetim biçimine başvurmadan varlığını sürdüremeyeceğini çok iyi bilmektedir. Bu konudaki tarih bilinci epeyce yüksektir. Dolayısıyla küçücük bir tehlike belirir belirmez Türk egemen sınıflarının derhal böyle bir yönetime sarılmaları anlaşılır bir husustur. PKK hareketinin henüz çok sıradan ve zayıf olduğu, başlangıçta başarı şansı çok az olan bir güçle henüz nüve biçiminde ortaya çıktığı anda bile, Türk burjuvazisinin böyle bir yönetime sarıldığı görüldü. PKK hareketine karşı sıkıyönetim ve askeri yönetimler adı altında korkunç bir saldırı geliştirdi. Sadece yönetimi değil, anayasayı ve öteki temel yasaları da değiştirerek bu yönde kurumlaşmaya ağırlık verdi. Bütün bunların merkezine de "milli birlik ve bütünlüğü bozan", kendi deyişiyle "terörist" ve "eşkıya" olarak tabir ettiği devrimci gelişmenin imhasını koydu.

Partimizin 10'uncu yılının düşmanın bütün basın-yayın organlarındaki ifadesi budur. Burjuva yazar-çizer takımının en ünlüleri bu konuda kalem oynatmaktan geri kalmamışlardır. TC'nin son on yıllık tarihi, adeta milli birlik ve bütünlüğü nasıl yeniden güçlü bir biçimde restore etmek gerektiğine ilişkin harcanan çabaların tarihidir. Bu konuda baskının her türlü, işkence ve sömürünün en gelişkin türleri ve toplumun çözdürülüşünün en görülmemiş biçimleri uygulanmıştır. Bunlara ulusal birlik ve bütünlüğün hatırı için başvurulmuştur. Bu tür uygulamaların gerçekleştiği ortamda, kapitalizmin en şoven, en elikanlı ve en tekelci biçiminin gelişmesi sözkonusudur. Kısacası Türk burjuvazisinin kendi tarihine yakışır bir biçimde, bütün tarihini yeniden bu on yıla sığdırması ve yenilemesi gerçeği yaşanmıştır. Bu gerçeğin bizim için tam bir savaş anlamına geldiği, bugün çok daha iyi anlaşılmaktadır. Ulusal ve toplumsal gelişmeye sıradan bir sarılışımız karşısında TC'nin nasıl topyekün bir savaşa yöneldiği ve özel savaşı dayattığı bugün çok daha açık bir biçimde görülmektedir. Bu savaşın hikayesi çeşitli değerlendirmelerimizde ifadesini bulmuştur. Bu nedenle üzerinde uzun boylu durmamıza gerek yoktur. Fakat Kürdistan'a dayatılan şey, güçlü bir tarihsel temele sahip ve günümüzde de emperyalizmle bağlantıları bulunan özel savaştır. Tümüyle Partimizin ge-

lişmesine karşı çıkarılan ve özenle geliştirilen, günümüzde de adı sanı bilinen yönetimlere kavuşturulan bu özel savaştır. Bu aynı zamanda TC'yi kendi gerçekliğimizin itirafına zorlayan ve bu açıdan bizim için bir başarı anlamına gelen karşı-dövrimci savaşın özel bir biçimidir.

Bizim ayrıca geliştirilen bu savaşı ortaya koymamızın böyle bir değeriendirme içinde yeri olmamakla birlikte, bugün bu savaşın uygulanan bir biçimi üzerinde durmak bir zorunluluk olarak kendisini dayatmaktadır. Faşist-sömürgeci düşman, özellikle son dört yıllık silahlı mücadelemize karşı, başlangıçta başvurduğu saldırı biçimlerine yenilerini ekleyerek ve esas itibarıyla siyasal niteliği ağır basan sol maskeli biçimleri ilave ederek, saldırılarını daha da genişletmek istemektedir. 12 Eylül faşist yönetiminin kendisi için çizdiği plan dahilinde, çok kısa bir süre içinde her şeye çare bulmaya çalıştığı bilinmektedir. Bu temelde birkaç ay içinde 'terörist' olarak adlandırdığı odakları ezmeyi, bastırmayı ve yargılamayı, kısacası toplumun muhalif bütün demokratik güçlerini sindirmeyi ve tasfiye etmeyi amaçlamıştır. Bunun yerine 24 Ocak Kararları adı verilen önlemlerle bir yandan dışa yönelmeye, diğer yandan içerde toplumun tümüyle açlığa mahkum edilmesi demek olan yoğun bir kemer sıkma politikası güderek, Türk kapitalizminin tıkanıdığı noktayı çözümlmeye çalışmıştır. Uluslararası tekellerin ihtiyaçlarını gözönüne getirerek uygulanan ve sert bir baskı yönetimi altında yaygın ve yoğun bir sömürünün yürütülmesinden ibaret olan böylesi bir kapitalist gelişmeye Kürdistan'da eşlik eden şey, siyasal ve askeri niteliği ağır basan uygulamalardır. Türkiye kesiminde kapitalizmin dönüşümü daha çok 24 Ocak Kararları temelinde sağlanırken, Kürdistan'da ekonomi ikinci planda tutulmuş ve daha çok siyasal-askeri yönü öne çıkarılarak geliştirilmek istenmiştir.

Başlangıçtaki ilk üç yıl içinde 12 Eylül rejimi, bu konudaki programını tamamiyla başarıya götürdüğü iddiasıyla ortaya çıkmıştır. Hazırlanan yeni anayasası, bu temelde yapılan seçimler ve parlamentosuyla bir geçiş hükümeti niteliğindeki Özal iktidarı ile işe devam edilmiştir. Rejim programını bu geçiş iktidarıyla tamamlayarak, sözümona alışlageldiği üzere tekrar iktidarı sivil burjuva

güçlere devretmeyi hedeflemiştir. Yoğun olarak yaşanan bu gelişmelerle dönemin yarısına gelindiğinde, Partimizin kendisini toparlayarak yeni bir hamle yaratma gücünü göstermesi ve 15 Ağustos Atılımı ile yeni bir evreyi başlatması gündeme gelmiştir. 12 Eylül askeri-faşist yönetimi için bu gerçekten de beklenmedik bir gelişme olmuştur. Özelde 12 Eylül rejiminin ve genelde de Türk egemen sınıfının ruhunda ve programında böylesi bir gelişmenin izi ve yeri sözkonusu değildir. Bu nedenle yeni devrimci atılım ona beklenmedik bir anda adeta Allahın emriyle görünmez yerden atılan bir yumruk gibi gelmiştir. Çünkü o, dünyadaki ve bölgedeki politik girişimleriyle ve daha çok da içerde yürüttüğü yoğun bastırma ve imha politikaları nedeniyle, böyle bir şeyin gerçekleşmeyeceğine kendisini iyice inandırmıştır. Öte yandan bu kadar darbeden sonra muhaliflerinin yeniden kendilerini toparlayıp böyle bir hamleye girişebileceklerine asla ihtimal vermemektedir. Kendi tarihsel tecrübesi gözönüne getirildiğinde böyle davranmasında biraz da hakkı vardır. Çünkü Kürdistan sözkonusu edildiğinde, ilkel milliyetçiliği ve çoğunlukla teslim olan reformist grupları iyi tanımaktadır. PKK'ye gelince, onu azgın bir baskı ve saldırı cenderesi içine alıp eriteceğine ve böylelikle yok edeceğine inanmaktadır. Dolayısıyla direnmenin yeniden vücut bulması, onun açısından son derece zayıf bir olasılık durumundadır.

İşte TC böyle bir düşünce ve ruhsal atmosfer içindeyken, ona inanılmaz bir darbe gibi gelen devrimci atılımımız patlak verdi. Bu atılımın nasıl hazırlandığı ve geliştiği, eksiklikleri ve hatalarıyla nasıl bir gelişim gösterdiği çeşitli değerlendirmelerimizde ifadesini bulmuştur. Ancak bu atılım ana hatlarıyla Türk burjuva ruhuna, onun siyasetçiliğine, askerlik sanatına ve diplomatik faaliyetlerine indirilmiş gerçekten de müthiş bir darbedir. Başlangıçta TC, bu darbe karşısında şaşkınlık geçirdi, baskına uğrayan her gücün içine düştüğü durumu yaşadı. Bir kişi ne kadar güçlü olursa olsun, beklenmedik bir anda sivrisinek tarafından da ısırılrsa, bundan rahatsızlık duyar. Beklenmedik bir yerde ve zeminde darbelenen gücün kendisi ne denli kuvvetli ve karşı taraf ne kadar zayıf görünürse görünsün, böyle bir darbenin etkileri sürekli ve hatta öldürücü olabilir. İşte 15 Ağustos Atılımı ile indirilen darbe de

böylesi bir etkiye yol açtı. Bu darbenin etkisinin bu denli büyük olmasının nedeni budur.

TC'nin mevcut ekonomik, siyasal ve askeri egemenliğine göre her şeyden önce böyle bir oluşumun ortaya çıkmaması gerekirdi. TC için böyle bir oluşum anlamsızdır veya onun ortaya çıkışına bir anlam verememektedir. Onun hafızası böyle bir gelişmeyi kabul etmemektedir. Osmanlı egemenliği dönemi de dahil olmak üzere Kürdistan'da ortaya çıkan isyanlar çok kısa süreler içinde kuşatmaya alınıp bastırılmıştır. Katliamlar ve ardından geliştirilen idamlarla isyanların sonu getirilmiştir. Üç ya da en fazla altı ay içinde bütün bunlar halledilmiştir. Celali isyanlarından son ortaya çıkan Dersim isyanına kadar görülen durum budur. Ancak başlangıçtaki çıkışı kendisine bir sivrisinek rahatsızlığı verecek kadar zayıf da olsa, PKK'nin atılımı onu derinden düşündürmüştür. Çünkü bir kez bunun zamanlaması kötüdür, rejimin "her şeyi hallettim ve demokrasiye geçişi sağladım" dediği bir anda gerçekleşmiştir. İkincisi zemini çok kötüdür, çünkü atılım Kürdistan'ın zapturapt altına alınması olanaksız bir yöresinde ve aynı zamanda sınırlarındaki aşınmanın hızla geliştiği koşullarda sergilenmiştir. Bu onun için elinin ulaşamayacağı ve yumrukla ezemeyeceği bir gelişmedir. Kürdistan artık tecrit olmaktan kurtulmuştur. Hareketin düzenlenişi uluslararası bağlantılarıyla ilişki halindedir. Bu düzenleniş, genelde dünyada ve özelde Ortadoğu'da anti-empyrialist gelişim süreciyle ilişkilidir. Gerekli bağlantılar kurulmuştur. Bu da Türk faşist rejiminin hesabında yoktur. Çünkü şimdiye kadar muhalefet olarak ortaya çıkan güçler böyle bir bağlantıyı aramanın gereğini bile duymamışlardır. Böyle bir bağlantıyı kurmuş olsalar bile, bunu kullanmanın gereğine inanmamışlardır. Solcusu ya da milliyetçisi açısından bu hep böyle olmuştur. Kendi devletlerine dışardan darbe vurmak bir yana, bu güçler ancak kendilerini yeniden kabul ettirmek için bin kez yalvarıp yakaran bir faaliyet içinde olmuşlardır.

İşte bütün bu tarihsel tecrübelerine de dayanan mevcut yönetim şaşırmış, bocalamış, anlamsızlığa düşmüş ve bunun verdiği hırçinlikle saldırıya geçmiştir. Bunun sonucunda onbinlerce kişilik ordu gücünü Kürdistan'ın üzerine sürmüştür. Ancak tek bir dağın bile yüzbin kişilik bir güçle kontrol edilememesi gerçeği karşısında

çaresizliğe sürüklenmiştir. Faşist-sömürgeci rejim kendi ordusu ile Kürdistan dağlarını karşı karşıya getirmiştir. Tabii insan gücünün belli bir dayanma kapasitesi vardır. Hele hele burjuva ordularının kuruluşu, düzenlenişi ve harekete geçirilişinin belli bir mantık yapısı ve teknik gücü söz konusudur. Bu mantık yapısına ve güç kapasitesine fazla dayanıldığında kaçınılmaz olarak ters tepecektir. Gerçekte Türk ordusu da Kürdistan dağlarında acınacak bir duruma düştü. Rejim sürekli bir biçimde "bir avuçturlar, kuşatmaya alacağım ve tarihte olduğu gibi ezeceğim" dedi. Bu konuda hep tarihin kendi lehine olan sonuçlarını esas aldı. Bu sefer de tarihi tekrarlatacağını sandı. "Filan dağda kısırıldılar, şu kadar günlük ömürleri kaldı" edebiyatına kendisini alabildiğine kaptırdı.

Halbuki bu atılımın halk savaşı esprisine uygun olarak geliştirildiği, askeri değil daha çok ideolojik ve siyasal gelişmeyi esas aldığı, devrimci güçlerin yerleştikleri zeminin coğrafyasının her türlü burjuva kuşatmasını engelleyebilecek nitelikte olduğu ve yine mevcut siyasal gelişmelerin burjuvazinin bu biçimde sonuç almasını olanaksızlaştırdığı bilinmekteydi. Rejimin görmek istemediği, ancak bilimsel gerçeğin böyle olduğu son derece açıktı. Dolayısıyla müdahale ne kadar zayıf olursa olsun, gelişmelerin siyasal sonuçları çok büyük oldu. Denilebilir ki, Kürdistan'ın kendi tarihinin en önemli bir uyanış çağı içine girmesi anlamına gelen bu gelişme, 1984-86 dönemi boyunca devam etti. Çapı küçük de olsa, ideolojik özü ve politik tezleri böyle bir gelişmenin giderek dallanıp budaklanacağını göstermekteydi. Aynı şekilde kendisine askeri yöntemler dayatıldıkça, daha fazla gelişme sağlayabileceğini ortaya koymaktaydı. Hele hele burjuva ordularının halk savaşı esprisine ters düşen tarzdaki örgütlenişi, konumlanması ve yürütülüşü de dikkate alındığında, başlangıçta birçok kimsenin inanmak istemediği, hatta bu eylemleri yürütenlerin kendilerinin bile yeterince inanmadığı ve derinliğine farkına varıp tahlilini gerçekleştiremediği gelişmeler yaşandı. Bu nedenle eline kalemi alıp bu gelişmeler üzerine yazmayan kalmadı. Öyle bir noktaya gelindi ki, yerlisi ve yabancısı ile bütün güçler, bu konuda çeşitli sorular sormaya; gelişmelerin ne olduğunu, ne kadar dayanabileceğimizi ve başarı şansımızın bulunup bulunmadığını araştırmaya koyuldu-

lar. Herkes sınıfsal ve ulusal konumuna uygun bir biçimde bir şeyler yazıp çizmeye başladı.

Tabii gelişmeler durmaksızın devam etmektedir. Özellikle askeri yöntemlerin kısa sürede bir sonuç alamayacağı anlaşılmış bulunmaktadır. 1987 yılına doğru gelindiğinde askeri yöntemin, yani Türk egemen sınıflarının yüzyıllardan beri sarıldıkları "kuşat, dağıt ve imha et" taktiğinin bu kez sonuç alamayacağı tamamen açığa çıkmıştır. Muazzam güç kaybının, denenen özel savaşın görülmemiş türden baskılarının ve işkencelerin bu sorunun çözümüne yetmeyeceği anlaşılmıştır. Başlangıçta yan bir taktik unsur olarak başvuru "pişmanlık yasası" daha sonra bir umut kaynağı haline getirilmiş; "dağdaki birimi imha et, yerini bildir, yüz askeri vursan bile serbest bırakılacaksın" biçimindeki ibarelerle dolu talimatlar çıkarılarak itiraflara başvurulmuş; sonraları toplumun çeşitli kesimlerinin parayla satın alınmasına çalışılmıştır. Türk toplumundaki yaraların sarılmaya çalışılması, bunun için düzene zarar vermeyen muhaliflerin serbest bırakılması, sınırlı da olsa derneklerin ve sendikaların faaliyetlerine izin verilmesi, yargılamaların hızla sona erdirilmesi, suçüstü yakalanmamak amacıyla "demokrasiyi geliştiriyoruz" adı altında atılan adımların pekiştirilmesi-bütün bunlar, askeri yöntemin reddi anlamına gelmese bile, bu yöntemin yetmezliğinden duyulan korkuyu dile getirmekte ve bunun siyasal yöntemlerle tamamlama amacını ortaya koymaktadır.

Yaptığı bu değişiklikler de yetmeyince, düşman bu kez PKK'yi siyasal düzeyde yoğun bir tecrit çemberi içine alma yöntemine başvurdu. Yalnız dış güçlere değil, Parti içindeki zayıf ögelere de çağrılar yapmaya başladı. Özellikle ailelerin zayıflıklarını esas alarak ve özel elçiler devreye sokarak çocuklarını düşürmeye çalıştı. Bu aynı zamanda Türk egemen sınıflarının yüzyıllardan beri Kürdistan'da uyguladıkları bir yöntemdi. Genelde Partimizi ve özelde Parti Önderliğini teşhir ve tecrit etmek için görülmemiş bir kampanya yürüttü. Birçok kişiyi şaşırttı ve düşürdü, savaşın rolünü asgariye indirdi. Ancak bunun da fazla etkili olmadığını anlayınca, daha üst düzeyde bir politikaya yöneldi.

Başlangıçta küçük de olsa, bu politikanın birkaç örneği şöyle

özetlenebilir: Her şeyden önce adı solcuya çıkmış bazı unsurlar TC'nin başbakanının özel emriyle Türkiye'ye getirildi. Yine adı milliyetçiye çıkmış bazı eski "Kürtçü"lerin ailesel ve kabilesel çıkarları aynı başbakan tarafından himaye altına alındı. Daha sonra bunların üst düzeyde verilen ve Türk emniyet sisteminin de uygun gördüğü kararlar olduğu anlaşıldı. "PKK'nin olası müttefikleri kimlerdir?" sorusuna, Batı demokrasileri yanıtı verildi. PKK'nin 'terörist' olduğunun kanıtlanması için Papa komplosu ve Palme cinayetine başvuruldu. Avrupa'da görülmemiş sayıda provokatör harekete geçirildi ve bunların önüne bu iki olayın tezgahlanması görevi konuldu. Papa olayında terörist olarak damgalanan bütün sol'du. Yani TC, Papa'yı vurdurarak Türkiye'de ve Kürdistan'da uyguladığı baskı, zulüm ve zorbalığı meşru kılmak istiyordu. "Benim Türkiye'de ve Kürdistan'da vurduklarım ve kendilerine işkence yaptığımı iddia edenler, sizin içinize kadar gelip Papa'yı vuranlardır" ya da "bizdeki terörizm boyutludur ve benim bunları vurmam meşru savunmadır" biçiminde bir propaganda geliştirerek, içerde olduğu gibi dışarda da sol'u tecrit etmeye çalışıyordu.

Palme olayı sadece PKK için hazırlandı. PKK'nin sözümona teröristliğini kanıtlamak ve özellikle sosyal-demokrat güçlerden tecritini sağlamak için böyle bir olay tezgahlandı. Genelde burjuva demokratlarının anti-terörist nitelikleri gözönüne getirilerek, PKK'nin "terörist" bir hareket olduğunu göstermek için birçok provokatör devreye sokuldu. Bunlar gerçekleşmeyince başbakanlık düzeyinde gizli görüşmelerin yapılması yoluna gidildi. Böylelikle iki koldan geliştirilen bir mücadele sürdürüldü. Türk solu diye tabir edilen ve merkezinde TKP ile "Sol Birlik" in yer aldığı ve diğerlerinin de bununla bağlantılı olarak ele alındığı kesim, bir tarafı teşkil etti. Diğer tarafı ise Kürt milliyetçiliği ve özellikle Güney Kürdistan'daki güçler meydana getirdi. Özellikle Güney Kürdistan'da, Partimizin önderlik ettiği silahlı savaşımı arkadan vurmak için TC yetkilileri ile ne kadar görüşme yapıldığı bilinmektedir. 15 Ağustos devrimci eylemliliğinin patlak vermesinin ardından, TC'nin istihbarat subayları ve generalleri ile ilkel milliyetçiliğin temsilcilerinin yaptıkları görüşmelerden sonra, PKK güçlerine karşı Şemdinli ve Çukurca bölgelerinde birçok komplolar geliştirildi. Bu

alanlarda Parti güçlerimiz iki yandan kuşatmaya alınarak imha edilmeye ve mücadelemizin kök salması önlenmeye çalışıldı.

Aynı şekilde Güney'de ulusal çıkarlar çiğnenerek, TC ile yapılan sınır ticareti temelinde ihanet birlikleri oluşturuldu. Geçici nitelikte de olsa, "köy korucuları", tüccar takımı ve ilkel milliyetçilerden oluşan birlikler kuruldu. Bu birliklerin kumandasını geleneksel yönetici güçler olan Türk sömürgecilerinin generalleri ve paşaları üstlendi. İhanetin bir kolu da işte böyle ortaya çıktı. 1980'lerin başından itibaren —ki bunun temeli 1920'lere kadar dayanır— ve özellikle 1984'ten sonra gelişen bu ihanet ilişkisini günümüzde görmeyen ve duymayan kalmamıştır. "PKK bu alanlardaki dağlık coğrafi koşullardan ve Güney'deki sınırlardan yararlanmamalıdır" denilerek bu tür çirkin bir ilişki içine girildi. Yine bu alanda Suriye ve İran ile yapılan görüşmelerin niteliği bilinmektedir. TC, bunda sözümona bazı gelişmelerin sağlandığını iddia etti. "PKK'yi bu alanlarda tecrit ettik" diyerek, diplomatik yöntemlerden ekonomik ve siyasal şantajlara kadar her türlü yola başvurup elinden geleni yaptı. Buna rağmen mücadelemizi kesintiye uğratmayı başaramadı.

Faşist-sömürgeci TC ulusal direniş mücadelemizi durdurmak için ortaya koyduğu çabaların çapını bugün daha da genişletmektedir. Mücadelemizin büyük bir olasılıkla sosyalist ülkelerin desteğini kazanacağını hesaplayarak hemen harekete geçmektedir. Sosyalist ülkelerle ilişkileri bulunan güçlerin TKP ve "Sol Birlik" olabileceğini düşündüğü için, bunlarla ilişki geliştirip devreye sokmaktadır. Son zamanlarda TKP ile ilişkilerin birincil plana alınması ve genel sekreterinin uçakla Ankara'ya getirilmesi, gerçek bu olmasına rağmen soruşturmaya alınıp tutuklandığının belirtilmesi, tümüyle ulusal kurtuluş mücadelemize karşı geliştirilmeye çalışılan alçakça hesapların bir parçasıdır. Burada dikkat çeken bazı hususlar bu gerçeği çok açık bir biçimde dile getirmektedir: Gazetecilerin "TKP ve Sol Birlik" PKK hakkında ne düşünüyor sorusuna bu güçlerin verdikleri cevap, "PKK'ye karşıyız" olmuştur. Aynı soru ilkel milliyetçi güçlerin temsilcilerine yöneltildiğinde verilen cevap yine aynıdır: "PKK'nin eylemlerine karşıyız!" Pes doğrusu! Gerçekten de tek merkezden yönetim

ancak bu kadar olabilir. Sosyalist ülkelerin tek merkezliliği bile bu denli güçlü değildir.

Şimdi çok açık bir biçimde ortaya çıkan bir gerçek vardır ki, TC bütün politik ve diplomatik yönelimlerinin temelinde PKK'nin teşhiri ve tecritini koymuştur. Daha önce de belirttiğimiz gibi TC, başlangıçta bütün solu terörist ilan edip ezmek için bir yığın provokasyon düzenledi. PKK'lilerin Avrupa'da dolaşmasını engellemek için sürekli provokasyon yöntemine başvurdu. Bu konuda önemli cinayetler işledi, birçok provokatif eylem tezgahladı. PKK'yi bölüp parçalamak için yoğun bir çaba harcadı. En sonunda son derece sinsi ve alçakça bir biçimde adları milliyetçiliğe ya da komünistliğe çıkmış güçleri Ankara'ya taşımak için kapılarını açtı. İlkel milliyetçiliğin temsilcileri çok daha önceleri Ankara'ya gelmişlerdi. Bütün bunlar PKK'nin dışlanması ve ezilmesi adına yapıldı.

Peki, altmış yıllık TKP nasıl bugüne kadar legale çıkma yürekliliğini gösteremedi de, bugün elini kolunu sallayarak böylesi bir girişimde bulunmaya cesaret etti?

1987 yılının sonları PKK'nin devrimci atılımının sabitleştiği, sürekliliği ve yoğunluğunun kesinleştiği bir dönem niteliğindedir. Askeri yöntemlerle bu atılımın önünün alınamayacağı, burjuva yazar-çizer takımı tarafından da çokça ifade edilen bir husustur. TC açısından bu gelişmenin başlıca güç kaynaklarından biri büyük bir olasılıkla sosyalizmdir. Sosyalizmi kimler kontrol edebilir? TKP ve "Sol Birlik", TC ile bu güçler arasında böyle bir tezgah kurulmuş mudur? Kesinlikle kurulmuştur. Bu açıdan PKK'nin tecrit edilmesinin son halkası olarak bu güçlerin devreye sokulmaları anlaşılır bir şeydir. Bu güçlerin Ankara'ya uçmanın hemen öncesinde "Türkiye'nin istikrarından yanayız, devletin birlik ve bütünlüğünden yanayız, orduya toz kondurtmayacağız, terörizme karşıyız, PKK'nin eylemlerini desteklemiyoruz" anlamına gelebilecek açıklamalarda bulunmaları, çok açık bir biçimde milliyetçiliğin hortlatılmasıdır. Bu birlik ve bütünlük politikasının savunulmasıdır, en çirkin bir şovenizmdir. Geçmişte ideolojik planda ortaya çıkan şovenizmin —ki biz buna karşı on yıl boyunca yoğun bir ideolojik mücadele yürüttük— şimdi siyasal düzeye çıkması, hem de polisle kolkola ve bir hayli içli dışlı bir biçimde kendisini göstermesidir.

TKP ve TİP'in genel sekreterleri olan unsurlar, sözümona emniyet sarayında tutulmaktadırlar. Ancak özünde kendilerine sarayda yaşanabilir cinsten bir yaşam sunularak Türk devleti istikrara kavuşturulmak istenmektedir. Bunun için bu güçler son bir kez ve çok daha alçakça mücadelemize karşı kullanılacaklardır.

Evet, sosyalist ülkelerin Kürdistan'da gelişen mücadeleyi desteklemeleri olasılığına karşılık, TKP ile geliştirilen ilişkiler sonucunda bu ülkeler TKP eliyle tahrik edilecek ve bu destek biraz olsun kesilecektir. PKK hareketinin, kendisi için özgüce dayanma ilkesini temel aldığı bilinmesine rağmen, çok zayıf bir olasılık da olsa sosyalist ülkelerden gelebilecek bir desteğin kesilmesi ile birlikte, PKK'nin desteksiz bırakılması hedeflenmektedir. Türk sömürgecileri, bugün 60 yıldan beri sınıf düşmanı ilan ettikleri TKP ile kolkola girebiliyorlar. İlkel milliyetçi güçlere ve Kürt küçük-burjuva reformistlerine kucak açabiliyorlar. Hiçbir yerde komünizm adına bu kadar iğrenç ve alçakça bir duruma düşülmemiştir. Peki, bu güçler şimdiye kadar neredeydiler? Gizli ya da açık biçimler altında TC ile bu kadar somut uzlaşmaları nasıl yapıyorlar? Gerçekten de bu güçler, günümüzde faşist niteliği bu denli açık olan bir rejimle TC'nin hiçbir döneminde benzeri görülmeyen en sıkı ilişkiler içine girebiliyorlar. Peki, bu ilişkilerin sonuçları ne olacaktır? Belki bu ilişkiler biraz daha ilerletilecek, sonuçta legal bir komünist ve Kürtçü partinin kurulmasıyla noktalacaktır. Zayıf bazı ögelere yönelik olarak yapılan çağrılar sürdürülecektir. Aileler ve kabilelerle oynanacak, sahte milliyetçiliğin hortlatılmasına devam edilecektir. Ancak bütün bunların PKK hareketinin son derece güçlenen bir hareket olduğunu kanıtlamaktan başka bir şeye yarayamayacağı da ortadadır.

PKK'nin kuruluşunun 10'uncu yılına girişini değerlendirdiğimiz bugün, son derece açık bir biçimde oynanan bu oyunların yanısıra, görülmemiş baskılar, imha seferleri ve Kürdistan'a yığılmış üçyüz bin kişilik bir ordu gücü devrededir. Özel kolordu, özel valilik, özel timler, otuzbini aşkın köy korucusu ve bunlar eliyle uygulanmaya çalışılan her türlü özel harp yöntemi gündemdedir. Ne var ki bunlar fazla işe yaramamış ve iflas etmiştir. Yine "pişmanlık yasası", bazı zayıf unsurlara yaptırılan itiraflar, ekonomik yöntemler ve sahte-

karca bir tutumla burjuva demokrasisini uygulama girişimleri sonuçsuz kalmıştır. Açık ki onun geliştirmeye çalıştığı bu yeni yöntem de işe yaramayacak ve bu silah da ters tepecektir. Buna karşılık Partimizin yürüttüğü güçlü ideolojik mücadele, sağlam siyasal perspektifleri ve özgüce dayanma ilkesi daha da derinleştirilip geliştirilecektir. Baştan beri bu temelde geliştirilen karşıdevrimci faaliyetler, teşhir ve tecrit kampanyaları rahatlıkla boşa çıkarılacaktır. Düşmanımızın uzlaşmalara bu kadar bel bağlaması onun zayıflığını göstermektedir. Faşist-sömürgeci rejim bugün kişilerle bile uzlaşmaya çalışmaktadır; bu rejimin uzlaşmadığı gerici aile ve kabile hemen hemen yok gibidir. Devletin toplum içinde ayağına kadar gitmediği bir düşkün kalmamıştır. Toplumun en düşkün ve en tortu kesimlerine devlet, koruculuk teklif etmiş, özel tim görevlisi yapmıştır. Hiçbir devlet kendi onurunu bu denli ayağa kadar düşürmemiştir.

İşte bütün bu gerçeklerden yola çıkarak TC'nin en zayıf dönemini yaşadığını söylüyoruz. Türk diplomasisi hiçbir güç karşısında tarihinin hiçbir döneminde bu kadar zorlanmadı, bu kadar taviz vermedi. Türk iç politikası hiçbir zaman "milli birlik ve bütünlük" kisvesi altında bu kadar geniş boyutlu bir tavizler politikasına yönelmedi. Dolayısıyla bu konularda TC en zayıf dönemini yaşamaktadır. Bütün bu zayıflıkları onun karşıtının gücünü ifade etmektedir. Aynı şekilde bunlar Partimizin güçlü olduğunu, güçlü oturduğunu ve yürüyüşünün güçlü geliştiğini göstermektedir. Belli ki TC'nin bu son yönelimleri uygun yöntemlerle karşılandığı, sağlam bir biçimde değerlendirildiği ve sonuçları yetkin bir biçimde politik ve özellikle örgütsel mücadeleye dönüştürüldüğü zaman, sadece PKK'nin önderlik ettiği mücadele ileri bir hamle yapmakla kalmayacak, PKK hareketi Türkiye halkının da sağlam bir müttefiki ve umudu olarak ortaya çıkacaktır.

Burada faşist Türk sömürgeciliğinin son on yıllık tarihi yeniden özetlendiğinde görülecektir ki, TC, Türklerin Anadolu'da toprağa yerleşmelerinde ve milliyet, ulus ve devlet gücü durumuna yükselmelerinde önemli rol oynayan ve yakın etkide bulunan Kürdistan sorununun önemini derinden kavramıştır. Bu nedenle bir yandan bu sorunun önemini örtbas etmeye çalışırken, diğer yandan

duyduğu derin etkiyle bu sorundan yararlanmaya çalışmaktadır. Ancak TC bu yararlanmayı tek taraflı ele almaktadır. Kürdistan'ın lehine olabilecek her türlü olumlu gelişmeyi kapatmak suretiyle ülke ve halk gerçekliğimizi kendi ulusal ve toplumsal gerçekliği içinde tamamen eritmek, kendi karşısına hiçbir şey bırakmamak biçimindeki bu gelişmeyi son on yılda bir kez daha özetlemek ve kesin sonuç almak için Kürdistan sorununa bütün gücüyle yüklenmiştir. O Türk egemen sınıflarının Kürdistan üzerindeki bin yıllık egemenlik tarihini son on yılın içine sığdırmak istedi. Bunun sonucunda her türlü baskı, şantaj, saptırma, talan, asimilasyon, işgal ve göçertme yöntemlerini peşpeşe uygulamaya soktu. Bunları günümüzün koşullarına uyarlayarak katlanılabilir bir biçim vermeye, en az zarar ve en yüksek yararlar sonuclandırmaya çalıştı. Dayatılan politika ve bunun her düzeydeki uygulanışı, sadece TC'nin son 60 yıllık egemenliğinin uyanışı, gelişimi ve pratiğinin değil, çağdan almış olduğu bilincin de bu amaçla kullanıldığını göstermektedir. Bu, tarihi de derinden etkileyen ve TC'yi yaşatan bir olgudur. Tabii karşı tarafın bütün bu uygulamalar karşısında alabildiğine büzülmesi, kimliğinden boşanması ve kendisi olmaktan düşürülmesi onu hep güçlü ve tek yanlı olarak egemen hale getirmektedir.

PKK hareketi, bunun karşıtı olarak gelişen bir güç kimliğiyle, böyle bir gelişmenin tersine çevrilmesi, yani bu on yıllık süre içinde bin yıllık kölelik tarihinin akışının değiştirilmesi gibi soylu bir çabanın sahibidir. Partimiz yüzyılları bu on yıla sığdırarak tarihin bütün olumsuzluklarını telafi etmeye çalışmıştır. Devrimci diyalektiğin özünü kavrayanlar, bizim yüzyılların olumsuzluklarını neden on yılda gidermek için çalıştığımızı ve bunu bir zorunluluk olarak ele aldığımızı çok iyi bilirler. On yıllık gelişmeler, genelde bir devrim hareketi için temel atma, gelişme ve zafere doğru yürüme için yeterli bir zaman kesitidir. Devrimci hareketler ve onun ilk nüveleri genellikle bir atom çekirdeğine benzerler. Patladıkları zaman yoğun bir şekilde çevreye saçılır ve güçlü bir enerji ortaya çıkarırlar. Yeni elementleri ve bu temelde yeni moleküllerin oluşumunu gerçekleştirerek toplumun gelişimine yol açarlar. Bu tür hareketlerin böylesi bir gelişim özelliği vardır. İşte her önemli devrimci

hareketin bin yılların olumsuz etkilerini, gericiliğini ve tutuculuğunu parçalaması bu nedenledir. Kürdistan Devriminin bu son on yılı, yani Kürdistan gerçekliğine devrimci yöntemlerin dayatıldığı bu son on yıl böylesi bir özelliğe sahiptir diyoruz.

Hemen hemen belli başlı bütün devrimlerin başlangıç yılları böyledir. Büyük Ekim Devrimi, Vietnam ve Çin Devrimleri, daha da gerilere gidildiğinde tarihte hristiyanlığın ve islamlığın doğuşu ve burjuva devrimleri gibi hareketlerin en yoğun ve en çok şiddete büründükleri dönemler böyledir. Bu yüzden Kürdistan'ın tarihsizliğinin doğurduğu ağır olumsuzlukları aşmanın tek yöntemi de budur. Bu, aynı zamanda Kürdistan Devriminin doğasıdır. Gerilik ancak böyle bir yaklaşımla telafi edilebilecek ve devrimci yöntem ancak böylelikle tutturulabilecektir. Bu, bizim keyfi ve iradi olarak seçtiğimiz bir husus değil, devrimci dönüşümün gerçekleştirilmesi için son derece objektif olarak ele alınması gereken ve devrime yürümek isteniyorsa bu şekilde ele alınması kaçınılmaz olan tarihsel bir misyondur.

Biz de Parti hareketimizin ilk birkaç yılını aleyhimize geçip giden yüzyılların olumsuzluklarını telafi etmek, ondan sonra gelen birkaç yılı, çözülüşü en son sınırına kadar geldiği noktada tutmak ve günümüze kadar olan süreci de yeniden yükselişin basamakları haline getirmek biçiminde değerlendiriyoruz. Bu son on yıl içinde tarihsel çözümleniş hakkıyla yapılmıştır. Çok geniş bir savaş gücümüz olmamasına rağmen, sorunların yaygınlığı, cevapların karmaşıklığı ve çelişkili özelliği, bu gerçeğin kendisini dışa vurması olmaktadır.

Partimiz, bir halkın öz tarihinin yaratılmasında layık olduğu özelliklerle öncülük konumuna sahip çıkıyor, bunun koşullarını oluşturuyor. Günümüze doğru gelindiğinde böyle bir önderliği hakkettiğini herkese kabul ettiriyor. Nereden bakılırsa bakılsın, ilerici-radikal bir çıkış için böyle bir öncü çok gerekli olduğu kadar, öncüsüz hiçbir ilerlemenin sağlanamayacağı da ortaya çıkmış bulunuyor. Daha önce teorik düzeyde ortaya konulan bu gerçek, şimdi devrimci pratik tarafından da doğrulanıyor. Bu aynı zamanda çağın Kürdistan gerçekliğine yaklaşımına da verilmiş bir cevap oluyor. Bu temelde çağın Kürdistan hakkındaki hükmü ter-

sine çevrilmiş —ki bu hüküm varlığımızın gözönüne getirilmemesi ve hakkının teslim edilmemesi biçimindeydi—, hem varlığımızı çağa kabul ettirme, hem de çağdan hakkımızı isteme ve bunu kabul ettirme konumuna ulaşılmıştır. Bundan sapmanın olması mümkün değildir. Mevcut gerilik, ilkelik ve olumsuzluk işin özü gereğidir. Yani toplumumuzun yabancı egemenler ve yerli işbirlikçileri tarafından düşürülmüşlüğü ve yaşanan tarihsizlik, başlangıçta gelişmenin çok zayıf, hatalı ve yanlışlıklarla dolu olacağını göstermektedir. Bu da Kürdistan Devriminin diyalektik gelişiminin anlaşılır bir özelliğidir.

Başlangıçta neden sağlam yürünmedi, bu işler neden mükemmel bir şekilde başarılmadı diyenler, devrim diyalektiğinden tamamen habersiz olarak yaşayan insanlardır. Kaldı ki, bütün ezilen sınıflar ve halklar başlangıçta zorbela ayağa kalkar, yedikleri yumruklarla sendeler ve peşpeşe birkaç yenilgiyi yaşayabilirler. Ancak bundan sonradır ki ayakta sağlamca durabilme konumuna geçerler. Bizde de gerçekleşen, hem de son derece uygun bir devrimci doğrultuda ve devrimci teorinin sıkı kılavuzluğu altında gerçekleşen şey budur. Her ciddi devrimci hareketin geçen on ya da onbeş yıllık dönemdeki büyük değiştirici ve dönüştürücü özelliği bizim koşullarımızda da gerçekleşmiştir. Her şeyden önce Partimizin geçmişinde büyük bir devrimci ve hamlecı özellik vardır. Tarihimizi yenileştiren ve bizi halk tarihine doğru götüren yüksek ve dolgun bir gelişme temposu sözkonusudur. Her ne kadar bütün toplumu bu temelde değişikliğe uğratamamış ve bütün mensuplarını istenilen düzeyde dönüştürememiş olsa da, özün bu niteliği er ya da geç bu dönüşümleri sağlattırmaya yetecektir. Öz mutlaka kendine uygun bir biçimlenişi gerçekleştirecektir.

Önümüzdeki dönemde geleceğin üzerine yürürken, belli ki elimizde parti silahı gibi güçlü bir silah bulunmaktadır. Kürdistan'da yeni insanı şekillendirirken, her şeyden önce Parti kadrolarının biçimlenmesi ve yeterli formasyona ulaşması gibi bir sorunumuz bulunmaktadır. Biz bu geçen yıllarda yeniyi gerçekleştirecek insanı yaratmak için, insanlarımızı büyük bir eğitim ve tecrübe ortamı içinde tuttuk. Bütün gücümüzü yeni insanı biçimlendirmek

için ortaya koyduk. Şu çok iyi bilinmektedir ki, durumlar düşünce düzeyinde ne denli güçlü bir biçimde ortaya konulursa konulsun, onu taşıyacak nitelik ve nicelik olarak yeterli sayıda kadro ortaya çıkarılmadı mı, bu düşünceye en büyük kötülük bizzat bu yetersiz kadrolar ve davanın omuzlayıcıları tarafından yapılacaktır. Bundan dolayı bizim bütün gücümüzü bir devrimci çekirdeğin yaratılmasına hasretmemiz tamamen anlaşılır bir şeydir. Her ciddi dava mutlaka güçlü bir öncü çekirdeğin eseri olarak gelişir. Hele hele Kürdistan gibi edilgenliğin, pasifizmin ve kendiliğindenciliğin egemen olduğu bir zeminde öncü çekirdeğin özenle yetiştirilmesi ve deneme ve tecrübeyle pişirilmesi büyük öneme haizdir. Geçen yıllar bu biçimde değerlendirilmiştir. Partimiz bir eğitim kampanyasına girişmiştir ve bu kampanya sürüp gitmektedir. Bugün tarihimizin özetlenmesi yaşanmaktadır. Genelde dünya devrim tarihinin ve özelde de kendi devrimci tarihimizin bir özetlenmesi ve geleceğin her türlü gelişimini bağrında taşıyan tohumlanışı sözkonusudur. Dolayısıyla sonuçları iyi değerlendirildiğinde, öncü çekirdeğe verilen emek geleceği kurtarmada büyük bir değerdir.

Elbette biz bununla Parti ve dava temsilciliğinin güçlü bir biçimde ifa edilmesinden bahsediyoruz. Böylesi büyük davaların içine girenlerin hiçbir kişisel, ailesel ve hatta düzenle ilgili endişesi olamaz. Özellikle tarihten ve toplumdan kopukluğun ifadesi olan bireyciliğin, devrimci kavganın büyüklüğünü yaşayamamaktan kaynaklanan bu hastalığın giderilmesi için çok şeyler yapıldı ve hala da yapılmak durumundadır. Hiçbir şey bireycilik kadar insanı edilgenliğe, pasifizme ve köreltmeye götüremez. Hele bu bireycilik bir de önderlik hastalığı haline getirilirse, bu sadece kişinin düşkünlüğüne ve iflasına yol açabilir.

Gün büyük oynama günüdür. Kişiliğin alabildiğine düşürüldüğü, devrimci önderlerden bahsetmeyi bir yana bırakalım, sıradan namuslu insanlardan bahsetmenin bile son derece zorlaştığı koşullarda, devrimci önderlerin kendi eğitimlerine ne kadar büyük önem vermeleri gerektiği anlaşılır bir husustur. Devrimci önderler bu konuda kendilerini büyük bir özenle eğitmeli, kendi tutku-larının ve kişisel özelliklerinin bir ögesi olmayı değil, bütün devrimci değerleri kendilerinde yoğunlaştırmayı ve özellikle yüce direniş

değerlerimizin bir bileşkesi olmayı başarmalıdırlar. Elbette yetkinleşen her kadromuz, güncel siyasal gelişmelerin içinde ve örgütsel görevlerin başarılması ortamında ortaya çıkacaktır. Kadronun siyasal ve örgütsel niteliği son derece yüksek olacaktır. Kadro için her düzeydeki siyasal görevler ve bunların örgütsel gereklerinin yerine getirilmesi kesin bir zorunluluktur. Görevlerin ortaya çıkarılması ve örgütlenmesi içiçedir. Kadronun bu özelliklerden ibaret olduğu ve hiçbir özelliğin örgütsel yetenek kadar değerli olmadığı, yine hiçbir düşünsel yaklaşımın siyasal düşünce ve onun siyaset haline getirilmesi kadar değer ifade etmediğinin yaşandığı günlerdeyiz. Düşüncelerimizin merkezine temelde siyasal düşünce ve siyasetin oturtulması, günlük ilişkilerimizin bu politikayı hayata geçirecek örgütsel ilişkiler biçiminde düzenlenmesi her şeyin üstündedir. Bunları o kadar içiçe geliştirmek durumundayız ve buna o kadar muhtacız ki, hiçbir şey bunların yerine geçemez. Hiçbir araç devrimci dönüşümü bunlar kadar ileriye götüremez.

O halde kadromuz, Partiyi her düzeyde örgütlü temsil etmesini başarmalıdır. Her şeyden önce kavrayış ve uygulama düzeyinde kadronun doğru tanımına ulaşılmalıdır. Bu konuda birçok eksiklikler ve zayıflıklardan bahsedilmektedir. Bunların söylenmesi bile kendi başına bir yetersizliğin ifadesidir. Gün kadronun kendi kişiliğinde milyonları birleştirdiği ve savaştırdığı gündür. PKK buna layık olan bir harekettir. Onun temel birikimleri bunu sonuna kadar mümkün kılacak zenginliktedir. Kadro tarihten habersiz değilse, güncel gelişmeleri yeterince yaşıyorsa ve kendi değerlerinin bir sentezi olabilmişse, böylesi bir insanı hiçbir güç durduramaz. Eğer o bu konuda belirleyici durumda ise, kendi biçimlenişini sağlayamaması düşünülemez. Tersisi durumda artniyetlilikten ve düşkünlükten bahsetmemiz kaçınılmazdır.

Biz bunu özgüce dayanmanın gereği olarak kitlelere de yayaçağız. Kadronun en temel ilişkisi kitle ilişkisidir. Onun kendi iç ilişkileri ve çekirdekle olan bağları ne kadar önemliyse, bununla içiçe ve bunun kadar önemli olan diğer bir unsur da kitle ilişkisidir. Kadro kitleler için vardır. O kitleler içinde ve kitle okyanusunun derinliklerinde dolaşan bir balıktır. Kadro kitlesiz olamaz, kitleleri örgütlemeksizin ve yönetmeksizin yaşayamaz. Burada doğru

yönetimin önemi de ortaya çıkmaktadır. Ne yönetimsizlik —ki bunun çok derin bir tarihsel ve güncel temeli vardır—, ne de yönetim adı altında onun sol'dan boşaltılmasını ifade eden başına buyruklu olmalıdır. Hayır, ne ezilen sınıfların bir kader gibi gördükleri yönetilme, ne de egemen sınıfların hep bir hak olarak iddia ettikleri daimi yöneticilik devrimci proletaryanın yönetim anlayışı olabilir. Bu her iki sakat yönetim ve yönetilme anlayışı yerine —ki bunların tarihsel ve sınıfsal nedenleri konulmuştur— doğru yönetim anlayışı geçirilmelidir. Bu yönetim anlayışı kollektivizmi esas alan, kitlelerle içiçeliği eylemle içiçelikle birlikte götüren bir yaşam tarzıdır. Doğru yönetim tarzı, bu özelliklerden bir saniye bile yoksun yaşanmaması gerektiğini içine sindiren bir ilişkidir. Örgütsel yönetimi bu tarzda sürdüren, bunu bir-varlık nedeni olarak gören, örgüt içinde ve örgütün kitlelere yaklaşımında bu özellikleri temsil eden bir kadro, savaşın her biçimini gerçekleştirmeye yeterlidir.

Elbette biz kitlelere yönelirken herhangi bir örgütle yönelmiyoruz. Kitlelere bu aşamanın kitlesele-örgütsel ifadesi olan Ulusal Kurtuluş Cephesini örgütlemek için gidiyoruz. Yani halkın öz kurtuluş örgütü olan Ulusal Kurtuluş Cephesini örgütleyeceğiz. Bunun için bütün halkı üretim ve sosyal yaşam koşulları içinde kültürel değerleriyle örgütleyeceğiz. Bir kadrodan beklediğimiz gibi kitleleri ekonomik, sosyal ve kültürel yaşam koşullarından koparmayacağız. Tam tersine bu koşulları Cephe örgütlerimizin temel gücü ve kaynağı haline getireceğiz. Bu, örgütlenmenin kitlelerin bünyesinde çok çeşitli, karmaşık ve bu konudaki özelliklerine uygun olarak gelişeceğini göstermektedir. Bu konuda sağ, sektör ya da esnek olmayan bir yaklaşım içinde bulunmayacağız.

Aynı şekilde devrimci savaşımızın en gelişkin biçimi olan gerilla savaşını geliştiriyoruz. Bu halkın en temel savaş biçimi olarak, ulusal kurtuluştaki halkımızı zafere götürecek bir devrimci savaş biçimi olarak daha da geliştirilmeyi bekliyor. Bu ordulaşma görevidir. Ordulaşmanın büyük önemi, onun mevcut ideolojik-politik hattın, Partinin ve kitlelerin örgütlenişini, kuruluşunu ve gelişimini sağlayan esas savaşım tarzı olmasından kaynaklanmaktadır. Yani ordulaşma bizde en temel yaşam tarzıdır. Kitlelerin tamamen etkisi

altına girmesi ve kadronun da her çalışmasında esas alması gereken bu savaşım tarzının ve onun örgütlenişinin nasıl olması gerektiğini çok gelişkin değerlendirmelerimizde ortaya koymuş durumdayız. Özellikle bunun yönetiminin de doğru yapılması, kuruluşu, sevk ve idaresinin doğru ele alınması, doğru çözümlenmesi ve uygulanmasının büyük önemi ortadadır. Hatta bu varlık-yokluk sorunudur. Bu tamamen en verimli sonuçları doğurabilecek olan bir mücadeledir. Bu aracın gelişmesi ne denli yetkin bir biçimde sağlanırsa, siyasal gelişmelerin boyutlarının ve dolayısıyla kitlelerin ve Partinin etkinliğinin de o denli artması söz konusu olacaktır. Bu araca her türlü değer ve önemin atfedilerek rolüne uygun bir tarzda çalıştırılması halinde, Kürdistan'da sanıldığından da fazla ulusal ve toplumsal kurtuluşun temel anahtarı rolünü yerine getirebilecektir. Bunun böyle olduğu pratikte ortaya çıkmıştır ve daha da çıkacaktır.

Bugün çeşitli dost güçlere açıyoruz. Kürdistan kendi tarihinde ilk defa tecrit çemberini kırıyor. Bu çemberin parçalanmasıyla birlikte çağdaş devrimci güçlerle ulusal kurtuluş, demokrasi ve sosyalizm güçleriyle birleşiyor. Bunun için olanca gerçekliğimiz ve kendi kimliğimizle dünyaya açılmayı esas alıyoruz. Başka kimliklerle gerçekleştiren ya da kendi kimliğimize dayanmayan bir ilişkinin uydu ve dolayısıyla beş paralık değeri olmayan bir ilişki olacağını biliyoruz. Bu güçlere esasta tarihsel, ulusal ve toplumsal kimliğimizin devrimci temsilini yaratıyoruz ve yaratacağız. Bu temelde sonuç almaya çalışacağız. Bizim için bu ilkenin vazgeçilmezliği ortadadır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devrimine sağ'dan yaklaşan tasfiyeci, ilkel milliyetçi ve reformist güçlerin konumları bellidir. Yüzyıllardır sürdürdükleri ajanlık ve uşaklık geleneği günümüzde bu güçleri daha da tehlikeli bir konuma getirmiştir. Bunlara ilkelde katılığı ve esnek yaklaşımın yaratıcılığını dayatarak sonuç almaya çalışacağız. Bunların zararlarını asgariye indirirken, yararlanılması gerekenden yararlanacak ve tarafsızlaştırılması gerekeni tarafsızlaştıracğız. Bu konuda özgün ve yaratıcı çalışmasını bileceğiz.

Partimiz, yurtsever bütün Kürdistanlı kitlelere yönelik olarak geliştirdiği devrimin temel yasalarına bağlı, bu yasaları bulup

çıkarmaktan ve onlara bağılı kalmaktan sorumlu olan bir karar gücü olarak Ulusal Kongre'nin gerçekleştirilmesi şiarını daima yükseltti. Bundan sonra da bu şiarın hayata geçirilmesi için ilkeli yaklaşımını sürdürecektir, Ulusal kurtuluş Cephemizin gelişmesiyle birlikte bunu daha da yoğunlaştırarak somutlaştıracaktır. Biz emekçi Türkiye halkı ile anti-faşist birleşik cepheyi devrimci direniş temelinde faşist-sömürgeci rejime karşı ortak savaşımı gerçekleştirerek inşa etmeyi savunduk. Bundan sonra da halkın isyanını ve ihtilalini köstekleyen, özellikle solculuk adına altmış yıldan beri dayatılan engelleri yıkarak, halkın enerjisini devrime kanallı edecek olan uygun örgütlenmeyi ve eylemi esas alan bir ittifakı bundan önce olduğı gibi yine yılmadan savunacağız.

Kürdistan Devriminin, Ortadoğı halklarının kurtuluşlarında oynaması gereken rolünü sonuna kadar ve en yaratıcı devrimci yöntemlerle oynaması için elimizden geleni yapacağız. Devrimimizin enternasyonalist niteliğine son derece büyük önem vererek ve özellikle günümüzde giderek kabul gören bu yönünü daha da açarak, böylelikle devrimci görevlerimizi büyük bir olgunlukla yerine getireceğiz.

Partimizin 10'uncu yıla girişinin zafere yürüyüşün kesin, yoğun ve pekişen adımlarla karşılandığını belirtirken, aynı zamanda önümüzde duran engellerin ne kadar zor olduğunu da ortaya koyuyor; bunların aşılması için teorik ve pratik çalışmanın ardıcıl geliştirilmesi koşulunu dayatıyoruz. Bu konuda kendimizi her türlü yanılgıdan arındırmaya çalışıyoruz. Geleceğin devrimci dönüşümü için her zaman temel alınması gereken insan yeteneğini ve bu yeteneğe siyasal bir seviye kazandırarak yürütmeyi bütün çalışmalarımızın temeli haline getiriyoruz. Şimdiye kadarki gelişmemiz, nasıl başarı sağlayacağımızın bir kanıtıdır ve bundan sonraki gelişmelerin de bizi zafere kadar götüreceğinden eminiz.

Bu temelde başta Partimizin değerli militanları olmak üzere bütün taraftarlarımızı ve halkımızı, bu 10. yılı da, büyük bir sorumluluk duygusu ve dolgun başarılarla kazanmaya; bütün dostlarımızı mücadelemizi daha yakından tanımaya ve görevlerini yerine getirmeye çağırıyoruz.

Kasım 1987

Institut kurde de Paris

Institut kurde de Paris

TALİMATLAR

Institut kurdu de Paris

Institut kurde de Paris

KOMUTA ÖZELLİKLERİMİZİ YETKİNLEŞTİRELİM DEVRİMCİ PRATİGE DOĞRU YÜRÜYELİM

Parti tarihimiz boyunca en önemli sorunumuz olan ve bugün de tüm sıcaklığıyla doğru ve yetkin çözümünü aradığımız sorunumuz, örgütlenme ve bu örgütlemeyi yaratacak devrimci militanın özellikleri sorunudur. Daha da açılırsa, devrimci militanın kimliği, özellikleri ve görevleri ne olmalıdır? Devrimci örgütün yaratılması ve geliştirilmesi nasıl olmalıdır? Günümüz açısından somutlaştırıldığında devrimci bir ordulaşmayı nasıl sağlamalıyız? Ordu kurmaya ve ister siyasi ister askeri örgütlenmeye nereden başlamalıyız? İlk ve basit adımlardan daha karmaşık adımlara doğru nasıl tırmanmalıyız? Yine ufak pratik adımlardan başlayıp işleri kapsamlı planlamalar doğrultusunda nasıl ilerletmeliyiz? Esas ve tali, güncel ve acil ile orta ve uzun vadeli olan işleri nasıl bir düzene kavuşturmalıyız? Mevcut potansiyel, işler bir durum arzeden güçlerimizin, hemen harekete geçirebileceğimiz ve belli bir eğitimden sonra harekete geçirebileceğimiz güçlerimizin durumu nedir? Bunu zaman içinde ilerletmenin olanakları nelerdir? Zemin buna ne tür bir hız kazandırabilir? Aleyhte ve lehte gelişen olaylardan

nasıl hemen pratik sonuçlar çıkarılabilir, gerekleri nasıl yerine getirilebilir? Bu sorunlar bugün de önemini devam ettiren sorunlardır.

Sahip olunan iyi niyetlere, doğru sloganlara, yine doğru bir siyasal anlayışın ve bunun çizgi düzeyinde kavranışının varlığına, bu konuda belli bir bilincin ve isteğin bulunmasına rağmen, hala pratiğin kördüğümüleri içinde karmaşık, plansız ve programsız debelenme, gerçekten verimli ve sonuç alıcı bir pratiğe yönelememe bir çelişki olarak hükmünü icra etmektedir. Kuşkusuz birçok yönleriyle aydınlatmaya çalıştığımız bu çelişkiyi çeşitli nedenlerle izah etmek mümkündür. Tarihsel ve güncel siyasal boyutun ve iç örgütsel durumun bunun izahı için bize ipucu verdiğini biliyoruz. Fakat bir gerçek daha var ki, eğer adına layık bir rol ifa edecekse, o da devrimcilik ve önderlik tanımının bu çelişkinin çözümünün sağlanması noktası olduğudur. Devrimcilik buna takılma ve bir köle gibi buna boyun eğme değil, bunu aşma durumunu ifade eder. Devrimci, gerek anlayış ve çabaların yoğunluğu düzeyinde fedakarlık, cesaret ve bilinç öğelerinin en verimli bir sentezini kendisinde gerçekleştiren, gerekse anın görevleri ve uzun vadeli bir planlama açısından kendisini ayarlamasını bilen kişi olarak tanımlanır.

Kuşkusuz bir halk olarak devrimci bir öncüye tam olarak kavuşmanın ne kadar uzağında olduğumuzun, ideolojik ve politik düzeyde Parti Önderliğinin sağladığı belli bir gelişmeye karşılık, örgütsel ve eylemsel alanda bunu sağlayamadığımızın, yine birçok özellikleriyle devrimci militanlarımız olmasına rağmen bütün gelişmelere karşılık verecek önderlerden yoksun bulunduğumuzun farkındayız. Yine bunun hemen öyle aşılabilecek bir durum olmadığını da biliyoruz. Fakat bunlar sorumlu devrimcilik için, devrimcilikte kararlı ve ıddialı olanlar için çözümün ertelenmesi, mevcut olanla yetinilmesi ve işlerin fazla yoğunlaştırılmaması gerektiği tarzındaki ıddialarla ortaya çıkılmasına asla izin vermiyor. Tam tersine, bu, her konuda yoğunlaşmayı, tarihsel olumsuzluğun ve güncel olumsuz etkenlerin rolünü asgariye indirmeyi başarmak için devrimci kişiliğin rolünün sonuna kadar oynanmasını şart kılıyor. Tabii buna yönelirken kendini yanıltmamak, kendine yönelmede acizliğe düşmemek, kendi zayıflıkları giderme ve güce güç katma biçimi-

minde gerçekleştirmek, bunun da çevresini, Parti ve mücadele ortamını sürekli aydınlatarak ve güçlendirerek yapmak, bu yöntemi, uygulamayı esas almak ve bu konuda kendine muazzam bir disiplini dayatmak ilerlemenin en belli başlı şartlarıdır.

Tabii kendini yanıltma bu konudaki şartların gözardı edilmesini ve çeşitli bahaneler ileri sürerek bunların savsaklanması içinde barındırır. Kendini yanıltma böyle başlar ve sonuçta devrimci önderlik, sorumluluk, olgunluk, dirayet vb. gibi birçok özelliğin bir arada ve çok duyarlı bir biçimde bulunmasını gerekli kılan bir kişilik yerine sistemsiz, bölük-pörçük, çabada yoğun olmayan, sözleriyle pratiği arasında dağlar kadar uçurum bulunan, duyarlılığın had safhada bulunduğu, her türlü tehlikeye karşı kapının sonuna kadar açık bırakıldığı bir kişilik anlamına gelir. Şüphesiz yüzyıllardan beri toplumumuzun uğratıldığı dağıtılmışlık, sorumsuzluğun zirveye kadar tırmandırılması, ulusal, sınıfsal ve hatta kişisel çıkarlar adına her şeyin yerle bir edilmesi, kişinin sonuna kadar kendisine düşman bir çizginin emrinde kendi kendisiyle savaşır bir durumda yaşaması daha başından beri çelişkilerimizin ne kadar katmerli olduğunu ortaya koymaktadır. Fakat önder devrimci, savaşçı ya da militan dediğimiz kişi, bu konuları da bile- rek, devrimciliğin tanımı ve anlamı gereğince bu olumsuz etken-lerin rolünü asgariye indirir ve boşa çıkarır; olumlu özelliklerini konuşturarak herkesi nasıl yürümesi gerektiğini teşvik eder, başkalarına gerekli olan morali ve gücü verir. Ve buna göre hareket eder.

Buna karşılık kendisini aldatmaktan bir adım öteye gidemeyen bazı öğelerin bulunduğunu da belirtmek gerekir. Kürdistan'ın bazı yoksul köylüleri nasıl birazcık çifti-çubuğu bir araya getirdiğinde ve karnı birazcık doyduğunda en iyi dünya budur deyip kendisini rahatlıkla edilgenliğe mahkum ediyorsa, Partimizin saflarında da buna benzer bir biçimde "ne de olsa artık işin kritik anını geride bıraktık, kendimi yanıltmıyorum, dürüstlüğümden de kuşku duyulmaz, çalışıyorum da" diyerek, böylelikle muhtemelen bir özeleştiriyle kendisini derinleştirdiğini sanan, kendisini zafere ulaştıracak kişiliğe kavuşturmayı daha başından beri ikinci bir aşamaya erteleyerek kendini rahat hisseden, "işler normal yürüyor, fazla bir

tehlike de yok, arabayı birinci vitese takabilirsin" dercesine kendisine özgü bir yürüme tarzını keyfine uygun bulabilen tipler vardır. Tabii bu da diğeri kadar tehlikelidir. Parti içinde böyle bir hızla yaşamının ve böyle bir yoğunlukta çalışmanın hedefe götürmek şurada kalsın, elde bulunan, zorbela sağlanmış bir miktar ürün de belli bir süre yemek, kısacası bir mirasyedi gibi yaşamak olduğunu ancak aradan belli bir süre geçtikten sonra, yani dünya başına yıkıldığında veya zor bir durumda kaldığında kavrar. Bütün bu konularda yanılgılı bir durumu yaşar. Daha da kötüsü sanki bu konularda hiçbir sorunu yoktur. Ona göre ne de olsa işlerin başında Parti vardır, o her şeyi hazırlar; kendisi ise tam bir sorumsuzluk içinde yaşar veya en az bir sorumluluk ile yaşamayı yeterli sayar. Bir ücretli gibi deyim uygunsu devrimin bir ücretli işçisi gibi çalışarak karşılığında karnını doyurur. Üstelik buna da devrimci yaşam tarzı adını verir. Devrimin memuru bile diyemeyeceğimiz devrimin ücretli işçisi türünden bir yaşam tarzıyla kendilerini avutanların sayısı bizde bir hayli fazladır.

Açık ki bütün bunlar devrimin lügatına ters düşmektedir. Ancak bizde bu ve buna benzer belirtiler yaygındır. Özellikle bu işin birinci derecede yürütülmesinden sorumlu olan unsurlar, işlerin ileri düzeyde bir açılımı için perspektif çizme, moral yaratma, küçük adımları mümkün kılacak ilk itelemeleri verme, bunu ihtimamla hızlandırarak, doğru yolda yetkince yürütülmesini sağlama, böyle davranmanın gereğini duyma, bütün gücünü bunun için seferber etme, kendine olan saygıyı ve dürüstlüğü bu biçimde sağlama ve bunu kanıtlama gereği ortadayken, sık sık bunun uzağındaki bir yaşamı denemektedirler. Doğal olarak bütün bunlar kişiyi ters kapiya götürür, geri teptirir. Sonuç kişinin sık sık yanılgılara düşmesi ve yenilgilere uğraması olacaktır. Geçmiş pratiğimizle dönüp baktığımız zaman haddinden fazla kendini koyvermişlik, alabildiğine kör çabalar, korkunç derecede az verim, moralden yoksun ve fırsatları kullanmanın dışında bir yaşam, örgütlenmeyi epeyce zedeleyen ve imkansız kılan davranışlar, eğitim görevinin tamamen ihlal edilmesi, olası gelişmelerin önünün aydınlatılması, gereken ilk itelemeyi verememe, tam tersine sürekli geriye çekme ve böyle bir yaşamı olağan kabul etme gibi durumlarla

karşılaşıyoruz.

Tabii bu durumda bulunan bir militan felaketin en büyüğünü kapımıza getirdiğini bilmeyecek kadar bir gaflet içindedir. Böylesi sorumsuz ve gününü gün etme türündeki bir yaşam, yani mevcut toplumun özelliklerinin Parti ortamına bu biçimdeki kötü bir yansıtılışı, Parti içinde meşru olarak görülemez ve sonuç alması düşünülemez; tersine ancak bununla savaşılarak yaşanır. Şimdi Kürdistan'da Partimizin önderliğinde yürütülen mücadele ortamında, mücadele platformunun sağında ve solunda bu tür şeyler çoktur. Hatta bunun da ilerisinde kendilerini bu biçimde Parti içinde yaşamamanın mümkün olduğuna inandıranlar fazladır. Kendilerine sunduğumuz bütün desteğe ve gösterdiğimiz ihtimama, gururlarını ve onurlarını kırmamak için ortaya koyduğumuz büyük duyarlılığa rağmen, kendilerini bu biçimde dayatanlar az değildir. Tabii kazaren, Parti bunların elinde kalırsa, kaç yıl demeyelim, fakat kaç ay ayakta kalabileceğimiz bile belli değildir. Biz Partiyi bu duruma düşürmemeye çalışıyoruz. Acaba bunlar kendilerini bile idare edemeyecek kadar insiyatiften yoksun olduklarının ve başa bela duruma düştüklerinin farkındalar mı? Devrim gibi bir olayın militanları olmayı bir yana bırakalım, sıradan bir sosyal yaşamın vecibelerini yerine getirebilecek veya hiç olmazsa bir emekçi kadar onurlu bir yaşamı hak edebilecek bir durumdalar mı? Bu sorular ister istemez aklımıza geliyor.

Devrimci lafazanlık bazen çok tehlikelidir. Hele doğru sloganlar altında gereksiz bir pratikle yaşadığının farkında olmaksızın ucuz ahkam kesmek ve bununla birlikte bir de önder olma sevdasına tutulmak, adamı en tehlikeli noktalara kadar götürebilir. Bir çoban bile koyunlarını güttüğü zaman iyi kaval çalar, sürüyü bir dereden diğerine nasıl taşıracakını çok iyi planlar; en azından sürünün karnını doyurmak ve kurttan-kuştan korumak için yoğun çaba harcar. Buna karşılık Parti içinde emrine verilmiş en gelişkin ve bilinçli insanlara ve kadrolarımıza çobanın sürüsüne verdiği ihtimamı bile gösteremeyen, onları her türlü kurda ve çakala yem ettirecek kadar kötü bir dalgınlığı ve duyarsızlığı sergileyen, zaman zaman zır-zopça despotluk taslayan bir anlayışın sahipleri "nasıl ucuz önder olurum" hastalığına kapılarak kendilerini rahatlatıyorlar.

Hemen belirtelim ki, bunun sonu felakettir. Böylesi “önder”ler Afrika’da çokça bulunmaktadır. Hemen hatırlayalım, geçmişte kendisini imparator ilan eden Bokassa’nın bugünkü durumu ortadadır. Bildiğimiz gibi Afrika ülkelerinin birçoğunda her gün kibarlık sayıda önderler ortaya çıkar ve ertesi gün batırlar. Geri toplumlarda gelişmemiş bir sosyal ve kültürel ortamda böyle yarı aşiret, yarı vahşi bir kafa yapısıyla ve biraz da emperyalistlerin tahrikleriyle ortaya çıkan İdi Amin ve Bokassa gibi tipler vardır. Sonuçta bu tür “önder”ler hem kendilerine, hem de içinden çıktıkları topluma felaketlerin en kötüsünü hazırladılar. Ve bizim yaşadığımız ülke Kürdistan’dır, burada böylesi ucubeler ortaya çıkabilir. Çünkü toplumumuz alabildiğine bir düşkünlüğü yaşamaktadır. Belki de bazı yönleriyle Afrika’dan daha da geri bir konumda yaşayan bir toplumdur Kürdistan toplumu. Burada da bu tür önderler çıkar mı çıkar. Bunun içindir ki, biz devrimci eğitimin büyük önemini ortaya koyduk. Devrimci siyasal eğitimin kurallara uygun bir biçimde yürütülmesinin zorunluluğunu sürekli vurguladık. Düşmanın bile farkına vardığı bu geriliğimizin düşman tarafından sömürülmemesi için baştan itibaren her türlü tedbirin alınması gerektiğini söyledik. Büyük bir duyarlılıkla bunu yürütmeye çalıştık. Buna rağmen, eğer kendi iradelerine bırakılırsa, kendini bile tanımaz hale getirerek Partiye büyük zararlar verebilecek, verdiği zararları belki de çok sonraları anlayabilecek olan dar kafalı, dar sorumlulukta çakılıp kalan, sosyal yönden bile kendisini çağdaş kılamayacak kadar ölçülerin gerisinde bulunan tipler az değildir. Bunu yadırgamıyoruz da. Yadırgadığımız ve kötü olan şey bu durumun maskelenmesi ve kılıflara büründürülmesi, “en iyi devrimcilik böyledir” denilerek Parti içinde yaramaz ve tehlikeli bir konumda yaşanmasıdır. Tabii bunlara karşı köklü bir mücadele verdik, veriyoruz ve vermeye devam edeceğiz.

Eğitimimizin bir amacı da bu tip güdüleri tırpanlamak ve budamak, bunun yerine özgür olan eğitilmiş özlü davranış ve düşüncüyü egemen kılmak, yüce amaçlarımıza ulaşmak için bir grup seviyesinde de olsa insanımızın yeniden eğitimine başlamanın güzel bir örneğini vermek ve bu örnekleri sürekli tekrarlayarak geliştirmektir. Bunları niçin böyle ısrarla vurguladığımız sorulabi-

lir. Hemen belirtelim ki, Parti ortamı içinde çeşitli yaşam biçimlerini taklit eden bazı ögeler aslında kendilerini rahatlıkla tatmin etmiş olmaktan uzaktır. Bunlar devrimci olmak için verdikleri kararın özünü ve niteliğini belirlemiş değildir. Yine bunların neyi sağlamak istedikleri bütünüyle hangi şeye ulaşmaya çalıştıkları konusunda bir belirsizlik vardır. Parti içindeki uğraşları Partiyi düşman üzerine yürütmekten çok kendileri için bir yer açmak olan, sorun yaratan, daha çok da biraz sağa sola sataşıp başkalarıyla dalaşarak yer tutmaya çalışan; kişi için gurur verici olan düşmana karşı eylemle, örgütlenmekle ve toplumun geriliklerinden sıyrılmakla kariyer yapmaları gerekirken, bunu daha çok örgüt içinde birtakım manevralar yaparak, bazılarının omuzlarına basarak, kendilerini bazılarına şirin göstermek, bazılarını azarlayarak, bazılarının geriliklerinden yararlanarak gerçekleştirmek isteyen, toplumda yaşadıkları küçük-burjuva yaşamlarını Parti ortamında da nasıl sürdürebileceklerinin endişesi içinde bulunan tipler de bizde az değildir. Bu konuda bazıları çok edilgen, suskun, alıngan ve küskün davranır, bazıları keskinlikler yapar, kimileri gösterişcidir, bazıları tehditler savurur; kısacası bu ve benzer görüntülerle bunu gerçekleştirmek isterler.

Açık ki bu durum bütün bunların bizim kocakarılık dediğimiz ya da serserilik ve lümpenlik olarak adlandırdığımız güç gösterilerinden ve politikanın en geri kavrayış ve uygulamalarından başka bir şey olmadığı ve devrimci politikayla hiçbir ilişkisinin bulunmadığı gerçeğini örtadan kaldırmaz. Tersine gerçeğin bu olduğunu belirtmemizi mümkün kılar. Tabii bunlardan vazgeçmek gerekir. Kişi bunlarla onur kazanamaz ve yücelemez. Doğru devrimci sloganlar, iyiniyetli yaklaşımlar ve çizginin ana hatlarıyla kavranışının altında çoğu zaman yanlış bir pratiğin sergilendiğini ve bunun aynı zamanda bir çelişki olduğunu belirtmek istiyorum. Bunun, başarısızlığımızın en önemli nedenlerinden biri olduğunu söylüyorum. Kongre çizgimiz alabildiğine derin izahlar, tahliller ve kararlarla net bir biçimde ortaya konuldu. Aynı zamanda bunun genel ve bazı alanlara ilişkin planlamalarla nasıl adım adım başarılı bir pratiğe aktarılabilceği gösterildi. Sıradan bir sorumluluk duygusuyla bile görevlerin üzerine yürümek isteyen birisinin bunlardan rahatlıkla

sonuçlar çıkarabileceği ve gerekeni yapmakta zorluk çekmeyeceği berrak bir biçimde ortadadır, gözümüzün önündedir. Ancak yine de devrimci pratiğe yürürken büyük hataların ortaya çıkabileceğini görmemek, görüp de etkisini duymamak ve belirtmemek mümkün değildir.

Bütün bu konularda duyarlı ve ihtiyatlı olmamak, baştan işe başlarken atılan adımlarda ilk hızı doğru belirlemek ve bunun sürekli kılınması için dikkat göstermek, büyük bir duyarlılıkla hep pratiği aydınlatmak, yürümek isteyenlere sürekli gereken enerji ve çabayı vermek gibi konularda endişeli olmamak olanaksızdır. Bunları bütün bu olumsuzlukların aşılması için vurguluyoruz. Çünkü devrim çok ciddi bir olaydır. Devrimci pratik en yetkin bir yaklaşımla üzerine gidildiğinde ve bir yandan planlı çabalarla, diğer yandan fırsatlardan sonuna kadar yararlanmayı becerebilecek bir kişilikle ilerleyebilecek bir şeydir. Geçmişimiz, eğitimimizin yetersizliği ve hatalarımız, pratiğin üzerine doğru bir biçimde yürümek açısından bizi alıkoymaması gereken, başlangıç itibarıyla doğru bir yönelimin içine girilmesi sonucunda aşılarak ileriye yürümemizi zorunlu kılan bir hususu ifade eder.

Yeni bir dönemin içine girdiğimizden bahsediyoruz. Parti tarihimizin en görkemli direniş dönemlerinden birisinin, ulusumuzun kaderinde birçok şeyi gerçekten değiştirebilecek, hem de onlardan birçok şeyi alabilecek ve onlara birçok şeyleri vermeyi mümkün kılacak gelişmelerin yaşanacağı bir dönemin içine giriyoruz. Bunun militanı olmak önemlidir. Geçmişe bakıp da burada bahaneler arayarak görevlerimizin bu denli görmemezlikten gelinmesini onaylayamayız. Yeni dönem gerçek anlamda dişle ve tırnakla yaratılacaktır. Şimdiye kadar bunun için yapılan hazırlıkların altında yatan muazzam acıları ve sadece öncünün değil bir halkın anlamı çok büyük olan tarihsel acıları ve özlemlerini sınırlı bir biçimde de olsa yüreğimizde hissetmemiz bile yeni döneme girme gücümüzün ne kadar görkemli olması gerektiğini ortaya koymaktadır. Hatta aramızdaki yoldaşlık bağları ve ideolojik etkilanmemiz bile yürüyüşümüzün niteliğinin anlaşılır kılınması için yeterlidir.

Sorunu biraz daha somutlaştırmaya çalışalım: Arkadaşlar

çeşitli görevlerle değişik alanlara yöneliyorlar. Bu konuda sürdürülen yoğun hazırlıklar devam ediyor. Askeri ve siyasal örgütlenmenin üzerine yürüyoruz. Ulusal Kurtuluş Cephesi ve Halk Ordusunun inşası faaliyetlerine yöneliyoruz. Elimizde şu veya bu ölçüde olanaklar mevcuttur, gerekli yetki verilmiştir. Artık anlayışımız doğrultusunda bunları uygulamaya geçeceğiz. Ancak çalışmalar biraz izlenip gözden geçirildiğinde tarihin emrettiği tempounun gerisinde seyredildiğini ve ortaya çıkması olası gelişmelerin karşılanmasının çok altında seyredildiğini hissediyor, görüyor ve endişeleniyoruz. Partimizin varını yoğunu ortaya koyarak büyük çabalarla en vahşi faşist bir rejimin elinden koparmaya çalıştığı bazı olanakları ve değerleri bir araya getirerek imhayı önlemesinden, daha sonraları devrimci mücadelenin gelişimini sağlama bağlayacak çalışmalar içine girmesinden, giderek bu mücadeleyi daha da yükseltmek için yaratmış olduğu imkanların öneminden, bu olanaklara ve değerlere layık olmak için bunların bizi mutlaka daha büyük gelişmelere ulaştırmasının gereğinden bahsetmek istiyoruz.

Özellikle temel bir eğitim alanımız olan, aynı zamanda Merkezi Eğitim Okulu biçiminde kullandığımız ve hatta bazı arkadaşların Harp Okulu biçiminde iddialı tanımlamalarla adlandırdıkları bir gerçeği de yaşıyoruz. Burada dikkatimizi çeken bazı hususlar var. Şahsen biz de böyle bir okulumuz olmalı, akademi türünden bir okulumuz geliştirilmelidir diyoruz. Yine ileri Parti kadrolarını eğitecek merkez eğitim okulu ayarında bir okulumuz olsun istiyoruz. Zaten yıllardan beri bunun gerçekleşmesi için çaba harcıyoruz. 8 yıldan beridir bütün gücümüzü ortaya koyarak yer bulmaya, alan temini için olanaklar yaratmaya çalışıyoruz. En basit sorunlardan kalkarak emniyet sorunlarına kadar bütün sorunları çözmek, maddi ihtiyaçlardan tutalım teorik, ideolojik ve siyasal ihtiyaçlara cevap verebilecek birçok şeyi bir araya getirmek için inatçı, sabırlı ve olgunluk isteyen çabalar gösterdik ve halen gösteriyoruz. Bu çabalar sonucunda işleri belli bir noktaya kadar getirdik. Dünyanın dört bir yanından bazı arkadaşları bu alana çekmek için görülmemiş çabalar sergiledik. Devreler biçiminde birçok arkadaşın eğitimini gerçekleştirdik. Ve bu eğitim hala devam ediyor. Ancak

buna rağmen, hala işlerin rahat bir biçimde başarıldığına inanan, kendisini işleri tam başarmış sayan, özellikle arkadaşların rahat durumlarına bakarak parlak kelimeleri ucuzca kullanan ve yaşamı ucuzca değerlendiren bazı öğelerin yaşam tarzına bakarak öfke duymamak ve ne kadar hafif olduklarını hissetmemek mümkün değildir. Ortaya koyduğumuz bu kadar çabaya rağmen, hala işlerin nasıl ilerletilmesi ve gerek teorik, gerekse pratik düzeyde nelerin yapılması gerektiğinin büyük endişesi ve yaratıcı çabası içinde olduğumuzu, bunun için bütün ağırlığımızı ortaya koyduğumuzu, ihmallere ve tehlikelere yol açabilecek bir duruma mahal vermemek için dişimizi tırnağımıza takıp görev anlayışımızı hayata geçirdiğimizi, sonuç almak için günlük ve hatta saatlik görev ve yaşam anlayışı içinde bulunduğumuzu belirttik ve bunu kendilerine bu kadar imkan sunulan arkadaşlara hatırlatırsak, örneklerle biraz daha iyi anlaşılabilir.

Biz her arkadaştan bu kadar olanağı yan yana getirmesini ve çok büyük işler başarmasını istiyoruz. Ancak öyle sanıyoruz ki, her arkadaşın kendisini kurtarmasını isteme hakkımız vardır. Bu kadar yardım ve destekten sonra kişi hiç olmazsa kendisini faşizme karşı bir top güllesi ya da bir mermi haline getirebilmeli ve sıkmayı başaramalıdır. Şimdi bu hususları belirtirken, burada bir iki benzetmede bulunmakta yarar vardır: İnsanlar kendi yaşamlarını yeniden üretirken, belli bir düzene, belli bir rejime, belli bir üretim tarzına, değerlerin ele geçirilmesinde belli bir tarza sahiptir. Bu, hayvanlar alemi için de böyledir. Sözelimi binlerce metre yukarda bulunan bir şahin nasıl süzülerek avının üzerine atılır, yakalar? Bir kurt sürüye nasıl saldırır ve binlerce koyunu nasıl darmadağın eder? Bir kedi nasıl yüksek bir duyarlılıkla farenin üzerine atlar? Ya da bir sistem olarak doğduğunda kapitalizm, nasıl bir sömürgecilik geliştirdi? Emekçilerin üzerine nasıl vahşi bir biçimde saldırı? Yine aynı biçimde emekçiler adına devrim yapmak için ayağa kalkanlar nasıl üstün bir kalkışla işlerin üzerine hücum ettiler? Bütün bunların üzerinde iyi düşünmek gerekir.

Bunları hatırlatmamızın nedeni açıktır. Biz de bu tür süreçlerden birini yaşıyoruz. Avını yakalamaya çalışan bir yırtıcı hayvanın gösterdiği üstün duyarlılığı gösteremeyeceğimizi söylersek, bu

canlı türlerinden daha geri olduğumuzu kabul etmiş oluruz ki, bu da bir insana yakışmaz. Yine egemen ya da ezilen sınıfların en zor anlarda ya da devrim dönemlerinde dişini tırnağına takarak sergiledikleri yaşamı kendimize uyarlayamazsak kendimizi aldatmış oluruz. Böyle bir yaşam bizim için çok daha fazla gereklidir. İşte mevcut eğitim ve pratiğe doğru yaklaşım sorunu üzerinde ısrarla durmamızın nedeni budur. Bu sorunları gündemimize alırken, hiç kimse bunun aksini yaşamamız gerektiğini iddia edemez. Eğer yaşamak, hatta karnımızı doyurmak istiyorsak, kedi kadar birkaç fare yakalamayı becerebilecek bir yaşamı sürdürmek zorundayız. Fare yakalamak için becerikli olmayan kediye, evlerde yer verilmez. Kaldı ki, kedi fareyi sadece kendisi için yakalar. Belki fareler kileri veya evin şurasını burasını deldikleri için fare avının ev sahiplerine de yararı dokunabilir. Ancak fare avı esas olarak kedinin kendisi içindir. Yani Parti içinde de bazı arkadaşlarımızın, Partiye fazla bir yararı olmazsa bile, kendilerini doyuracak cinsten "fare"ler yakalamalarını istiyoruz.

Peki, bu ne demektir? Bu, düşmanın gaspettiği zenginliklerimizin ve emeğimizin değerlerinin birazını, en azından karınlarını doyuracak kadarını arkadaşların düşmandan koparıp alması demektir. Aslında bu son derece makul bir istemdir. Yani arkadaşlara her şeyi yaratın demiyoruz; en azından kendinizi idare edecek kadar yaratıcı olun diyoruz. Yok, bu arkadaşlar, "biz yine eskisi gibi yaşayacağız, yine koyun gibi sağılacağız" diyorlarsa, bunu da biz kabul etmiyoruz? Parti, devrimciliğin böyle bir tanımını kesinlikle reddediyor. Parti içinde olmak demek zulme ve baskıya uğramış bir halkın kaybettiklerinin hepsini geri almak ve halka mai etmek, bunun için gerektiğinde bir şahin veya aslan gibi kazanılmak istenen şeyin üzerine atlayarak ele geçirmek demektir. Sürekli koyun gibi sağılmak bir Partinin yaşamı olamaz. Fakat "yok, ben böyle alıştırmışım, ne de olsa yüzyıllardan beri bana dayatılan şey budur, sömürgeciliğin doğal yapısı böyledir, bu durum toplumsal yapımıza da egemen olmuştur, benim üzerimde hala bunun kalıntıları vardır" demek, ancak kocakarılığın başka bir tarzı olabilir. Devrimcilik, bu tanıma reddeder.

Tabii bunun karşılığı birbirimize girmek değildir. Bazıları bunu

Parti içinde yapmak istiyorlar. Yıllardan beri kan, acı ve işkence ile oluşmuş, bizzat halkımızın öz malı olan değerler üzerinde hesaplar yapıyorlar. Parti ortamı içinde bu değerler üzerinde tepişerek kedilik yapılamaz. Evin içindeki kedi ev sahipleri adına dolaptaki eti yerse ne yapılır? Bu durumda kedi ne güzel bir av yaptım diyebilir mi? Kendisine atfedilen rol belli iken, bunu unutarak kilerde ne varsa ona göz diken kediyi ya öldürürler ya da evden kovarlar. Parti ortamı da işte böyle bir ortamdır. Onun kadrosu ikidebir gözünü Partinin şu veya bu değerine dikerek, hırsızlık yapmaya çalışarak, başkalarının emeğini ve çabasını çalarak yaşayabileceğini söyleyebilir mi? Söyleyemez, söylememesi gerekir. Hatta zaman zaman direkt veya dolaylı bir biçimde bu değerleri düşmana peşkeş çektiirmek isteyen biri varsa beyni dağıtılır. İşte Parti eğitimi ve Parti terbiyesi bunun için gereklidir. Bütün bunları bunun için yeniden belirtiyoruz.

Bazı arkadaşlar Parti hanemize gelmişler, fakat nasıl yaşayacaklarını, evin içinde neler olacağını ve ne yapacaklarını doğru dürüst kestiremiyorlar. "Dur hele, canım birkaç gün misafir gibi kalmak istiyor" diyorlar. Parti içinde kaç gün kalacaklarını ve bu misafirlik günlerini nasıl geçireceklerini düşünüyorlar. Kısacası kendilerini bir geçici yol arkadaşlığı konumunda görüyorlar. Bunlar Parti hanemizde kaç gün kalacaklarını hesaplayan, pek de iyi olmayan misafire benziyorlar. Bizim böyle misafirlere ve geçici yol arkadaşlıklarına ihtiyacımızın olmadığı açıktır. Bunun tersine, dava arkadaşlığı ve yoldaşlık, büyük davanın zafere götürülmesi, yoksulluğun ve haksızlığın giderilmesi için gönüllüce ve büyük bir istekle bir araya gelenlerin birliğidir. Parti birliği, Partililerin birliği kaybedilen soylu değerlere veya güneş kadar açık olan gerçeklere doğru tırmanmak isteyen insanların bütün yeteneklerini ortaya koyarak kurdukları bir birliktir. Bu tanımlamada fazla bir ihtilafın ortaya çıkmayacağını sanıyoruz.

O halde orta yerdeki bu düşkünlüğün nedeni nedir? Neden işler konusunda net olunamıyor? Neden özellikle geçmişte hiç de onur verici olmayan durumlara düşüldü? Bir özeleştiri sürecini özünde bu sorulara cevap getirmek için başlattık. Bu konudaki sahtelikleri ve yetersizlikleri açığa çıkarmak ve bunları aşmak için

bütün gücümüzü ortaya koyduk. Bu konudaki yanlışlarını ve yetersizliklerini yerle bir etmek için arkadaşların elinden tutup destek verdik, kendilerine büyük değer verdik ve yardımcı olduk. Halkımızı içinde bulunduğu en zor anda kadrolarımıza en geniş olanakları tanıdık, halka layık önderler haline gelmeleri için büyük fedakarlıklarda bulunduk. Belli ki buna verilecek karşılık halk önderliğine tırmanmak olmalıdır. Nereden bakılırsa bakılsın, ister havyanlar aleminde ve isterse insanlar aleminde ortaya çıkan örnekler gözönüne getirilsin, yaşamın kuralları bizi böyle davranmaya zorlamaktadır. Ancak böyle davranılmaz da, "ben Afrika türü önderlerden biri olacağım, bir Bokassa ya da İdi Amin gibi hareket edeceğim, ortalığı dağıtacağım" denilirse, bu olmaz. "Ben ilkel, pasif, ruhsuz ve şekilsizin tekiyim, ben böyle doğdum böyle kalacağım" demek insanlığın erdemleri ve faziletlerine sığmaz. "Ben bugüne kadar hep vurulmuşum, dövülmüşüm, paramparça olmuşum, artık yeniden dirilmem olanaksızdır" demek de kabul edilemez. Verdiğimiz örneklerin ışığında kendimizi yeniden tanımlamamız gerekir. İnsanlıkta iddialı mıyız? İddialıysak o zaman böyle davranamayız. "Çürüyen yanlarımızı örtbas eder, Partiyi oyalarım, olumsuzluklarımızı maskeler ve başkalarını aldatırım, günümü gün ederim, idare edip gider ve böylece yaşamımı sürdürürüm" demek tamamiyle lümpenizmin dayatmasıdır; serseriliğin ve hırsızlığın ifadesidir. Böyle bir yaşam tarzıyla bugünkü Türkiye koşullarında karın doyumak bir yana, birkaç gün yaşamak bile olanaksızdır. Tabii böyle bir yaşam Parti içinde asla varlık sürdüremez. "Bir paralı asker gibi çalışır, karnımı doyururum; zaman zaman Parti için iş de yaparım" demek devrimcilik değildir. Böyle yaşayacağını söyleyen, gidip bir fabrikada çalışsa, böylece namuslu bir şekilde yaşasa daha iyi etmiş olur. Demekki bütün öteki konularda tüm yollar kapalıdır. Geriye kalan ve bizi çağıran devrimin yolu ile bu yolda yürüyüş tarzı ise bellidir.

Şimdi sorunlarımızı biraz daha somutlaştırmaya çalışalım: Evet, bir askeri okulumuz var dedik. Buna Harp Okulu, Temel Parti Okulu veya önde gelen kadrolarımızın okuduğu okul diyoruz. Harp Okulumuzun olması iyi bir şeydir; Parti merkez okulumuzda bu kadar zengin olanakların eşliğinde bir eğitim görmek çok iyi bir

şeydir. Fakat, acaba arkadaşlar güzel bir adla ve slogan düzeyinde dile getirdikleri bu gerçeğin kendilerinden neler istediğini, nasıl bir sorumluluk, çalışma tarzı ve günlük yaşam talep ettiğini kestirebiliyorlar mı? Harp okulu demek kulağa hoş gelir, söylenmesi kolaydır, “merkez eğitim okulundan geçtim” demek basittir. Fakat bunun sorumlulukları nelerdir? İster siyasal, ister askeri nitelikte olsun böyle bir eğitim temelinde neye ve nasıl yöneleceğiz? Harp Okulunda subay mı yoksa asker mi yetiştirilir? Biz orada düz asker değil, gerilla komutanı olacak insanları eğitiyoruz. Biz orada gerilla ordusunun teşkilatlanmasında görev alacak komutanlar yetiştirmeye çalışıyoruz. Kaldı ki, orada böyle komutan ve asker biçiminde bir ayırımın da yapılmaması gerekir. Her arkadaş üstün bir sorumlulukla çizgiyi hayata geçirme görevini yükümlenmiştir. Oradaki sorumluluk biçimseldir. Bu durumda herkes planlar çizmekle görevlidir. Dar sorumluluk da işte burada ortaya çıkmaktadır. Siz arkadaşların önüne bir askerin yetki ve sorumluluklarını koyarsanız, karşıdaki insan da buna göre davranır. Kapsamlı görevler önüne konulduğunda ise, buna ulaşmak için daha çok çaba harcar ve gelişir. Yaşanan durum önemli ölçüde dar komutana göre dar öğrencinin durumudur.

Bu konuda en azından benim de çabalarım vardır. Daha önceden de belirttiğim gibi, uzun bir süreden beri bu işin hazırlıklarıyla uğraşıyorum. Ben kendilerine bu kadar yardım ettiğime göre, arkadaşların da bana yardımcı olmaları ya da hiç olmazsa ne yapmak istedikleri konusunda yardımda bulunmaları yerinde olacaktır. Böyle yüce sıfatlandırmalar ve nitelendirmelerin altında yatan gerçekler nelerdir? Yeri gelmişken hemen belirtelim ki Harp Okulu sıfatını kendisine yakıştırmak demek bir ordu kurmayı göze almak demektir. Harp Okulu neden vardır, merkez eğitim okulu niçin vardır? Açık ki bu okullar askeri ya da siyasal nitelikte ciddi eylemleri yönetmek için gereklidir. Bu okullardan mezun olmak demek bunun temel önderlerinin ortaya çıkması demektir. Harp Okulunda ya kurulmuş bir ordu için subaylar hazırlanır, ya da kurulması gereken ordunun yaratıcı öğeleri, ya da komutanları yetiştirilir. Biz hala kurulmuş olan bir ordudan yoksunuz. Partimizin III. Kongresinde bir gerilla ordusunun kurulmasının karar altına alındığını biliyoruz.

Yine bu konuda onbinlerce kişilik bir gerilla ordusuna ulaşmak önümüze hedef olarak konulmuştur. Güçlerimizin böyle bir rakama tırmanması gerektiği vurgulanmıştır. Birkaç yıl içinde böylesi büyük hedeflere ulaşmak gerekir. Bu hedefler sorumluluk duyan herkesin dişini tırnağına takarak uğraşması, bilincine ve yüreğine kazınması gereken gerçeklerimizdir.

Evet, önümüze böylesi hedefler konulmuştur. Ancak ilk adımların bile aslında pek az bir başarıyla atıldığı da bir gerçektir. Ordu kuruluşuna yürüyoruz. Ordu kurmada birinci derecede sorumlu olan bu eğitim devremizdeki insanlardır. Şimdi arkadaşlar okul komutanlığı ve takım komutanlıklarından bahsediyorlar. Fakat bu okul ve takım komutanlarına baktığım zaman, benim nasıl bir ordu kuracaklarına dair kendilerini aydınlatmamdan başka ciddi bir faaliyetlerine tanık olmadığımı belirtebilirim. İster şema düzeyinde, ister günlük pratik çözümler düzeyinde olsun, bu arkadaşlar nasıl ve ne kadar ilerlemek istiyorlar? Gerçekten sapsız bir biçimde yöneldikleri durum nedir? Arkadaşlarda huzursuzluk var; bütün bu konularda genel birtakım tecrik şeyler söylüyorlar. Mücadelemizin sorunları şunlardır, şöyle gerilla olunur, böyle düşmana vurulur, şöyle yaşanır. Söyledikleri aslında bunlara cevap niteliğinde olan şeyler değildir. Özellikle açık olunamamaktadır. Yakın geçmişte her birinin birçok vahim hata ve eksiklikleri ortaya çıkmıştır. Açık ki buna ilişkin olarak verdikleri özeleştirisinin kendisini yaşamda da göstermesi gerekiyordu. Daha önceden de söylediğimiz gibi özeleştir, boş laf değil, gerçekten kişiliği geri iten, sağa ve sola çeken, yetersizliklere yol açan durumların bertaraf edilmesi hareketidir.

Burada hemen belirtelim ki, çok az bir kesimi dışında kamp eğitim sürecine alınan insanların hepsi sadece bir asker olmak için değil, en azından takım düzeyinde komutanlar haline gelmek için eğitilmekle mükelleftir. Bu tür okullarda normal, sıradan asker yetiştirilmez. Yani biz birkaç takım komutanının komutasında yirmi kişilik asker olsun diye bir eğitim devresi başlatmadık. Tabii arkadaşların bu konulardaki görüşleri de açık değildir. Asker mi yetiştirmek istiyorlar, takım komutanları hazırlamak için mi bir eğitim sürdürüyorlar? Bölük komutanı olabilen veya bir bölük kurma

gücünü kendisinde yaratabilen arkadaş var mıdır? Her arkadaş bu konuda ne kadar ilerleme kaydetmiştir? Tabur komutanlıklarına yükselmeyi göze alacak kadar kendilerini güçlü hisseden kadrolarımız var mıdır? Daha da somutlaştırırsak, ordu kurma isteğimiz ne kadardır? Ordu kurma planlarımız hangi düzeye getirilmiştir? Örneğin gerek zaman, gerekse zemin açısından ordumuzu nasıl yaymak ve geliştirmek istiyoruz? Ordu kuruluşuna hangi çerçevede başlanacak? Takım komutanlıklarını, bölük ve tabur komutanlıklarını teşkil edecek miyiz? Eğer edilecekse, bunun ilk nüveleri nasıl ele alınacak, bu nüvelerle işe nereden başlanacak? Nerede ve ne zaman başlayacağız? Askerlerini nasıl temin edeceğiz? Bir asker nasıl temin edilecek? Daha sonra birliklerimizi nasıl çoğaltacağız? Birliklerin çoğalması ile birlikte ne tür sorunlar doğacak? Ortaya çıkacak ekonomik, siyasi ve ideolojik sorunlara nasıl çözüm getirilecek? Eğer güçlerimiz 50.000 kişilik bir sayıya doğru tırmanırsa, bu durumda birliklerimizin tabur düzeyini aşması mümkündür. Bu konuda aldığımız tedbirler nelerdir?

Tabii bu konularda hemen geçmişî hatırlatmak gerekir. Geçmişte birçokları komutan sıfatıyla ortaya çıktılar, hem de bazıları önderliğe, hatta geneltürmaylığa soyundular. Fakat görülen şey neydi? Kendilerine taktıkları sıfatlara rağmen bunlar kendilerini bile kurtaramayacak durumlara düştüler. Hiç böyle komutan olur mu? Bazı arkadaşlara maddi ve manevi bakımdan epeyce olanak tanıdık, fakat onlar bu olanakları oyun masasında iflas eden bir kumarbaz gibi birkaç yıl içinde tükettiler. Devrimci saflarda bu biçimde bir dönüşüme uğramak ve kitlelerin karşısına bu tarzda çıkmak, değişik koşullar altında en ağır cezalara çarptırılmanın nedeni olur. Kişi ancak kurşuna dizilmek suretiyle bunun hesabını ödeyebilir. Ne var ki, ne de olsa biz Kürdistan'da yaşıyoruz dedik; başlangıçta biraz müsamahalı davranmak ve disiplini sıkı tutmak gerektiğine inandık. Ne de olsa disipline yeni alışıyorlar, yeni gelişmeye başlıyorlar, henüz çocukturlar, biraz büyümeleri gerekir, nazendirler, üstlerine fazla gidilmemelidir dedik. Ancak hep böyle davranıldığında, bir de bakıyorsunuz kişi işleri şımarıklığa kadar vardırırmış ve tabii böyle bir tutum en çok da bu kişiyi yerle bir ediyor.

Evet ordu kurmak ciddi bir meseledir, Cephe kurmak çok ciddi bir meseledir. Bunlar insanın iliklerine kadar kendisini vermesi gereken meselelerdir. Fakat sen var olan olanakları bile doğru dürüst kullanamıyorsun, o zaman bu meselelerin altından nasıl kalkacaksın? Örneğin bize ülkeden gönderilen bazı raporlarda kimin bombasını nasıl düşürdüğü, silahını hangi kayanın dibinde çürümeye terkettiği, yanındaki insanları nasıl kaçırıldığı, halka karşı nasıl despotluk tasladığı, arkadaşlarıyla nasıl çekiştiği vb. türünden olumsuz haberlerle karşılaşırız. Böylesi durumlara düşen biri bir komutan değil, ancak bir serseri olabilir. Yanında bulunan savaşçıları kaçırılan, halktan birkaç kişiyi bile birliğine katamamış olan bir kişi komutan olabilir mi? Hazır olanakların hesabını bile doğru dürüst verememe bir komutanın sorumluluklarıyla bağdaşabilir mi? Bu yalnızca askeri alan için değil, siyasi alan için de geçerlidir. Kitlelerin örgütlenmesi ve eğitimi ile uğraşmış, hazır olan olanakları bile görmemiş, bu olanakları çürütmüş ve tüketmiş bir kişi, istediği kadar kendini önderlik sıfatına layık görsün, böylesi "önder"leri hiç kimse takmaz.

Kısacası bu tür unsurların durumu evin içinde gözünü dolaptaki ete dikmiş kedinin durumuna benziyor. Eğer bunlar iyi bir "kedi" olmak istiyorlarsa "fare" tutmalıdırlar. "Fare" tutamıyorlarsa, bizim için evin içindeki bir kedi kadar değerleri olamaz. Bunlar önemlidir. Örneğin bir patronun fabrikasında sekiz saat çalıştıktan sonra ücretini alırsın. Burjuva eğitiminin verildiği bir üniversitede öğrencilik yaptığında, çok sıkı bir eğitimden geçer ve ancak bundan sonra mezun olabilirsin. Bir feodal beyin toprağında kanter içinde boğulursun, sonuçta ancak günlük maddi tüketimini karşılayabilirsin. Şimdi bir proletarya partisinin çatısı altında yaşıyorsun. Bu Parti içinde de emek ve çaba harcamak zorundasın. Patronun fabrikası ve ağanın tarlasında ürettiğinden daha fazla ürün ortaya çıkararak kendini besleyebileceğini ve görevlerini yerine getirebileceğini unutamazsın; ihmalkarlık yapamazsın.

O halde sık sık içine düştüğümüz duyarsızlığa düşmez ve sonuna kadar olumlulukları taşır ve temsil edersek, halk önderliğinin ne demek olduğunu, komutanlığın ve ordu kurmanın ne anlama geldiğini daha iyi kavrarız. Harp Okulundan teğmen rütbe-

siyle mezun olunur, teğmenler de en azından takım komutanı olarak işe başlarlar. Şimdi kaç arkadaşımız takım komutanı olarak işe başlamaya hazır bir durumdadır? Tabii bu konuda görevli arkadaşlardan rapor isteyeceğiz. Arkadaşlar bu kadar eğitimden geçiyorlar. Takım komutanı mı yoksa bölük komutanı mı olacaklar? Bize gönderilen raporlarda bu konuda bir iz düşürmek bir yana, raporlar bu biçimde geliştirilmiyor. Raporlar arkadaşların nasıl 15 yaşındaki delikanlının hotzotçuluğu içinde olduklarını tanımlayan tasvirlerle doludur. Biz bir şey söylüyoruz, o tersini söylüyor. Biz yüceliklerden bahsediyoruz, o ise düşkünlüklerden bahsediyor. Arkadaşların yaş ortalaması 25'in altında değildir. Daha doğru dürüst kişinin eğitimi bile gerçekleştiremeyenlere, hem de aylar geçtiği halde kendilerini eğitemeyenlere ne diyeceğiz? Vietnamlı devrimciler subayların eğitimi 6 ayda, askerlerin eğitimi ise 15 günde gerçekleştiriyorlardı. Tamil gerillaları, birkaç ay içinde 600 kişiyi eğittiklerini söylüyorlar. Perulu devrimciler, Peru gibi küçük bir ülkede 1982 yılında başlattıkları silahlı mücadeleyle 15.000 kişilik bir gerilla ordusuna ulaştılar. Afrika'daki bütün ulusal kurtuluş hareketlerine küçük bir devrimci çekirdekle başlandı. Bunların çoğu en ilkel koşullardan yola çıkıp, bir devlet olarak örgütlendiler.

Peki, bu kadar imkânlara karşılık biz ne yaptık? Belli ki biz de bu konuda bir şımarıklık ve körlük söz konusudur. Bunu mutlaka görmek gerekiyor. Özellikle geçmişe ve sadece ülke içinde değil, yurtdışında da sergilediğimiz pratiğin muazzam yetmezlikleri ve israfçılığı vardır. Bunu görüp de yaşamamak, faaliyetlerdeki aksaklıkları görüp de cilalamak ve maskelemek, kişinin en kötü bir tarzda kendisini aldatmasıdır. Böyle bir devrimcilik, devrimci olmak şurada kalsın, normal ekonomik ve demokratik faaliyetlerin düzenlenmesine bile yetmeyen fukara bir kişiliktir. O halde sloganlar ve tanımlamalar iyidir, fakat pratik çok daha önemlidir diyorum. Ordunun kuruluşuna yaklaşım ve hazırlık düzeyimiz, bunun karşısında kendi durumumuz çok önemlidir.

Şimdiye kadar daha çok bu temel okulumuzdan örnekler verdik. Ancak hem ülke içinde ve hem de ülke dışındaki çalışmalarımızın buna benzer bir yığın yetmezliklerle dolu olduğunu

görmezlikten gelemeyiz. Aynı şekilde bunların da benzer bir durumu yaşamaları sözkonusudur. Bunların hepsini uzun uzadıya işleyecek durumda değiliz. Yalnız ders çıkarılması açısından bu örnekleri daha da somutlaştırabiliriz.

Arkadaşlardan raporlar geliyor diyoruz. Fakat bu raporlardan arkadaşlar neye güç yetirebileceklerini ve ne yapmak istediklerini genel değerlendirmeler dışına taşırabilmiş değillerdir. Arkadaşlar neyi fethetmek istiyorlar, nasıl saldırmak istiyorlar? Okulda ne biçim bir ders veriliyor? Ders programı nedir? Sadece insanlar bildiklerini mi birbirlerine aktarıyorlar? Eğitimimiz hangi ölçüde kitabilikten kurtulmuştur? Eğitimin pratikte daha verimli geçmesi için neye ihtiyaç duyuluyor? Madem kendinize Harp Okulu adını yakıştıyorsunuz, peki okulunuzun yürüttüğü günlük program nedir? Sohbetçi türü bir yaşamdan kurtulabilinmiş midir? Boş lafla ahkam kesmekten nasıl uzak duruyorsunuz? Birbirinizle teorik bilgi yarışına girip, karşınızdakini susturmaya çalışmak yerine, sorunlar üzerinde karşılıklı tartışarak gerçekten karşınızdakini ikna edebiliyor musunuz? Tartışma noktasını açtırmaya, arkadaşların sorunları tartışmalarına ve kapsamlı sonuçlara ulaşmalarına yardımcı olabiliyor musunuz? Tartışmaları bu temelde derinleştirerek karşınızdaki insanın tam onayını alabiliyor musunuz? Eğitime alınan her arkadaşın gelişme düzeyi nedir? Bu konuda Parti Önderliğine raporlarınızı iletmeniz bir zorunluluk değil midir? Bir kamp çevresinde bile rapor-talimat sistemini hayata geçiremezseniz, bir okul eğitimini bile düzenleyemez ve önünü açamazsanız yarın ülke pratğindeki durumunuz ne olur? Yaratıcı kurmaylık ve taktik planlama arkadaşların görevi için, kendileri nasıl planlar hazırlayacaklarını biliyorlar mı? Orada kaderimizi ilgilendiren bir çalışmanın yürütüldüğünün farkında mısınız? Parti Önderliğine nasıl yardımcı olunur? Dalkavukluk ve Önderliğe sahte bağlılık istemiyoruz. Parti Önderliğini taklit etmek yerine görevlerine sahip çıkacaksınız. Parti Önderliğinin talimatlarını nasıl değerlendiriyorsun? Talimatları alıp arkadaşlara okutmak ve ondan sonra da buyrun ders çıkarın demekle olur mu? Sen orada görevlerini bulacaksınız ve bu görevleri yerine getirmeye çalışacaksınız. İkinci elden Parti Önderliğinin talimatlarının aktarıcısı

olmanın sakıncaları belli değil midir? Bu konuda geçen dönem pratiğinden ibret almak gerekmez mi? Yönetim baştan beri bu işle uğraşmalıydı. Talimatlarda senin için görevler ortaya konuluyor ve sen bu görevlerin gereğini yerine getirmekle yükümlüsün. Verilen özeleştirilerde dikkat çekilen tek kalma ve örgütlenmemeyi unutmamak gerekir. Bu örneklerin yeniden tekrarlanması kesinlikle istemiyoruz.

Yine coşkun ve üstün moral, özellikle başlangıç için hayati önemdedir. En azından Parti Önderliği kadar arkadaşlara moral verebiliyor musunuz? Kendi birliğinizi bile temsil edemiyorsanız, birliğinizin üyelerini bile çekip-çeviremiyorsanız, o zaman sizin komutanlığınız nerede kaldı? Kadroların önüne ne kadar görev konuldu? Bu temelde arkadaşlar ne kadar eğitildi? Acaba önceden belirlenmiş bir çalışma programı yerine günlük önünüze ne çıkıyorsa, ona göre bir eğitim mi veriliyor? Eğitim programını arkadaşlarla birlikte tartışarak hazırlamak gerekmez miydi? Vb...

Şimdi aylardır, hatta yıllardır eğitim verdiğimiz bazı öğeler "filan toplumsal kalıttan ileri gelen şu olumsuzluğum, şöyle bir bozguncu eğilim sergilememe yol açıyor" diyerek kendi "kerametlerini" sıralayıp gidiyorlar. Peki, bunca emeğin ve zahmetin, hatta bunları söyleyen kişinin bu kadar zor koşullarda yaşamasının anlamı bu olabilir mi? Bu kadar zorluklara katlanmanın sonucu bu olabilir mi? Aptallar bile böyle bir yaşamı kabul edebilirler mi? Hayır şunu ısrarla belirtiyoruz ki faşizmin karanlığını ve dehşetini duyup da bir kurtuluş savaşçısı olmamak mümkün değildir. Faşizmin sultanı altında kahramanca direnen tutuklulara ve yüzlerce direniş şehidine sahip olan bir hareketin içinde yer alan insanlar için kişisel sorunlar olamaz. Bu bizim yaşam tarzımızdır. Bunu asla tartışmamak gerekir. Düşmana duyduğumuz sınırsız öfke ve kurtuluşa duyduğumuz inanç ve bağlılığımız tartışılmaz. Biz bunu mutlaka sökülüp atılması gereken köleliğin bir kalıntısı olarak görüyoruz. Hiçbir kişisel özellik, yapılanma ve sıkışıklık bizi buna ulaştırmaktan alıkoyamaz. "Özelliğim, bireysel tarzım böyledir" diyenler başka bir sınıfın ağzı ile konuşuyorlar. Bunun için bu ağzın üzerine

yumruklar indiği zaman şikayet edilmemelidir.

Bütün bu gerçeklere rağmen, yine de iyi sloganlar ve doğru tanımlamalar altında yetmez bir pratiğin yaşandığını görüyoruz. Arkadaşlar bu tür iyi sloganlar ve iyi çizgi belirlemeleri altında somutta ne olduklarını görmeye, bunun kendilerine gösterilmesine ihtiyaç duymaktadırlar. Bu konuda kendimizi yanıltmamalı, kendimizi ilerletme ihtiyaını hissetmeliyiz. Bu bizim için onur verici bir durum, bir yaşam tarzıdır. O zaman bu düşkünce yaşam neden? Neden dağınık, karmakarışık ve net olmayan yaşam? Niçin, kimin için? Gücümüz o kadar çok mu, çok mu zenginiz? Her şey uzun bir süreden beri mi elde edilmiştir? Hayır, bunun tam tersi sözkonusudur. Niçin plansızlık, örgütsüzlük ve hedefsizlik, bu konuda her şeyimiz tamam mıdır? Hayır, tam tersine... O halde sorumlu devrimciliğin nasıl seyretmesi gerektiği çok açıktır.

Arkadaşlar gerek birbirleriyle, gerekse bir bütün olarak Parti ve Parti Önderliğine hitaplarında veya kendi durumlarını ortaya koymada büyük oranda ölçüsüz davranıyorlar. Belki de durumlarını ortaya koyuyorlar, ancak kötü koyuyorlar. Tam başarmış, yüz akıyla ve gelişme vaad eden planlarla değil, hala ilgi, yardım ve destek talep eden tutumlarla ortaya çıkıyorlar. Buna eski dinsel yaşamın kalıntıları mı, yoksa her şeyi anasından-babasından bekleyen bir çocuğun ruhsal belirtileri mi denilebilir, bu belki de o kadar önemli değildir. Fakat bu belirtilerin arkadaşlarda güçlü olduğu bir gerçektir. Adeta avuç açıp sadaka toplamaya alışmış bir dilencinin durumu yaşanıyor. Bu durumu anlayamıyorum: Çünkü yiğit ve mert olan adamın, özellikle kurtuluş savaşcısı olmayı benimsemiş insanın tavrı nettir. O, bu konuda neyi nasıl vermesi gerektiğini bilir, neye ihtiyaç olduğunu da açıkça ortaya koyar.

Evet, yine ordu düzenimizden, cephe kurma faaliyetlerine yönelme durumundan bahsediyoruz. O halde bunun öncülerinin birçoğu okulumuzdan geçiyor, buradan mezun oluyor. Bu da ayrı bir meseledir. Gerçekten mezun oldular mı, olmadılar mı, mezuniyet belgesi nasıldır? Bu konuda da ortada görünen fazla

bir şey yoktur. Kişi kendi raporunda "okuyorum, hep geli-
şiyorum, biraz daha ilerledim" diyor. Bakıyorum, bir yıl önce
bunları yazan unsur aradan bir yıl geçtikten sonra yine aynı şey-
leri yazmış. Belli ki gününü gün etmiş. Oysa biz bu kadar emek
verdik. Halkımızın bu kadar dışıyla tırnağıyla ektiği şeyi biraz
biçip getirdik. Dünyadaki tüm ilerici insanlığın sergilediği
bunca direniş ve ortaya koyduğu çaba var, onu kullanmaya
çalışıyoruz. Maddi ve manevi planda muazzam harcamalarda
bulunduk; buna verilmesi gereken karşılık aradan yıllar geçtik-
ten sonra yine aynı şeyi tekrarlamak değildir.

Bir takım komutanlığı ne demektir? Yirmi kişinin idare edil-
mesi ne demektir, yirmi kişiyi bulmak ve eğitimi yürütmek
ne ile mümkündür? Aylarca bu kadar bir eğitimin geçmele-
rine rağmen, hala hangi arkadaşla yirmi kişi verebileceğimi
düşünüyorum. Tabii bu sözkonusu arkadaşlar adına büyük bir
talihsizliktir. Şimdi kamp bünyemizde oluşturulmuş olan bazı
gruplar var. Aylarca hem pratik hem de teorik yaşam konusun-
da muazzam sonuçlara ulaşabilecekleri yerde, aslında fırsatını
bulup yaşamışlar. Kendilerini ordu kurmaya hazırlamanın
uzağında tutmuşlar. "Ordunun kuruluşunun şu sorununu hal
edebilirim, şu alanı veya mıntıkeyi bir komutanlığa kavuştura-
bilirim, ilk adımları şu şekilde atabilirim" diyebilecek bir du-
rumun uzağında bulunuyorlar. Birazcık kendi başlarına bı-
rakmamız halinde böylelerinin sonu nereye varacağı belli olmayan
bir serseriliktir.

Bu durumda olan biri ne yapabilir? Ona göre fırsatlar vardır,
bir küçük-burjuva gibi gününü gün edip paşa keyfince yaşasa
yeterlidir. Fakat devrimci sorumluluk böyle değildir ki. Halkın
önderliğini bir yana bırakalım, cami imamlığı bile böyle elde
edilemez. İmamlık şurada kalsın, köy muhtarlığı bile yüksek bir
sorumluluk ister. Peki, nasıl komutan olacaksınız o zaman?
Hem de kan ve ateş ortasında kişilerin kaderiyle nasıl uğraşa-
caksınız? Duyarlılık denilen şey bu mudur? Bu yaşam tarzıyla
bunun başarılmayacağı açık değil midir? Fakat ne de olsa
adam "nazlı PKK'li"dir, üzerine gidersen küser, çok sıkıştırır-

san örgütle oynar, daha ileri gidersen kapağı TC'ye de atabilir. Bu konuda tam bir küstahlık mevcuttur. Fakat yiğitlik ve mertlik bu değildir.

10 yaşına kadar genel hatlarıyla hatırlıyorum, ben de çocuk yaşlardayken anama-babama küserdim; kızar kendilerine taş filan fırlatırdım, biraz daha büyüyüp belli bir yaşa geldikten sonra anamın ve babamın benden daha aciz ve zor durumda olduklarını gördüm. Onlara saldırma ve küsmenin ya da onlardan fazla bir şey talep etmenin ahmaklık demek olduğunu ortaya çıkardım. Henüz lise 2. sınıfı okurken, bu durumu fark ettim. Bundan sonra dişimi tırnağıma takarak kendimi eğitmeye çalıştım. Memur olup maaş almak, biraz para biriktirmek için çabamı yoğunlaştırdım. Ancak şimdi bunlar eski çağlarda kaldı. Belli ki örgüt içinde hala böylesi çocuklar gibi yaşamak hiç de anlamlı ve onurlu bir şey değildir. Her şeyi örgütten beklemek, örgütün önüne başarabileceği kapsamlı görevler koymamak devrimciliğe yabancıdır. Bu yalnızca dağ için değil, yurtdışı için de geçerlidir. Yine bu konuda sık sık örnek verdiğimiz zindan direnişçiliğinin pratiği vardır. Zindanlarda bulunan yoldaşlarımız bizden hiçbir şey talep etmiyorlar. Hatta onlara tek bir broşür yollayamadık; dışardaki arkadaşları bu kadar bilince boğduğumuz halde, onlara bir bildiri bile ulaştıramadık. Buna rağmen, onlar bize bazı yazılar bile gönderiyorlar. "Bunlar bizim emeğimizin ürünleridir, eğer sizin için değeri varsa bu yazılarımızı kullanabilirsiniz. Parti gerekli görüyorsa bunlardan yararlanabilir" diyorlar. Evet, istekleri bu kadardır. Bunlar 7 yıldır görülmemiş direnişler sergileyen tutuklu yoldaşlarımızın sözleridir.

Peki 7 yıldan beri dışarda özgür olan, okuyan ve eğitilen arkadaşlarımızın konuşması nasıl olmalıdır? Bu ölçüye vurduğumuzda ortaya çıkan şey nedir? Belli ki burada çocukluk ve amatörük vardır. Biz, geçmişte önemli konumlarda olduklarını iddia eden arkadaşlara "çocukluk yapıyorsunuz" dedik; "gelişmeler tarafından sıkıştırıldığınız zaman çocuk gibi sesler çıkarıyorsunuz, zamanında size yetişemezsek numara yapıyor-

sunuz, küsüyorsunuz, surat asıyorsunuz, tabii işleri de olurla bırakıyorsunuz, işte bu yoldaşlık değildir" dedik. Bu yoldaşlıktan başka pek çok anlama gelir, fakat gururlu olan devrimcilik açısından yoldaşlık böyle gelişmez. Bunları söylerken elbette son derece haklıydık. "İlle çocukça yaşamanız şart değil, PKK'nin yapısında direnişçilik var, yiğitlik ve mertlik var, bunlara layık olmasını bilelim ve bunları esas alalım, bize layık olan da budur" dedik. Fakat bunlar ısrarla bize çocukluğu, küskünlüğü, karmakarışıklığı ve örtbas olmayı dayattılar. Sonuçta maskelerini düşürdüler, ne denli 5 metelik etmez kişiler olduklarını ortaya koydular. Veya hesap kitap yaptılar, kurnazlık ettiler, şöyle yaptılar, böyle yaptılar. Peki, sonuç ne oldu? Hayır, hiçbir kişi devrimci gerçeklik karşısında kendisini böyle örtbas edemez. Devrimci gerçeklik gerçekliğin anasıdır. Bütün gerçekler kendilerini belli ölçülerde şöyle ya da böyle silik gösterebilirler. Fakat usta devrimci gerçeklik böyle davranamaz.

Bütün bunlardan ortaya çıkan sonuç şudur: Kongremizin aldığı kararlar vardır. Bunlar güçlü değerlendirmelerin ışığında hazırlanmış kararlardır. Yine doğru devrimci planlamalarımız vardır. Başta eğitim ve çeşitli pratik faaliyetler içinde bulunan arkadaşlarımız olmak üzere bütün kadro yapımızın pratiği kendilerini buna yaklaştırmalıdır. Günlük yaşamımız bu konuda umut verici olmalıdır. Bu konuda özellikle komutanlarımız laf komutanları olmaktan çıkıp iş yapan komutanlar olduklarını, giderek yoğun bir biçimde hissettirmelidirler. Ancak ben sıfatlara hâlel getirmemek ve gülünç duruma düşmemek için olağanüstü bir tarzda yeteneklerimi sarf etmeye devam ediyorum. Ordu önderliğinin hiç de böyle bir lafçılık meselesi olmadığını kanıtlamak için gerçekten şuraya-buraya koşuyor, bütün olanakları ve fırsatları kullanarak onur duyulması gereken bir konumu sürekli yaşatmaya çalışıyorum. Arkadaşlara bu kadar genel ve kapsamlı görevler vermiyoruz. Onların ille de bizim başarmak zorunda olduğumuz görevleri ve sorumluluğu temsil etmelerini istemiyoruz. Onlardan istediğimiz şey şudur: Bu

kadar eğitim gördünüz, peki 5-10 insanı idare edebilir misiniz? Onları eğitebilir, seferber edebilir misiniz? Kendinize Harp Okulu adı koydunuz, peki bu Harp Okulunuzun mezunları kaç kişidir? Sayıları epeyce kabarık eğitim adayımız var, bunların kaçı sınıfı geçti? Bunlar er mi, asteğmen mi, yoksa teğmen midirler? En azından durumları buna ne kadar elveriyor? Bunlar mezun olduktan sonra takım komutanlıklarına mı getirilecekler? Özellikle ileri düzeyde okul komutanları durumunda bulunanlar var, bunlar grupları eğiten ve yöneten arkadaşlarımızdır. Peki, bir-iki bölük kurmayı göze alıyorlar mı? Bu konuda planları var mı? Daha önceki değerlendirmelerimizde de belirttiğimiz gibi bunlar nereden işe başlamak istiyorlar? Örgütten istedikleri ya da kendilerinden isteyebilecekleri şey nedir? Sözgelimi ne kadar para ve donanım yardımı talebinde bulunuyorlar? Nasıl bir çalışma ortamı, nasıl bir bilinçlenme, ne tür bir ruhsal atmosfer, ne tür planlar ya da ayrıntılı planlar istiyorlar? Bütün bu konularda açıklar mı, netleşmişler mi, günlerini bunun için değerlendiriyorlar mı? Haydi acele etmeyelim, kendilerine süre de tanıyalım.

Fakat zaman uzadıkça netsizliğin gelişmesi, ya da lafçılığın epeyce boy vermesi pratikteki açıklığın kendini pek fazla hissettirmemesi, geri bir adım değil midir? Bu durum fazlaca bir ilerlemenin sağlanmadığına tanıklık etmiyor mu? Daha doğru ve daha çözümleyici olanın bu biçimde bir gelişme olduğunu ortaya çıkarmıyor mu? Tabii işleri belli bir düzene bağlamak gerekir, cephe ve ordu kurmaktan bahsediyoruz. Peki ordumuzun iskeleti nasıl olacak, bunun başlıca şemaları nelerdir? Sözgelimi daha çok yükseklerden başlamak bir yana, bir taburdan başlayalım: Devrimci taburlarımızın teşkili açısından Partimizin siyasal, kadrosal ve maddi donanımı ile öteki yan gelişmeler şimdiden incelendiğinde bunlar neleri sağlayabilir? Bölükler ne zaman, nasıl ve hangi koşullarda ortaya çıkabilirler? Partimizin şu andaki mevcut birikimi bu biçimlerden hangisine elverebilir? Mangalar düzeni bizim için ne kadar gereklidir? Ülkemizin coğrafik durumuna göre bu birikimleri-

mizi nasıl serpiştirebiliriz? Zamana göre bunları nasıl yayabiliriz? Almak istediğimiz sorumluluk nedir? Özellikle Harp Okulumuzun önde gelen kadroları bu konuda ne tür görevler almak istiyorlar? Bugün sadece kampta değil, ülke zemininde de kendilerini militan ya da komutan konumunda hisseden bir yığın arkadaşımız vardır. Bunlar hep asker olarak mı çarpışacaklar? 3-4 yıldır savaştıkları halde hiçbir rütbe almadılar mı? Türk ordusunda bile 3-4 ayda bir terfi alınır; er iken onbaşı, onbaşı iken çavuş olunur, bizim arkadaşlarımız hep er olarak mı kaldılar? Hem komutanlık ünvanını kendimize yakıştıracamız, hem de emrimizde çalıştırdığımız insanlar bir manganın sayısını geçmeyecek, onları bile eğitmeyeceğiz, birçoğunu ise kaçırtacağız. Peki, bu nasıl bir komutanlıktır? Gerçekten de bunun izah edilmesi gerekiyor.

Ben bu konuda hiçbir şey yapmıyorsam, en azından çok sayıda insanı bir araya getirerek eğitimlerine yardımcı oluyorum. Bırakalım komutanlarımızın birçok insanı şuradan buradan derleyip bir araya getirmelerini, var olanları bile idare edebiliyorlar mı? Sadece ülkedeki sıcak mücadele ortamında değil, cephe gerisinde de bu durumu nasıl geliştiriyorlar? Geçmişte pratik önderliğin olumsuzluklarından bahsettik, sorumlu tuttuk. Bunların sorumsuzluğunun nasıl geliştiğini ortaya koyduk. Elbette bunlar iyidir, daha çok konulmalı, daha fazla derinleştirilmeli ve dersler çıkarılmalıdır. Fakat bütün bunları olumlu bir çözüme gitmek isteyenler için söylüyorum. Bazıları neredeyse insanımız kurudu diyorlar ve adeta tek bir köylü ögeyi bile bulamıyorlar. Bulmayı bir yana bırakalım, onlarcasını yanlarından kaçırtmışlar. Hem de bu öyle düşmanın dayatmasıyla da olmamış; bir kemalist jandarma gibi insanlara davranmışlar: "Sen adam olamazsın, sen gerisin, köylüsün" demişler ve kaçırtmışlar. Halbuki genelde insana, özelde Parti ve mücadele saflarına gelen insanlara büyük değer vermek, onlara derinden yaklaşmak, yüzyıllardan beri benliğinden uzaklaştırılmış bu insanları yeniden kazanmak için her şeyimizi ortaya koymak, geçmişte insana değer vermemiş olmanın ne

anlama geldiğini bilerek bu konuda bir dönüşümü yaratmak, kısacası herkesin kendi kişiliğinde bir devrim gerçekleştirmesi, Partinin ve mücadelenin çıkarlarına en uygun olanıdır.

Öte yandan eğitime muhtaç bir yığın insan yanımıza geliyor, fakat öğrendiklerimizin çok sınırlı bir kısmını bile kendilerine veremiyoruz. Ondan sonra da "Parti daha iyi adam eğitsin" diyoruz. Hayır, böyle hafiflik olmaz. Parti tanrısal bir güç değildir. Peki, o zaman bu durumda nasıl devrim yapacaksınız?

En iyi arkadaşların yanında bile birbirinizle geçinemiyorsunuz. Ondan sonra da "vay benim görevim ve yetkim, ciddiye almıyorlar" diyorsunuz. Olur mu öyle şey, ciddiye alınmak için önce ciddi bir adam olduğunuzu kanıtlayacaksınız. Örgütün mevcut imkanları üzerinde tepişmek komutan olmak isteyen adama hiçbir şey vermez. Tam tersine, biz, arkadaşların moralini bozmamak, genç ve hevesli olduklarını düşünerek heveslerini kırmamak için fazla üzerlerine gitmedik. Ancak kendileri ısrarla durumun bu olduğunu ve hep böyle sürüp gideceğini iddia ediyorlarsa, bunlar çok tehlikeli tiplerdir. PKK'de işler böyle gelişmedi, bizde gelişmeler böyle ve bu temelde olmadı. Her zaman söylüyoruz, böyle bir devrimcilik karın bile doyurmaz. Ve biz de böylesi tipleri kendi sorumluluğumuz altında yaşatamayız. Biz deli değiliz, devrimci örgütlenme akıllı insanların birliğidir. Hele ileri düzeyde insanların örgütlenmesi en sorumlu, en olgun ve en açık insanların birliğidir. Bunlar nettir ve bu hususta hiçbir bahane de aramamak gerekir. Yine işte "engeller çıktı, ya da bize gerekli olanaklar sunulmalı" türünden şeyler olmamalıdır. Yanınızda insanlar var, günlük uğraşlarla halletmeniz gereken meseleler var, günlük plan çizmeniz ve Parti olanaklarını günlük olarak kullanmanız gerekiyor. Adama bu konuda sen ne yaptın diye sorarız. Bazen binlerce kitlemiz senin emrine girmek için geliyor, sen bunun için zamanı ve mekanı nasıl kullanıyorsun? Bu sorularımıza cevap vereceksin. Senin emrine yüzlerce kadro veriyoruz, bunları ne kadar biçimlendirdin, ne kadar netleştirdin, ne kadar sevk ve idare ettin, ne kadar örgütledin? Zaman yoktu diye karşımıza çıkıyorsan, bu

ukalalıktır, hafifliktir.

Yine birbirinizi neden anlamıyorsunuz, birbirinize kızmanın ideolojik zemini nedir? Ancak bu konuda birbirlerine verecek bir şeyleri olmayan insanlar olumsuzluğu tercih edebilirler. Böyle bir durum yetersizliğin, devrimcileşmemenin ve görevlerine tam sahip çıkmamanın bir göstergesidir. Bu konuda her militan kendisine şunu sormamazlık edemez: Ben arkadaşlarımla bile ne kadar yaratıcı bir çalışma yürütebiliyorum? Partinin bana verdiği bunca değeri nasıl kullanıyorum? Bizi sürekli görevlere davet eden Parti çağrılarına ne kadar cevap verebiliyorum? Vermiyorsam, bu düşkünlüğün nedeni nedir? Hepimiz Parti çizgisine ve Parti Önderliğine bağlı olduğumuzu söylüyoruz. Bağlılığımızı bu düşkünlüğümüzle mi gösteriyoruz?

PKK hareketini, nasıl sıfır olanaklardan başlayarak yarattığımız blinmektedir. Eğer kuruluşumuzun ilk günlerindeki gibi olsaydı, silah al, git şöyle yap demezdik. Biz bazı değerleri tırnakla söküp çıkardık, halkın mücadeleye ilgisini yarattık, halkın desteğini sağladık. Bizzat silahlanmayı gerçekleştirdik. Bunları senin emrine verdik, ama sen kullanmasını bilmiyorsun. Eğer kullanmasını beceremiyorsan, sana kaç paralık değer var denilemeyecek midir? İşte o zaman da kimsenin gururu kırılmamalı, "benim gibi bir militana bunlar yakıştırılır mı" denilmemelidir. Devrimde değerler uğruna savaşmak çok önemlidir. Çünkü bu değerler senin değil, devrim şehitlerinin, zindan direnişçiliğinin ve halkımızın acılarının birikimleridir.

O halde sorumlu yaşamasını bilmek çok önemlidir. Yoksa örgütlenmekten korkuyor muyuz? Diyelim ülke zemininde bulunan bazıları belki sıcak mücadele alanında bulunduklarını söyleyerek dayanamayabilir ve korkabilirler. Sizin bulunduğunuz ortam güvenlidir. Peki, burada da mı insan bir şey yapamaz? Size her şeyi yapın diyen yok, fakat yapmanız gereken işler konusunda ne kadar netsiniz? İşte burada kabul etmeyeceğimiz yanların ne olduğu net bir biçimde ortaya çıkıyor. İçinde bulunduğumuz utanılası zayıflıkların neler olduğu, neyin nasıl ilerletilmesi gerektiği, herkesin ve hepimizin gücümüze göre ne yapmamız gerektiği, böylelikle ne kadar başarılı olacağımızın ve işleri ne kadar ilerlete-

bileceğimizin gerçeği ortaya çıkıyor. En başta sorumlu devrimciler olmak üzere, herkesi buna davet ediyoruz. Bu nedenledir ki, çeşitli faaliyetlerle karşı karşıya bulunan ileri düzey kadrolarımızın ve kendilerini devrimci görevlere verme durumunda olan bütün arkadaşların bu mevcut olumsuzluklarla ilişkilerini bıçakla keser gibi kesmeleri ve ikirciksiz, açık, net ve sonuç alıcı bir devrimci yaşama yönelmeleri gerekir. Mevcut yaşam düzeni ve bunun somut ifadesi olan çalışma anlayışı bu temelde düzeltilmelidir.

En başta ister eğitim alanında, ister pratik içinde olsun, ileri düzeyde görevler üstlenen sorumlu kademelerdeki arkadaşlara sesleniyoruz: Görevlerinizi net bir biçimde ortaya koyacaksınız. Ordu kurmak yalnız benim sorunum değil, en başta pratik içinde bulunan militanların görevidir. Parti Önderliği olarak biz bu konuda gerekli açıklamaları, açıklamaları ve desteği sunduk, her gün çok sayıda militanı seferber etmeye çalışıyoruz. Onların maddi ve manevi donanımlarını, teorik ve ideolojik teçhizatlanmalarını, silahlanma da dahil her türlü gereksinimlerini hazırlıyoruz. Buna karşılık insan hiç olmazsa kendini eğitir; insanın eğitime görevi var, yönetme ve yürütme görevi var. Geçmişe sık sık parmak basıyoruz. "Biraz daha sorunlu bir tip olduğumu gösterirsem en azından birkaç ayı daha kurtarabilirim" diyen adamın ancak suratına tükürülür. Faşist sömürgeciliğin bu kadar ağır dayatmaları altında, her şeyimizin bu denli yerle bir edildiği bir ortamda, birtakım sahte bunalımlar yaratarak, sefil ve ucuz bir yaşam için kendilerine zaman ayıranlar çıktı, çıkıyor. Böylesi hafiflikler yapıldı. Biz onurları kırılmasın diye kendilerine fazla bir şey söylemedik. Hala çok ileri düzeyde olanlarda bile görebildiğimiz şeylerdir bunlar. Bundan sonra böylelerine acımasızca yaklaşacağız.

Adam ben şöyle komutanım, böyle komutanım diyecek, fakat doğru dürüst konuşmasını, yürümesini ve rapor yazmasını bilemeyecek. Biz böyle komutanı ne yapalım? Kongre'de biz bunlara eğer böyle devam ederseniz sizin için çok kötü olur dedik. Hatta daha kötü değerlendirmelerle durumlarını kendilerine hatırlatmak istedik. PKK içinde olmanın bir sorumluluğu vardır, PKK'nin işlerinin bir disiplini vardır. Partimizin bunun gereklerini yerine getirme gücü vardır. Yoldaşlık bağları ve ilişkilerin kötüye kullanılmaması

gerekir. Kötüye kullananlar daha sonra sert eleştirilere hedef olduklarında kocakarı gibi düşkün bir duruma düşmemelidirler. Devrimci, zindanda da, Partinin demir disiplini karşısında da kendisini güçlü bir biçimde savunmasını bilen adamdır. Düşman karşısında olduğu kadar Parti organları karşısında da kendi savunmasını güçlü yapabilen insandır. Devrimci, yüzünün aklıyla yaptıklarının hesabını verebilen kişidir. Yoksa eveleme-geveleme türünden şeylerle, "şuram şöyle ağrıdı, buram böyle çatladı" diyerek hesap verilmez. Bunda fazla ısrarlı olursa karşısında örgütü bulur ve örgütün ezici darbelerine maruz kalır.

Kısacası insanın kendi örgütü karşısında akıllanmasının, kendi örgütüne karşı dürüst davranmasının büyük önemi vardır. Bu en azından düşman karşısındaki tutum kadar büyük bir öneme haizdir. Artık çocuk değiliz. Geçmişte normal karşıladığımız bazı şeyler oldu. Çeşitli imkansızlıklar yüzünden bunları anlayışla karşıladık. Hatta hiç dokunmadık bile. Ama bu hep böyle sürüp gidemez. Bunun bazı kararsızlıklara fırsat tanıyan bir iyiniyet olarak yorumlanmaması gerektiğini vurguluyoruz. Biz iyiniyet gösterdik diye bunun sürekli suistimal edilmemesi gerekir. Unutulmasın ki Partimizin emir düzeni altında ve ona canı gönülden katılan milyonların beklentileri ortadayken kadrolarımızın iyiniyetlerimizi böyle kullanmalarına fırsat vermeyeceğiz. Tanıdığımızda sorumsuzluk yapmış oluruz ki, bunun da yenilir, yutulur bir yanı olamaz. Hiçbir kadromuz ve kadro adayımız böyle bir şey kendisine yakıştıramaz. Onların yapmaları gereken tek şey vardır: Kaybedenler kazanmak için ne yapıyorsa, onlar da öyle yaparlar.

Şimdi bazıları neredeyse eğitim süreçlerimizi kendi hafifliklerini giderme, hastalıklarını yayma ve günlerini gün etme zemini olarak kullanma hafifliğine düşüyorlar. Hayır, biz imkanları ve koşulları olan bir halk değiliz. Sağınıza, solunuza bakın: Sıradan bir asker bile nasıl yaşıyor, nasıl bir disiplin altında bulunuyor? Biz öteki halklardan daha yoksuluz. Ne bir devletimiz, ne de ileri bir ulusal ve toplumsal gelişmemiz var. O halde biraz dürüst ve adil olmak gerekir. Hangi halka ait olduğumuzu, hangi koşullardan geldiğimizi ve hangi tehlikelerle karşı karşıya bulunduğumuzu bilerek yaşayacağız. Herhalde bunun karşılığı şu kadar çözümsüzlük, bu

kadar yapısal özellik, şu kadar bozuk üslup, bu kadar basit yaşam olamaz. Tabii bunlardan arkadaşlar yeterince eğitilmesinler sonucı çıkmaz. Hayır, gereksirse biz kendilerini sütle besleriz, gerekirse en büyük ihtimamla her türlü rahatsızlıklarını gideririz. Ancak bunları halkımızın yüce davası için yaparız. Bunlar görevlere daha iyi yürümemiz içindir. Hafifliklerimizi gidermek için değildir. Zaten böyle bir şey devrimciliğe yakışmaz.

O halde buradan çıkarılması gereken sonuçlar ve görevler nelerdir? Daha önceki **Devrimci Eğitim ve Pratiğimizi Yaratıcı Kılalım** başlıklı değerlendirmemizde de belirttiğimiz gibi, daha somut bir yetkinleşmeyi tamamlamada, bunu hem açıklama, hem netleştirmede ve hem de sonuca götürmede daha da derinleşelim diyoruz. Özellikle komuta kademesinde bulunduklarını iddia edenlerin işleri ilerletmelerine, önünü açmalarına ve hızla sonuç almalarına, sonuca gitme durumunda olan arkadaşların zamana fazla yaymadan çözümleyici yetenekleri günümüz için gerekli olan noktaya doğru tırmandırmalarına, kendilerine tanınan süre ve zemini iyi kullanarak sonuç almalarına büyük önem veriyoruz. Bunun için çok acil bir görev olarak ortaya çıkan ve birçok değerlendirmemizde de açıkça ifadesini bulan ulusal kurtuluş cephesi ve halk kurtuluş ordusunun kuruluşuna nasıl ve neyle başlamalıyız? sorusuna doğru karşılığın verilmesini istiyoruz. Bu amaçla zaman ve zemini nasıl kullanmalıyız? Bunun başarılması için mevcut olanaklarımız nelerdir? Planlı faaliyetlerle ve beklenmedik gelişmelerle içiçe bir çalışma düzenini nasıl tutturmalıyız? Şimdi bir genel planlamamız var, özel alanlara ilişkin planlar konulmuştur. Sorumlu devrimcilik açısından bunlar çok rahat bir şekilde net ve ayrıntılı planlar ve görevler çıkarabilecek kadar zengin içeriklidir. Biraz anlayışla kullanılabilirse, bunların her biri zafere götürecek bir pratiğin nasıl geliştirilmesi gerektiğini iyi değerlendiren, iyi planlayan ve iyi sevk eden talimatlardır. Biraz kendisini verebilmesi halinde her görevli için bunlardan sonuç çıkarmak kesinlikle zor değildir. İşte biz şimdi bu planlamaların hayata geçirilmesi için yeni bir düzenlemeye doğru gidiyoruz.

Biz işi planlamaya kadar ilerlettik ve bu planlamaların nasıl bir çalışma tarzıyla hayata geçirileceğine ilişkin her şeyi belgelen-

dirdik. Çalışma tarzından yaşam tarzına kadar doğru olanın ne olduğunu açıkça ortaya koyduk. Şimdi iş sırası artık düzenlemeye geliyor. En başta temel eğitim okulumuzdan geçen kadroların ve temel mücadele alanımızda üslenmiş olan arkadaşların nasıl bir düzenlemeye yürümeleri gerektiği konusunda netleşmelerini, ayrıntılı plan ve şemalarını çıkarmalarını, daha şimdiden donanımlarını nasıl sağlayacaklarına ilişkin netleşmiş sonuçlara ulaşmalarını, kişisel düzeyde kendilerini planlamaktan tutalım alan komitesinin planlarına kadar gitmelerini istiyoruz. Parti Önderliği olarak biz genel planlamamızı Kongre'de dile getirdik, ve bu planlama onaylandı. Buna dayanarak bazı temel alanlar için biraz daha detaylı planları merkezi bünyemizde ortaya koyduk. Bu planlamalar da en azından merkezi bir karar olarak geçerlilik kazandı. Yine bunların nasıl hayata geçirilmesi gerektiğine ilişkin olarak **mek-tuplarımız** var, bunlarla çalışma tarzına ilişkin yenileri açıklığa kavuşturduk. En son eğitimimizin nasıl tamamlanması ve devrimci pratiğe nasıl yürümemiz gerektiği sorununa aydınlık getirdik. Açık ki Partimizin çizdiği görevler kapsamlıdır, talimatlarımız kapsamlıdır, bunların sonuçları da kapsamlı olacaktır.

Şimdi daha da somut ve ayrıntılı bir düzene doğru gitmekten, eğitim ve ilk adımların atılmasından da öteye ordu düzenlemesine doğru bir göreve yönelme durumundan bahsediyoruz. İster cephe örgütlerinin, ister ordu birimlerinin inşasına doğru olsun, bütün bunlar Parti çekirdekleri tarafından yürütülecek çalışmalardır. Buna ilişkin olarak kadrolarımızın muhtemel görevlerinin planlamalarını istiyoruz. Planlamalardan bahsettik, bunun için bir-iki kişi bir araya gelir, bir temsilcilik oluştururlar dedik, temsilcilik için zemin ve zaman giderek belirginlik kazanıyor. Bunlar da daha şimdiden nasıl hayata geçirileceklerinin derin araştırmasına girişecekler. Partinin karar ve talimat gücüne dayanarak bunu ilerletecekler. Bunlardan bazıları komitelerde görev alacak, ister askeri komite, ister bölge komitesi olsun, bu komitelerin görevlerini yine Partinin temel karar ve talimatlarından çıkardıkları sonuçları ayrıntılı planlara kavuşturacaklar. Mevcut olanakları ve yetkilerini böyle hayata geçirecekler.

Daha büyüğü nedir? Temel alanlarımız ve bu alanlara denk

düşen komitelerimiz vardır. Çeşitli düzeylerde komitelerimiz oluşmaktadır. Bu komitelerin daha ayrıntılı planlara ve görevlerinin belirlenmesine ihtiyaçları vardır. Bunların sonuçlandırılması gerekiyor. Bunlar en azından kişinin kendisi için de bir perspektif ve yönelim çizeceği ve görevlendirmede bir netlik sağlayacağı için önemlidir. Avrupa çalışmalarımıza ilişkin planlamada sadece Avrupa kitlesi için değil, ülkeye yönelik siyasal faaliyetin yürütülmesi ve Cephe faaliyetlerimizin geliştirilmesi görevlerini de koymuştuk. Bütün yoğunluğuyla bu görevlerin üzerine yürünmelidir. Yurt içi ve yurt dışı bütün alanlarda faaliyetler yoğunlaştırılmalıdır. Dağlık alanlarda ordu kurmayı öne aldık. Ordu kurmak için elimizde bir askerlik kanunumuz ve temel yönetmeliklerimiz vardır, bunları nasıl işlerliğe kavuşturacağız? Özellikle bu konuda birçok arkadaş görev üstlenmeye doğru gidiyor, bu arkadaşlar ordu şemamız konusunda ne düşünüyorlar? Süreç içinde ordu şemamızı nasıl dolduracağız? Manga, takım, bölük ve taburdan daha üst örgütlenmelere doğru nerede, ne zaman ve nasıl gidilebilir? Daha da ayrıntılı bir husus olarak bir devrimci asker nasıl yaratılır? Bir köylü nasıl gerilla yapılır? Bir gerilla birliği nasıl oluşturulur, nasıl işletilir, nasıl üslendirilir, bunun asgari donanımı nasıl olmalıdır? Çalışmanın hızı nasıl seyretmeli ve ülke somutuna nasıl dağıtılmalıdır? Bu konularda her arkadaş ne yapmak istiyor? Birkaç asker yetiştirilebilir mi, bir manga komutanı olabilir mi, birkaç ay sonra takım komutanlığına yükselebilir mi? Daha sonra yürekli planlar ve birlikler örgütlemeye cesaret edebilir mi? Tabii lafla yaratılmayacak, bizzat eylemin içinde kurulacaktır. Eylem ve eğitim sürekli kılındıkça birliklerin aşama yapması, manganın takıma, takımın bölüğe ve bölüğün tabura ulaşması rahatlıkla mümkündür. Kadromuz buna yükselebilir mi? Yükselmenin şartları nedir? Bu konuda Partiden görev talep ediyor mu? Tabii görev talebi gerçekçi olmalıdır, yiğitlik olsun diye görev istenmemelidir.

Açık ki, kendini bile eğitmekten aciz insanlar ordu kuramaz. Hala Partiye doğru dürüst bir plan bile sunamayan bir kişinin kalkıp da genelkurmaylığa soyunması öyle basit bir olay değildir. Yıllardan beri Partinin eğittiği insanları dahi işletmesini bilmeyen bir kişi, manga komutanlığına bile zor ulaşır. Ancak hep asker kalacağım

demek de fazla bir gerçeklik arzetmiyor. Hızla örgütlenmek, örgütleri hızla yaymak ve bunları güçlendirmek bize en gerçekçi devrimcilik gibi geliyor. Komutanlıkların bunu böyle kavrayarak çözüme, doğru götürmeleri gerekiyor. Bazıları üç yıl bir arada kaldılar, fakat on tane köylüyü bile bir araya getiremediler. Hem de bu kadar olanaklara ve Partimizin etkinliğine rağmen, bunu beceremediler. Biz böylelerine nasıl militan diyelim? Yine pratik yönetimin emrine yüzlerce kişiyi verdik, ancak sonuçta neredeyse bir hezimetle yüzyüze gelecektik. Hiç de hakkımız olmadığı halde bize bunlar yapıldı. Yine emirlerine birçok eğitimden geçmiş kadro veriyoruz, iki ayda bu arkadaşların gücünü tüketiyorlar. Geçmişte ülkedeki sorumlularımız alana gönderdiğimiz kadrolar için, "dolduruşa getirilip gönderilmişler, şimdi pilleri bittiği için durdular" dediler. Bu pis bir utanmazlıktır. Biz pil dolduruyorsak sen de doldur, biz dolduruşa getirdiysek sen de getir. Gidip de hazır Parti imkanları üzerinde hoyratça tepinmek şerefli bir şey değildir. Bunun acısı, böyle söyleyenlerin burunlarından çıkarılması bilinir.

Evet, devrimci gerçeklerle oynamaya hiç kimsenin hakkı yoktur. Yok sülalesi şöyle asılmış, şöyle bir ünü varmış, şu kadar görev ve yetkinin sahibiymiş; bunlar hiç önemli değildir. Bunlara bakmaksızın devrimci gerçeklerle oynayanları yerle bir edeceğimizin her arkadaşımızın kafasında yer etmesi gerekiyor. İsterse "TC'ye kaçırım" desin, bütün bunlar bize vız gelir. Nereye giderse gitsin biz onu bulup, tekrar ondan yaptıklarının hesabını sormasını biliriz. Bunun için devrimci görevler karşısında ciddiyet ve hassasiyet göstermek ölümden de, yeri yarıp içine girmekten de önemlidir. Ciddiyet, ciddiyet, ciddiyet... Bunun adamı olmak, olmak, olmak... Kimse bunun dışında ne bize bir şey dayatmalı ve ne de bir şey istemelidir. Kişi şu özelliğim, bu özelliğim, şu koca-karılığım bu kocakarılığım deyip hafifliklerle kendini örtbas etmemelidir. Biz de yer yüzünde onurlu yaşamak istiyoruz. Halkımıza ve bizimle birlikte yürüyenlere bu sözü verdik. Biz sözümüze bağlıyız ve her zaman bağlı kalacağız. Başka tip yaşam ve ilişki biçimlerini istememek gerekir. "Ben şöyle esnafım, şöyle hafif köylüyüm, şu kadar küçük-burjuvalık kokuyorum" deyip de küstahlık etmemek

gerekir. Ben bunları geçmişte sabır ve tahammülle dinledim. Fakat hala ben şöyleyim böyleyim diyenler bir terslikle karşılaşılırsa şaşırılmamak gerekir. TC'nin bunca uğraştırmalarına ve hatta birçok dost gücün bunca faaliyetlerine rağmen şimdiye kadar dize getiremedikleri PKK'nin bu tipler karşısında dize gelebileceği asla düşünülemez.

Biz burada bazı öğeleri ve arkadaşları sindirmek istemiyoruz. Bu durumların hafiflik olduğunu ve sergilenmemesi gerektiğini belirtiyoruz. Onları, kendilerine layık gördüğümüz onurlu bir kişilik içinde tutmaya çalışıyoruz. Kendilerinin görev adamı olmalarını istiyoruz. Bu arkadaşların ne yaşları fazla genç ne de tecrübeleri azdır. Demin de belirttiğimiz gibi istese her biri bir manga, hatta bir takım düzeyinde bu işleri üstlenebilir. Şimdiye kadar gördükleri eğitim bunun için yeterlidir. Parti kendilerini muazzam bir şekilde donatıyor, hiçbir örgütün tarihinde bu kadar aydınlatma ve ilk yola çıkarken bu kadar silahlandırma yapılmamıştır. Yoksul ve daha düne kadar suskun bir köle olarak yaşayan Kürdistan'ı bir yana bırakalım, sosyalist ülkelerle ilişkilerini cüdi seviyelere ulaştırmış olan örgütlerin bile ilk yola çıktıklarında bu kadar donanıma sahip olmadıklarını rahatlıkla söyleyebiliriz.

O halde faaliyetlere yönelen arkadaşların gerçeği olduğu gibi kavrayıp uygulamaları hayati önemdedir. 15 yıldır birçoklarını dinledik, kendilerine değer verdik, eğittik. Fakat bütün bunların sonucu, hala olumsuzluklarını sürdürmek olmamalıdır. Halkımız çocuk gibidir ya da onun çocukları çok naziktirler, nazendirler deyip, bu arkadaşların hep böyle kalmalarını kabul edecek değiliz. Çünkü bu arkadaşlara yapılabilecek en büyük kötülük, bu durumun belirsiz bir tarihe kadar sürüp gitmesine göz yumma olacaktır. Doğal olarak bizden böyle bir sorumsuzluk talep edilemez. Bu aynı zamanda devrimin olanaksız olduğu anlamına gelir. Yani böylelerinin tutumlarını onaylamak, bu tür tutumlara pirim vermek demek, devrimi ve giderek halkı inkar etmek, faşizmin zaferini onaylamak demektir. Hiçbir arkadaşın buna hakkının olduğunu sanmıyoruz. Faşizmin zaferini onaylamamızı, devrimin tasfiye edilmesini ve Partinin örgütlenmemesini bizden istemek hiçbir arkadaşın isteği olamaz. Bizden bunun onaylanmasının istenmesinin kesinlikle

kabul edilecek bir iş olmadığı açıktır. Tersine biz bu tür anlayış ve tutumlarla mücadele örgütüüz, faşist sömürgeciliğe ve tasfiyeciliğe karşı en sert mücadeleyi veren bir Hareketiz. O halde böyle bir örgütün kadrosu da bunu böyle bilerek görev adamı olduğunu kanıtlayacaktır.

Elbette burada zorluklar var, ama zorluklar dünyanın her yerinde var. Bu konuda zindan direnişçiliğini örnek gösterdik. Herhalde hiçbirimizin hem olanaksızlıklar ve hem de zorluklar açısından onlarinkinden daha olumsuz bir durumumuz yoktur. Hele elinde özgürlük silahı, manevi silahlar olarak bunca kitap ve muazam ideolojik açılım ve dağlar ve güvenilir yoldaşlık ortamı varken, daha başka hangi imkanlar veya imkansızlıklardan bahsedilebilir? Yine bu kadar ilişki yaratılmış, bu kadar ilgi, istek ve talep ortaya çıkarılmış, peki bundan daha geniş imkanlar bulunabilir mi? Tabi devrimciler için yoktur. Yok, eğer kişi bir gündelikçi ise, bir lümpen veya serseri ise defolup gider. Karınlarını doyuruyoruz, ancak karşılığında devrimcilik yaparlar. Asla oyalama kabul etmiyoruz. Biz halkımıza devrimci bir örgüt armağan etmek istiyoruz. Halkımızın direniş mücadelesine birçok şanlı sayfa daha ilave etmeye çalışıyoruz. Her arkadaşımızın şerefli ve onurlu bir biçimde bu uğraşımızda yerini almasını istiyoruz.

O zaman özellikle ileri sorumluluk alan herkes yüksek bir morale kendisini görevlere bu biçimde hazır halde tutmayı, örgüte bu biçimde sunmayı ve adeta kişiliğine kazırcasına yerleştirmeyi sağlamalıdır. Söz konusu bu olumsuzlukları temsil etmemek, herşeye rağmen yüksek bir morale sahip olmak, işbitiriciliği ve sürekli uyanıklığı sergilemek, bunu vazgeçilmez bir yaşam ilkesi olarak ele almak, Partili olmanın temel bir ilkesidir. Bunu kesin uygulamak gerekir ve çağrılarımıza ancak böyle karşılık verilebilir. Bütün arkadaşlardan bunu ısrarla isteyeceğiz ve buna ulaşmamayı, ulaşmak için azami çaba harcamamayı dürüst olmayan bir davranış olarak yargılayacağız.

Önümüzdeki dönemde her militan adayımız artık netleşmiş, aydınlanmış, çözümleyiciliğe ulaşmış, görevlerini yerine getirme yaratıcılığını ve ustalığını kazanmış, yeteneklerini hayata geçirmede mesafe almış, becermiş, yüksek bir güven, moral ve duyar-

lılığı sürekli temsil etmeye ulaşmış olarak yürümelidir. Bu hem anlaşılır bir şeydir ve hem de Parti ahlakımızın temelidir. Oynanması gereken en temel, en belli başlı bir değerimizdir.

Bu son derece onurlu bir istem, seve seve koşulacak ve taparcasına bağlanılacak bir görevdir. Başka döküntü türünden taleplerimiz olamaz. Ve bunlara cevap verilemez. Biz şimdiye kadar bu süprüntü türünden telepleri çok dinledik. Belki de dinlemek kötüydü, dinlenmemeli ve olduğu yerde sert cevap vermeliydik. Fakat böyle davranmadık. Ancak bundan sonra biraz daha tam disiplini uygulayacağımızı söylüyoruz. Neden? Çünkü halk ordusunu kurmaya doğru gidiyoruz. Ordu kuruluşuna disiplinle başlanır, orduda işler disiplinle yürür, disiplinle biter. Disiplinsizliğin olduğu yerde ordu çözülür ve dağılır. Bunun için bize otorite gereklidir diyoruz. Tarihimizde ilk defa bir halk otoritesinin etkisine doğru ilerliyoruz. Otorite altında insanlar eğitilir, yürütülür, halkın düşmanlarına darbe vurulur. Otoritesizlik ortaya çıktığında ise, kargaşa, örgütsüzlük ve yenilgi gündeme gelir. Bunun için herkes devrimci otoriteyi olgunluğuyla temsil etmelidir. Hemen belirtelim ki, güç, disiplin ve otorite olayları halkımız için gücünü oluşturmada yeni olgulardır. Bu olgulara doğru yaklaşmak çok önemlidir. En küçük olanaklardan başlayarak Partimizin adım adım nasıl geliştiğini bilmek, öz güce kavuşan halkımıza zarar vermek bir yana bu konuda azami yararı sunmak gerekir. Bu konuda özellikle gücümüzü azaltıcı davranışlardan kaçınmasını bilmek zorundayız.

Evet, halkımızı askeri düzen içine alacağız. İnsanlarımızı halk kurtuluş ordumuzun üyesi yapacağız. Kısaca bir militan olarak, halkı bunun için eğiteceksin, halkın ayağına gideceksin. Bunu sürekli tartacaksın ki, insanımız ne kadar yürüyebilir, kendisi için ne kadar eğitim gereklidir? Sen öncüsün, militansın, bütün bunların hesabı ile sen uğraşmazsan kim uğraşacak? Mezardaki ataların mı kalkıp bu sorunları çözecek? Sana görev verilmiş, emrine olanaklar sunulmuş, öncülük sıfatıyla tanınıyorsun, eğer insanları dinlemesini ve tanınmasını bilmiyorsan, neden bu sıfatı taşıyorsun? Biz ne yazık ki bunu da çok gördük. Aylarca insanları işlevsizliğe mahkum ediyorsunuz, boş bırakıyorsunuz, ondan sonra da kalkıp "şu kadar suçluyuz" diyorsunuz. Hayır, bu tip hafiflikleri kabul

etmiyoruz. İnsanlarımızı boş ve işlevsiz bırakmak bir yana, onları sürekli eylemlilik içinde tutacaksın. İnsanlarımızın olanakları nedir, bilinçleri ne kadardır, koşullar ve yaşam içinde onları ne kadar eğitebilirsin? Eğitim ve tecrübe ile ne kadar iş ortaya çıkarılabilir? Bütün bu soruların karşılığını vermek ve çözümleyici olmak senin en temel bir görevidir.

Halkın, her bir ögenin yanımıza gelmesine çok büyük bir saygı duymak gerekiyor. Her birinin arkasında bıraktığı hangi beklentiler var, bu değerler neye mal oluyor? Bütün bunları bilerek bu insanlara çok büyük değer vermek gerekiyor. İnsana neden değer vermiyoruz? İnsanımızı tanımıyoruz da ondan! Şekilci ve dogmatik tipler, insanlar hakkında hemen hüküm biçiyorlar, oysa bir insanın mal olduğu değer çok yüksektir. Bugün Partimize on lira bağışta bulunan insandan tatalım öz evladını devrime adayacak kadar her şeyiyle mücadelenin hizmetine giren insanlarımızın sergiledikleri çeşitli düzeylerde fedakarlık örnekleri vardır. Düşmana vuracak bir çift söz söyleyecek olanından tatalım en kahramanca eylemi gerçekleştirecek cesaret örneklerini gösteren insanlarımız bulunmaktadır. Kısacası fedakarlık, cesaret ve bilinç düzeyinin alabildiğine yüksek olduğu çok geniş bir sempatizan kitlesiyle içiçe yaşıyoruz. Bu kitlelerin içinde zamanla ilerletilecek şeyin ne olduğu, ilerletilmesine olanak bulunmayan şeyin ne olduğunu, hemen örgütlenebilecek olanın ne olduğunu, ileride örgütlenebilecek olanının ne olduğunu, ilk eylemi yapabilecek olanın kim olduğunu hataları aşarak gelişebilecek olan şeyin ne olduğunu kestireceğiz, tespit edeceğiz, tayin edeceğiz. Bütün bunları yerli yerine oturtacağız. İşte militanın görevleri bunlardır ve militan bu görevleri başaran adamdır.

Evet, ordu kuracağız ve bunu halkımızın içinde gerçekleştireceğiz. Daha önce verdiğimiz örneği hatırlayalım: Bir şahin bile avına doğru yaklaşırken önce hedefini süzer, sonra birden bire ve şimşek hızıyla süzülür. Hedefine dalış yapar, birden bire vurur ve avını koparıp alıp gider. Biz de en azından bu yırtıcı ve alıcı kuşlar kadar halkımızı süzeceğiz. Mücadeleye en yatkın olan insanlar kimlerdir, kimler ordulaşabilir? Kimler er olabilir? Önce bunları tayin edeceğiz, ardından vurup alacağız. Doğal olarak bu da

bizden bir vuruş tarzı ister. Her şeyden önce karşımızda düşman hedefler vardır, bunlar saldıracağımız gerçek hedeflerdir. Bunların üzerlerine saldırıp koparacağız. Önce süzmek, ardından hızla süzölmek, daha sonra pençelerimizi vurup koparmak nasıl olacak? İşte devrimci militanın görevi budur, işte taktik önderliğin işlevi budur.

İşte örgütlölük ve eylemlilik denilen şeyler bunlardır. O zaman biz bunun neresinde yer alacağız? Kişiliğimiz buna ne kadar yakın hale gelmiştir? Hemen sorularımızı çoğaltalım: Eski çağlarda insanlar doğanın zorluklarına ve vahşetine karşı nasıl direndiler? İster köleci imparatorluklar oluşturulurken, ister feodal imparatorluklar kurulurken, at sırtında insanlar nasıl kılıç kuşanıyorlardı? Oklar nasıl savruluyordu? İnsanlar nasıl yay gibi geriliyorlardı? Bunlar nasıl birkaç kıtaya yayılan bir güç haline geldiler? Küçük birimlerden başlayarak nasıl böyle bir güce ulaştılar? Tarihe isimlerini nasıl yazdırdılar, şimdi ise doğru dürüst insanları ayağa kaldırmasını dahi bilemezsen, devlet kurmayı bir yana bırakalım, kendini koyun gibi sağılmaktan bile kurtaramazsın! O zaman dizginsiz bir saldırı ruhuyla dolu olmamak ayıptır. Şimdi biz de devlet kurmaya doğru gidiyor muyuz, gidiyoruz. En azından şu andaki çalışmalarımız siyasal güç olmak içindir, siyasal iktidar içindir, halk olarak bizden alınanları ve kaybettiklerimizi yeniden ele geçirmek içindir. Bunun için gerekli olan ruh, sinir sistemi, bilinç nasıl hazırlanacak. Bunlar son derece açık olan şeylerdir.

Bütün bunlara rağmen, "yok ben anamdan şöyle doğdum, toplumsal ve ailesel özelliklerim şöyledir" denilecekse, biz bunun en büyük yüzsüzlük ve küstahlık olduğunu söyleyeceğiz. Böyle laflar devrimciliğe yakışır mı? Sıradan bir onur ve haysiyet sahibi kişilikle bile olsa, bunlara nasıl karşılık verilir? "Benim filan hastalığım" demek ne demektir? Onulmaz cinsten en kötü bir illete mi yakalandın? Böylesi bir illete yakalanan biri iflah olmaz, ölüp gider. O zaman böylelerini toplumdan tecrit eder, karantinaya alırlar. Hiç birimizden bu cinsten hastalıkların bulunduğu inanmıyoruz. Olsa bile bunlar tedavi edilebilecek hastalıklardır. O halde işleri doğru yürütmesini bilmek gerekiyor.

Ben şimdiye kadar ister teorik veya siyasal düzeyde pers-

pektif sunmada olsun, ister pratik yürütme karşısında olsun işlerin önünü biraz açmada, biraz iteklemede ve bugünkü noktaya kadar getirmede bütün Parti yapımıza epeyce deney ve örnek sundum. Birçok arkadaşla kapsamlı tartışmalarımız oldu. Hem resmi ve hem de fiili olarak bu konumu temsil ettim, hala da ediyorum. Belli ki bundan alınacak çok dersler vardır. Elbette ders çıkarılabilecek olan yalnızca benim pratiğim değildir. Sayısız bir militan faaliyetin sahibiyiz. Eksikleri, hataları ve doğru yanlarıyla ders alınacak birçok yönleri vardır. Yine yakın geçmişimizden ders alınacak çok şeyler vardır. Kısacası derya kadar tecrübenin sahibi olan bir Parti hareketiyiz. Öğrenmek ve sonuç çıkarmak için en zengin hayat okullarından birisi olma durumundayız. Yeter ki kişi yüreğini ve kafasını tıkatmasın. Partimizin tüm acılı tarihini ve bütün acılı sayfalarını her yönüyle özümsemenin, Partinin gerçek tarihini bütün yönleriyle ve özellikle bugün yaşanan zorlukların ağırlığını duyarak özümsemenin bir Partilinin görevi olduğunun unutmamalıyız. Hiçbir Parti kadrosu şu anda Partimize dayatılan yaşamı unutmamalıdır. Parti hareketimizin günlük olarak kendisini yürütüşü çağın bentlerini yıka yıka geliyor. Bunun derin bilinciyle yaşamak gerekiyor. Hiçbir kadro hafifliğe gelmemeli, gerçekliğimizle dopdolu yaşamalı, bilmiyorum dememeli, yanındaki herkese azami desteği ve değeri vermelidir. Derinleşmez ve olgunlaşmazsak, tasfiyeciliğin kاپیya dayanması kaçınılmazdır.

O halde en azından doğruyu incelemesini bilelim, bu temelde doğru konuşmasını ve görevlerin doğru saptanmasını bilelim. Bunların vazgeçilemez bir zorunluluk olduğunu söylediğimiz zaman, bu "aman şu kişi şunu şöyle yapsın, böyle yapsın, yazıktır, sonu çok kötü olur, bize şu kadar gereklidir" türünden endişeler içinde olduğumuz anlamına gelmiyor. Hemen belirteyim ki, çoğu arkadaş mevcut konumuyla bizim için belki de bir küfe durumundadır. Eğer biz hala kendilerini taşımak istiyorsak, bu kendilerine çok ihtiyacımız olduğundan ötürü değil, tersine yoldaşlığın önemine verdiğimiz büyük değerden ötürüdür. Partimizin saflarına alınanlara verdiğimiz bağlılık sözünden dolayı böyle davranıyoruz. Okur-yazar olmayan birisi de olsa, Partimizin kendi adaylarına yüksek değer verilmesi gerektiğini bildiğimiz için böyle hareket

ediyoruz. Yoksa kişinin vaz geçilmez özelliklere sahip oluşundan değil. Biz özgün bir Hareketiz. Gerekirse yeniden doğuşu gerçekleştirebilecek, yeni süreçleri başlatabilecek, daha güçlü bir biçimde yeni militanları ve eylemleri ortaya çıkarabilecek bir Hareketiz. O halde sorun kişinin şöyle nam yaptığı, şöyle bir köşe taşı olduğu sorunu değildir. Hayır, hiçbirimiz bu tür iddialar ileri sürme hakkımızın olmadığını bilmek zorundayız. Buna karşılık hepimizin bu zeminde ve bu platformda en yüce görevleri üstlenme hakkımız ve bunları gerçekleştirme görevimiz vardır. Buna sonuna kadar evet, fakat ötekilere sonuna kadar hayır diyoruz.

Arkadaşlar faaliyetlerimizin çok özgürce geliştiğini sanıyorlar. Bu bir yanılgıdır. Belki bireysel planda nispi bir özgürlüğün yaşandığından bahsedilebilir. Ancak Partiye dayatılan politikaların baskısı çok ağırdır. Bu şu anlama gelir: Her örgüt çok sıkışık bir durumla karşı karşıya kaldığında faaliyetlerini daha özgür bir alana taşıma ihtiyacı ile yüzyüze gelir. Böyle bir alana kavuşmak o zaman hayati önem taşır. Bu konuda Parti Önderliğinin yaşadığı gerçek, PKK'nin yaşadığı gerçektir. Sağa-sola yalpalayan kişilik, ucuz devrimcilik kaynağını biraz da bu konudaki eksik anlayıştan almaktadır. Örneğin, Avrupa'da burjuva demokrasisinin yarattığı gevşekliğin ve tembelliğin olumsuz etkilerini yaşadık. Yine geçen dönem ülke pratiğinde KDP'ye bel bağlandı, içerde üslenmek yerine güçlerimiz Güney'e yığıldı. Bu alana sanki kurtarılmış bölgemiz gibi yaklaşıldı. Aynı şeyler Ortadoğu sahası için de söylenebilir. Burada hangi koşullarda yaşadığımız bilinmediği için, bolluk içinde geçen bir devrimcilik anlayışı uç verdi. Bir başka yönden uzak geçmişte Türkiye sol'una hakim olan legalizmin etkilerini taşıdık ve sonuçlarını ağır bir biçimde ödedik. Türkiye sol'unun üzerinde şekillendiği sahte demokrasiye bir ölçüde bel bağlama, güçlerimizin zamanında kırsal alana taşırılmamasına, tırmanışa geçen faşizm karşısında gerekli tedbirlerin alınmamasına ve beraberinde felaketli sonuçlara neden oldu. Geniş tutuklamalar sonucunda ağır kayıplar verildi. Bütün bunlar arkadaşların mutlaka bilince çıkarmaları gereken gerçeklerdir.

Üslenme ve buna bağlı olarak özgür çalışma alanları yaratma sorununa kendimizi veremeyişimiz, Parti taktiğinden uzaklaş

manın ve militan ölçülerin aşınmasının en önemli bir nedenidir. Bu alanda hareketimizin sonuçlarını tahlil edemeyen bir kişinin gelecekte de görevlerinin üstesinden gelmesi mümkün değildir. Bunun için **her Parti görevlimizin ülkemizin en uygun alanlarında özgürleştirilmiş bir karış toprak parçası yaratmanın büyük bir zafer ve bu özgür topraklarda yaşamının büyük bir kahramanlık olduğunu bilerek pratiğin üzerine yürümesi gerekir.** Bu anlamda sağlanan başarı Partiye değer katmada ve bu çabaların sahibinin değerini belirlemede temel ölçüdür. **Bir avuç özgürleştirilmiş vatan parçası yaratmak, onu korumak ve ona dayanarak vatanın tümünden özgürleştirilmesine yürümek en büyük kahramanlıktır.** Bu, bizim parolamızdır. Ve en temel şiarlarımızın başında gelmektedir.

Şimdi neden bu kadar işlerin ayrıntılı planlamasına gerek duyuluyor denilebilir. Evet, bunun önemli nedenleri vardır. Biz 1983'te güçlerimizi ülkeye taşıırken aslında savaşmadık, savaş geliştirmek için yetkin planlamalarla ortaya çıkmadık, bu nedenle güçlerimiz kendiliğindenliğe terkedildi. Tabi bunlar biraz da ülkede temel Parti çekirdeklerinin örgütlenmesi adına yapıldı. Bu durumda ilk başta bize yaklaşan köylüler, bizim aslında bir savaş örgütünden ziyade boş pratikçilik yapan ve savaşa ciddi yaklaşmayan güçler olduğumuzu gördüklerinden geri çekildiler. Geçmişte bazı takımlarımız örgütlenmiş olsa bile, bunların önüne somut hedefler konulamadı, güçlerini nasıl arttırabilecekleri açıkça belirtilmedi. Savaşmak adına adeta savaşın lafazanlığı ile uğraşıldı. Pratik yönetimin bu tutumu biraz da kadrolarımızın hoşuna gitti. Çünkü görevleri sınırlıydı, fazlaca bir sorumluluk yüklenmemişlerdi. Böyle bir ortamda kaçınılmaz olarak ya imha ya da kaçmalar gündeme geldi. O dönemde takım örgütleyebilecek insan asker yapıldı. Elbette o denli bilinç alan insan asker yapılsa savaş geliştirilemez. Tabi müdahale edilmeseydi bu durum böyle sürüp gidecekti. Kısacası 4 yıllık bir pratiğe çoğunlukla savaş değil, savaşma adı altında eylemsizlik ve pasifizm önemli ölçüde egemen oldu. Şimdi bu durumda bir takım bile kuramayan 7 yıllık bir savaşçı iflas etmiş bir komutandır. Savaşı ne kadar geliştireceğimizin hesabını yapmayan bir kişi hiç komutan olabilir mi? Son tahlilde bunun adı tasfiyeciliktir.

Evet, geçmişte savaşmak adına savaşın kurallarıyla oynandı. Suç sayılması gereken birçok şeyi biz, mücadele biçimi olarak benimsedik. Bunlar bilince çıkarılıp sonuçlar ve dersler alınmadan ordunun kuruluşuna gidilemez. Ordu kurma işiyle oynamamız gerekir. Mevcut olumsuzluklarla bir kez daha halkın huzuruna çıkmamak gerekir. Çok daraltılmış görevler ve geçmişin laf düzeyinde eleştirisiyle yeni döneme yürümek olmamalıdır. Bu konuda bütün tedbirler alınmalıdır. Çoğu özellikleriyle suç teşkil eden bu anlayışlar bertaraf edilmelidir. Ne var ki, hala bu tür şeylere cüret edilebiliyor, bu vahim bir durumdur. Tersine herkes şimdi yüceliği sergilemek zorundadır, düşkünlüğü değil. Başka türlü kabul edemeyiz. Bu bir karardır ve biz karar olması gerekeni sürece yayarsak, bu olmaz.

Parti Önderliği olarak biz, her gün muazzam dış dayatmalara, Partimize karşı geliştirilen görülmemiş cinsten provokasyonlara, dostlarımızın ilgisizliklerine ve hatta engellemelere kadar varan tutumlarına, örgüt içinde yetmez devrimcilikten gelen anlamsız çabalara rağmen derinliğine ve genişliğine büyük bir sabır, olgunluk, sevgi, saygı ve coşkuyla yönetiyor, her gün değer üstüne değer katıyor, Parti bayrağını sürekli yükseklerde dalgalandırmak için soluk soluğa bir yaşamı esas alıyorsak, daha sınırlı görevler üstlenmiş, engelleri daha az olan ve geniş olanaklarla donatılmış militanlarımızın az sayıdaki çalışma arkadaşlarını yönetemesi, hala sık sık olumsuzluklara düşmesi, zamanında yetkin çalışma planları ve programlarını sergileyememesi, kendisini sürekli canlı bir moral kaynağı haline getirememesi, yoldaşlık ilişkilerinde olgunluk, sevgi ve saygıyı temsil edememesi nasıl kabul edilebilir? Bu doğru olabilir mi? Açık ki doğru olan, bir emir ve Parti görevi olarak özümсенmesi gereken şey, bütün Parti değerlerimizin toplam ve resmi ifadesi olan Parti çizgisi ve Parti Önderliğinin tavrıdır. O halde sadece bu tespit bile, başta birinci derecedeki sorumlu güçlerimiz olmak üzere tüm militan yapımızın bu emre göre Parti yaşamını ve görevlerini yönetmesini ve temsil etmesini tartışılmaz bir zorunluluk haline getirmektedir. Militanlarımız ne başka bir tür görev yürütme ve temsil etme hakkına sahiptir, ne de böyle yapsın diye görevler ve olanaklar kendi emrine tahsis edilmiştir. Dolayısıyla

siyla başta yönetim olmak üzere sorumlu devrimciliğin bu temelde çalışmaları nasıl devrildiği, bundan kalkarak kollektif bir biçimde nasıl bir program geliştirdiği, halen bu programı hangi oranda uyguladığı, bu programı nasıl ve ne zaman tamamlamayı hedeflediği zamanında ve kurallara uygun bir biçimde Parti Önderliğine rapor edilmiş midir? Bu, bir zorunluluk değil midir? Başta kamp yönetimi ve öteki çalışanları olmak üzere her alanda tüm önde gelen çalışanlarımızın bu üsluba ve çalışma tarzının gereklerini yerine getirmeleri vazgeçilmez bir görev değil midir? O halde bizim sorumlularımızdan, devrimci militan ve komuta yapımızdan istediğimiz, karar düzeyimize denk düşen çalışma programımız nedir, nasıl planladınız, bireysel ve toplu olarak bunu gerçekleştirmenin neresindesiniz sorularına verecekleri cevaplar çözümleyici devrimciliğin ta kendisi değil midir? Eğer öyleyse hiçbir şart ve bahane ileri sürmeden bu kuralın ve emrin gereğini yerine getirin biçiminde somutlaşacak çağrı uygulanmalıdır.

Bu kadar net, açık, samimi, doğru ve yerine getirilebilir nitelikte olan Parti Önderliğinin çağrıları ve emirlerine rağmen, yine bireysel, subjektif, niyet, üslub ve özelliklerimize sevdalanmayı sürdürürsek, göreceğimiz sert ve acımasız karşılığa şaşırمامamız gerekir. Çünkü biz sorumlu devrimcileriz ve sorumlu devrimcilerin takipçileri olarak yaşayacağız. Hiçbir hafiflik, yüzeysellik, küçük-burjuva itirafçılığı ve kurnazlığı, feodal duyarsızlık ve bölnlük bizi böylesine bir devrimciliği uygulamaktan alıkoyamayacaktır.

O halde çıkarılması gereken sonuçlar biraz daha iyi anlaşılıyor. Mademki temel eğitim okulumuza Harp Okulu ve Askeri Akademi gibi sıfatları layık gördük, o zaman bu sıfatları boş sözler olarak ele alamayız. Hiç kimse hafif sözlerle bizi de küçük bir duruma düşüremez. Harp Okulu dediniz ve söz vermiş oldunuz, söz vermek bir devrimci için onur meselesidir, devrimci verdiği sözü hayata geçirmek için her şeyini ortaya koyar ve gerçekleştirir. Biz PKK'nin adını slogan düzeyinde yükseltirken, bazıları bunun anlamını yeterince bilemediler. Fakat biz her şeyimizi ortaya koyduk ve bu sloganın boş bir slogan olmadığını gösterdik. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi sloganını ortaya attık, bunun da boş bir slogan olmadığını yüzlerce militanın soylu yaşamıyla ve bu kadar çabayla kanıtladık.

Aynı şey ordu için de geçerlidir.

Eğer eğitim okulumuz bir Askeri Akademi olacaksa ve PKK tarihine silinmeyecek bir miras bırakacaksa çağrılarımız uygulanmalıdır. Orada yönetenler ve yönetilenler biçiminde bir ayırım yoktur, bu ayırım öyle ciddi bir ayırım değildir. Orada herkes öğrenci durumundadır, şöyle komutan, böyle genel komutan diye bir şey yoktur. Arkadaşların hepsi bu okuldan mezun olmaya çalışacaklardır, biz de mezuniyet belgelerini vermeye çalışacağız. Arkadaşlar iyi bir derece ile mezun olmak için çaba harcayacaklar, mezuniyet belgelerini en azından ders kitaplarında yansıtabacaklardır. Arkadaşların almış oldukları eğitimin temel bir defteri var mıdır? Böyle bir defter olmalı ve nelerin öğrenildiği bu deftere işlenilmeliydi, başından beri bu yapılmalıydı. Yine arkadaşların taktik önderlik sanatından ne anladıklarını belgelendirmeleri gerekir. Ordulaşmaktan ve ordu kurmaktan söz ediyorsak, yine her arkadaş ordu kurma sanatından ne anladığını ve ne olmak istediğini biraz olsun ortaya koymalı ve belgelendirmelidir. Bu konuda gerçekten verebilecekleri bir söz var mıdır? Bu sözün gereklerini nasıl yerine getireceklerini, gerçekçi bir tarzda bu söze nasıl karşılık vereceklerini belirtmeleri gerekir. Bütün bunlar, Partimiz adına kendilerine verilecek mezuniyet belgesini gerekçesi olacaktır. Bunları görmeden, başta okul yöneticilerimiz ya da eğitimcilerimiz olmak üzere bütün bu eğitimden geçen arkadaşlar bu konuda temel ve özlu raporlarını sunmadan, herhalde bizden böyle sağlıklı bir mezuniyet belgesi isteyemezler.

Fakat bunca emeğin ardından kötü bir mezuniyet belgesi almak veya sınıfta kalmak da herhalde onur verici bir şey değildir. O halde ister temel askeri okulumuzdaki arkadaşlar, ister ülke içinde ve diğer alanlarda bulunan arkadaşlar olsun, 1986 dönemini iyi bir mezuniyet dönemi olarak geride bırakmalı, mezuniyetin ancak pratikte iş yapmakla işe yarayabileceğini bilerek, güçlü bir devrimci pratiğe yürümenin son hazırlıklarını tamamlamalıdır. 1987 yılını, 3. Kongre çizgisinin ışığında halkımızın tarihinde eşi görülmemiş bir direniş yılı haline getirmek, Ulusal Kurtuluş Cephesi ve Halk Kurtuluş Ordusunun inşasını önemli oranda yükseltmek, bunun için hatalarından arındırılmış ve yetkinleşmiş bir Parti çekirdeğinin

öncülüğünde bunları yürütmek ve başarmak durumundayız. Verilen sözlerin ve bunun için yapılan özeleştirilerin anlamı tamı tamına böyledir.

Bu temelde tüm arkadaşları verdikleri söze bağlı kalmaya, bunu güçlü bir pratikle kanıtlamaya, önümüzdeki yılı ve yılları bu biçimde değerlendirmeye ve zaferin yolunu böyle açmaya çağırıyoruz.

27 Aralık 1986

Institut kurde de Paris

KONGRE ÇİZGİSİNİ DOĞRU YORUMLAYALIM; ORTAYOLCULUĞA KARŞI MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM; KONGRE ÇİZGİSİNİ HAYATA GEÇİRİRKEN TÜM YARATICILIĞIMIZI SERGİLEYELİM

Geleceğe yönelik karar gücü olma ve bunu hayata geçirmenin koşullarına sahip bulunma bakımından Parti ve ulusal direniş mücadelemizin en derli toplu, umutlu, gerçekleşebilir bir aşamasının içinde bulunuyoruz. Bu belki de hiçbir ülkeyle kıyaslanamayacak kadar tarihsel ve güncel koşulları olumsuz çizilmiş bir ülke ve halkı ilk defa bu denli devrimci bir gerçekliğe uğratmada elverişliliğe sahip olan ve bilinçli hazırlanan, lehte dış gelişmelerle de başarılı olmayı gerçekten mümkün kılan bir aşamadır. Bu yüzdendir ki, şimdiye kadar verilmiş olan çeşitli mücadelelerle kazanılmış birçok bağımsızlık ve özgürlük değerinin ortaya çıkması mümkün olabilecektir. Bu bakımdan günümüz Parti gerçekliğinin ulusal kurtuluş devrimini en canlı bir görev olarak güncel gelişmelerle başarılı kılması, başarı elde ederek ilerletebilmesi, toplumun demokratik ve eşitçi bir yöne doğru değişime tabi tutulmasını gündeme getiriyor. Daha düne kadar ancak hayal düzeyinde kalabilecek birçok gelişme yaşanıyor. Ama aynı zamanda bu sürece hazırlanmanın, bir süreci her yönüyle karşılaya-

bilmenin zorlukları da beraberinde yaşanıyor.

Her gerçeklikte olduğu gibi, devrimci gerçeklik de kendi kanunlarına sahiptir. Kişinin dilek ve niyetlerine göre gelişmekten, bunlarla ilişkili olmaktan ziyade, kendi koşullarının sağlanmasıyla ilerleyebilecek bir olgudur bu. Eğer yasalarına göre çalışılırsa, irade, istek buna uygun hazırlanırsa, işte o zaman gerçekten bir anlamı olabilecek kanunlara sahip bulunuyoruz. Bunlar, çeşitli dönemlerde, gerek Parti tarihimiz için, gerekse ulusal direniş mücadelemiz için yapılan değerlendirmelerimizde ortaya konmuş ve mevcut süreçleri aşmak için temel perspektifler olarak rollerini oynamışlardır; ama yine de birçok eksikliğin, hatanın ortaya çıkmasını engelleyememişlerdir. Bu, doğaldır da. Ama yine öyle dönemler yaşanmıştır ki, ısrarla ve yetkin bir çabayla üzerinde durulsa çok daha derinliğine bir gelişmeyi yaşamak, zaferi daha erken ve daha az tehlikeli bir biçimde karşılamak mümkün olabilecekti. Yani tarih ne kör kanunların işleyişi sonucu hükmünü icra etmekte, ne de sadece istek ve arzularımıza, hayallerimize göre gelişmektedir. Tarih, kendi kanunlarını, ancak koşullara uygun bir tarzda ve insan bilincinin gelişimi, yoğunlaşması, örgütlenmesiyle ilerletebilmektedir. İstek ve irade eğer başlangıçta objektif bir temelden uzaksa, fazla gelişemeyeceği gibi, birçok çabanın da boşa gitmesi kaçınılmazdır. Ama yine koşullar son derece uygun halde de olsa, eğer müdahale iradi olmazsa bunun da boşa gideceği, gelişmenin kendiliğinden sağlanamayacağı açıktır. Sık sık **Parti gerçekliğimizi doğru kavrayalım ve uygulayalım** derken, bu, sadece dar bir grup hareketi için söylenmemektedir. Parti hareketi, eğer bir halkın ulusal ve toplumsal değişimini devrimci yöntemle ve de onun tarihinin doğru bir sözcüsü olarak ele almış ve rolüne sonuna kadar sadık ise, bu küçük grubun hareketi, öncünün hareketi aynı zamanda bir tarihin Parti düzeyinde dile gelmesi, toplumun tüm sınıf ve tabakalarının mücadele platformunda bilinçli bir savaşa çekilmesi olacak, böylece yalnız grubun niyetleriyle ve öznel iradesiyle bir gelişmenin yaratılması değil; tam tersine öncüde dile getirilenin toplumun ilerici kanadının ta kendisi olduğu, tarihin ileriye akışının ta kendisi olduğu görülecektir. Parti hareketimizin, tarihi konuşturan ve toplumun ilerici özelemlerine cevap

veren yönüne, dolayısıyla gelişmeyi böyle sağlayabilen özelliğine sık sık dikkat çekmek gerekiyor. Eğer diğer birçok grup bugün tuzbuz olmuşlarsa, bunun nedenini onların tarih konusundaki bilinçsizliklerinde ve toplumun özlü, soylu sözcüsü olmayı başaramamalarında aramak gerekir. Yoksa kurnazlıkta, lafazanlıkta, hatta mevcut imkanlara sahip olmakta Partimizden çok ileri düzeyde oldukları bilinmektedir. Buna rağmen onların kaybedişinin ve bugün bizim kazanışımızın anlamının, hiçbir abartmaya veya kendini yanıltmaya izin vermeden, iyi kavranmasında hayli yarar vardır.

İnsanımız, bireyin çok çarpık geliştirilmesinin ve aynı zamanda yabancılaşmanın zorunlu bir sonucu olarak süreçleri eksik kavramak, çözümlmek yanılgısına, hastalığına sık sık düşmektedir. Özellikle tarihten ve toplumsal gerçeklerden kopuk yaşamak veya sınırlı bir kayrayış, çok az bir pratik ve çoğunlukla da reformcu bir gelişmeyi bile karşılayamayacak bir eylemlilik içinde olma durumu, kendisini ne kadar yanıltırsa yanıltınsın, o kişiyi gerçekler karşısında her zaman yenik düşürmeye kafidir. Eğer bilinç, halkların kurtuluş iradelerinin bir özeti olan devrimci teoriye tam hakim değilse ve yine bunun kendi halkının tarihine, güncel gerçekliğine uygulanması demek olan ülke devriminin doğal özelliklerine hakim değilse, bu özellikleri layıkıyla özümsememişse, belli ki, yine gerçekliği devrimle değiştirmede hep zayıf kalacaktır. Burada da işleri iyi niyetle ilerletme kafi gelmeyecektir. Bu nedenle Parti hareketimizin önemli tartışma dönemlerinde —ki her birisi önemli bir gelişme aşamasına denk gelen evrelerdir bunlar— sık sık mevcut gerçekliğimizin az kavranması, dolayısıyla yetkin olmayan bir devrimci pratik bir türlü yakamızı bırakmamaktadır. Ve bu da bize son derece pahalıya mal olmaktadır. Şüphesiz bunda, tarihin çok kötü gelişmesinin ve bugünkü kör bir faşist uygulamadan ötürü toplumun adeta dilsiz ve nefes alamaz duruma gelmesinin rolü büyüktür. Ama eğer öncü öncüyse, tüm bunları hesaba katmış ve toplumun özelliklerini esas alan bir devrimci hat'ta karar kılmışsa, bunun üslubuna ulaşmışsa ancak o zaman gelişmelerin önünü açabilir, birçok engeli aşabilir. Kendini aldatmaz, yanıltmaz, kısaca o devrimin üslubunu her dönemde başarıyla konuştur-

masını bilir ve başarıya böyle gider. Sık sık vurguladığımız gibi, gerek halk olarak, gerekse Parti olarak bir çocukluk aşamasında bulunduğumuz ve bunun da bizi yığınla hayal ve istekleri gerçeğin yerine koymaya götürdüğü, dolayısıyla yaygın hataların, yanlışlıkların yapıldığı, sonuçlarının hep yıkım, olumsuzluk olduğu bilinmektedir. Şüphesiz tüm bunların bilincinde olarak hareket ediyor, kendi gerçekliğimizi kavramaya çalışıyoruz. Zaten Parti olmaya, Partileşmenin büyük gereğine karar vermemizin anlamı da buydu. Kendi gerçeğimizi anlamak istiyoruz, meyveyi tatmak istiyoruz, o halde içine girmek gerekir, ısırmak gerekir. Hiçbir toplumsal gerçeklik onunla içiçe, onunla mücadele içinde yaşanmadan layıkıyla kavranamaz. Şüphesiz üniversitelerde toplumlar incelenir, sosyal gerçeklik her yönüyle kavranmaya çalışılır. Ama toplum hakkında en güçlü bilinci ve değiştirme gücünü her zaman devrimciler veya karşı-devrimciler ele geçirmişlerse, bu, onların toplum üzerindeki pratikleri ile yakından bağlantılıdır. Bugün Partimiz ülkemiz hakkında en bilinçli ve aynı zamanda en devrimci bir hareket ise, bu, sözkonusu gerçeğe bağlantılıdır.

Yakın dönemde Partimizin uzun zaman alan geniş, tartışmalı bir sürecin sonunda gerçekleştirdiği zirve dediğimiz Kongresi, önemli bir aşamada sonuçlandırılmaya çalışıldı. Bu Kongremizin Partimizin tarihinde önemli bir aşamanın ifadesi olarak gerçekleştirildiği, çözümleyici bir güç olmaya doğru gittiği, anlamının bu biçimde kavranması gerektiği açıktır. Bugün büyük bir önemle ve özenle 3. Kongre çizgimizin doğru kavranması ve uygulanmasından bahsediyoruz. Çizginin alanlara doğru ve yetkin uygulanmasından söz ediyoruz. Bu konuda karşımıza çıkabilecek, çıkması muhtemel birçok tutumların, davranışların önüne geçilmesinin büyük önemini ve gereğini sık sık vurguluyoruz. Açık ki bunlar, boşuna yapılmıyor. Gerçekten de birçok yönüyle kendimizi ne kadar bilinçli hissederek edelim, toplumsal gerçekliğimizin incelikleri, sadece bilmek için değil, değiştirilmek için de çizgiyi büyük bir özümsemeye, uygulamaya dönüştürmeye ihtiyaç hissettirmektedir. Bunun için biz bugün Kongre çizgimizin yoğun bir hayata geçirilişinin önemli sorunlarıyla ve çözümüyle, plan ve örgütlemesiyle karşı karşıya olduğumuzu söylerken, konuya son

derece ihtimam gösterirken açık ki, geçmiş tecrübelerimizi de gözönüne getiriyoruz. Dolayısıyla özümseme ve uygulama olayını, yine Parti gerçekliğimize bağlı kalarak birkaç yönde ele almanın önemi vardır. Konuya bu biçimde derinliğine girmemizin diğer bir nedeni de, Kongre sürecinden geçen birçok yoldaşın, daha ilk iki Kongre sonrasında yapıldığı gibi sığ, dar, yüzeysel, az sorumluluk, az istek ve çabayla ele alma ve daha sonraki büyük kayıpların ve aynı zamanda tarihsel fırsatların kaçırılmasına yol açma gibi bazı yaklaşımları halen bu Kongre sonrasında da yaşamaktan kurtulamadıklarını görmemizdir. Bunun önceki aşamalardan katbekat daha fazla gelişmeyi tehdit ettiğini, tedbir alınmazsa ciddi sakıncalarını peşpeşe getirebileceğini görmekteyiz. Onun için konunun doğru yorumunun ve uygulamasının yetkin bir tartışmayla, planlamayla ve yine denetimli bir uygulamayla ilerletilmesi, Partiye karşı öz, dürüst ve bağlı olanların bir an bile gözdardı etmemeleri gereken bir husustur. Parti davası büyük bir davadır. PKK'nin bir üyesi olmak, bugün onun çizgisinin hayata geçiricisi olmak, her bakımdan önem arz ediyor. Bu konuda kişinin kendi öznel iradesi ve bilinciyle değil, PKK'nin özüyle, çok çeşitli derecikler biçiminde olan, çoğu daha bilinmeyen, belki de daha duyulmayan hakikatlerinin en anlamlı bir bileşkesinin ifadesi olması gereken üyesi olarak sürece bakıp rol üstlenmesi gerekiyor. Yanılığlarından, kişisel özelliklerinden sıyrılarak bütünüyle Parti özelliği haline gelmesi büyük önem kazanıyor.

O halde biz, bundan sonrası için Parti militanlarının eksik bir yorum ve pratik yönelime girmelerini önlemek, yapılabilecek en derinlikli ve detaylı yorumlamayı yaparak uyumu sağlayabilmek için, kendi payımıza geçmiş tecrübelerimize dayanarak ve yine bunun güncel duruma bir uyarlamasını yaparak ve bir de gelecek için çizilen planlamanın nasıl uygulamaya götürülmesi konusunda düşüncelerimizi tekrar açarak, tekrar biçiminde de olsa Kongremizi yeniden yorumlamaya tabi tutarak yararlı olmaya çalışacağız. Şüphesiz Kongrenin kendisi, gerek tahlil, gerekse karar gücü olma ve planlama açısından yeterli bir güce ve çözüme sahiptir. Belgeleri bu kadar nettir ve üzerinde biraz ısrarla durulursa, akıllı ve duyarlı her militanın son derece ilerlemesine, devrimci pratiğin

yaratılmasına imkan verir niteliktedir. Ama deminden beri sıraladığımız nedenden ötürü, bu kadar açık ve yürümeye elverişli olmasına ve yine daha iki ay gibi kısa bir süre geçmesine rağmen, tekrar Kongre platformunu yorumlamaya, bu konuda ortaya çıkan bazı eksik ve hatalı yaklaşımları düzeltmeye ve daha çok da doğru bir pratiğe yöneltmeye ilişkin olarak müdahaleden kendimizi alıkoyamıyoruz. Bu, Parti militanlarının eskiden beri süregelen bir özelliğinin, yani önemli karar süreçlerini yaratıcı bir uygulamaya bir türlü kavuşturamayışlarının geleneksel izlerini hala taşımaları, yaman pratikten iyi dersler çıkarmayı bir türlü becerememeleri ve kendilerini pratik karşısında kendiliğindenliğe, sektersizliğe, liberalizme kaptırmaları veya bunun diğer bir ifadesi olarak ortayolculuktan kendilerini bir türlü kurtaramamaları, ikircikli, kararsız bir yapıyı önemli Kongre kararları karşısına dikmeleri ve böylelikle tutucu ve gerici çabaların içine isteyerek veya istemeyerek girmeleri anlamına da gelmektedir. Hele hele bunda ısrarın, hemen bir bozguncu ve tasfiyeci çabayla sonuçlandırıldığı ve umulmadık tahribatların ortaya çıkmasına da sık sık yol açtığı görülmektedir. O halde, önemli karar süreçlerimizin önemli bir gerçeğine parmak basıyoruz. Bu konuda halen birçok militanın eksikliğinin nelere yol açtığına iyi kavranmasının ve mutlaka aşılmasının gereğini vurguluyoruz. Ne kadar bu eksikler kendini dayatırsa ve yine çeşitli incelenmiş biçimlerle kendisini önümüzdeki döneme de uzatmaya çalışırsa, bizim de o denli buna karşı koyuşumuz, kararların ruhuna uygun ve onları başarıya götürecektir yaratıcılığı, azami çabayı ve arzuyla ortaya koyuşumuz hep bu ölçülerle Partiye egemen kılmanın savaşımını verişimiz gelişecektir. Bunun karşısında direnen ve çoğunlukla da kişinin yetmezliğinin yanılgısının ve fazla yaratıcı olmayan yaklaşımlarının sonucu olan tehlikelere dikkat çekip, yoldaşça uyararak açılmasını temine çalışacağız. Fazla ısrar edilirse uyararak bunun anlamsızlığını, sakıncalarını belirteceğiz. Ve daha da ısrar edilirse buna karşı mücadelemizi geliştireceğiz. Militan hattın, özellikle taktik önderlik hattının başarısı için yolu açık tutmaya, iyi yürümeye ve iyi başaran bir özelliğe kavuşturmaya, böyle özelliklerle yürümeyi desteklemeye, güçlendirmeye özen göstereceğiz.

O halde, tekrar da olsa yine Kongre gerçeğimizi, platformumuzu yorumlarken konuya birkaç yönden yaklaşılmaya çalışalım.

Daha önce dedik ki, en önemli bir yön olarak yakın Parti geçmişimizin ışığında Kongre gerçeğinin nasıl kavrandığını ele almak gerekir. Parti geçmiş tarihi, günümüzün aydınlatılmasında bir ayna rolü görür. Eğer aydınlatma tamsa, aynada kendi özelliklerimizi olumlu-olumsuz yönleriyle görmekte fazla zorluk çekmeyiz. Yeterki, bu aynaya doğru bakmasını bilelim. O halde PKK'nin sahneye çıkışının anlamı nedir? Bu konuda bugün çok çeşitli çevrelerin ve başta Parti çevremizin çok şey bildiğini gözönüne getirerek, sadece bugün çok kolay söylenen şeylerin başlangıçta çok büyük zorluklar ifade ettiğini, her sözcüğün kıymetinin ve çıkışının hangi koşullarda gerçekleştirildiğinin çok iyi bilinmesi gerektiğini, ancak bu tarzda günümüz için kendimizi iyi ölçeceğimizi ve iyi değerlendireceğimizi söyleyeceğiz. Yani kısaca değerlerin kıymetinin çok iyi bilinmesi gerektiği sonucunu vurgulayacağız. İlk çıkış ne kadar donanımsız olursa olsun, ne kadar az kişiyle gerçekleşirse gerçekleşsin, eğer tarihsel bir sorunu gündeme getirmeye adaysa ve onunla uğraşıyorsa, büyük bir haksızlığa parmak basmış ve bunun kabul edilmezliğini vurgulamış demektir. Aynı zamanda yaşamak isteyen bir halka, sınıfa, ulusa yol çizecek nitelikte ise, başlangıçtaki donanımsızlık, kişilerin çelimsizliği, zayıflığı fazla önemli değildir. Yeterki parmak basılan sorun canalcı olsun ve yeterki hiçbir kişisel endişe taşınmadan doğrular dobra dobra ortaya konulmaya çalışılsın. Belli ki başlangıçta güçlü bir örgüt ve sağlam taktikler gerekli değildir. Neden? Çünkü, sadece bir hakikatin dile getirilmesi sözkonusudur. Onu temsil ettiği oranda hareketin çıkışı güçlüdür. Şüphesiz o çıkış döneminde birçok örgütlü güç vardı, hakikatin kenarından, köşesinden birkaç sözcük söyleyen çoktu, ama onlar tamamı ifade etmekten çok uzaktılar ve onların bu durumları daha sonraki tikanmalarının, gerilemelerinin esas nedeni olmaktan öteye gitmedi. Buna karşılık başlangıçta çok zayıf ve örgütsüz olmasına rağmen sadece bazı özlü doğruları yakalama şansına sahip olan gelişmeyi yaratabildi. Her önemli tarihsel hareket böyledir. Yaşam gücünü temsil eden, ilerleme

gücünü temsil eden, her zaman çıkışta zayıf görünür ve yine her zaman geçmişini temsil eden, yerleşik çıkarı temsil eden fakat gelecek için ilerletici olmayan güçlü görüntüsüne rağmen kof ve devrilmeye mahkumdur. Bu açıdan birçok soylu tarihsel akım ve eylemde olduğu gibi, PKK'nin '70'lerin başlangıcındaki çıkışı, insan soyunun en fedakar, en özlü çabalarından biridir, yönelim ve çabası bu biçimdedir. Bu nedenle başlangıçtaki zayıflığının, donanımsızlığının fazla anlamı yoktur; yeterki parmak basılan sorunun canalcı niteliği sabote edilmesin, ondan sapılmasın.

İşte çıkış, böylesine bir çıkıştır. O zaman ulusal sorun için çeşitli güçler vardı. Bu güçlerden birisi halkımızı amansız bir boyunduruk altında tutan hakim ulusun hakim sınıflarının çıkarı ve siyasetlerini aşmayan, onun izacetini yaşayan, ama yine de belli bir demokratik açılımın zorunlu olduğu bir aşamada bazı sözcükleri gevelemekten öteye gitmeyen, genel olarak "halklar vardır", "özgürlük" diyen, ama kimin için ve nasıl, buna cevap vermeyen bir güçtür. Diğerleri ise ezilen ulusun hakim sınıfının çıkarına bulaşmış, onun işbirlikçiliğinin siyasi düzeye çıkmasının bir ifadesi olan kof bir milliyetçiliğe bağlı, yine "halklar", "özgürlük" deniyor ama, hangi sınıf için ve nasıl, buna cevap vermeyen daha da tehlikeli bir güçtür. Burada gerçekte bir halkın kendisi yoktur. Halklar arasında eşitlikçi temellerde kardeşlik yoktur. İki taraf da birbiriyle vuruşma, çatışma, dalaşma içinde gözükseler de aslında sınıfsal bazda birleşme konumundadırlar. İşte bu dönemde gerçeği yitirmek, bu durumda esas halkı kaçırmamak, sınıfsız tutmak büyük öneme haizdir. PKK'nin tohumlarının atılması da böylesine bir olaydır, halkın bu biçimde tutulmasıdır. Kimse başlangıçtaki birkaç sözcüğün niye güçlü bir örgütlülük ve eylemlilik olmadan atıldığını söyleyemez. Ama burada belki de bir meydan savaşından daha zor olan bir şey vardır. Bu söylenmesi gereken ama çok zor olan sözün o anda söylenmesidir. Milyonlar içinde söylenmesi gereken söz hiçbirisi söylemeye cesaret edemiyorsa ve o sözcüğü eğer son derece hırpani, zayıf bir kişi söylerse, o kahraman olur. Diğerleri ise bu sözcüğün karşısında bilinçsiz, duyarsız ve düzenin konumunu yaşayan kişilerdir. Burada mühüm olan söz-

cüğün keşfedilmesinden de ziyade söylenmesidir. Çünkü çok kişi bilebilir, ama söyleyemez. Söylenmesi için büyük yürek, büyük fedakarlık, çıkar telaşından uzak olmak gerekir. Peki o sözcük insana hiçbir şey vermiyorsa, başarı umudu için çok az şey ortaya koyuyorsa, böyle bir sözcük uğruna savaşım büyük bir olaydır. Sözcük sahibi için yakın vadede olsun, uzak vadede olsun çok az başarı imkanını gösteriyorsa, bırakalım çıkar sağlamayı, elde olan her şeyin kaybedilme riskini bile taşıyorsa ve sözcüğün temel gücü başlangıçta çok bilinçsiz, duyarsız ve hatta kaçırırsa bu sözcük uğruna sarfedilen çaba daha sonraki meydan savaşlarında da büyük anlama haizdir. Başlangıçta birkaç sözcük Kürdistan sözcüğünü, Kürdistan'ın sömürge olduğu sözcüğünü ve daha sonra bir ulusal kurtuluş, bunun için bir parti, bu partinin de bir eylem hattının gerektiğini söylemek belki de beş altı kelimedir. Ama bu, büyük bir olaydır. Hele hele eğer bu, tarihi 1000 yıllık işgalcilik, istilacılık ve imhacılık olan egemen, sömürücü, talancı bir sınıfa karşı söyleniyorsa, en sinsi politikalarla günü idare eden bir sınıfa karşı söyleniyorsa ve yine en az iddialı olunan bir aşamada bunlar söyleniyorsa, bunların anlamı büyüktür. İşte bugün PKK bu kadar büyük saygınlıkla, kutsallık derecesindeki bağlılıkla karşılanıyorsa, bunu başlangıcındaki bu özüne borçludur. Çıkış böyle kavranmalıdır diyoruz. Tarihsel bir çıkış, zorlu bir çıkış, başlangıçta sadece hakikat olma dışında insanı bağlayabilecek hiçbir çıkar vaad etmeyen bir çıkıştır. Bugün yalnız Partililer için değil, bütün Kürdistanlılar için ve hatta birçok başka halktan, ulustan insanlar için Kürdistan'nın statüsünü tanımlamak zor değildir. Değil beş kelimeciği söylemek, daha gerçekçi kapsamlı tahliller yapmak bunu, kitaplarda, gazetelerde yayınlamak, hatta radyolarda haykırmak zor değildir. Açık ki, milyonlara mal edilen şeyi herkes söyleyebilir ama mühüm olan ilk çıkışıdır. Yine saptırılmaksızın sonuna kadar bağlı kalmak ve sahip çıkmak amacıyla söylenmesiydi. İşte daha sonra birçokları milli meseleyi kabul ettiler, sözümona bunun için çaba harcadılar, fakat hep bir şey için yaptılar: PKK'nin asli çıkışına, orijinal olana saldırmak ve onu tasfiyeyi sürekli gündemde tutmak. Eğer bugün bunların yenilgisi bu kadar acıklı olmuşsa, nedeni yine burada aranmalıdır. Onlar

haksız bir biçimde haklı olana saldırdılar, dolayısıyla mahkum oldular. Yine o dönemin önderliği, istediği kadar az eylem yapsın, istediği kadar az yaşasın, eğer bu gerçeklere sonuna kadar bağlıysa zafere giden ordunun önderliği kadar anlamı büyük olan bir önderliktir. Onun için, güncelliğe bakıp da, "bunlar artık eskidi, önemini yitirdi" dememek, çıkışın kutsallığına gölge düşürmemek gerekir. O dönemde harcanan çabaların büyük anlamını, çaba harcayanların değerini küçümsememek gerekir. O günü, o günün koşullarıyla izah etmek gerekir; bugünü bugünün koşullarıyla izah etmek gerekir. Bu, bizim temel bir yargı ve değerlendirme ölçütümüz olmalıdır. Yakın gerçeklerimize bakarken ölçüyü bu biçimde sağlam tutmalıyız. Daha sonraki sürecin nasıl geliştiğini görüyoruz. Bir ideolojik propaganda grubu, gerçeklerimizi inceleme, araştırma ve çevreye yayma grubu olarak nasıl hareket ettiğimiz, 1973'lerden 78'lere kadar küçümsemeyecek, azımsanmayacak bir zaman süreci içinde nelerin yapıldığını uzun uzun izah etmeye gerek yoktur. Fakat bir şey var ki, bu dönemler, halkımız adına yeni bir yolun olduğunu ilan etme, eski yolların uçuruma, kör bir kuyunun başına götürdüğünü söyleyip aydınlığa çıkaran yeni bir yolun varlığını ilan etme dönemleridir. Ve, her ne kadar henüz halk bu yola girmemişse de, yeni bir yolun olduğunu söylemek gibi bir büyüklüğe sahiptir. Bu yıllar, yeni yolun araştırılması, incelenmesi ve en kestirme bir hat izleyerek hedefe varmasının yoğun çabasıyla doludur. İyi bir başlangıç yapıyor, hedefe en kestirmeden nasıl gidileceği tespit ediliyor, grup bunu tartışıyor ve ilan ediyor. İşte bu, henüz halkın uyanmadığı ama halk için yeni bir yolun keşfedilmesinin gerçekleştirildiği bir dönem oluyor ve önemi de buradan ileri geliyor biraz deneme sınamayla bu yoldan yüründükten sonra, yürünecek bir yol olduğu, her ne kadar "yenidir, birçok engelle doludur, fazla düzleşmemiştir" de denilse öncünün bunu tespit ettiği, tarihi sorumluluğu üstlendiği ve yürümeye karar verdiği anlaşılıyor.

İdeolojik çıkış dediğimiz, özünde **yeni bir yol** anlamına gelen olay budur. Az kişi yapmış, çok kişi yapmış, önderlik az kişiyle yürütülmüş, çok kişiyle yürütülmüş bu önemli değildir. Bu konuda öyle fazla taktik ustalığa, yine öyle fazla disiplinli profesyonel bir

çalışma tarzına da gerek yoktur. Azimli, kararlı, coşkulu haykıraktır, yeni yolu sapmasız bir biçimde götürmeye aday olduğunu söyleyecektir, iyi bir çağrıcı, yani propagandacı olacaktır. Kararlı, inançlı davranacaktır, inceleme ve araştırmayı yapacaktır; işte bu dönemin taktik ustalığı da budur. Yani davanın adamı olduğunu etrafa sezdirirse, gittiği yerde olgun bir tartışmacı olduğunu ortaya koyarsa önderlik görevini yerine getirmiştir. İşte biz, "Partimizin önderliği vardır" derken, bu biçimiyle bu dönemi tarif etmeye çalışıyoruz. Neden Hakiler, Mazlumlar, Kemaller, Hayriler iyi önder idiler? Kararlı, son derece inanarak bu yolu izah ediyorlardı, bol bol okuyorlardı, tartışıyorlardı ve çevreyi inandırıyorlardı da ondan. Gerillayı bilmiyorlardı, çünkü gerilla daha o zaman savaşım biçimi değildi. Kitle gösterilerinin içine fazla girmemişlerdi, çünkü o zaman önemli olan kitle değildi. Buna rağmen büyük önder idiler. Nitekim, büyüklükleri daha sonra kanıtlanmıştır.

Bu dönemin daha sonra değişik bir dönemle neticelendiği biliniyor. Madem yol çizilmiştir ve doğrudur, o halde bu yol kimin içindir? Şüphesiz ki, bir halk içindir. Bu, ona götürülecek, halk bu yolun ağzına getirilip "yürü" denilecektir. Tam bu sırada iken, halkı bu yola itekleme dönemine girerken, o zamanın devlet düzeninin temsilcilerinin bu yolun iyi bir öncüsünü katlettiğini biliyoruz. Haki'nin katledilmesi nedir? İdeolojik grup aşamamızın sonucunun bize pahalıya ödettirilmesi. Girdiğimiz yolun "çok tehlikeli" olduğu bize söylenip, bunu katliamla, kanla durduracaklarının ilan edilmesidir. Tabii Parti için çok hesap çıkarılması gereken, hareketin daha sonra yaşaması için büyük bir özenle üzerinde durulması gereken, ne yapılması gerektiğinin iyi ölçülüp biçilmesi gereken bir dönemdi. Bu, bir dönemin sonu, aynı zamanda yeni bir dönemin başlangıcıydı. Kararımızın nasıl geliştiği biliniyor. O zaman bazı kararsızlıkların ortaya çıktığı, bazı geriye dönüşlerin olduğu da biliniyor. Tereddüt ve çekingenliğin ilk defa bir hastalık olarak yakamıza yapıştığı, bir tereddütün, bir endişenin grubun bünyesini önemli oranda sarstığı; ve işte bizim de, yine o zaman bunu yenmek için, bunu aşmak için çabaları daha da derinleştirmek, artık kanla kazanılmış bir yoldan geri dönmek için gücümüzü daha bir ağırlıkla ortaya koymak ve yeni bir aşamayı

başlatmak için faaliyetlerimizi yoğunlaştırmak biçiminde bir karşılığımızın olduğu bilinmektedir. Bu, Parti programıydı; bu, Partinin ilanına karar vermektir; aynı zamanda bize kasteden ellerin aynı metodla kırılması yoluydu. Bir yandan hareketi, öncüyü resmen ilana doğru götürürken, diğer yandan bunu yaygınlaştırma, özellikle her türlü katliam tehditlerine rağmen halka önderlik edebilmeye cesaret etme, halkın önünde yer alacağımızı kanıtlamaydı. Buna da düşmanın karşılığının kitlesel bir katliam olduğu da bilinmektedir. Maraş katliamı, bu anlamda Kürdistan'a yönelik kitle katliamının bir habercisi olarak gelişti. Yani kitle ulusal kurtuluş yoluna girerse, özgürlük yoluna girerse büyük bir katliamla karşılık verileceğinin, devlet ve milis gücü olan faşistler tarafından içiçe tezgahlanan büyük bir katliam sahnesi biçiminde tüm Türkiye ve Kürdistan halk kitlelerine gösterilmesi idi. Dehşetiyle, korkutmasıyla bu ne demektir? 'Geri dön, özgürlük yolundan geri dön, demokrasi yolundan geri dön, ulusal kurtuluş yolundan geri dön' demektir. Kürdistan'ın daha kapısında iken, kapıdan geçmeden geri dön demektir. İşte tam da bu sırada biz Partiyi ilan ettik, eylemlerimizi yoğunlaştırdık ve daha ileri bir adım attık. Bu yeni bir aşamadır; kitlelere sahip çıkacağımız, kitleleri doğru yola katacağımız ve daha yoğun bir biçimde çaba harcayacağımız anlamına gelir. Partinin resmen ilanının anlamı şudur: Biz, yolu sadece çizmekle kalmadık, göndere bayrağı çekmekle bütün yurtsever kitleyi bu bayrak altında dizdirip yürütmeye resmen de karar verdik. Biliyoruz ki, buna karşılık rejimin Kürdistan'da sıkıyönetimi yaygınlaştırması, askeri bir faşist yönetimin ayak seslerinin daha artan bir biçimde hızlandırılarak geliştirilmesi idi. O zaman gerçekleşen Kongremiz, açık ki, böylesi bir ortam içinde bir yandan yükselen, kabaran kitle ilgisi, desteği, diğer yandan öncünün yalnız bir ideolojik grubu idare etmekle değil, kitleleri idare etmekle yüzyüze kaldığı, dolayısıyla taktik önderlikle, kitleleri gösteriye çeken, faşizmin saldırılarından, polis, jandarmanın saldırılarından koruyan ve onların öz savaşımının yönetimini geliştiren, uygulayabilen önderliğe doğru bir dönüşümü sağlama adımıydı. Kongremizin bütün tazeliği ve tecrübesizliğine rağmen, ifade etmek istediği gerçek buydu. Zaten Kongreyi toplamamızın bu teşebbüste bulun-

mamızın da başka izahı olamaz. Eğer gelişmeler hızlı olmasaydı ne diye böyle bir toplantıya yönelecektik. Eski tip grup faaliyetlerine devam ederdik. Yeni bir aşama yok, eski çalışmalardır, bu da çok sayıdaki toplantının bir devamıdır derdik. Yeni bir ad koymaya, dolayısıyla da bir risk altına girmeye gerek yoktur deyip, sürdürür giderdik. Ama koşullar bu değildi. Türkiye'nin devlet yapısında, Kürdistan'daki kitlelerin özlem ve iradesinde yeni gelişmeler hızla ortaya çıkıyordu. İşte Kongremiz buna verilen bir cevap oluyordu. Daha önce geçirilen tereddüt ve kararsızlığın gittikçe tehlikeli bir biçimde nüfuz etmesi de bu aşamada ortaya çıktı. Kongreye katılan bileşimin önemli bir kısmının şehit düştüğü, yaşayanların içinden bazılarının da ihanet ettiği, diğerlerinin ise sessiz kaldıkları, fazla iddialı olmak istemedikleri bilinmektedir. İddialı olanların ise daha sonraki pratiklerinde görkemli bir direnişi sergiledikleri bilinmektedir. O zaman Kongreye katılım daha sonraki gelişmelerin anası olmuştur. Kariyerist, bastırmacı, tasarrufçu katılım, Şahin örneğinde olduğu gibi, daha yakalanır yakalanmaz düşmana teslim olmayı ve daha doğru dürüst örgütlenmemiş Partiyi olduğu gibi tahrip etmeyi hedefledi. Kariyerist, fırsatçı kısım böyleydi. Edilgen, sessiz kesim işleri kendiliğindencilığe terkeden, görevlere talip olmayan, dolayısıyla daha sonra ağır bir yetmezliğin içine düşen kesimdir. Kararlı kesim ise, Mazlum, Hayri örneğinde görüldüğü gibi, sonuna kadar direnebilmiş ve gerçekten gösterilebilecek direnişi en görkemli şekilde göstererek şehadet mertebesine kadar yükselmesini bilmişler.

Eğer o kuruluş toplantımızı her yönüyle tahlil imkanına sahip olur ve katılımı çeşitli yönleriyle incelersek, sergilenen tutum ve davranışları anlamaya çalışırsak, mevcut üç eğilimi de; yani kararlı uygulayıcıları, ortayolcuları ve tasfiyeye-ihanete yol alanları yakalamak mümkündür. Daha sonraki gelişmeler bunu açıkça ortaya çıkardı. Partinin ilanı görkemli ve tarihi bir karardı, yerindeydi, yapılmalıydı. Her ne kadar provokasyon, inkarcı hat buna çok saldırıp sadece bir kuruluşu değil, '75'lerdeki çok sınırlı bir başlangıcı bile mahkum etmek istediye de, bugünkü gelişmelerden anlaşılıyor ki, Kürdistan tarihinin en ciddi ve kayda değer bir olayıydı bu. Yine, o zaman fazla donanıma bakmadan, var olanların en

uygun olanların buna katılımı, bunların temsil gücü, bilinç ve tecrübesi ne olursa olsun, bunlarla başlatmanın da bir yerde hem kaçınılmaz, hem zorunlu, hem de olağan karşılanması gerektiği de ortadadır. Elde olanlar bu kadar, ne yapacağız? İşi ilerletmek istiyorsan onlarla başlarsın. Fakat daha sonra kabul edilmeyecek olan neydi? Mademki ileri bir adım atılmıştır, mademki gelişmeler yoğundur, o halde yapılması gereken şey, mevcut karar gücüne ulaşmak, onu uygulamak için eğitim yetersizliği varsa eğitilmek, tecrübesizlik varsa yoğun bir pratiğe başlayarak tecrübe kazanmak, özellikle kararın hayata geçirilmesini engelleyen nedenler varsa bunlarla mücadele etmek ve böylelikle yürütme gücü olmaktı. Kuruluş Kongresinden çıkarılması gereken bunlar olmalıydı. Kabul edilmeyecek olan, kararlara katılmamak, kararları sırtüstü bırakmak, ister utangaç, ister isteksiz bir biçimde olsun geriye çekilmek —bu gericilik ve tutuculuk oluyor—, işte Şahin örneğinde gördüğümüz gibi, sinsi, kariyerist amaçlarla gelişmeye damgasını basmaktır. Bazı arkadaşlar da (ismini açık vermesek de) aslında ileri bir adım olan Kongreye hazır destek vermeyerek, adeta biraz da uzakta ve bir an önce de ondan sıyrılmaya çalışarak, geri adım atmayı denediler. Daha sonraki hayat neyi kanıtladı? Bu tutumların boş olduğunu, sahiplerine zarardan başka bir şey veremeyeceğini, kararlı yürüyenlerin ise siyasal gelişmelere damgasını vurabileceklerini ortaya koydu.

Daha sonraki gelişmeleri biliyoruz. Faşizm buna 12 Eylül ile karşılık verdi. Kitlelere yönelik yaygın tutuklamalar, öncüye yönelik tutuklamalar neyi getirdi? Kararsızların, döneğin sayısını arttırdı. Artan kitle hareketlerinde bir çekingenliğe yol açtı. Yani kısaca gerek kitlelerin uyanan ve doğru yolda yürüyen hareketi, gerekse buna kılavuzluk eden öncü de 12 Eylül faşizminin hemen akabinde doğal bir duraklama, güç kaybına uğrama, yeni bir durumun ortaya çıkmasını görme ve ayakta kalıp kalmamayı bu koşullarla boğuşarak sağlama ortaya çıktı. 12 Eylül faşizmi, genelde en az TC tarihi kadar, hatta daha eskiye kökleri uzanan bir halk uyanışına, hareketliliğine, ama daha çok da özelde Kürdistan'da PKK önderlikli —ki bunlar belgelerde geçmiştir— hareketin tarihsel çıkışına karşı, Türk hakim sınıflarının ve onun askeri-faşist

rejiminin (ki, bu dönemde uluslararası emperyalist çevrelerle, tekellerle, siyasal gerici yönetimlerle, onların onayıyla ve onlarla sıkı bir işbirliği içinde güdümlü hazırlanan, hani Brüksel'de NATO kesimi denilen ve OECD, AET, IMF gibi ekonomik çevrelerce de sonuna kadar desteklenen, onaylanan bir rejimin) bir karşı-devrimci çıkışla gelmesidir. Artık gündemde olan, sivil faşist terörle durdurulamayan halk hareketlerinin ve gelişmelerin üzerine devletin toptan bir karşı-devrimci kalkışla yürümesi ve atılımı boğması; ideolojik, siyasal, kültürel, ekonomik düzeyde zayıflıklarını hızla giderip kendini yeniden üretime geçirmesi sözkonusuydu. İşte aynı şey, genelde devrimci hareket veya ilerici hareket için, özelde de bizim hareketimiz için geçerliydi. Bu durumdan çıkış bulunulabilecek miydi? Elbette ki daha yeni yeni kendilerini bulmaya çalışan kadrolarımızın ve kitlelerimizin az bir tecrübe ve donanım, eğitimlerini ve tecrübelerini geliştirmeye çalıştıkları bu kısa süre içinde, çıkış için yeterince ağırlıklı bir cevabı vermeleri beklenemezdi. Bu yüzden bir telaş, bir kargaşa ve çekingenlik ortalığı kaplayabildi. Nitekim olan da buydu. Bol bol yakalanmalar, kendini adeta çok ucuz yakalatmalar, çok basit dikkatsizlikler nedeniyle güç kaybının artması ve gittikçe inancın zayıflaması ortaya çıktı.

İşte buna bir müdahale olarak PKK hareketinin diğer büyük bir aşaması, üçüncü dönem dediğimiz bir aşaması, umudun tam bu yitirilme noktasında bu büyük karşı-devrim hareketinin de boşa çıkartılması ve yeniden üst düzeyde bir toparlanmanın sağlanmasıyla gerçekleştirildi. Bunun zemini, ancak bu koşullarda nefes borularını dışa yansıtarak, ilerici insanlığa uzatarak sağlanabildi. Dolayısıyla bu, adeta yeniden bir partileşmeyi, Parti tarihimizin en ciddi evrelerinden birini oluşturur. Bu, neredeyse ip kopacak bir durumdayken, boğuntuya gelinebilecek bir aşamada iken, bunun gerçekleştirilmesine fırsat verilmeyerek yeniden yaşamın çarelerinin aranmasıdır. Yurt dışına çıkışın anlamı budur. Gerçekten daha sonraki gelişmeler karşısında, özellikle 15 Ağustos Atılımının 1. yıldönümünde Türk Genelkurmayının hareket sorumlusu, "Bu hareket içerde bitmişti, geriye kalanlar ise kılıç artıklarıydı, ama dışarıda kendini yeniden üretmesini bildi" diyordu. Doğru bir

değerlendirmedir aslında. Daha önce içerde ne kadar tarihi bir dönemi yaşamışsa da, daha sonrası için yaşamak apayrı bir çalışma ve faaliyet isterdi. Yani, hareketin kendiliğinden ilerleme olanakları çok kıt.

Evet, zindanlarda direnişler oluyor, tek tek sempatizanlar, militanlar şurada-burada savaşıyor, şehit düşüyordu. Ama insiyatif tamamen düşmanın eline geçiyordu. İşte imha adım adım gerçekleşiyordu. Nitekim o zaman çok sayıda sol ve ilerici grup, iki-üç ay gibi kısa süre içinde tasfiye ve imha olmaktan kurtulamıyor, geriye kalanlar ise, gerçekten kılıç artıkları olarak, söyleyecek sözleri kalmıyordu. Ama hareketimiz için bu böyle değildir. Dolayısıyla hareketimizin bu aşamasını da çok iyi bilmek gerekiyor. Nasıl ki bugünün pratiğinin daha iyi anlaşılmasında resmen kuruluş dönemi, çıkış döneminin tüm yönleriyle kavranması gerekiyorsa, yurtdışında yeniden insanın da çok iyi kavranması gerekiyor. Yalnız hemen şunu belirtelim ki, bu ikinci aşama hiç de küçümsenmemelidir. Eğer bu aşama olmasaydı, üçüncü aşama asla olmayacaktı. Eğer biz, o zaman tarihi görevimizi layıkıyla yerine getirmeseydik, ne daha önceki çıkışın anlamını somutlaştırabilir, kitleleştirebilirdik, ne de üçüncü aşamanın büyük başarısını hazırlayabilirdik. Unutmayalım ki bu ikinci aşama ve çıkış Mazlum, Hayri, Kemallerin büyük direnişini doğurtmuş bir çıkıştır. Büyüklüğü, doruk-zirve değeri, tartışılmayacak özelliği buradan ileri gelmektedir. Çünkü insanlık tarihinde ender görülebilecek direniş kahramanlarını ortaya çıkardı. Benzeri görülmemiş işkencelere karşı bu direnişlerin her birisi, her bir militanın, bir sempatizanın şahsında bir meydan savaşının verilmesi ve bu savaşın büyük görkemlilikle kazanılmasıdır. İşte TC'nin işi burada bitirildi. Burada, bir kişi devlete karşı savaştı ve kazandı. Buradaki direnişler, Kürdistan halkının en devrimci, en yeni ve en soylu temellerde kalkışını ve hem de insanlığın hanesine en seçkin bir biçimde girişini kanıtlamıştır. Dolayısıyla her yönüyle doğru kavranması gerekir. Hiç kimse, bu sürecin anlamını tam iyi çizmeden PKK'nin daha sonraki gelişmelerine akıl erdiremez, onun layık bir militanı olamaz. Özenle ve vurgulayarak söylüyoruz, özellikle zindan direnişçiliği kavranmadan bir PKK'li olunamaz; bu du-

rumda ya bir tasfiyeci ve bozguncu, ya da son derece bitik bir mülteci külçesi olmuş bir tip ortaya çıkar. Onların direnişlerini esas almayan, iliklerine kadar onu duyamayan, onu büyük bir dava, sonuna kadar bağlı kalınması gereken bir ereğ olarak iliklerine kazımayan, işlemeyen birisi, Parti davamızda her zaman tehlikeli olacaktır. Her zaman onda sektarizm, tasfiyecilik boy verecektir. Onun için biz, günümüzün taktik önderliğinde bu büyük direnişçilikten büyük güç alacağız. Buraya, büyük bir güç kaynağı olarak bakacağız ve anlamı vereceğiz. Bu dönemin önder düzeyinde büyük direnişçileri var. Tabii büyük bozguncuları da var, tarihe en lanetli bir biçimde geçmiş ve geçecek olanları da var. Yine büyük bir kararsızlık ve ikirciklilik de vardır; yani ortayolculuğu yaşamıştır.

O halde bunları özenle incelemesini bilelim, günümüz için dersler çıkaralım ve tercih edeceğimiz özellikleri bu ateş altında çelikleştirerek yeni bir tipin oluşumunu sağlayan zindan direnişçiliğinde yakalayalım.

Evet, bu dönemde kuruluş aşamasındaki mücadelenin kavranması, özümsemesi böyle olmalıdır derken; bunu, sadece günümüze bir bilgi olsun diye değil, yaşamımızın ayrılmaz bir parçası olsun diye vurguluyoruz. Yurtdışı da böyleydi; yurtdışına açılışın eksik bir kavranması sonucunda 1983-84-85 hamlesinde birçok hata yapıldı; daha önceki dönemlerin ve bu yeni dönemin, yani 2. Kongre gerçeğinin doğru bir yorum ve uygulamasının eksik yapılması da, geçen mücadele dönemindeki hata ve eksikliklerin kaynaklarından biri oldu.

Hareketin yeniden inşasına yönelme, diğer birçok grubun durumuna bakılarak daha iyi anlaşılabilir. Bunlar, yurtdışına çıkışı tamamen bir tasfiye olma, mültecileşme biçiminde anladılar. Biz, bu süreci, uzun bir biçimde **Ülkeye Yeniden Dönüş** (Seçme Yazılar Cilt-l'de) yazısında belirledik. Birçok hareketin, halkın, hatta ulusun, aşiretin topraklarından kopuşunun onların sonu anlamına geldiğini söyledik. Yıllarca süren mülteciliğin kokuşmuşluğunu vurguladık. Buna karşı bizim büyük bir direnç ortaya koyduğumuzu belirttik. Ateş hattından çıkmayarak, orada eğitimi, yenden bir inşayı, bir Konferans ve Kongreyi gerçekleştirerek Parti

tarihimizin yeni bir dönemini hazırladık. Birçok arkadaş yurtdışının daha emniyetli, daha rahat, daha az külfetli geçmesine bakarak büyük yanılgılar içerisine düştü, görevlerine dört elle sarılmadı. Ve sonuçta az kazanımlar kadar, çok kayıplara da yol açtılar. İşte onu da bu eksik kayrayışa bağlamak gerekir. Bir defa biz Parti Önderliği olarak, yurtdışında insanın temel başlatıcısı ve yürütücüsü olarak ilk adımı attığımızdan bugüne kadar, yani 8 yıldır yeni inşayı çok büyük bir özenle yürüttük. Bazen aylarca bir odanın içinden çıkmayarak küçük bir imkan, bir kimlik, bir yemek, bir mezar kadar yer yaratmak için büyük bir sorumluluk duyduk. Kısaca karanlıkta yürüdük. Bütün bunlar, bugün birçoklarına anlamlı gelmeyebilir; ama yer hazırlamak, fiziksel varlıklarını idame ettirecek koşullar yaratmak, onlara birkaç yazı hazırlayabilmek, onları bir toplantıda bir araya getirebilmek için bunlar zorunluydu. Çoklarına bunlar belki yük, hatta yetersiz bile geldi. Bunlar, tabii ki büyük özgürlük davalarına karşı sorumluluk duymayan, yaşamı sadece yemek-içmek olarak anlayan kaba, düz, ucuz yaşamış, yetişmiş kişiliklerdir. Özgürlüğün büyük değerini layıkıyla idrak edemeyen, hatta sıkıcı bulan, eski düzenden kopuşundan rahatsızlık duyan tiplerdir. Ve daha sonra bunların ne olduklarını biliyoruz. Bu çabaların bir halkın direnişinde büyük bir tarihsel yer tuttuğunu bilme, anlama yerine; bu konuda kendisine ne kadar yer verilmiş, geçmişten kopma ve çıkma ne kadar zarar vermiş, rahatı ne kadar bozulmuş, hep bunun öfkesi, telaşı, ikircikliliği içinde olan, ama tarih için neler kazandırıyor, tarih için neler yapılabiliriniyor, bunu anlamak istemeyen, buna bir türlü kendini vermek istemeyen, bu sefer ortayolculuğu dışarıda böyle geliştirmek isteyen, gelişmelere en az ilgiyle katılan, hor gören, basit gören, ve sık sık sorunlar yaratan tipler çıktı. Katılımı bu biçimde ele alarak gerek 2. Kongre platformunda, gerekse sonrasında Semir'in başını çektiği bozguncu-ihanet akımı ise yine o zaman bile kendini dayatan bireysel, subjektif, tasarrufçu, kariyerist yaklaşımlar görüldü. Ama aynı zamanda bu süreci büyük bir coşkuyla ve inançla yaşayabilen kesimler de vardı. Bunlar Konferans ve daha sonra Kongre platformunda ortaya çıktılar.

Bu dönemde Parti gerçekliğimiz yeniden şekillendi, tarih daha

derin bir anlama kavuştu, siyasal gerçeklerimiz daha iyi bilince çıkarıldı, görevler daha da açımlandı, ilk çıkış ve resmen kuruluş-taki toplantıların hem nitelik, hem de nicelikçe ilerisinde bir zirve gerçekleştirildi. Bu ülkeye dönüş kararlılığı, yeniden 12 Eylül faşizmine karşı çıkan, ona sonuna kadar rahat yürüme şansı tanımayan, onun kitleleri sonsuz bir umutsuzluğa sevketmesine izin vermeyen, Partimizin yok olmadığını kanıtlamayı temel alan bir dönemdi. Bu dönem, 12 Eylül faşizmini çözen ve kitlelerimize böylelikle yeniden umut veren, öncümüzü de büyük bir deneme içine atıp olgunlaşmasını ve daha üstün bir savaşım içinde ve Parti yolunda güçlü yürümesini sağlayan, kitlelerin umudunu daha üst düzeyde canlandıran ve yüksek bir savaşım ile kanıtlayan, tarihi açıdan da ulusal direnişi ve Partileşmeyi uluslararası boyuta dayatan, Kürdistan genelinde söz ve rol sahibi olmasına doğru iten, devrimci taktiğin artık daha yamanca döşenmesini mümkün kılan, bir gençlik hareketi olmaktan çıkıp olgun bir hareket olmaya doğru götüren, efsanevi Türk ordusunun işlemezliğini kanıtlayan, ona karşı direnebileceğini ve gelişmenin olabileceğini ispatlayan ve böylelikle halkımızı yeni bir tarihi dönemin içine iten, onu uluslararası siyasetin bir ilgi konusu haline getiren, halkımızı hakkı teslim edilmesi gereken bir nesne olmaktan çıkarıp duyan, işiten bir varlık haline getiren, üzerinde dizginsiz baskı ve sömürü yapılması yerine artık çeşitli güçler tarafından hesaba katılan, hakkının ne olup ne olmadığı tartışılan, dost ve düşman ayrımını bu biçimde geliştiren, böylelikle de PKK'nin değerini kanıtlayan, daha dün kadar çok çeşitli iftiralarla ve maskelerle ters gösterilmek istenen Parti gerçekliğimizi tüm yönleriyle yalnız Partililere değil, tüm uluslararası kamuoyuna duyuran ve böylelikle doğrunun, haklının ve yaşaması gerekenin kim olduğunu kanıtlayan bir dönemdir. Yaşamaması gereken ve gerekemeyenin, yürünmesi gereken yolun ve nihai olarak terkedilmesi gereken yolun, çağdaş olunması gerektiğini yalnız gençliğe değil, tüm halk kitlelerine, tüm sınıf ve tabakalara dayatan, kendi gerçek temellerini bulup oturtan ve böylelikle işte bugünün PKK'sine bizi ulaştıran bir dönemdir bu. Bu dönemin hayli dersleri var, hayli yetmezlikleri var ve hayli kazanımları vardır.

3. Kongremizin bu ana gelişmelerin bilançosu üzerinde yükseldiğini biliyoruz. 3. Kongremiz, bu dönemin hesabının yapıldığı bir Kongredir. Yani, hareketimizin rüştünü ispatladığı, kitlemize umudu sarsılmaz bir biçimde aşıladığı, uluslararası kamuoyuna halkımızın haklarının mutlaka elde edileceğinin ilan edildiği, öncüye gerçek bir taktik ustalıklı savaşılmasını dayattığı ve böylelikle tarihsel ve güncel gerçekliğimizin, hem de 12 Eylül faşizmi biçiminde kendisini yenilemiş Türk faşist yönetimi ve işbirlikçilerine karşı yeni bir tarihin de çizilebileceğini, halk direniş tarihinin, Kürdistan halkının gerçek yaşama tarihinin ne olabileceğini ortaya koyan, bu tarihi dayatan, eskiden adı bile söylenmek istenmeyen, (faşist, polis, jandarma, şoven) birçok gücün karşısında varlığını bile tanıtlamakta güçlük çeken bu gerçekliğin soylu bir özgürlük gücü olarak gündeme girişini ve saygınlığını arttırışını kanıtlayan bir gelişme yaşıyor. İşte 3. Kongre platformu bu temelde ortaya çıkmıştır. Bozgunculuğun, provokasyonculuğun zindandaki ve Avrupa'daki sesi bütün özellikleriyle açığa çıkartılıp kahredilmiştir. Büyük direniş önderliği kahramanca direnişlerle ortaya çıkmış, bu konuda halka layık olmanın tüm özelliklerini kahramanlık mertebesinde kanıtlayarak gündeme girmiştir. Ve aynı zamanda geniş bir kararsız kesim de, yetkin bir karar gücünü bir türlü kendilerinde gerçekleştiremeyen ögeler de platforma doğru yansımıştır. İşte Kongrenin platformunu açımlayan tartışmalar böyle başladı. Uzun süren toplantılar, tartışmalar, eleştiriler-özeleştiriler bunlar için yapıldı, gündem ve platform sürekli gelişti. Daha sonra bildiğimiz çözümlemelere ulaşıldı; kararlar ve planlar böyle onay buldu. Ve yeni bir uygulama süreci, daha önceki bütün aşamalardan daha yüksek bir kararlılık, bileşim ve sorumlulukla üstlenildi. Demek ki, 3. Kongre çizgisi, yakın Parti tarihi içinde yaşanan süreçleri hem derinliğine irdeliyor ve güç alıyor, hem de olumlulukları ile olumsuzluklarını birlikte yaşıyor. Ama zenginleştirerek, olumsuzlukları ile birlikte olumlulukları da açığa çıkartarak, zayıf karar gücünü yüksek karar gücüne dönüştürerek, buna yol açan tartışmaları daha da derinleştirerek, tarihi ve güncel temelini daha da izah ederek, bir türlü çözülmemeyen ve özelliklerini konuşmıyan militanı çözümleyerek yaşandı. İşte özeleştiriler bunun için yapıldı.

Bunları çözümlenmeyle kararlar meydana geldi. Ve bildiğimiz gibi, bugün Kongre sadece yeni pratik görevlerin kabul edilmesi ve ne olması gerektiğini ilan etmekle kalmıyor; çok gelişmiş bir tecrübe ve gelişmiş bir teorik perspektif veriyor. Ülkedeki mücadele tüm zenginliği ve küçümsenmeyen birikimi ile varlığını sürdürüyor. Yine dışta gelişme imkanları alabildiğine çoğaltılmış ve Parti gücü epey geliştirilmiş bulunuyor. Böylelikle önümüzdeki dönemin üzerine yönelmeye çalışıyoruz.

İşte bugün biz, bu yürümenin detaylı yollarla ve yaratıcı uygulama adımları ile sağlanabileceğini söylerken, geçmişe bakılmasının gerektiğini belirtiyoruz. Bunu, günümüzün görevleri üzerine yürümeleri daha az risklerle, daha az sakıncalarla ilerletmek, daha başarıyla yerine getirmek için yapıyoruz. Geçmiş bilgisini, fikrini tazelemek değil, günceli yakalamak ve zaptetmek için geçmiş i rdelenmek şarttır diyoruz. Bugün geçmişin ilerlemesinde çıkarılabileceğimiz ilk sonuçlardan birisi olarak dönemin üzerine yürümeyi biraz zorlaştıracığa benzeyen, ortayolculuk olayı üzerinde daha fazla durmamızın nedeni budur. Dikkat edilirse, aslında önderlik, Partimizin doğuşundan günümüze kadar kesintisiz bir biçimde, ister ideolojik, ister politik, isterse askeri anlamda yürütülmüştür. PKK'de hep böyle bir önderlik, böyle gelişme ve derinleşme yaşanmıştır. İncelemesini bilenler için bu saydığımız örnekler bile yeter. Özellikle şehitler halkasını sıralarsak; Haki yoldaşı 1975'lerde 77'lere kadar gerçekten kanıtlanmış bir PKK önderliğidir. Mazlum, Hayri, Kemal, Ferhat yoldaşlar yine Partimizin resmi kuruluşunun ve kitlesine sahip çıkışının kanıtlanmış önderleridir. Yakın tarihlerden '86 Mart'ına kadar PKK'nin ideolojik-politik ve askeri faaliyetlerine tamamen kendini vermiş, bununla derin yaşamış, birçok eyleme hem teorik düzeyde, hem de pratik düzeyde damgasını vurmuş bir Agit (Mahsum) yoldaş böylesine bir önderliktir. Bunlar şehadet mertebesine ulaşmış önderliklerdir. PKK'nin bugün halen zindanlarda, dağlarda, yurtdışında yaşayan birçok önderlikleri vardır. Biz bunları tartışmayacağız; kanıtlanmış gerçekler olduğu için değinmekle yetineceğiz.

Ama bu süreçte bozguncular, döneşler cephesi de gelişimini sürdürmüştür. Daha PKK'nin küçük bir grup olarak ilk çıktığı

günlerden turalım günümüze kadar meşhur dönemleri olmuştur. Bazılarının adlarını saymaya bile gerek görmüyorum. İki ay bizimle geçici yol arkadaşlığı yapanlardan turalım, en kritik anda, en kötü darbeyi vurmak isteyenlere kadar birçok dönem, hain gördük. Bunlardan bir Şahin örneği, I. Kongre gerçeğimizde en tehlikeli bir kariyerist ve Parti üzerinde hesabı olan, fırsat bulduğunda, yaşamı ve çıkarı tehdit altına girdiğinde gözünü kırpmadan Partisini yerle bir edecek kadar tehlikeli ve onun bir ögesi değil bir kan emicisi olduğunu ortaya çıkaran bir özelliğe sahip bulunduğunu kanıtlamıştır. Bizde direnişin büyüklüğü kadar hainin de büyüklüğü sözkonusudur. Büyük direnişçi ne kadar kahramanlık derecesinde bir rol oynuyorsa, hainin de o kadar görülmemiş bir zihniyetle ortaya çıkması gerçeği vardır. Bu hain bütünüyle Partiyi imha etmek istedi, olağanüstü bir biçimde kendini kullanmak istedi. Helen yazdıklarıyla, çizdikleriyle bu daha da açığa çıkmaktadır. Onu yurtdışında tamamlamak isteyen Semir haini, Parti üzerinde en çok duran, doğuşundan o güne kadarki bütün gelişmesini iyi bilmek isteyen, ama bizi tekrardan tarih sahnesinden silmek için bunu kullanabilen en tehlikeli bir taşıyıcı olarak Partiyi musallat oldu. Çok açık ki, tehlikeli hesapları vardı. Diğerleri de öyledir. Süleyman en tehlikeli bir mirasyedici olarak, özellikle PKK önderliğinin nasıl biteceği ve nasıl kendisini mirasın tek sahibi olacağının ve hiç de hakketmediği, alakası olmadığı halde nasıl bir mirasyedici kalacağının hesaplarıyla yaşıyordu. O da Partinin tarihine geçecek bir gözdikici, bir bozguncu oldu. Daha birçok örnek sıralanabilir.

Yalnız geriye başka bir grup kalıyor. Bizim bu grubu şimdiye kadar ihtiyatla, büyük bir özenle günümüze dek getirdiğimiz bilinmektedir. Dertlerini, şikayetlerini hep dinlediğimiz, çok zor anlarda ve koşullarda onu taşımak için, bazen bir dediğini iki etmediğimiz biliniyor. Evet devrimin büyük zorluklarına, büyük sorunlarına çözüm getirirken, onu buna fazla bulaştırmadan bir daha idare etmenin önemini kavrayarak hareket ettik. Fakat daha sonra da gördüğümüz gibi, bunun bütün Parti aşamalarındaki zararları o kadar göze batıcı, karar gücünü hayata geçirmenin savsaklanmasındaki rolü kadar olumsuz ortaya çıkıyor ve yine önemli

tarihsel gelişme anlarında oyle bel kırıyor ki, artık bu meselenin üzerine kapsamlı gitmemek için bir neden kalmıyor. Özellikle ilk dönemlerdeki veya bir bütün olarak Parti tarihindeki bu kararsızlığın, bu ikircikliğin, özellikle de yöntem, üslup bozukluğunun birçok kişiyi, özellikle bunu yaşayanları nasıl tehlikeli bir konuma getirdiğini ve hatta bazen kendilerini bile tanımayamaz hale getirdiğini, yanılttığını gözönüne getirerek biraz daha bunu aydınlatmak durumunda kalıyoruz.

Ortayolculuk konusunda onun tarihsel ve güncel temeli üzerinde biz, **Kürdistan'da Kişilik Problemi, Parti Yaşamı ve Devrimci Militanın Özellikleri** adlı değerlendirmede çok şey söyledik, açık ki bunu tekrarlamayacağız. Ortayolculuk, tarihte ve günümüzde hep ezen ve ezilen arasında ve yine devrimle karşı-devrim arasında bir orta yol tutturmadır. Hangisi ağır basarsa ondan yana tavır almaz. Hep sınıfsal ve ulusal gerçekliğin baskı ve sömürü altında kalan kısmı ile diğer kısmının, yani ikisinin gövdesidir. Birbirlerine rakip iki şahsiyet ortayolcуда veya orta tabakada bir kişilik bulunmaktadır. Yani aslında zıddı bir varlığı yoktur. Fakat ezen ile ezilenin veya sömüren ile sömürülenin savaşında hep iki tarafın gölgesini yaşama gibi bir talihsizliğe düşer. Eğer ayrışma kesin olursa, tam sağlanırsa ortada ara tabaka, ortayolcu diye bir şey de kalmaz. Fakat günümüzde halen bu büyük bir kesimdir.

Sosyalizm-kapitalizm kavgasında, emperyalizm-ulusal kurtuluş savaşımında, Doğu-Batı kavgasında henüz varlığını korumaktadır. Bugün meşhur ortayolcu partiler vardır. Örneğin, Alman Sosyal Demokrat Partisi ortayolculuğun örnek partisidir. Tüm işgücü sosyalist sistemle ne kadar uyumlu olunabilir, emperyalist sistemin başı ile ne kadar uyum sağlar, ikisinin arasında nasıl bir yol tutulur hesabı ve çabasıdır. Gelişmesini sağlamak için bu konuda büyük bir maharete sahiptir, ve adım adım diğer partiler gelmektedir.

Türkiye'de ve Ortadoğu'da birçok örneğini gördüğümüz bu hareketlerin temel yaklaşımları hem sosyalizmden ve hem de kapitalizmden yararlanmaktır. Hem ilerici sınıfın sözcüsü ol, hem de sık sık gerici sınıfa yaslan... Hem isyancı ve ihtilalci adımlar at, hem de baskı karşısında derhal boyun eğ... Hem ilerici sloganlara

sahip çık, hem karşı-devrim bastırdı mı gerici sloganların etkisi altına gir.... İşte, Türk solunun başına gelenler iyi incelenirse ortayolculuğun veya orta sınıf hareketinin ne kadar derine kök saldığı, başka bir deyişle yenilginin ve tasfiyenin bu sınıf temelinden kaynaklandığı hemen teslim edilecektir. Bu konu çeşitli yazılarımızda uzun uzun işlendiği için burada üzerinde yeniden durmayacağız. Yani bunlar yeterince aydınlanmıştır, tarihsel ve güncel planda açılmıştır. Biz burada daha çok ortayolculuğun Partimizin içinde ortaya çıkan ve zarar veren yönlerini ele alacağız.

Özellikle 3. Kongre gerçeğimizde, Partimiz içinde bir kararsızlığın ortaya çıktığını ve 3. Kongrenin üzerinde şekillendiği 1983-84-85 pratiğinin önderlik düzeyinden tatalım en alt birimlere kadar yürütülmesinde önemli ikirciklilik, kararsızlık, zaman zaman "sol" sekterizm, zaman zaman ise sağ liberalizmin ve bol demagojik yanı kadar son derece suskun bir sekterliğin birçok yönüyle görüldüğünü ve önemli kayıplarımızın yanısıra birçok gelişmenin sağlanamamasının da esas nedeni olduğunu ortaya koyduk. Bu konuda tartışmalar yapıldı. Özeleştirilerde bulunuldu. Biz onları burada tekrar etmeyeceğiz sahipleri bilinmektedir ve yazılar-belgeler ortadadır. Bunların çok iyi incelenmesi gerekir. Özellikle günümüzün pratiği üzerine yürürken —hele hele bunu özeleştiriyile dile getiren arkadaşlar yürürken— bu belgeleri doğru bir biçimde incelemeye, yorumlamaya ve sonuç çıkarmaya ihtiyaç hissetmelidirler. Bunlar boşuna ortaya çıkartılmadı. Parti tarihimizin en uzun toplantılarında, en tehlikeli koşullar altında, büyük çaba, emek harcayarak, büyük tahammül ve sabır gücü göstererek bu gerçeğin açığa vurulması sağlanmalıdır. Burada çözölen kişi değil, kişi şahsında toplumdur, tarihtir denildi. Açık ki PKK'nin 3. Kongre gerçeğinde yapılan tahliller geniş boyutludur. İsteyen onları alıp değerlendirir. Fakat dikkat çekmek istediğimiz, orada ortayolculuğun en kapsamlı bir tahlilinin yapılmış olmasıdır. Kongre belgelerinin dörtte-üçü aslında ortayolculuğun tahlilidir. Bu tahliller, ortayolculuğun Parti geçmişinde ve yakın dönemde oyanayacağı rolün ve gelecek üzerindeki tehlikelerinin tanımlanmasıyla ilgilidir. Ortayolculuğa bulaşmış arkadaşlar ve bundan etkilenmiş kişiler, ögeler bu konunun üzerinde özenle durmak zorundadırlar. Bunun

önemi buradan ileri geliyor. Bu kadar tahlil ve tartışma niye yapıldı, bu çözümlemeler, özeleştiriler ve buna dayalı kararlar niçin geliştirildi? Belli ki kağıtlarda düz yazı biçiminde kalsın diye değil. Bunlar, geçmiş pratiğimizin içindeki en tehlikeli yönleri açığa çıkarmak ve özellikle bir daha yansıtmamak içindi. Önemi buradan ileri gelmektedir. Ama Kongre çizgisini arkasına alarak pratiğe çıkan arkadaşların durumundan, halen soruna yüzeysel yaklaşıldığını anlamaktayız.

Ülkeye gidenler oldu, Avrupa'ya gidenler oldu. Halen özellikle Kongre pratiğinde, Kongre çözümlemelerinin derinleştirilmesi ve uygulanması sorunuyla uğraşırken bunları yaşıyoruz. Zaten mevcut yorumu da bunun için yapıyorum. Kongre çizgisinin doğru bir yorumla uygulanmasının önemine binaen değerlendirmeler yapılır. Öyle anlaşıyor ki, bazı arkadaşlar, ortayolculuğun kendileriyle ilgili yönlerini fazla anlamak istemiyorlar. Kendilerinin bu hastalığa hangi oranda, kimler vasıtasıyla, hangi tarihte, PKK'ye katılırken ve gelişirken kimden ne kadar etkilendiklerini, ileri görevler karşısında, teori içinde, pratik-politika sürecinde ne kadar bunu yaşadıklarını, kendilerini bundan arındıramadıklarını tam koymak istemiyorlar. Bazen gönülsüz, sınırlı ve dar sorumlu bir kabul edişi, fakat fırsat, zaman bulunca hızla bu sorumluluktan, bu kabul edişten uzaklaşmayı, yine idealist, subjektif bir yorumla 'aslında en iyi bendim', "bana yine haksızlık yapıldı", "daha çok hata işleyenler vardı, aslında onlar iyi tartışılmadı, olan yine bana oldu, fırsat bulursam yine bildiklerimi okumalıyım, ne de olsa haklıyım" vb. düşünceleri yaşıyorlar. Hayır, bunlar doğru değildir. Bugün birçok yönüyle izah edilmiştir ki, biz geleceği yüksek gelişmelerle dolu kılabiliriz; ama bir şartla: Ortayolculuk kırılırsa. Bizim gelişmemizi ne TC ordusunun durdurabileceği, ne de dış siyasi gelişmelerin durdurabileceği söylenemez. Tam tersine, TC ordusunun prestijinde yaratılan sarsıntı ve açılan gedikler ve dış çevrelerdeki olumluluk yüksek bir gelişmeyi mümkün kılmaktadır. Bunlardan gelişmelerin hızı olumlu yönde etkilenecektir. Olumsuzluk yine bu ortayolculuğa bağlanmalıdır.

Peki bu ısrarlı ortayolculuk neden? Bunu nasıl değerlendirmeliyiz? Yeniden belirtiyoruz, Kongre belgelerinin özellikle benim

yaptığım örgüt çözümlerinin büyük bir kısmının bunun eleştirisi oluşturmaktadır. Yapılan özeleştirimler ortayolculuktan uzaklaşmaya söz vermiştir. Aylarca yapılan tartışmalar bunun ortaya çıkarılmasıydı. Dikkat edilirse, yapılan özeleştirimler ortayolculuğa bulaşmayan çok az arkadaşın kaldığını ortaya koydu. Hatta bozgunculuğa çok yerde alet olduğu ortaya çıktı. Yeterince mücadele etmeme durumunun varlığı yaygınca görüldü. Özellikle de Parti hattına hakimiyet, bunu her koşul altında sürdürme, onu önemli bir taktik ve yetkin uygulanan bir hat haline getirmedeki yetmezlik, buna dar sorumlulukla yaklaşmak, bireysel, subjektif niyetlerle yaklaşmak, ve taktik önderliği boş bırakma durumları yaygınca yaşanmıştır. İster bilerek, isterse bilmeyerek, iyi niyetli veya kötü niyetli olarak, inanarak veya inanmayarak bu duruma çokça düşülmüştür.

O halde belirttiklerimizi çok kısa olarak yeniden özetlersek, ortaya ne çıkar? Ortaya çıkan şudur ki? Daha doğuşundan bugüne kadar Partimiz içinde önemli bir yekün tutan bu ögeler ve onlardaki bu özellikler, sınıfsal temellerini aslında geniş bir toplumsal çerçeveden almaktadırlar. Bizde modern sınıflaşmanın zayıflığı biliniyor. Ve yine sınıflaşmadaki çarpıklık ve yabancılaştırma da biliniyor. Aynı şekilde tecrübesizliğin ne kadar güçlü olduğu da biliniyor. Yani bu konuda herkes çok özgün bir şekilde kendisini yaşıyor. Sınıfsal kişilik, ulusal kişilik oluşmamış; sınıfsal savaş tarzı, siyaset yapma tarzı, askeri yönde savaşma tarzı oluşmamıştır. Yaşanan daha çok ya ortaçağ kalıntılarının ağızyla konuşma ya da Kemalizmin şu veya bu biçimdeki bir türevi olarak çarpık konuşmadır. Gerçekten oluşturulmuş olan şey, yabancılaşmış şahsiyetler ve sözcüklerdir. Hakim kültür çok kötü bir kördüğüm meydana getirmiştir. Kongre bunu çözümledi. Bunu uzun uzun açmaya gerek yoktur. Objektif temelin böyle olduğu kuşkusuzdur. Fakat bir diğer şey vardır ki, devrim bunun reddedilmesi hareketidir. Açık ki, PKK'nin kendisi bu objektif temeli inkar etme değil, ama devrimci bir değişikliği yaratatarak aşma hareketidir. Yani, olumsuz objektif temeli doğru devrimci düşünce ve irâdeyle devrimci değişikliğe uğratma, kendisinin kılma, özüne kavuşturma hareketidir. PKK'de devrimciliği kabul edenin ve PKK'nin saflarında

sonuna kadar çalışmayı kabul edenin birinci özelliği budur. Fakat bireysel, mahalli, sınıfsal ve ulusal özellikler yaygınca konuşturulmaya başlayınca ve hele bunda bir de dayatma olunca istemeyerek de olsa birçok arkadaş kendisini PKK ile karşı karşıya buldu. Hatta bu konuda en çok görev yerine getirmesi ve bir yığın sorumluluk taşıması gerekenler, objektif olarak Partiye karşı kendilerini direnme içinde bulduklarını söylediler. Bazıları bunu açık yazdı, bazıları da dolaylı sözcüklerle dile getirdi. Evet, Partiye karşı objektif direnme, tepeden tabana doğru Partiye karşı inatlaşma öyle bir noktaya geldi ki, biz, "sizler düşmana karşı değil, Partiye karşı direnme halindesiniz" dedik. Ve birçok kişilik bu konuda hala direnç içindedir. Ama bu direncin düşmana karşı bir direnç olmadığı, Parti içinde neye karşı olduğu tam anlaşılmayan bir direnç olduğu görülüyor. Bunun çok çeşitli belirtileri var, bunları sıralayacağız. Kişi bir direnç içindedir; ama aslında bu direniş yönü, tasarısı, planı belli olmayan, bazen şu tarafta, bazen bu tarafta duran ve çok çeşitli özellikler sergileyen bir direniştir. Bunlar da ortaya konuldu. Bu yanlışlıkları daha iyi anlatmak için, bunları bugün iyi bir tanıma kavuşturmaya çalışıyoruz. Ortayolculuğun tehlikesinin küçümsenmemesi gerektiğini belirterek, özellikle arkadaşların Kongre çizgisini hayata geçirme temelinde konumlarına bakarak, hatta Kongre sürecindeki durumlarını yeniden hatırlatarak, buna dikkat çekerek, sakıncalarını bertaraf etmek için yapıyoruz. Gerek Kongre konuşmalarında ve gerekse daha önceki birçok konuşmada —ki, bugün hepsi metin halindedir— yine en sonuncusunu 1987 yılının başında çıkardığımız çok çeşitli talimatlarda, ortayolculuğun sakıncalarını bertaraf etmek için en çok aydınlatmaya çalıştığımız bu olmuştur. İnat büyük, Parti çizgisi içinde özüksenme ise zayıf. İşte bunun için biz de yorumu biraz daha yetkin yapma gereğini duyduk.

Geçmiş pratikten ve özellikle de Kongre sürecinde ortaya çıkarılan odur ki, ortayolculuk bizde vardır ve güçlüdür. Özellikleri de genelde olduğu gibi kendisini ortaya koymaktadır. **Her şeyden önce o**, TC ile Kürdistan arasında orta yerde durmaktadır; tercihi var, ama zayıf. **İki**, PKK hattıyla işbirlikçi hat arasındaki ayrımı fazla net değildir; sıkıştığında oraya gidiyor, PKK yükseldiğinde ise

PKK'ye geliyor. **Üç**, direniş hattı ile bozguncu hat arasında bir yerdedir; ne bozguncu hat ile polemikten kurtuluyor ve ne de tüm benliğini direniş hattına katıyor. **Dört**; teori ile pratik arasında bocalıyor; ne teoriden elini tam çekiyor ve ne de teori ile pratik arasında anlamlı bir bağ kuruyor. Yani, terori ile pratiğin içiçeliğini karıştırıyor. **Beş**; Parti talimatları ve Parti kararlarıyla uygulama arasında ikirciklidir; uygulama yerine tartışmayı, emir-karar yerine tartışmayı geçiriyor. **Altı**; inceleme-araştırma sözkonusu olduğunda yerine propagandayı geçiriyor. **Yedi**; süreçleri bir bütün olarak ters ele alıyor. Yani, eylem yerine sözü, karar ve karar alma yerine basit pratikçiliği, katılık gerektiği zaman uzlaşmayı, uzlaşma gerektiği zaman katılığı, pratik politika gerektiği zaman teoriyle uğraşmayı, eğitim zamanında dar yürümeyle uğraşmayı sergiliyor. Kısacası, yüksek bir inancın sergilenmesi gerektiği yerde inançsızlık gösterme; büyük yapıcılık gerektiği zaman ortalığı telaşa verme, ikircikliliğe sevketme; mutlaka emirlere uyulması gerektiği zaman emirlerle oynama; Önderlikle arasındaki ilişkiyi doğru kavrama yerine, Önderliği çekiştirme, Önderlikle oynama, Önderliğin mutlaka bir kopyası olup çıkma, buna sevdalanma; süreçleri yaratıcı bir biçimde algılama yerine onları tekrarlama; büyük olgunluk göstermek gerektiği zaman soğukkanlılığını yitirme; Parti mekanizması içinde iyi bir vida olarak, Parti binası içinde iyi bir köşe taşı olarak bulunma yerine her yere gelebileceğini iddia eden bir baş belası olma; rolünün gereklerini bir türlü yerine getirmeme; bitmez tükenmez bir demagoji, yalpalama, isabetsizlik ve ölçüsüzlük ögesi olarak durmak; pratik karşısında ürkek, öz karşısında biçimci olma; biçimin gerektiği yerde özü tekrarlama... Evet, biz bunu belgelerde çok iyi dile getirdik ve birçok arkadaşın özeleştirisinde bu özelliklerin bir kısmını nasıl yaşadığını ortaya koyduk.

Gerçi kişisel olarak fazla vurgulamadık, ama her arkadaşın şahsında bu özelliklerin nasıl seyrettiğini hissettirmeye çalıştık. Belki yeni başlıyorlardır, moralleri fazla bozulmasın, fazla mahkum olmasınlar diye ve hızla sıyrılabilirler, bir an önce bundan uzak dururlar düşüncesiyle isim vermeden, sadece özellikleri vurgulayarak genel tahlil düzeyinde süreci izah etmeye çalıştık. Ama işte burada bir noksanlık var: Eleştirileri kimse üzerine almıyor,

“bu söylenenler hep diğerleri içindir, benim için değil” düşüncesine kapılıyor. Halbuki tam tersine, bunlar yaygın bir kesim içindir. Pratiklerine baksalar, konumlarına baksalar kendileri payına ne söylendiğini rahatlıkla kavrayıp anlayacaklardır.

Lolan’da geçirilen yakın dönem pratiğinde, bütün grupların bünyesinde yaşanan şey, yaygın bir ortayolculuktur. Orta yolculuk, yönetiminden tutalım kitlelerle ilişkilere, Parti taktiğini uygulamaktan tutalım eğitime yaklaşıma, üslenme sorunlarından tutalım yürüyüş kolunun düzenlenişine, vuruş tarzından tutalım inanca kadar birçok devrimci alanda kendisini göstermiştir. Bu kadar elverişli koşullarla işe başla, bu kadar gelişme ortamı ortada bulunsun ve sen kendini bile problem haline getirip sonra da “Partiye karşı ben de objektif olarak direnme konumuna düştüm” diye durumu açıkla! Bu, açık bir ortayolculuktur. Çelişmeler bu kadar olumsuz seyrederken sen çaresiz kal, rolünü oynama, edilgen ve pasif kal! İşte bu ortayolculuktur. Bu kadar eğitim, örgütlenme görevi, imkanı ortadayken elini hiçbir işe bulaştırma! İşte bu ortayolculuktur. Bu kadar üslenme, birleşme ve düşmana darbe üstüne darbe indirme imkanı ortadayken, sen çok basit tesadüfi bazı eylemlerle tarihi bir süreci kapat! İşte bu ortayolculuktur. Yani kısaca, yaygın bir biçimde pratiğimizin içinde kendini gizlemiş ve onun kenesi olan, onu ağacı çürüten kurt gibi hep çürüten, kemiren bir özelliktir bu ortayolculuk. O, kişiyi de mahkum ediyor. Ağacın kurdunun ağaçtan olması gibi, kendini de kemiren bir hastalıktır bu.

Bu anlayış Kongrede mahkum edildi. Bütün sonuçlarıyla birlikte ve kimden ne kadar yansıdığı bizzat kişilerin kendileri tarafından ortaya konularak mahkum edildi. Bu özeleştirmedir, bu karardır, bu en son söz vermedir. Devrimciler ciddi adamlardır, sözlerinin eridirler. Bu özelliği sergileyemeyenlere biz devrimci değil, koca-karılar deriz, dedikoducular takımı deriz, maskeliler deriz. Böyleleri ise her zaman tehlikelidirler. Sözünün eri olmayı hiçbir şeyle değiştirmemek gerekir. Karar karardır, özeleştirir özeleştirir, söz vermek söz vermektir; bunlar slogan için değil, yerine getirilmek içindir. Üstelik hayatını ortaya koyarak, yerine getirmektir... Çünkü herkesin verdiği son sözlere bakıyorum, hepsi şu şekilde sona eriyor: Şehitlerimize, Önderliğe, şu şu değerlere bağlı kalacağımıza

söz veriyorum. Bunlar büyük sözlerdir. Ama gereklerinin yerine getirilmesine çok şiddetle ihtiyaç duyulursa bu sözlerin büyüklüğü anlam kazanır. Tabii biz bu sözlerin büyüklüğü karşısında bir şey demedik; iyi sözlerdir, kararlılığı ve olumluluğu ifade ediyor diye öyle bıraktık. Fakat işte burada yanılgılar ve yetmezlikler peşpeşe ortaya çıkmaya başladı. Yeniden Kongre süreçleri yaratmak bir yanılgıdır. Lolan'daki yanılgı neydi? İşte buydu. Daha önceki yanılgıların özü de buydu. Kararımız var ama onu tekrar tartışıyoruz; ileriye mi götüreceğiz geriye mi getireceğiz, belli değil. Yani kendiliğindencilik, ne kadar anlamışsan o kadar uygula, isteğe göre devrimcilik yap, profesyonelleşme, hep inadını, niyetlerini konuştur, "yaşasın benim inadım, gözüm kapalıdır Partinin iradesine, gerçekliğine" diyerek konuş! Bunun Kürdistan'da güçlü temelleri olduğunu söyledik. Kişiliklerin bu konuda ne kadar kemikleştğini de belirttik. Fakat PKK'nin de büyük bir irade hareketi olarak bunları kesip koparma özelliğinde olduğunu, büyük direnişinin, büyük kararlılığının bu anlama geldiğini de söyledik. Toplumunu tanımayı böyle başardık ve otoritemizi böyle sağladık.

Ortayolculuk, geleceğe yönelirken, geleceği doğru devrimci ve yaratıcı bir biçimde yaratırken ciddi bir engeldir. Daha derinliğine kavranıp tasfiye edilmesi gerekiyor. Hemen belirtelim ki, bu özelliği taşıyan kişiler aynı zamanda devrimci özellikleri de yaşıyorlar. Yani tamamen ortayolcu değildirlere. Bu, ortayolculuğun bizdeki en önemli özelliğidir. Belirttiğim gibi, devrimcilikten ellerini çekmemişlerdir, ona da bulaşmışlardır. Yani bir ayağı köprünün bu tarafında birisi o tarafında; birisi karanlıkta birisi aydınlıkta; birisi geçmişte birisi gelecekte; bir gözü öne bakıyor bir gözü arkaya bakıyor; bir kulağı şu sesi dinliyor diğer kulağı bu sesi dinliyor. Tipik bir ortayolculuktur bu. Bir ara yerde durma ve iki taraftan da gelen seslere kulak kabartma işidir. Köylülükte de bu yaygın olarak ortaya çıkmadı mı? Bizim sesimiz ağır basıyorsa bizim yanımızda, devletin sesi ağır basıyorsa oradadır. Pişmanlığın sesini, bozguncunluğun sesini dinliyorlar, devrimin sesini dinliyorlar. Hangisi bastırırsa oraya gidiyorlar. İşte ortayolculuğun kötü sonuçları bunlardır. Parti içinde eğer doğru devrimci atılım başarı kazanırsa çözüm evet, yok eğer çözümsüz kalırsa ortayol-

culuğa devam. Bunlar yaşandı. Dediğimiz gibi PKK'de çözümle-
nen birey, artık sınıfsal bir çözümlemenin öncülüdür; bununla
oynamamak gerekir. Çözüm proletaryanın lehine yapılmıştır;
kabul etmek, uygulamak gerekir. Bu, adamı küçültmez tersine
büyütür. Hani bazı ameliyatlar vardır, vücudumuzdan bazı parça-
ları acilen parçalayıp atarlar. Bu, bünyeyi kesinlikle rahatsız etmez,
hasta etmez, tam tersine rahatlatır. Ortayolcu hastalıklar da kesin-
likle kesilip atılması gereken urlardır. Acı da duysak, bir tarafımız
koptu da desek, bunlar çürük yanlarımızdır, zayıf yanlarımızdır,
bizi küçültten yanlardır, bu nedenle tereddüt etmeden atmalıyız.
Doğru olmak, güçlü olmak iyi bir şeydir. Kendi kaderini doğru
çözümlmek, halkının kaderinde söz sahibi olmak, büyük birlikçi,
büyük otorite olmak iyi bir şeydir. İşte, ortayolculuktan kopuş bu iyi
sıfatları getirir. "Genel mahalli özelliklerimiz şunlardır, atadan
kalma özelliklerdir, vazgeçemem" demek ukalalıktır, tehlikelidir.
Bunlar bir şey kazandırmamakta, karın bile doyurmamaktadır.

Büyük birikim, büyük direniş bozgunculuğa ve ortayolculuğa
karşı acilen verilen bu kadar mücadele dürüst arkadaşlara nasıl
hareket etmesi gerektiğini çok açık gösteriyor. Bu kadar vurgula-
manın bile anlamsızlık olduğunu söylüyorum. Devrimci pratiği
yaratırken en önemli bir iç engel olarak başından beri Partimizin
içinde çok çeşitli özellikleriyle ve çok değişik dönemlerde ve
biçimlerde boy gösterip bizi engelleyen bu hastalıklara son ver-
mesini bilelim. Bu hastalıklar kendilerini öyle bilinçli ve netçe
ortaya koymazlar; bunlar çalışma tarzında, günlük yaşam tarzı-
mızda ve daha çok da geleceğe yönelimimizde etkilerini gös-
teriyorlar.

Şimdi geleceğin planlanmasına veya devrimci geleceğin nasıl
yaratılacağına değinmeden önce, güncel durumu da biraz aydın-
latmak gerekiyor. Kongremiz geçmişi aydınlatırken, çözümlerken
günümüzü de çözümledi. Bu yönü de biraz görürsek sanırım gele-
ceğin nasıl kazanılacağını daha iyi kestireceğiz. Bunu çok kısa
değinerek, açıklamak istiyoruz. Güncel gelişmeler neydi? Uzun
uzun dile getirildiği gibi, her şeyden önce faşist-sömürgecilik çat-
lamıştır, bundan kuşku yoktur. Ordunun efsanevi prestiji sarsılmış,
gedikler açılmıştır. Bugün gerçekten gruplarımızın varlığı da

kanıtıyor ki, ülkemizde devrim için yaşanılabilir, üslenilebilir, hatta yüzlerce köye girilebilir. Eğer devrimcileşmede ustaysak ordu kurulabilir. Güncel gelişme, TC'nin en güçlü görüldüğü bir çağda, hiç de o kadar güçlü olmadığını, onunla mücadele edilebileceğini, sonuç da alınabileceğini ortaya koymuştur. Bugün TC'nin en güçlü görüldüğü bir çağda, hiç de o kadar güçlü olmadığını, onunla mücadele edilebileceğini, sonuç da alınabileceğini ortaya koymuştur. Bugün TC'nin politikasında olup bitenleri biliyoruz. İşte Evren-Özal'ın yaşadıkları gerçekler vardır. Bunların sahte demagojik yanları her geçen gün daha da açığa çıkıyor; yalnız içte değil, dışta da yoğunlaşıyor. İran'a yönelik demagojik politikalarının maskesi düşmüştür. Avrupa'da politikasını bir türlü tutturamadı, onaylanması '88'e kaldı. Arap ülkelerine yönelik politikasını tutturamadı. İki tarafı idare etmek istiyor, ancak ikisini de pek tatmin edemiyor. Biliyoruz ki, bu politika büyük çıkmazlarla karşı karşıyadır; İran-Irak savaşında bu durumunu tamamen ele vermek üzeredir. Bir yönü burasıdır. Süphesiz ki, diğer bir yönü de şudur: Faşist terör vardır ve faşist terör kitleleri terörize etmiş, birçoğunu işbirliğine zorlamıştır. İşbirlikçilerin bireysel olarak sayısında artış vardır. Her ne kadar yeni bir işbirlikçi sınıf yaratamadıysa da, birey olarak birçok işbirlikçi yarattı. Eski ilerici geçinenlerden, aydınlardan yarattı; ağalardan aşiret reislerinden yarattı. Özel konumlarına göre korkuyu dayatarak, avantaj sağlayarak, çeşitli yollarla yarattı. Kısaca geniş bir istihbarat ağını toplumun her tarafına yaydı. Çıkarı, yozluğu, baskıyı, yeni bir kültürü, faşist kültürü, bugün adına irtica denilen sahte dinci akımları, sporculuğu, benzeri bir yığın şeyi dayattı; beş-altı yıldır yürütülen bu politikayla işbirlikçilerin sayısını geniş bir rakama çıkarttı. Bunlar, bugün daha çok Partimize karşı ve içerde de aynı zamanda birbirlerine karşı, hepsi de devlet için faaliyet yürütüyorlar. Bir defa günümüzün bu özelliğini çok iyi görüp hesaplamak gerekir. Bu, '80 öncesinde görülmeyen, daha çok '80 sonrasında geliştirilen bir durumdur. İnsanlar küçülmüştür, insanlar ajanlaştırılmıştır. Bazıları açıkça Partiyeye düşman, bazıları baskı ve ucuz çıkar karşılığında yapıyorlar, bazıları da gerçekten zor altında yapıyorlar. "Koruculuk yasası"nda da, partiler yasasında da bu taktiklerimizi belirlerken bunları özenle

yapmak gerekiyor.

İran-İrak savaşı için fazla bir şey söylemeyeceğiz. Özellikle İran için söylediğimiz tespitler doğrulanıyor. Son bir-iki aylık gelişmeler, yaptığımız değerlendirmelerin gerçekçi olduğunu, Partinin bu konudaki politik tespitlerinin, taktiklerinin gelişmelere yol açtığını göstermektedir. Özellikle Evren-Özal kliğinin demagojik bir biçimde Partimizi bu gelişmelerden tecrit etmek, alıkoymak için yürüttüğü olağanüstü sabırlı, sahtekar, maskeli politikaları deşifre olmuş ve bizim bu gelişmelerden yararlanabileceğimiz, ilerici, anti-emperyalist gelişmeler içinde bir yer tutabileceğimiz kanıtlanmıştır. Bunları tekrar tekrar işlemenin gereği yoktur. Bugün pratikteki konumlanmamız, pratikteki faaliyetimiz, bütün sakıncalarına rağmen —ki bu sakıncalar her zaman gözönüne getirilir ve devrimci uyanıklık ve devrimci tedbirlerle aşılabilecek şeylerdir— bu biçimde gelişmenin lehte seyrettiğini, bu savaşım için öngördüğümüz Kürdistan devrimci patlamasının, devrimci gelişmenin hızlandırılabileceğini ortaya çıkarmıştır. Mücadelemizin aynı zamanda uluslararası zeminde sosyalist ülkelerle, demokrasi güçleriyle, barış güçleriyle, çevrecilerle ilişkilerinin güçlenebileceğini ortaya koymuştur. Açık ki, bunlar yeni ilave edilecek şeyler değildir. Kongrenin bu konudaki değerlendirmesi doğruluğunu sürdürmektedir. Evet, kısaca Partinin güncel ilişkiler içi-dış politik değerlendirmesi olduğu gibidir. Bu konuda herhangi bir itiraz yoktur. Bunların daha kavranması ve daha iyi özümsemesi önemlidir. Bu, aynı zamanda Parti taktiklerini çok iyi döşemek için gerekiyor. Partinin siyasal bir güç haline gelişini, uluslararası bir güç haline gelişini, örneğin bir İran politikası içindeki yerini, bir Türk demokrasisi veya Evren-Özal ve burjuva muhalefet gelişimi içindeki yerini, bunları nasıl etkilediğini ve bunlardan nasıl etkilendiğini görmek gerekiyor. Yine Ortadoğu'da Arap-İsrail çelişkisinden, emperyalizmle olan çelişkilerinden bu politikamızın nasıl yararlanacağını görmek gerekiyor. Bunun gibi içerde 12 Eylül faşizmine karşı direnişle kendini kanıtlayan Partinin çok çeşitli sınıf ve tabakalar karşısında, etkili güçler, ağalar, aşiret reisleri ve diğer otoriteler karşısında sağladığı gelişmeyi iyi ölçüp tartmak gerekiyor. Politika budur. Bunun tam bilinmesi, ama subjektif değil, gerçekçi

bir tarzda bütün özellikleriyle bilinmesi, çizilecek taktikler için önemlidir. Kongremiz, bunları yalnız bilgilendirme kabiliyeti değil, Partimizin gerçekleri olarak değerlendirdi ve taktiklerimize yön verecek siyasal gelişmeler olarak ortaya koydu. O halde, biz geleceğin üzerine yürürken sağlam bir güncel siyasal değerlendirmeden yola çıktık. Yakın taktiklerimizi bu gelişmeler etkilemektedir. Bunların derin bilinciyle —şüphesiz bunların kökleri geçmiştir—, ama özellikle güncel özelliklerinin derin bilinciyle her militan, sonuna kadar kendini donatmalı, bu gelişmelerin devrimci taktiklerimizi nasıl şekillendireceğini, ona nasıl hız vereceğini, ona nasıl örgütlülük, eylemlilik vereceğini görmeli ve buna göre bir planlamaya yönelebilmelidir.

Biz şimdi, Kongre platformumuzun gerçekleştirdiği ama fazla değinme fırsatını bulamadığı, fakat tamamen oy birliği ile kararlaştırdığı ve daha çok da planlama dediğimiz geleceğe yönelik yönüne biraz değineceğiz. Zorluk daha çok burada çekilmektedir. Biz genel bir planlamayı yaparken, bu, aynı zamanda, almış olduğumuz kararların sistematik bir biçimde bir araya getirilmesi, bu kararlarımızın iç içe örülmesi, bir planda dile getirilmesi demektir. Yani, geçmişe ilişkin ve daha çok da güncel siyasal değerlendirmeye dayanarak, Parti örgütlenmesi, Cephe ve Ordu örgütlenmesi için nasıl hedefler çizmemiz gerektiğini ortaya koymaktır. Genel planlama bu konuda sabittir. Yine özellikle Botan alanı için daha ayrıntılı bir plan belirlenmiştir. Diğer alanların planlanmasına ilişkin genel belirlemeler vardır. Bunları tekrar etmenin bir gereği yoktur ve onlar olduğu gibi gözönüne getirilir, incelenir. Fakat bunlar yeterli midir? Yetmediği, daha sonra bizim geliştirdiğimiz talimat niteliğindeki bazı değerlendirmelerde görüldü. Bu planları arkamıza aldık ama ayrıntılı planları ve pratik hazırlıkları nasıl adım adım ilerleteceğimiz konusunda arkadaşlar adeta kendilerini affettiler. Sanki geçmişten hiç ders çıkarmamışçasına geleceğe üstünkörü yürüme, kendini koyverme durumu yaşandı. “Ne de olsa arkamızda 3. Kongre var, kendiliğinden devrimci pratiği sağlar veya genel bir eğitim bunu yaratmaya kafidir” şeklindeki bir anlayış hemen hemen birçok ögede ortaya çıktı. “Kongre belgelerini al incele, bol bol tartış, sen de aynısını yap, bu iş biter”; açık ki

bu vahim bir yanılgıdır. Tam da Lolan'dakine benzer bir yanılgı. Hani biz yoğurdu kırk defa üfleyerek yeme gibi bir yöntemi burası için esas almıştık. Dilimiz bir defa yandığından bir daha bu durumlara düşmemek için çok tedbirli olacaktık!

Evet karar var, plan var. Hatta biraz daha ayrıntılı planlara gidiliyor. Ama bunlar yetmiyor; daha fazla yapılması gereken şeyler bulunuyor. Bu, özellikle pratik hazırlıkların ustalıklı, yaratıcı, doğru yürütülmesidir. 27 Aralık tarihli talimat, yine ondan önceki devrimci teori ve pratik arasındaki ilişkiye yönelik talimat buna dikkati çekiyor. Daha sonra geliştirilen ve Askeri Konsey'e sunulan rapor-talimat bunu içeriyor. O içerikleri burada tekrarlamamın anlamı yoktur. Fakat bir şeye dikkat çekiyor: Geleceğin üzerine doğru, yetkin yürümemiz; bunun için de gerçekten komuta özelliklerimizi konuşturarak, bir türlü tutturulamayan bu özellikleri edinerek yürümemiz gerektiğini söylüyor. Tabii, genel deyimler düzeyinde kaldı bu. Sonra arkadaşlar bunun ne anlama geldiğini birkaç genelleme, tartışma dışına taşırmadan kabul eder göründüler. Ama tabii ki ben tatmin olmadım. Özellikle daha sonra biz şu konuları açmaya çalıştık: Kararlarımız ve bu kararlarımızın birleşik ifadesi olan planlarımıza göre dedik ki, ordu kuracağız, ordu kurmanın neresindeyiz? Cephe kuracağız, öncü çekirdekleri inşa edeceğiz, bütün bunlar içiçe olacak, bunların bir sürü nizamnamesi olacak, bununla da yetinilmeyecek, birçok ayrıntıya dek planların olması gerekecek; peki bu görevler nasıl yapılıyor? Bu da yetmez, daha şimdiden görevlendirme, yani örgütlenmenin hazırlanması gerekiyor. Eğitimle mi bu tecrübe kazandırılır, o halde bu verilmelidir. Tabii yine de dedik ki, daha da ayrıntılı belirlemeleri alanlara indirgeyeceğiz. Her şeyden önce, ordu nasıl oluşur? Bunun için bir asker nasıl yaratılır? En son bir vatandaş veya bir köylü, ya da bir birey nasıl devrimin atmosferine alınır, nasıl siyasileştirilir, nasıl askerleştirilir? Bunların birkaçının bir araya getirilmesine ne ad verilir? Manga, takım, bölük nasıl kurulur? Mevcut durumumuz bunlardan hangisine denk geliyor? Ve birimizin işleyiş esaslarını, komuta, idare, birimin diğer sorunları, eğitim, kitlelerle ilişkileri, disiplin sorunlarını nasıl çözeceğiz? Daha da somutlaştırırsak, alan uygulaması nasıl olacak? Örneğin,

ordu gökte kurulmayacak bu aşamada, şehirlerde de kurulmayacak, ülkemizin siyasal, coğrafik, insan faktörünün en olgun olduğu koşullarda kurulacak. Pilot bölge dediğimiz bölgeler belirledik, Botan için bir plan çizdik, bu ne anlama gelir? Ordumuzun ana bir kitlesi burada şekillenecektir. Bunun için üslenme sorunu, iâşe, yürüyüş ve bunlardan tutalım kitleleri katmaya kadar birçok sorun var. Ve düşman var karşımızda. Vuruşlarımız nasıl olacak? Vuruş taktiklerimiz nasıl olacak? Saldıracak mıyız, pusuya mı yatacağız? Hangi taktikler isabetli? Az güçle mi, çok güçle mi bunları yapmalıyız? Başlangıçtaki çarpışmalarımızı neyle sınırlamalıyız? Bazen aşırı saldırı, yetersiz güçle saldırı kayıplara yol açar. Bazen fırsatlar çıkar, sonuç verebilir. Düşman pusu atıyor, özel timleri var, korucuları var, köyler üzerinde gelişen insiyatifi var. Bundan şu çıkıyor ortaya: Korucu nasıl etksizleştirilir, bir köye nasıl girilir, düşman birlikleri nasıl pusuya düşürülür? Bunların yönetmeliklere kadar işlenmesi gerekiyor. Üslenme olayı mintikalara kadar nasıl ele alınır? Ana üs, ana karargah, geçici, sürekli veya yeraltı üsleri, yarı gizli üsler nasıl yaratılır? Şehirlere yönelik politikamız ne olacak? Şehirleri işgal mi edeceğiz, sızacak mıyız? Köyü ele geçirme politikamız nasıl, hangi kuvvetlerle, nasıl bir vuruşmayla, hangi tedbirlerle ve planlarla olacak?

Daha da genelleştirirsek, bu aşamada ordu kurmayı ne kadar ilerletebiliriz? İlk iki yıl için öngörülen genel hedefler vardı, gerçekçi miydi bunlar? Eğer gerçekçiye bu ordular nasıl kurulacak? Yani mevcut hazır gücümüzün, örneğin 200 kişinin örgütlendirilmesi nasıl olacak? Bu 200 kişi kendisini, hedeflendiği gibi nasıl genişletecek? Hele bir de özellikle yakın geçmişin zayıflıklarını düşünürsek, bu sefer yayılacağız, peki yayılmayı nasıl sağlayacağız? Bir manga kendisini nasıl üç manga haline getirecek? Bir takım kendisini nasıl bölük haline getirecek? Bunun, eğitim, mücadele sorunları vardır; bunlarla kendini büyütmeye gereği vardır; bu konuda mevcut başlangıç öğelerimiz vardır. Özellikle biz, gerek ülkedeki birimlerimizin ve gerekse temel eğitim —ki buna askeri akademi dedik— gören, sayısı küçümsenmeyecek ve çoğu da ileri düzeyde olan kadrolarımızın önüne koyduk bunları; tartışmayı bu ana yaratıcı konular etrafında geliştireceksiniz dedik ve daha da

somut olarak alan planlamasına geçtik. Alanlardan bahsettik. Botan ana alanlardan birisidir. Ordumuzun önemli bir bölümü kurulabilir mi burada? Tartışmasız herkes, kurulabilir, hatta birkaç bine sayı çıkarılabilir dedi. O zaman bu alanı didik didik etmek gerekir. Kasaba, köy, dağ, düz ova, şehir, büyük-küçük aşiret, kabile, aile, sınıflaşma durumları nedir? İnsanı ne kadar direngendir, ne kadar düşmandan yana? Hangi temelde düşmandan yana oluyor, ne kadar bize yöneliktir? Neyle, hangi taktiklerle onu kazanabiliriz? Bireye dek uygulanması gereken taktikler nedir? Aşiretlere, köylere, şehirlere nasıl girilecektir? Açık ki, bazıları çok uygun, bazıları ise zordur. Bazılarına sızma yaparız, bazılarını kuşatırız; bazılarına hemen, bazılarına daha sonra yöneliriz. Bunlar nedir, nelerdir? Köy grupları, mıntika komutanlıkları, bölge komutanlıkları, eyalet komutanlığı ve bütün bunlardan ordumuzun düzenlenişi nasıl olacaktır? Tabii ki düşman birliklerinin zayıflatılmasıyla, işbirlikçiliğin, koruculuğun dağıtılmasıyla bunlar yürüyecektir. Bunun için somut plan, somut tartışma gereklidir.

Diğer bölgeler için de aynı şeyleri söyledik. Bölge planlaması yapıyor arkadaşlar, ama genel tahlillerden öteye gitmiyorlar. Hayır, bölge planlamaları demek, oradaki bireyin teşekkülü hakkında her şeyi belirlemek demektir. Birey direnmeci midir, boyuneğmeci midir? Ne kadar özel çabayla biz onu hemen direnişe geçirebiliriz? Zorla mı yapacağız, iknaya mı yapacağız? Bir gün mü uğraşırız, bir ay mı uğraşırız? Bölgenin de mıntikaları vardır, mıntikaların içinde değişik şekillenmeler vardır, hepsine aynı kurallar uygulanamaz. Hatta her mıntıkada köy grupları vardır, bunlara da aynı şeyler uygulanamaz. O halde, hangi mıntıkaya hangi kurallar, hangi mıntıkadaki köy gruplarına yine hangi kurallar uygulanmalı? Oraya başlangıçta nasıl girilmelidir; manga mı gider, takım mı gider, oranın esas karargahı neresi olmalıdır? Nasıl üslenmelidir? En uygun başlangıç birimleri ne olabilir? Her bölgeyi ülkedeki genel özellikler yanında kendine has özellikleriyle tahlil etmek, mevcut belgelere dayanarak geçmişi değerlendirmek, gelecek için daha ayrıntılı bir plan sunmak ve bu planı hayata geçirecek öncü grupları teşekkül etmek gerekmektedir. Yeterli talimat ve yönetmeliklerle bunları işler, mücehez kılmak gerekir. Bunun

için araç-gereç temin edilmeli ve bunlar ülkeye girdiklerinde bir bomba kadar hazır hale getirilmiş olmalıdır. Düştüğü yeri parçalayacak; bırak ikircikliliği, tereddütlülüğü, girdiği yeri koparacak halde bulunmalıdır. Bunun için de biz koparma tarzından bahsettik. Yani, ülkemiz artık öyle bir noktaya getirilmiş ki, biz devrimi kopararak kazanacağız. Öyle acı ile, sızıyla, bol bol lafla birçok şeyi kazanamayız. Devrimimizin şöyle bir özelliğine yaklaşıyoruz: Karşı-devrimci terör, faşist terör zorla insanlara boyun eğdirmiş; biz de zorla insanları devrime boyun eğdireceğiz. Bunun için tarihten örnekler de verdik; dedik ki, islamiyet kılıcı boynuna uzatır, "la ilahe illallah de kurtul" der. İşte böyle müslüman olunur. İlk örnekler böyledir. Ama daha sonra yığınla insan katılır. Cengiz Han müthiş bir otoriteyle insanlara dalar, bütün dünyayı kendisine açar. Türk akıncı boylarından bahsettik; at sırtında kılıç kuşanırlar, bir gün Malazgirt'ten başlarlar ve daha bir yıl geçmeden Ege denizine ulaşırlar. Tek bir yerleşik nüfusları bile olmadığı halde bunu yaparlar. Evet her ne kadar egemen bir sınıfsa da, sömürücü, talancı ise de, yine de bir vuruş tarzı var. Tarihte bu konuda örnekler çoktur. Bunları sıralamaya hiç gerek yoktur. Biz, zaten tarihi iyi gözönüne getirelim derken bunu kastettik. Bizim ülkemizde de bir zamanlar Arabistan çöllerinde islamiyetin doğuşundaki kılıç kadar kılıç gereklidir. Orta Asya çöllerindeki Türk boylarının kopuşu kadar bir kopuşu gericilikten sağlattırmak gerekiyor. Darlık var çünkü. Birimimizin ülkeye girer girmez öyle gevşekçe, rahatça gelişebiliriz diye beklememesi gerekir. Arkamızda korkunç bir cehennem var ve biz küçük bir koridordan dalacağız. Yine bir küfür ortamı vardır; kılıcımızı çekecek, insanlarımızı kurtaracağız. Üslup buydu; birçok Parti yazılarımızda, kişilik tahlillerinde aslında bu belirlendi. Ama arkadaşlarımız ülkeye gidince çoğu hainlerle rahat rahat konuştular, onlara bol bol imkan tanıdılar; "gelir misin gelmez misin, şunu yapar mısın yapmaz mısın?" diye sordular. Daha sonra bu hainler birçok arkadaşı teslim ettiler, arkadan hançerlediler. Tabii ki bu bizim devrimci üsluba tam hakim olamamamızdan kaynaklandı. Karşımızdakiyle iki saat mı konuşacağız, yarım saat mı? Sen derhal şunu yapapacaksın diye mi gideceğiz, yoksa boynumuzu mu uzatacağız? Bunlar belli değil. İşte taktikteki ciddi yet-

mezlik! Eğer, "derhal asker olacaksın" veya "sen şunu şunu yapacaksın" diyebileceğimiz bir durum varken biz boş tartışmalar yapmışsak bu aslında doğru devrimci taktiği bir tarafa itmişiz demektir ve dolayısıyla eziliriz. Eğer bir köyü sert bir kuşatmayla denetim altına alıp korucusunu, hainini zorla etkisiz duruma getirmiş ve diğerlerine de, "senin görevin şudur, vermek gereken şudur" demişsek, bunun biraz da gerçekçi bir değerlendirmesini yapmışsak ve yürütmüşsek, bu bir devrimci taktiktir. Ama köyde hem de en hain cinsinden korucu varsa ve biz iki-üç arkadaşla "git propaganda yap" demişsek, bu onları adeta kendi elimizle teslim etmişiz anlamına gelir. Yani orda vuruş tarzı, koparış tarzı ayrıdır, diğer yerde ayrıdır. Bize olduğu gibi açık, dost köyümüz varken ve bir ricamız ile çok şey verebilecekken, eğer biz kalkıpta aylarca dil döküyorsak bu ne kadar geri olduğumuzu ortaya çıkarır. Kitleler ilgi gösteriyorsa, "haydi" dediğimizde bir sürü imkanla katılım gösterecekse ve hatta savaşa katılıyorsa, biz ise, "zamanı değildir" diyorsak bu yine taktikle çelişiyoruz anlamına gelir. Bunlar yaygın bir biçimde ortaya konuldu. Biz taktiğimizdeki yetersizlikleri aşalım, taktikte derinleşelim, uygulamaya dönüştürelim derken bunları kastediyoruz. Birey nasıl kazanılacak? Devrimci bu konuda net ve keskindir. Zor mu yoksa ikna mı gerekiyor; asker olabilir mi; şehirde mi kalabilir, yoksa köyde mi; köy komitesinde mi çalışır, milis mi olur, yoksa yanımıza mı almalıyız? Bütün bunların yöntemini devrimci belirler. Bir bölgede kaç ay içinde ne kadar asker çıkarılabilir? Eğer koşulları yoksa çıkarılmayabilir de; mutlaka körcesine pratik demiyoruz, uygulanabilecek pratikten, sonuç alabileceğimiz bir pratikten bahsediyoruz. Yani eğer meyve olgunsa ve sen ufak bıçağını atıp onu koparmamışsan aptalsın. Tersine qerikse ve boşuna qerikle uğraşmışsan yine aptalsın. Koparılacak şeyler nelerdir, ne değildir; bunu iyi belirleyip koparmasını bilmek gerekir. Kitleye karşı bu böyledir; düşmana karşı da böyle olmalıdır. Maskeli kişilere aldanmak olmamalıdır, tahlillerimiz ve kişilik tespitlerimiz bunları ele verir. Düşmanı iyi tanımak, pusu, saldırı veya gerekli olan başka yüzlerce yöntem geliştirerek onu kahredecek en uygun yöntemi ortaya çıkarmak gerekiyor. Diğer birçok hususta da bu böyledir. Bir para toplamadan turalım

araç-gereç teminine, sığınakları kazmadan tutalım yürüyüş kollarına, vuruş tarzımızdan tutalım konuşma tarzımıza kadar her birisine bir stil hakim olursa işler yürür. İşte bütün bunları da alanlara uygularsak büyüme sağlanır. Üzerinde tartışılması gereken, taktik önderlik dediğimiz, komutan özellikleri dediğimiz buydu. Fakat görevliler, Parti militanları bu konuda ne yaptılar? Genel, sığ, dar bir sorumluluk içinde yaşamaya devam ettiler. Sanki bu görevler onların asli görevleri değilmiş gibi! Hayır, onların asli görevi Partinin genel siyaseti ile uğraşmak değildir; bunu özümsemeye evet, fakat boş yere tekrarlamaya hayır diyoruz. Ve daha çok da siyaseti uygulamaya evet diyoruz. Siyaseti uygulama nedir? Planlamadır, örgütlemedir, denetlemedir. Bunlar hep yapabileceğimiz işlerdir. Plan, ayrıntılarına dek işlenebilir mi, işlenir; örgüt kurulabilir mi, kurulabilir; denetleme yapılabilir mi, yapılır. İşler çizgiye göre oluyor mu olmuyor mu? Şimdi bunları kestirmek zor mudur? PKK'nin üslubuna göre çalışılıyor mu çalışılmıyor mu, mücadele ediliyor mu edilmiyor mu? Artık bunları tespit etmek zor değildir. Çizgi bu kadar açıldıktan sonra, bu kadar karar gücü haline geldikten sonra yürümek zor olmasa gerek. Ama ısrarlı dayatmalara rağmen yine de yürünmezse, o zaman "sen ortayolcunun daniskasisın" derler adama. Ortayolculuk da sonuçta pratiğin üzerine yürümemeye, vuruş tarzını seçmemeye, eğitimi ve denetlemeyi yapmamaya, örgütlemeyi yapmamaya götürür. Bunlar geçmişte örtülü ve açık olarak yapıldı. Ve sonuçlarını ortaya çıkardık. Şimdi tekrardan bu tip olumsuzlukları yaşamaya hiçbirimizin hakkı ve bunun gereği de yoktur. Çünkü bu büyütüyor, başarı sağlıyor.

İşte devrimci görevlerin üzerine böyle yürüylim diyoruz. Yürünürken tabii ki bize bir öncü lazımdır. Yani birliklerin, büyük birliklerin taraftarı olma, Parti birliğini her şeyden üstün tutma, birbirlerinin güçlerinden azami yararlanma, birbirlerinin üzerine boş tasarruf kuran değil; onu geliştiren bir kollektivizmi uygulamak gerekiyor. Çünkü gelişmeyi sağlayacak ve karşılıklı olarak birbirimizi büyütecek olan budur. İnsandan sonuna kadar yararlanmak, en sıradan ögelere varıncaya kadar en iyi bir yere oturarak çalışmasını bilmek, "şu adam olmaz, bu adam olmaz" dememek

gerekir. Yani boş bir kişiye bile, bir yük vurdurursan devrimcisin demektir. İşte taktik önderlik veya önderlik sanatının en önemli özelliği budur. Bu konuda derinleşme olabilir mi? Bence olabilir. Mevcut tartışmalarımız bu konuyu aydınlatabilir mi, yetkinleştirebilir mi? Yetkinleştirebileceğine inanıyorum. Şimdiye kadar biz bunları tam yetkince yapmadık. İşte bizim özellikle bugün yakın hareket sahamızda olan kamplar pratiğine böylesine bir yaklaşımımız, onları derinleştirme, pratiğe hazır hale getirme çalışmalarımız oldu. Tabii ki sadece temel kamp pratiğimize değil, aynı zamanda diğer askeri, siyasi bütün faaliyetlere ilişkin bir yaklaşım biçimiydi. Kamptaki faaliyetlerin büyük bir özenle ele alınması, Kongre çizgisini uygulama hazırlıklarının derinleştirilmesi ve bazıları sıradan savaşçı olsalar bile arkadaşların önemli bir kısmının komutan düzeyinde seyretmesi, savaşçılığı en ileri düzeyde temsil etmesi, kendilerini biraz daha yoğunlaştırırlarsa bunu başarabileceklerine olan inancımızı geliştirdi. Biz sürekli aydınlattık ve bunun bir görev olduğunu belirttik. Bunlar kendi kendinize geliştirmeniz gereken, başarmak için bütün hususlarını çözmeniz gereken görevlerdir. Kongre çizgisine bağlılık budur. Sözde bol bağlılık, ama pratikte uzaklık; bu bir çelişkidir. Bağlılığı gerçekten sergilemek isteyenler, bu kadar fazla konuşmaya gerek duymadan pratiğe hem de nasıl hücum edilircesine yürür.ebileceğini, zaptedilebileceğini kestiren adamlardır. Ben bu kadar açtıktan sonra sen sorunu sınırlı bir biçimde bile dile getiremeyeceksen, değil iyi bir kadro olmak, ne kadar kötü bir artçı olduğunu kanıtlarsın. Bu kötü artçılar da işleri fazla ilerletemezler. Bu artçılıktan, Kongre çizgisine yaratıcı yaklaşımdaki uzaklıktan kurtulalım. Verdiğimiz özeleştirilerin hayata geçirilmesinin esas yönü böyledir. Bunun dışındaki diğer birçok şey kendini yanıltmak, hem de kötü yanıltmaktır. Bütün bunlar bizi şu sonuca götürüyor: Geleceği güçlü devrimci pratik gelişmelerle dolu kılabiliriz. Bunun gerekli karar gücü vardır. Küçümsenmeyecek donanım gücü ve yine buna soyunacak militan gücümüz vardır. Yeter ki biz bunları iyi işlemesini bilelim, kendimizi iyi işletmesini bilelim. Devrimcilik bir yaratıcılık sanatıdır. Şunun bunun öznel iradesine bakmaz, duygusallığına bakmaz. Eğer bizde bugün bu kadar profesyonel bir sanat haline gel-

mişse ve ne şunun ne de bunun hatırı için değil, ama tarihe, halka, şehitlere ve Partimizin yüce kararlarına bağlılığın bir gereği olarak yapıyorsak bu sanat yürür. Bu sanat kişileri yetkinleştirir, gerçek halk önderlerini ortaya çıkarır. Bunlar tartışmamamız gereken kararlarımızdır. Bundan şüphesi olan var mı? Halen ortayolcular var mı? Eğer varsa bunlar açıkça ortaya çıkabilirler. Bu ayıp değildir; ortayolculuğu tartışmak kötü değildir; fakat ayıp ve kötü olan şey, bir türlü bunu bırakmamak, bunu örtbas etmek, kararlarla ortadan kaldırmamak ve sürüncemede bırakmaktır. Bu ise tehlikelidir. İki şey yapılır; ya Partinin gerçek uygulama hattına katılır, ya da iflah olmaz bir ortayolcu olduğu bilinerek dışlanılır. Böyleleri giderler bir sempatizanlık yaparlar. Yok ama, "suyun başını ben tutacağım, kimseye de bir damla verdirtmeyeceğim" deniliyor. Partide böyle önderlik olmaz. Suyun başını tutan, örgütsüzlük çoraklığını, eylemsizlik çoraklığını gidermeyi de kabul eden adam demektir. Partinin olanaklarını sürekli halkın engin toprağına akıtan, onu yeşertme sözü veren kumandan demektir. Başka türlü önderlik, başka türlü Parti görevi icat edilmemelidir.

Şimdi sanıyorum bütün bunlardan Kongre çizgimizin doğru yorumu, hayata yetkin geçirilişinin nasıl seyredeceği anlaşılmaktadır. Birçok alan pratiğine ilişkin burada ve başka yerde görev alan arkadaşlar vardır. Sanırım bütün bu açıklamalardan sonra onlar görevlerini daha iyi bilince çıkarırlar. Bunu açığa çıkarırken bir ortayolcu gibi değil, yüksek bir devrimci sorumlulukla PKK'ye nasıl katılacağını, yüksek bir kolektivizmi nasıl temsil edeceğini tespit ederler. Halen "anlayamadık, karanlıkta kaldık, yanıldık, yanılttık" dersek artık ya bize gülerler, ya da kulağımızdan tutup bizi atarlar. Kimseye niye büyük zaferler kazanmadın demiyoruz; iyi bir Partili olarak yaşa diyoruz; olgun yaşa, oturaklı yaşa, dirayetli ol, otoriter ol, bu sıfatlarla oynama, kendini aldatma, çevreni aldatma, hiçbir şey yapmıyorsan ciddiyetine halel getirme, yapabileceğin bir iş varsa yüksek bir hızla, yoğunlukla yap, yani onu başkalarına bırakma, yarışı bu biçimde anla, diğeri tam yapmadı, eksik yaptı diye sen de ona bakma, olumsuzlukları değil, olumlulukları esas al, büyüklükleri esas alıyoruz. Evet, yaklaşımımızın özü buydu. Şimdi bunlar doğru şeylerdir. Düşünüyorum

da bundan daha doğru, daha yetkin tarzda meseleler nasıl konulabilir? Belli ki ancak böyle konulur. Sürekli iflah olmaz bir ortayolcu olabilir miyiz; bu, sadece sahibini bitirir. O halde geriye ne kalıyor? Faşist teröre karşı yaşam yolunu açmak. Bu da seçkin bir topluluk olmakla ancak mümkündür, görevlere sınıksız sarılmakla, her gün, her saat çevremize bunu aşlamakla mümkündür. Bütün konuşma ve tartışmalara bu hakim olacaktır. "Lafta kabul ederim ama pratikte yine kendime bir yığın özgür alan tanırım, vaktimi istediğim gibi harcarım, bireysel harcarım, bazen duygusal konuşurum, bazen sert konuşurum, bazen küfür ederim" denilemez. Hayır, böyle olmaz. Doğruyu esas alan, bunu onaylayan adam bütün pratiğine bunu hakim kılar. Eğer böyle yapılırsa sanıyorum artık yanlış yöntemlerin ısrarla tutulmasının da bir anlamı kalmaz. Her arkadaş işleri ilerletebilir. Yani bunlar öyle çok yüksek bir eğitim de gerektirmiyor. Arkadaşların eğitim düzeyi buna uygundur. Onların üslubu, yöntemi eksiktir. İşte bunlarla onu aşın diyoruz. Eğer bununla tartışılırsa, bununla birbirlerini ilerletirlerse, yalnız kamplardaki militan sayımız bütün örgüt, ordu, cephe görevlerinin üzerine başarıyla yürüyebilir. Hiçbir şey olmasa bile ülkede büyük başarılar sağlayabilir. Kesinlikle buna inanmalıyız. Buna bir de gelişmiş bir kitle desteği, bir sürü grup, bir yığın alanda her gün gelişen propaganda hazırlıklarını eklersek bu işler yürür. Eğer biz gözlerimizi özgürlüğe dikmişsek, eğer bunu esas almışsak, samimiysek, bunun için PKK'nin kazanımları büyüktür. Eğer bunların oluşumunun yüceliğini adımız gibi veya nefes alış-verişimiz gibi bizden kopmamacasına bağlı kılmışsak yanılmayız.

Şimdi Ordu kurmaya doğru gidiyoruz ve bu devlet kurmaya kadar gider. Dikkat edelim, şaka yapmıyoruz, insanların hayatıyla uğraşıyoruz. Bu, büyük bir çaba demektir. Aynı zamanda yüksek bir yaratıcılık gerektirir. Bu süreçle kim oynayabilir, bu kimin haddinedir. Disiplin demektir ordu kurmak, otorite tesis etmek demektir, gidilen yerde ayağa kaldırmak demektir. Saygı duyacaklar sana, otoritene inanacaklar, saf bağlayacaklar. Bu sıfatlarla ancak deliller oynayabilir. Halkımıza ilk defa ciddi bir örgüt götürüyoruz. Onun öz askeri-siyasi ordulaşmasını dayatıyoruz. O zaman, öncü bütün haşmetiyle rollerini sergilemek durumundadır.

Yok yine de "beni ilgilendirmez, ben bunları yine tınmam, bildiğimi yaparım" derse, diyorum ki bu adam kendisini bitirmiştir. Hiç kimse "bildiklerimizi yine inceltiriz, sürdürürüz, kimse yanımızda yok, yaparız" dememelidir. Hayır, Partiden hiçbir şey gizlenemez. Her şeyiniz Partiye, Parti aynasına yansır. **Hiçbir şey Parti ortamı kadar net değildir.** O açıdan gerçekçi olalım, hafiflik yapmayalım, yüzeysellik yapmayalım, yanılgılı yaşamayalım. Ve hiçbir arkadaş bu özelliklerimizden olumsuz yönden etkilenmesin. Sonuna kadar olgun, çözümleyici bir tartışma, net, ayrıntılı görevleri çevrelerin önüne koyma sergilenmelidir. Her gün bir yığın insanın içindesiniz, önlerine bir yığın görev koyabilirsiniz, öğitebilirsiniz, kendilerinden bir ton bilgi toplayabilirsiniz. Yapmıyorsunuz, oturup sohbet ediyorsunuz. Affedilir mi bunlar? Şimdiye kadar bir şey demedik ama bundan sonra affedilmez. Aynı zamanda Kongre çizgisinin doğru yorumlanması ve uygulanması için bu konuyu bir anlamda bir uyarı biçiminde de ele alıyorum. Parti gerçeğimizi yeniden tüm yönleriyle doğru kavrayıp, doğru uygulayalım diyorum. Kabul edilecek esas durum, çözümlenen devrimcilikte ilerlemedir. Bu temelde önümüzdeki pratiğin üzerine yürürken, tüm Parti militanlarının alabildiğine duyarlı, yaratıcı hareket etmelerinin, pratiği gerçekten adım adım hazırlamalarının, ikirciksiz, her türlü ortayolcu hastalıklardan, özelliklerden kurtulmuş güncel siyasal durumun derin bilgisiyle ve geleceğin planlarına, amaçlarına yüksek soylu bir bağlılıkla ve bunun gerektirdiği her türlü yüksek çabayı, sorumluluğu takınarak yürümelerinin zaferi getireceği açıktır.

III. Kongre çizgimizi bu biçimde yorumlamamızı şimdi bazı örnek çalışmaları sergileyerek daha yakından göstermeye çalışabiliriz. Aslında konuyu bu kadar yakinen, kapsamlı bir açıklamaya gerek yoktur. Fakat kadro yapımızın uzun bir süreden beri gerçekten çizgiyi özümsemede ve hayata geçirmede gösterdikleri yetmezlikler, tıkanıklıklar bizi son derece düşündürmekte ve bunun anlaşılması için her çareye başvurmaya götürmektedir.

Ortada büyük bir yanılgının olduğundan bahsetmek gerekiyor. Ve gerçekten Partinin gelişim hattıyla, çizgisiyle, yine bunun Parti Önderliği tarafından hayata adım adım geçirilişiyle, kadro yapımı-

zın yaşamı, çizgiden ne anladığı ve çizgiyi hayata geçirmede —tabii hepsi değil, önemli bir kısmından bahsediyoruz, dönem dönem bazı uygulamalardan bahsediyoruz— sergiledikleri tutumlar arasında önemli çelişkiler vardır. Parti gerçeklerimizin yalnız dar, sınırlı kavranışı değil, çok çarpıtarak ve hatta tersine uygulanması birçok çabayı boşa çıkarıcı olmaktadır ve bu durumun bilmeyerekten kendini böyle yanılgılı bir biçimde sürdürmesi sözkonusudur. Gerek eğitim düzeyi, gerekse tecrübesi kendisini her türlü köylü dar görüşlülüğüne, subjektivizmine, kadercı anlayıştan tutalım isyancılığına kadar açık tutuyor ve birçok özelliği kendisinde rahatlıkla barındırtmaya elveriyor. Bundan rahatsız da olmuyor, hatta bir yığın gereksiz teepkilerle bunu sağa sola bulaştırıyor, büyük bir özenle hazırlanan Parti ortamını, Parti değerlerini çarçur etmekten çekinmiyor. Terbiye zayıf, değerlerin uğruna nelerin nasıl harcadığını kavrayış zayıf, biraz da zorlanmış, kendini düzeltmemiş, eğitememiş. İşte, hani sokaklarda söylenir, “ağzına geleni söyleme”, yani salt bir isyancılıktan öteye gitmeme ve devrimci yaşamı böyle anlama durumu var. Bu, tabii ki felaketi getirir. Lenin, her zaman söyler, “devrimciler eğitimi tamamlamalı, profesyonel devrimci ölçülere mutlaka ulaşmalılar.” Dünya genelinde de geçerli olan her devrimci hareketin kadrosunun tutturması gereken düzeydir bu. Bu konuda biz geçmişte birçok anlayışı ısrarla eleştirirken, özellikle Parti yapımız içinde çoğu kişinin Parti otoritesini bir babanın, aşiret reisinin, hatta bir tanrının otoritesine benzettiğini, Partiyle ilişkilerini bir mümin ilişkisi biçiminde ele aldığını, yani ağır bir idealist yaklaşımla yaklaştığını, Partide Parti Önderliğinin otoritesini baba, büyük veya bir ağa otoritesi, hatta zaman zaman bir sömürgeci otorite gibi kavramaya çalıştığını, Parti içindeki yoldaşlık ilişkilerinde kurnazlıklar ve düşmana gösterilmesi gereken tavırların gösterildiğini belirttik. Ne anlama geldiği, nereye götüreceği bilinmeden istenildiği gibi bir yaşam yaşanıldı. Bazen kölece boyun eğmecilikten tutalım kesinlikle düşmana karşı gösterilmesi gereken bir isyancılığın Parti içinde yaşatıldığı, her türlü sektarizm kokan, kuyrukçuluk kokan bir yığın davranışın sergilendiği, Partinin aydınlatan, ilerleten berrak ortamını bazen kendi basit hayalpe-

restliği için kullanmaya çalıştığı, bireysel tasarrufçu, Partinin disiplin anlayışını kendine bağlama ve kendi otoritesini geliştirmede kullandığı ve bunu da gözükara bir şekilde yaptığı, bunu rahatlıkla midesine oturttuğu, farkında bile olmayarak mübah gördüğü, fırsat bu fırsattır deyip gününü gün etmeye çalıştığı bilinen durumlardır. Parti gerçekliğimizi uzun uzun Kongre izgisi temelinde anlattık. Parti tarihimizi, güncel durumları ve geleceğin görevlerini ortaya koyarken aslında bir Partinin nasıl yaşaması gerektiği tam bilinsin diye bunu yaptık. Evet, bu kadar zorlukla yaratılmış bu değerlerin üzerine rahatlıkla oturulduğu, istenildiği gibi kullanıldığı ortadadır. Karar var, görevler var, gereklerinin yerine getirilmesi gerekiyor. Hayır, bunlar onu pek ilgilendirmez. Birkaç bahane ve engel gördü m rahatlıkla basit izahılığa, hatta biraz daha dayatırsa Partiye de kabul ettireceğini sanacak kadar gaflet içinde bulunabiliyor. Kitlelere yönelik her türlü bastırmacılığı, hatta zaman zaman her türlü tersliği gösterebileceğini ve böylelikle gününü gün edebileceğini düşünüyor. Yanındakilerini bırakalım eğitmek, her türlü yoldaşlığa sığmayacak hal ve hareketlerle, sözlerle yaralıyor ve bunun da adına otorite diyor. Parti nderliğine, Partinin bir bütün işleyiş kurallarına rapor nasıl verilir, ne zaman verilir fazla dikkate almaz. Bazen gerekli görür, bazen gerekli görmez, subjektif niyetlerle dolu yazılar yazar. Parti değerlerine bir mabede girercesine bakılması gerekirken, böyle kullanılması gerekirken bazen onu düşmanın insafına terkettiği görülür. Bunlar çok alçakça davranışlardır. Biz şimdiye kadar bu durumları acıyla seyrettik ve Parti içinde çalışanların durumuna yakıştırmak istemedik. Fakat ne acı ki bunlar yaşandı. Soruyorum; neden yaşandı acaba? Bu geler, unsurlar ve yapı niye sürekli hastalıklı yaşıyor? şimdi aile terbiyelerine, sömürgeci terbiyeye, ortaçağ kalıntılarına bağlanabilir ama, insanoğlu biraz iyiye, güzele göz diken bir varlıktır, kesinlikle ilerlemek gerektiğini kabul eden bir varlıktır. Özellikle vahşi bir baskı ve sömürü ortamında mutlaka özgürlüğe ulaşmak için doğaya ve köleliğe karşı mücadeleyi kollektif bir biçimde ve büyük bir tutkuyla sarılarak toplumsal bir varlık haline gelmeye başlamışlardır. Bunun için dinler, felsefeler, bilimin gelişmesi, büyük eylemler, kahramanlıklar sergileniyor ve

ilerlemenin hep bu temelde sağlandığını görüyoruz. Şimdi bütün bunlar yazıldı; bizim tarafımızdan da insanlık tarihinin doğru bir yorumu yapıldı. Gelişmenin doğru esasları ortaya konuldu. Tüm bunlara rağmen bizimkinin hala baba ocağından kaptığı pisliği Parti içinde yaşatmaya çalışması esef vericidir. Ne kazandırdı baba ocağında öğretilenler; TC'nin okullarında, ortaçağ kalıntılarının bağrında biz neler öğrendik? Şimdi Partide yaşayan bazı arkadaşlar, aslında çok çalıştıklarını sanıyorlar; emeklerinin karşılığı ödenmesi gereken bir ücretli gibidirler. "Yeter bu kadar zorluklara da katlanmışız" diyorlar. Bir küçük-burjuva eşitlikçisi, bir gündelikçi gibi yaşıyorlar, konuşuyorlar.

Büyük özgürlük kavgasına girenlerin bu tür hesapları olamaz, hatta bunu ruhlarına bile yakıştıramazlar. Bir ücretli gibi yaşamışsın kaç para eder? Böyleleri gidip bir fabrikada çalışsa çok daha iyi eder. Burası Parti, burası özgürlük ocağı. Yeni bir toplumun, yeni bir insanlığın yaratılması için büyük yürek ve fikir kavgasının verildiği ocaktır. "Yok ben yine böyle yaşarım", "ben yine bütün ilkeğimle, yetersizliğimle yaşarım", "basit insanım, köylüyüm" deniliyorsa, bu olmaz; bunlar suçtur diyoruz. Sen özgürlüğe karar vermişsin, eylem adamı olmaya karar vermişsin. Bu, büyük bir karardır. Bıçakla keser gibi, geçmişle, hatta gerici toplumsal ilişkilerle bütün bağlarını kesme cesaretini gösterme anlamına gelir. Düşmanla her dilden savaşmanın kabul edilmesi anlamına gelir. "Yok, ben yine eskisi gibi ilkel ve basit bir tarzda PKK'de yaşarım" deniliyor. Bu durum birçok bölgede çok yaygın ortaya çıktı ve her arkadaş bunu kendisine layık gördü. Esef edilecek bir durumdur bu. Şimdi ben de kendi örneğime biraz değineceğim.

Ben nasıl PKK'li oldum, bugünlere nasıl geldim? Genel Parti hareketi için günümüze kadar bir teorik soyutlama yaptık. Şimdi biraz kendi deneyimimi izah edersem, herhalde bu daha yararlı olur ve herkes biraz daha aydınlanır. Söylediğim gibi, ben de çok yoksul aile koşullarında, binbir problemin olduğu, doğru dürüst hiçbir eğitimin olmadığı, tam tersine her türlü kargaşanın hüküm sürdüğü, yaşamın günü üretmek için bir cehennemi atmosfer ortamı içinde geçtiği bir aile ortamında büyüdüm. Kö-

yümüzde okul yoktu; her gün saatlerce başka bir köye gidip gelecek, doğru dürüst yemekten uzak bir şekilde beş yılımızı geçirdik. Gittik geldik bir köyden diğer bir köye, öyle yaşadık. Daha sonra ortaokulu —ki sizlerin çoğunuzun yaşadığı okul düzenini biz tam yaşayamadık— her türlü minnet ve baskıyı kabul ederek, birkaç kuruş parayı şurdan veya burdan temin ederek veya ailenin binbir işle bazı imkanlarını kullanarak bir yıl burda, öbür yıl başka bir yerde zorbela okuduk. Şimdi okumadan okumaya fark vardır. Zaten çoğunuzun okul okurken nasıl okuduğu belli değildir. Büyük özenle okumak; büyük bir dikkatle, duyarlılıkla yeni şeyleri öğrenmek gerekir. Ezbere, kopyecilikle sınıf geçmek kişiyi geliştirmez. Tabii ki bizde özellikle küçük-burjuva katmanlarda kopyecilik anlayışı çok gelişkindir. Biz öğretmenlerimize de büyük saygı gösterdik ve onların büyük sevgisini aldık. Aynı zamanda köylü darlıkları ve kurnazlıklarıyla çok karşılaştık. Bilinir, köylüler birbirlerini adam yerine koymazlar, herkes biraz birbirinin kuyusunu kazar. Ona rağmen iyi bir ahlakı temsil etmek için tüm gücümüzü ortaya koyduk. Niçin yaptık bunları? Daha sonra iyi dostlarımızın olması için, iyi saygı yaratmak için ve çevremizin bize daha kolay ısınması için yapıyorduk. Tabii biraz toplumsallaşma, biraz ilerlemeyi amaç edinen herkesin çocukken yapması gereken işler yapıldı. Evet, ailemize yükleniyorduk, onlara yük olmaktan çıkmak için imtihanlara koşuyor, tüm gücümüzü ortaya koyuyorduk. Bu, bir ilerleme isteğidir. Sonra biraz daha bağımsız yaşama ve eğitilme imkanı elde ettik ve bunu çok iyi kullandık. Zamanımızı büyük bir tasarruf dahilinde harcadık ve daha çok öğrenmek için burjuvaziden, feodalizmden, sağdan-soldan öğrenilecek ne varsa hepsini öğrenmek için yoğun çaba sarfettik. Öğretmenlerden, gazetelerden, radyodan, bütün çevreden öğreniyorduk. İnsan, sorumlu bir varlıktır, her şeyden öğrenmesini bilir. Ailemiz artık bırakalım bize yardım etmeyi, bizden destek isteyince, biz anladık ki, onlar bizden daha kötü durumdadır. Artık onlardan kopmak gerekir, yani onlara fazla yük olmamak gerekir. Biz lise ikiden itibaren yük olmaktan çıkmanın gereğine inandık ve kendimizi bu temelde hazırladık. Şimdi bunu niçin söylüyorum? Şunun için; birçok arkadaş ailesinden, anasından, babasından,

sağından, solundan görmüş olduğu ilgiyi otuz yaşında bile utanmadan hala Partiden istiyor. Anası tarafından sevildiği gibi sevilmeyi, babası tarafından sevildiği gibi seilmeyi istiyor. Bazıları yoğun bir biçimde çocukların bu halini Partide yaşıyorlar. Hayır, **hayat acımasız, sınıf kavgası, ulus kavgası şiddetlidir.** Halen bu ortamda bu kadar hafif, düşkün ruh halleriyle yaşamak ne demektir? Şimdi arkadaşların niye iyi bir kumandan, halk önderi olmadığını daha iyi anlıyoruz. Çünkü bizimkiler çocuk; büyümüşler, yaşları otuzu geçiyor ama çocuklar gibi kendilerini ortaya atıyorlar. Daha önce de söyledim: Bazı arkadaşlar işleri sırtüstü bırakıyorlar. Bu, çocukluktur, ve öyle soylu bir davranış da değildir, kurnazlıkla da alakası yoktur.

Biz daha devrimciliğe girmeden, sıradan bir sorumluluk olarak yaşama karşı dikkatli, duyarlı olduk. Büyük saygı gösterdik çevremize; bir imtihana girerken "acaba başarır mıyım, başaramaz mıyım?" endişesini yaşadık. Bir tahtaya kalktığımızda iyi olmak için, tokat yememek, azar ıstırmamak, iyi not tutturmak için her şeyimizi ortaya koyduk. Yıllarca hep böyle davrandık. Aynı şey üniversiteye giriş için de geçerlidir. Biz küçük bir memur olup bağımsız yaşamımızı sağlarken, aynı zamanda yüksek okula nasıl gidilir diye araştırıyorduk. Biraz para kazanıyorduk, biraz kitap alıp okuyorduk, tüm gücümüzü veriyorduk okul okumak için. Tabii babamızı geliştirmek için değil, okul okurken biz boşuna siyasal bilgileri tercih etmedik. Orada siyaset öğrenilebilir, dolayısıyla da halka siyasal bir anlayış götürülür diye düşünüyorduk. Yani çok kaba da olsa, hayal de olsa böyle bir istek kendini belli ediyordu. Ve tüm imkanlarımızı bu sefer bunun için kullandık. Büyük kentlerde yaşamının zorluklarına katlanarak, bir şeyler öğrenmek ve bir şeyler vermek için tüm çabamızı harcadık. Şimdi bunlar öyle kendiliğinden sağlanan gelişmeler değildir. Ufak bir kelimenin, ufak bir bilincin altında yılların çabası vardır. Tabii bazıları için bunlar hiç önemli değildir. Onlar için önemli olan, baba ocağının çok basit yaşamının basit bir şekilde tekrar edilmesidir. Ama ilerlemek istiyorsunuz, iyi şeylere göz dikiyorsunuz. Göz diktiğiniz özgür şeyleri elde etmek için de büyük bir tutkuyla, namusperverlikle savaşma gereğini bileceksiniz. Ben kendimi olağanüstü göstermiyo-

rum, sıradan bir insanın yapması gerekeni yaptım diyorum, hem de çok cüzi, mütevazi bir biçimde yaptım. Ama sorumlu yaşadım, soysuzluk yapmadım, elde edilen imkanları iyi kullanmaya çalıştım. Kocakarı duygusallığına, lise toy delikanlılarının tavrına girmedim. Bize verilen değere karşılık biz de saygı gösterdik. Bazı imkanlar ortaya çıktıkça bunları hep ilerlemek için kullandık. O günün bizden isteyebileceği her şeyi sergilemeye çalıştık. Daha sonra üniversite yıllarında devrim sorununa, ulusal soruna doğru el attık. Bir bilgiyi bize öğretilene gerçekten kul köle oluyorduk. Şimdi bakıyoruz da bazıları bu kadar öğretilenlere sıradan bir saygı bile göstermiyorlar. Esef verici bir tutumdur bu. Bunu halk için yapıyoruz hepimiz. Biz baştan beri kurtuluş problemleriyle ilgili gerek yazılı önderlerden, yani ustalardan, gerekse sağımızdan-solumuzdan öğrendiklerimize büyük bir hayranlıkla, bağlılıkla, sempatiyle ilgi gösteriyorduk. Tabii bize fazla bir şey öğretmiyorlardı. İki konuşmaları, iki sözcükleri bazen bizim için rehber oluyordu. Bu konuda tarihten de örnekleri biliyoruz, "bana bir harf öğretenin kırk yıl kölesi olurum" denir islamiyette. Şimdi bizimkilere kırk harf değil, kırk kitaplık şey öğretiyorsun, halen duyarsız. Bu, zındıklık değil de nedir? Yani yaşamın inkarı değil de nedir? Bu, küfrün içinde yaşamak değil de nedir? Madem özgürlük değerli bir olay, madem bize dayatılan küfür ortamıdır, bundan kurtuluş için en azından bir müslümanın, müminin kurtuluş çabası kadar bir çabanın gösterilmesi gerekir. Şimdi bazı arkadaşların yaşamına bakıyorum, ne dinsel anlatımla bağdaştırıyor, ne felsefenin öğrenilmesiyle bağdaştırıyor ve hatta ne de bir kölenin bir efendiden kurtulma çabasına benziyor. Bu, lümpenin yaşam tarzıdır. Sorumsuz, serseri, dengesiz bir yaşam tarzıdır bu. Bugün Kürdistan'da yaygındır, ama esef edilecek, lanetlenilecek yaşamların en başında gelir. Diğer yaşam tarzı ise TC'nin dayattığıdır. Biliyoruz, TC bir kapitalizm dayatmıştır, biraz aydınlatma sağlamıştır, ama hakim ulus temelindedir ve ortaçağ kalıntılarıyla bunları içiçe yapmıştır. İşte bizim özgürleştığımız ortam böyledir. Biraz okuryazarlık öğrenilir, biraz sağ-sol görülür, küçük bir aile ortamı bulunur ve kapılan şey işte bunlar olur. Bir ailecilik veya bir benlik, bir bireysellik çıkar ortaya. Bu, feodalizmden tam kurtulmayı da

ifade etmiyor, sömürgeciliğin farkına bile varmıyor. Bununla idare ediyor, bir günü kurtarmayı pehlivanlık sanıyor veya gününü gün etti mi "benden daha iyi kahraman yoktur" diyor. Gerçek böyle değildir. Gerçekte vatan yok, gelişme yok, özgürlük yok, iş yok, sağlık yok, eğitim yok, yani hiçbir şey yoktur. Aslında yerle bir edilmesi gereken bu ortama rahatlıkla benimseniyor ve "biraz daha kırıntı yedim, biraz daha günümü gün ettim, yeter" deniyor. İşte yine bu açıdan en zor dönemdeydik, her bakımdan çok zor koşullardaydık. Biz daha 70'lerde bu yaşama isyan ettik. Bunun kabul edilmemesi gerektiğini büyük bir tutkuyla belirttik. Onun için kitap kurdu olduk. Onun için bir iki insanı bulduk mu saatlerce konuşuyorduk. Yürüyerek bir köyden diğer bir köye gidiyorduk. Birkaç kuruş paramız oldu mu en güzelinden bir kitap alıp defalarca okuyorduk. Şimdi daha sonra ellerinize çok şey ucuz geçti, hatta kendi yaşantınızı siz ucuz elde ettiniz, dolayısıyla kıymetini bilmediniz. Düşmana karşı bile varlığını savunurken çok eksik savundunuz. Çok tehlikelerle yüzyüze geldiniz, yani neredeyse yaşamınıza bile pişman oldunuz. Kendi yaşamı kendi başına bela olmuş kişi kimdir? Bu kimin yaşamıdır, nasıl kabul edilebilir? Bazıları basit köylü kurnazlığına kapıldı: "Yoldaşım gitsin ben kalayım" veya "günümü gün edeyim" denildi. Yani değer yaratmaktan uzak, yücelmekten uzak, yaşamı garantiye almaktan uzak yaşandı. Kısaca ülkelere ters düşen bu ruhu kendisine kabul ettiren adam lümpenliğin en kötüsünü sergilediğinin bile farkında değildi. Bununla ne kurtarılır, kişi bununla ne kurtarabilir ki? Köylü kurnazlığı komşusunu aldatır, başkalarının kuyusunu kazarak yaşayabileceğini sanır, ama gerçekte en düşkün bir durumu yaşar. Küçük-burjuvazi bir bütün olarak böyledir. Kentte de her türlü ahlaksızlığı, yozluğu, çürümeyi yaşıyor, bunu normal görüyor. Esef edilecek bir yaşamdır bu. Faşizmin her türlü kusuğunu benimliyor veya mecbur oluyor, buna fazla isyancılık gösteremiyor. Bunu kabul etmek şurda kalsın, imkan buldukça yerle bir edilmesi gereken bir yaşam tarzıdır. Hayır, bizim zamanımızda bunlar yoktu, 70'lerde ortamlar daha iyiydi, buna rağmen büyük bir isyancılık vardı. İşte o zaman Türkiye'de de gençliğin isyanıydı bu. Sıradan bir bilinçlilikle direniliyordu. O zaman bu kadar baskıcı bir 12

Eylül faşizmi de yoktu; ama buna rağmen direniş vardı. Sömürü düzenine, emperyalizme lanet vardı, herkeste bir mücadele isteği vardı. Bazı gençlerin idama kadar gittiğini biliyoruz. Büyük bir dirençle tek başına bu devletin darağacında bile büyük bir direnişi sergilediklerini biliyoruz. Daha o zamanda bile gençliğin en ileri ögelerinin gözünü kırpmadan ölüme gittiğini biliyoruz. Ve bizler de, bir şeyler öğrenelim, kapalım diye tüm gücümüzü ortaya koyuyorduk. Evet, bugün birçok değerimiz var, kitaplarımız var, her şey sunulmuştur, ama bunlar, yalnız o dönem gençliğinin mücadelesi ve bu mücadeledeki yerimizle değil, bununla birlikte çok sınırlı da olsa geldiğimiz direniş tarihimizin ufak imkanlarının çok iyi kullanılarak büyük bir devrimci çaba gösterilerek çoğaltılmış, bunun ta kendisi olmuştur.

Bunun böyle anlaşılması gerekirken, bazı arkadaşlar halen kendi yaşamlarına bile gereken saygıyı göstermiyorlar. Sanki çok ucuz doğmuş, ucuz büyümüş gibi. Hayır, belki size öyle gelir, ama analarınıza sorun sizi zor doğurmuş ve dokuz yaşına kadar korkunç yoksulluklar pahasına büyümüştür. Eğer hiçbir şey yapamıyorsanız bir çocuğun yetiştirme tarzını gözlemleyin. Analar kahrolur, gençliği biter o dokuz yaş içinde. Tabii sizin için bunlar önemli değildir, fazla ciddiye bile alınmaması gereken şeylerdir. Hayır, ama gerçekten zor yetiştik. Babalarımız bizi doyurmak için benliklerini feda ettiler, kendilerini sattılar, mahvettiler, "oğullarımız büyüsün bizi kurtarsın" diye. İşte şimdi "bana sanki ne vermiş ne alsın, sanki imkanlar, koşullar mı vardı" diyerek karşılık veriyorsunuz. Hayır, bunu büyük bir nimet olarak bilmeniz gerekir. Madem bu yaşa kadar geldiniz, o zaman tüm yeteneklerinizi ortaya koyup namuslu, onurlu yaşamın yolunu tutacaksınız. Yoksa kaplumbağanın kabuğunu beğenmemesi gibi "bana ne verdiler de, ne istiyorlar" veya "ona küçük bir ücretli memur gibi çalışırım, bazı şeyler veririm yeter" denilemez. Bunlarla rol oynanamaz, bunlarla insan iyi bir evlat olduğunu kanıtlayamaz. Şimdi biz tabii bunları yapmadık. Daha o zamandan itibaren her ne kadar ailede çelişkilerimiz var idiyse de onlara bile yararlı olmanın yolunu, gerçekten onları kurtuluşa götürebilecek felsefeyi, hatta başlangıçta dini, daha sonra burjuva felsefesini, siyasetini ve en son sosyalizmi

araştırarak bulmaya çalıştık. Ve daha lise ikideyken sosyalizmde karar kıldık. Bir küçük kitap bulduğumuzda, yastığımızın altına koyuyor, ertesi gün beş sayfa, on sayfa okuyorduk. Yüzde beş anlıyorduk, yüzde yirmibeş anlıyorduk, böylelikle biraz aydınlanıp bilinçlenmeye çalıştık. Ama bütün bunları bir yandan okul, bir yandan iş kavgası, bir yandan da çok çeşitli yaşam zorlukları altında yaptık. Değil böyle her gün devrimci eğitim imkanı içinde olmamız, nefes alma imkanımız bile yoktu. Fakat yaptık, sosyalizme ulaştık, sosyalist teoriyi özümstedik ve daha sonra ülke somutuna uyguladık. Tabii bazı ucuz yetişmiş adamlar da vardı. Babası biraz zengindi, herhalde ucuz yetişmişti veya çok köle idi, onun tüm işi gücü kendi şahsını kurtarmaktı. Şimdi böyleleriyle de çok konuştum. Bunlar bazen ilgi duyuyorlardı, ama çoğunlukla çıkarlarının emrinde oldukları için bir memur olmakla, bir meslekte gelişmekle aslında yaşamlarının zirvesine tırmandıklarına inanıyorlardı. Biz bunu yeterli görmedik, kurtuluşun bireysel anlamda sağlanamayacağını ta 70'lerde daha lise sıralarındayken biliyorduk. O zaman biz de para kazandık. Hatta sağdan soldan torpille biraz paramız oluyordu. Ancak biz bunları soylu bir ulusal ve toplumsal kurtuluş uğruna seferber edersek, sağdan soldan derleme de olsa beş-on bin lira parayı böylelikle haram olmaktan çıkarır, gerçekten halkın hizmetine koşulduğu için bir kamu malı haline getiririz diyorduk. Burs alıyorduk, maaşlarımız vardı, hep birleştirdik, PKK'nin ilk maliyesi böyle ortaya çıktı. Tabii sizlerden çoğu bunu bilmiyor. Talabani, bir ara "Siz siyaset kurarken maliyeniz nasıldı?" demişti. Tabii onlar alışmışlar, şu veya bu güç kendilerini desteklemezse siyaset oluşturamazlar. Bizimki öyle değildi. Maaş alıyorduk, daha sonra arkadaşlar da kimi bursunu getirdi, kimisi çalışıyordu. Burada yine Haki'den bahsedeceğiz. Biliyorsunuz, gitti çalıştı, hamallık yaptı, bursları vardı ve biz ilk maliyeyi böyle birleştirdik. Tabii daha sonra dağda silahını terkedenden, bir yığın imkanı tepen arkadaşlara fazla bir şey söylemeyeceğiz. PKK'nin ilk dönemdeki maliyesi gerçekten hep borçla oluştu. Biz halen bunları devlete ödemedik ve PKK'nin temellerini böyle attık. Kitapları şuradan buradan alıyorduk, yirmibeş kişi bir evde kalıyorduk. Halen de öyledir, görüyorsunuz. Bu paralarla bir otobüse bini-

yorduk, bir köye gidiyorduk, bir kente gidiyorduk. İşte PKK'nin gruplaşması böyle oluştu. Biliyorsunuz, bu konuda Mazlum'un da söyledikleri vardı. Bir gün orada geceliyor, bir gün kahvede veya sokakta, parkta, bir gün onun evinde ekmek yiyor, birinden bir sigara buluyorduk. Bunları hepiniz biliyorsunuz. Bu ilk kadrolar gecesini, gündüzünü hep Parti için harcıyordu. Bugün dev gibi imkanlar çıkacak ve siz bunları nasıl kullanamadığınızı görünce dehşetten irkileceksiniz ve kendinize lanet yağdıracaksınız.

PKK'nin bu ilk kurucularının, ilk çalışanlarının —sonradan bazıları bozulabilir, ama bu mesele değildir— kendilerini verdikleri üslup çok kutsaldır, soyludur. Biz o zaman işte böyleydik, Partinin temellerini işte böyle attık. Bütün bunlar çok açıktır. O zaman büyük kentlerde yaşamak bile meseleydi, sokakları dolaşmak bile sorundu. Hiçbir şey bilmiyorduk; köyden gelmiştik ve sosyalist bir kişiliğe doğru tırmanmak büyük çaba istiyordu. Siz eğitiminizi ihmal ettiğiniz için bunlar hiç bu kadar önemli şeyler değildir. “Ne de olsa burası PKK'dir, biraz bastır sonuç alırsın” deniliyorsa bu soytarılıktır. Bunun önderlikle, Partililikle hiçbir alakası yoktur. Ben o zamandan beri her insana en yüksek bir saygıyı, bana en basit bir şey öğretilene sonuna kadar bağlı olmayı, basit bir imkanı elde etmek için kırk takla atmayı ve bir otobüse para vermemek için 5 km yol alıp okula gitmeyi, yıllarca böyle yaşamayı esas alarak kendi eğitimimi tamamladım. Bir dost bulmak, bir taraftar kazanmak için yıllarca mücadele verdiğimizi biliyorum. Kemal PİR'in sözleri biliniyor: *“Gerekirse üç saat, gerekirse üçyüz saat bir kişi için harcıyorduk”* diyor. Fakat bazılarının yürekleri maşallah kömürleştiği için bunun anlamını bilemezler. Halbuki ölüme bunun için gidiliyordu. Basit bir dostluk kazanmak için saatlerce konuşuluyordu. Şimdi yüzlerce kişi ayağa kalkıyor da konuşmaya tenezzül edilmiyor. Peki bunun PKK'lilikle ne alakası var? PKK'nin gelişim tarzıyla ne alakası var? Fakat bazılarına göre normaldir bunlar.. Hayır, gerçekte normal değildir. Eğer biz PKK'nin değerlerine bağlıysak, bu değerlerin nasıl elde edilmesine de bağlı olmalıyız. Bazen iki saat konuşmaya bile tenezzül edilmiyor, yüzlerce kişi ayağa kalkıyor da kimse kendini sıkı eğitmiyor. Bu utanılabilir bir durum değil de nedir?

Birimlerimiz aylarca dağda dolaşmışlardır, bir yığın köylü gelmiştir, hem de ölümü göze alarak gelmişlerdir, bunlara okur-yazarlığı öğretmek şurada kalsın, Partimizin temel ilkeleri bile onlara anlatılmamıştır. Nedir bu peki? Mazlumlar, Kemaller ölüm tehlikesi altında yaşadılar, ama gerektiğinde üçyüz saatini harcayarak bir iki insanı kazandırdılar ve bugün büyüklerimiz olarak herkesin saygısını kazandılar. Mazlum bunu hapiste de yaptı. Küçük birtakım imkanları, o gazete parçacığından gerekli bilgiyi toplayarak yoldaşlara ulaştırmayı büyük bir coşkuyla yaptığını bugün anılarını iyi bilenler anlatıyorlar. Bugün bazıları bırakın tonlarca bilgiyi, gazete yazılarımız, silahlarımız, her şeyimiz yanında, fakat bunları yansıtmamak için her şeyi yapıyorlar. Peki bu lanetli bir durum değil de nedir? Bunlara göre önemli olan kendi durumlarıdır, güya kendilerine yapılan haksızlıklardır. Hayır, önderlerimiz zindanda bunu yaptılar. Peki siz kim oluyorsunuz, biz kim oluyoruz, neyiniz ezilmiş, neyiniz elinizden alınmıştır? Bunlar bizim hep önlerinde saygıyla eğilmemiz gereken kahramanlarımızdır. Peki, ne yapıyoruz bunların anısına biz? Unutmuş birçoğu, onların anısını unutmuş. Şimdi ben sabırla ve olgunlukla onların anısının gereklerini ve tabii halkımızın acılarının ve hatta halkımızın özgürlük özleminin gereklerini yerine getiriyorum. Bu tür tavirlara ise fazla bir şey demedik; çocukturlar, toydurlar, amatörüdürler, sıkışmışlar fazla örselememek gerekir dedik, ama insan bunu ısrarla sürdürürse, hatta bir yaşam tarzı halinde bunu dayatırsa, o adamı anasından doğduğuna kırk defa pişman ederler.

Şimdi geçmişi tekrar tekrar irdelemekte yarar vardır. PKK'nin ilk grup oluşumuna karar verdiğimiz 1973 yılında yeni cezaevinden çıkmışız, bilgilerimiz çok sınırlı, okullara gelenlerin büyük çoğunluğu ağa çocuğu, çoğu laf anlamayacak kadar soytarı, onlardan birkaç tanesini buluyoruz; "hadi biraz gezelim" diyoruz, bir iki fikir söylüyoruz, sağa sola göz kulak kesiliyoruz bizi kimse görmesin, duymasın diye, bir ağacın altına oturuyoruz, iki kelime söyleyince sevincimizden uçuyoruz görevimizi yaptık diye, biraz meseleyi izah ettik diye. Bir dostluk kazanmak için nefes nefese kalıyoruz. Bakın o zaman bana kimse emretmedi; ortada Parti diye bir şey de yoktu. Fakat insanlığa karşı taşınan bir sorumluluk vardı. Ama her-

kes insanım diyor, aileye, topluma, çevreye, halka ve insanlığa karşı her insanın sorumlulukları vardır. O halde o utanılası yaşamı aşmak gerekir. Geçmişte Kürt denilince herkes vahşiliğiyle dalga geçilecek bir varlığı anlardı. Tabii bugünün görkemli PKK olayında birçoklarının başı dönmüştür. Bugün birçok genç bu acıyı, bunun insan üzerinde yarattığı olumsuzlukları bilmemektedir. Ama insan olmak büyük bir olaydır. Utanılası bir şey çok kötüdür. Yani bakıyorum da çoğu arkadaş günlük sıkıntılarını bile kendi içinde eritemiyor, mesele yapıyor, hem de en önemli bir siyasi mesele yapıyor. Bu rezalet değil de nedir? Bu konuda çok örnek gösterebilirim. Mide ağrılarını siyasi bir sorun haline getirenler az değildir. Hayır, PKK doğarken hiçbir şeyimiz yoktu. Fakat sorumluluk vardı; düşkünlükten, alçaklıktan kurtulmanın gereğine inanıyorduk, sınırlı bir bilgiyle ve imkanla bunu yapıyorduk. Çok basit, sıradan bir eğitimle bunu yapıyorduk. Bu, o zaman için hepimizin daha fazla yükseklerde taşınması gereken bir sorumluluğun sınırlı bir biçimde gösterilmesiydi. Biliyorsunuz o zaman Hakiler vardı, Kemaller vardı, bu arkadaşları buluyorduk ve büyük bir doğruyu ortaya çıkardığımız için o zaman bile tüm gücümüzü ortaya koyuyorduk. Bir iki dost daha bulalım diye her tarafı tarıyorduk. Daha sonra hareketimiz gruplaşmaya başladı. Biz gece gündüz çalışıyorduk; bir yandan okul gerekiyordu, para alıp yaşamak için, diğer yandan mıncıklıkla tarama yapardık bir dost bulup çıkarmak için. Bunlar büyük çalışmaydı demiyorum, belki bugün için bir hiçtir. Fakat burada önemli olan sorumluluk anlayışıdır. Yaşarken nasıl bir duyarlılıkla hareket ediyorduk, burası önemlidir. O zaman emir de, örgütün talimatı da yoktu. Kendimizi sıkıyorduk ve bu sorumlulukları kendi kendimize çıkarıyorduk. Bunları niçin söylüyorum? Bugün kendi kendimizi sorumlu durumuna getirmek şurada kalsın, bazıları sorumsuzluğu geliştirmek için ne gerekiyorsa onu yapıyorlar da onun için.

Bunlar önemlidir. İnsanoğlu sorumluluk duygusunu kendisinde yaratan bir varlıktır; yerinde ve zamanında doğru kararı geliştiren bir varlıktır. Yoksa "ben şöyle hasta, böyle hastayım" diyerek bir kocakarı gibi düşkünlüğü tercih etmek olmaz. Niçin kocakarı, niçin sokak düşkünü derler adama? Bunlar lanetli sıfatlardır.

Bunlar, her türlü baskıyı, sömürüyü sinelerine oturtan varlıklardır. Ve hep de öyle anılmaya, öyle süründürülmeye layık kişiliklerdir. Devrimciler bunu kabul eder mi? Asla.

Bilindiği gibi ideolojik mücadele dönemimiz vardı; bir grup arkadaşla savaşır gibi ideolojik mücadele yaptık. Kelimeler üzerinde, kavramlar üzerinde büyük fırtınalar kopardık. İşte PKK, biraz da budur. Kemaller, Hakiler hayatlarını ortaya koydular; bunlar Kürt de değillerdi, bizim toplumun içinden de gelmiyorlardı, ama doğrularımıza öyle aşınaydılar ki, ölümüne bunları savunuyorlardı. Gençtiler, isteselerdi varlıklı bir yaşamı elde edebilirlerdi. Ama PKK'nin doğrularına, insanlığın sorumluluğunun gereklerini bilerek katıldıkları için, bu kadar büyük bir çabayla gittiler ve en büyük baskılar karşısında nefeslerinin sonuna kadar bu tutumu sergilediler. Şimdi ise sorumluluk var, örgütlenmeyi geliştiriyoruz. Peki kendiliğinden olmuş mudur bu şeyler? Mümkün mü? Bir insanı bir saat işinden koparmak, okulundan koparmak büyük maharet ister. Kürdistan'a yeniden dönüş büyük yürek ister, büyük sorumluluk ister. Tabii bazıları bunun farkında değildir. Ne de olsa "işte otobüse binip geldiler, biraz da sükseli bir meslekti bu devrimcilik" denilmesin. Hayır. Ağrı Dağı'na tırmanmak kadar zor bir olaydır. Dev gibi bir devleti karşına alıyorsun ve ona rağmen her şeyini ortaya koyuyorsun, yola çıkıyorsun. Bu kolay mıdır? Kürdistan'a döndük köylere gittik, kentlere gittik, binlerce toplantı yaptık. Tabii bunlar neredeyse unutulmuştur. Düşman, bugün tarihinin en büyük hatasını yaptığını söylüyor. Peki ne için yanıldı? O çabalardan ötürü yapıldı işte. İşlerimizi koşullara uygun yaptık, düşmanın elinde belge yok veya farketmiyor. "Bu biçimde örgüt mü kurulur" diyor. Ama biz kendimizi bir ayaklı gazete durumuna getirdik. Bugün 20 yıldır bu propagandayı sürdürüyoruz. Bugün bazıları hazır metinleri bile sağa sola dağıtmaya üşeniyor. Birçoklarının bütün gazeteleri düşmana kaptırdıkları biliniyor. Bu durum görevlere ne kadar bağlı olduğunu ortaya koyar. Herkes çok şey biliyor aslında, istese saatlerce birçok insana bir şeyler öğretebilir, fakat sırf üşendiğinden bunu yapmıyor. Ama ben, bakın görüyorsunuz, boğazımı yırtarcasına hiç de gerekmediği halde halen propaganda yapıyorum, gerçekleri açıklıyorum. PKK

böyle gelişmiştir. PKK'nin taraftar bulması bu çabaların ürünüdür, insanların PKK etrafında birleşmesi bu çabaların bir sonucudur. Demekki kendiliğinden olmamıştır bunlar; tarih kendi kendine ilerlemiyor. Kürdistan'da özgürlük tarihi hiç kendi kendine ilerler mi? İnsan biraz sağduyulu olursa, bunun mümkün olmadığını görecektir. Küçük bir tekerleği döndürmek bile korkunç çaba gerektirir. Eğer biz, halklar tarihinin ne kadar dehşetli yaşandığını biliyorsak, bu böyledir. Ama nahırda gezmek gibi bir tarzı yaşam diye sayıyorsak, bu insana işkence gibi gelir. Biz her gün otobüslerle halka ulaşmaya çalışırken, cumhurbaşkanı, başbakanı, "başlarımızdayız, asarız, keseriz, atalarına baksınlar ders çıkarsınlar" diyor, her gün idam ipini Demoklesin kılıcı gibi başımızda sallandırıyorlardı. Yine de biz Hilvan'a ulaşalım, Suruç'a ulaşalım, Mardin'e geçelim, Dersim'e ulaşalım, Kars'a gidelim diye koşturup durduk. İşte hesabımız buydu. Bir bilet temin edinceye, sağdan soldan bir dost buluncaya kadar tiril-tiril titrerdik. Mesele can korkusu değildi, gerçeklerimizi ne kadar taşırabileceğimizdi. Bunlar, şimdi bazıları için pek önemli görünmeseler de PKK'nin tarihidirler. Hem de inkarcılığın, yüzeyselliğin ve utanılası gidişatın tersine çevrilmesi ve kötü tarz gidişata dur denilmesi döneminde yapılmıştır. Adam yerine koymamalar, sınıf temelimizin duyarsızlığı, ulusal temelin duyarsızlığı alabildiğine fazlaydı ve yalnız yüreğimize dayanarak iş yapıyorduk. Bugün arkadaşlar, "ne de olsa PKK'nin silahlı bir gücü de var, dünyada da tanınmaya başladı, bu çabaları anmaya gerek var mı" diyorlar. Zaten bunları anmaya gerek görülmediği için, halka ve yoldaşlarına karşı bu kadar yetmez ve sorumsuz davranışlar içine girilebiliyor. Halbuki kölelik tarihi tüm yönleriyle kavransaydı, küçük bir mermi ve küçük bir sözcüğün uğruna bile her türlü çaba gösterilir, en iyisi yapılmaya çalışılırdı. Ama ucuz yaşandığı için, yani ananızın sizi ucuz yetiştirdiğini sandığınız için, babalarınızın sizi ucuz beslediğine inandığınız için ve de PKK'ye de ucuzca, gençlik döneminde katıldığınız —çoğunuz bazı zorlukları gördü, ama zorlukları bir kader gibi aldınız— için, her şeyin kolay elde edildiğini sandınız ve böyle olumsuzlukları yaşadınız. Çoğunlukla devrimci gelişmeye tepki duyduunuz. Bu nasıl bir şeyle sonuçlandı? Verimsiz bir pratik, ve-

rimsiz bir çalışma tarzı, başına buyruk, bireysel, tepkici ve daha sonra ortayolcu dediğimiz durumlar ortaya çıktı. Dikkat edilirse Parti tarihimiz, daha önceki birçok şeyde belirttiğim gibi yalnız benim değil —bunlar benim çok az dile getirmek istediğim çabalarımıdır, bunun gibi binlerce çabam vardır—, başka arkadaşların çabalarıyla doludur. PKK'ye emek verenlerin yaşamını didik didik ederseniz, Parti tarihini her yönüyle bilincinize çıkarır, yüreğinize nakşederseniz, o zaman da iyi bir PKK'li olabilirsiniz. Böyle yapmazsanız bir soysuz, mirasyedici ve çok tehlikeli birisi olursunuz. Yoksa bu biçimde geliştirilen bir Parti hareketine karşı görevlerini tam başarmamak, değerlerin korunması ve geliştirilmesi uğruna her şeyini ortaya koymamak mümkün müdür? Basit bir sermayedar bile birkaç kuruşunu bir şeylerin içine saklayıp dünyanın birçok alanına götürebiliyor. Sen PKK gibi hazineye sahipsin, ama dört yıl önce tuttuğun yerden belki daha da geriye götürüyorsun. O zaman bu, mirası harcamak, kendini harcamak değil de nedir?

Akıllı olmak gerekir. Evet, “biz, ne de olsa köylü kökenliyiz, iflaslı bir yaşam bizim yaşam tarzımızdır” denebilir. Hayır, böyle değildir. PKK, bir kapital biriktirmek açısından değil, ama her türlü özgürlük değerlerini biriktirmek için büyük bir üretici, yaratıcı harekettir. Küçük değerlerini misliyle büyütmesini bilen bir harekettir ve onun militanları da bunun yaratıcılarıdır. PKK'yi başka türlü yorumlama imkanı yoktur.

Şimdi demek istediğim, o dönemlerde Parti ideolojisini taşırmak için, kelle koltukta, Demoklesin kılıcı altında şuraya, buraya koşuyorduk. Bu sözlü çalışmaların riski de vardı, ancak PKK'yi başka türlü oluşturmak mümkün değildi. Daha sonra bu bilgilerin birikimini bir programa dönüştürelim dedik. Tabii çoğu arkadaş programı bile halen okumamıştır veya onun anlamını tam kavrayamıyor. Fakat biz tüm bilincimizi zorladık, başkaları nasıl yazmış, biz nasıl toparlayabiliriz diye Haki'nin anısınadır diyorduk. Çünkü devrimcilerin anısı önemli. O halkımızın davası için hayatını feda etmişse, sen de onun anısını ölümsüz kılmak için her şeyi yapacaksın. Yoksa kötü bir yoldaş olursun ve pek de saygılı birisi olmadığın ortaya çıkar. Tabii birçokları daha sonra yüzlerce şehidin anısını doğru dürüst yorumlamak şurda kalsın, asgari

görevlerini bile yerine getirmediği için duyarsızlaştı. Bu kötü ve kabul edilmemesi gereken bir durumdur. Haki şehit düştüğünde biz derin derin düşündük, yer-gök başımıza yıkıldı, yeniden nasıl yaşayabileceğiz, o dehşeti nasıl yırtacağız diye aylarca düşünüp araştırdık. Yalnız Haki mi, Halil Çavgunlar için de öyleydi. Daha sonra diğerleri için de öyleydi. Aylarca bu yoldaşların anısının gereklerini yerine getirmek için düşündük. O zamanlar çoğu arkadaş, "hemen isyan ederiz, intikam alırız, olur biter" diyordu. Peki yalnız intikamla biter mi? Açık ki bitmez; örgütü derinleştireceksin, yani onların anısını ölümsüzleştirecek çareyi, onların davasının garantisini sağlayacaksın ki görevimi yaptım diyesin. İşte böyle yaptık. Program böyle çıktı. O zaman çoğu, programı okumaya da yanaşmıyordu veya çok sınırlı okuyordu. Bu, Kürdistan'daki inkarcılığın, zayıflığın, kendini tanımamanın, yabancılığın korkunç bir ifadesiydi. Biliyoruz, Partiyi ilan edelim derken arkadaşlar duyarsız, eksik davrandılar. Yani birtakım değerler ortaya çıkınca, kariyerist biçimde onu ele geçirme eğilimleri ortaya çıktı. Biz kuruluş kongresini yapmaya çalışırken, aylarca oraya buraya fırlayıp kongremiz basit geçmesin diye kendimizi sonuna kadar zorlarken, tabii arkadaşların çoğu gözlemci gibi katıldı, ama tarih başka türlü de ilerletilemezdi. Çoğu arkadaş "kendimizi fazla sıkırmaya gerek yok" dedi. Tabii bunu diyenler sonra başa bela oldular. Ucuz ucuz özeleştirme yapmakla da herhalde çok iyi bir şey yapmadılar. Madem sorumluluk var, madem ulusa, topluma karşı sorumlusun, o halde dişini tırnağına takıp gitmelisin. Eğer o zaman böyle yapmış olsalardı çok şeyin kurtarılacağı, çok ileri gelişmelerin sağlanacağı herkes tarafından kabul ediliyor. Fakat kariyerizm vardı, hatta bakıp Partinin, gerici kişiliğini ezdiğini görünce, bir an önce kurtulalım diyorlardı. Peki nereye? Açık ki TC'nin kapılarına. TC ne verecek? Düşkünlük, uşaklık, ajanlık. Şerefli yaşam bu değildir. Tabii bütün bunlarla mücadele edildi. Partinin bu yıllardaki direniş mücadelesi uzun uzun anlatıldı. Manifesto bugün dünya dillerine çevriliyor, biz o zaman en sınırlı bilgilerimizle onu kaleme aldık, bugün herkes saygı duyuyor ona. Onda dile getirilen gerçeklerin hangi yaşamın ürünü olduğu biliniyor. Kuruluş Bildirgesi'ni o günkü bilgilerimizin dağarcığıyla yazdık. Bugün hepiniz bir

şiiir gibi okuyorsunuz. Fakat onu yaratan ruh hali, sorumluluk anlayışı önemlidir; onun görülmesi gerekiyor. Niye daha iyisini yazamıyorsunuz şimdiye kadar? Çünkü sorumluluklarınız zayıf, ruhunuzdaki duyarlılık zayıf da ondan. Bu kadar yıldır mücadele ediyorsunuz, niye iyi raporlar, iyi bildiriler, broşürler geliştiremiyorsunuz? Yüksek bir sorumluluk duygusuyla hareket edemediğiniz için böyle oluyor. Biz daha o zaman bunları yapıyorduk. Ama babamızın çiftliğini genişletmek için yapmıyorduk; tamamen ulusal ve toplumsal özgürlük için, insanlık için yaptık. Her arkadaş rahatlıkla bunu yapabiliirdi. Doğru dürüst yazılar bile halen geliştiremiyor, rapor sistemine bile hakim olunamıyor. Bu nereden ileri geliyor? Partileşmeyi eksik temellerde başlatmak ve daha sonra böyle sürdürmekten kaynaklanıyor. Açık ki tecrübe var, çok okunuyor, çok şey yaşıyor. Peki niye halen böyle? Dedik ya, eksik yaşam var, yanlışlı bir yaşam var da ondan. Biz de yaşadık; düşünelim, o zaman benim neyim vardı? Eskiden biriktirdiğim birkaç kuruş parayla kitap alıyorduk, ev tutuyorduk. Arkadaşların burs paralarıyla çoğaltıyorduk bunları. Biraz da çalışıyorduk. Çoğu arkadaş eksik yaklaştığı için, sorumluluğu eksik gösterdiği için daha sonra kendini ihmal etti ve en son bozguncular şöyle çıktı, ortayolcular böyle çıktı, direniş kahramanları da öyle çıktı. Bunlar bugün net olarak görülüyor.

Maraş katliamından sonra askeri faşizmin ayak sesleri sık sık duyulduğunda biz yine büyük bir sorumluluk içine girdik. Bir yandan MHP'nin katliam provaları, diğer yandan ağaların her gün baskıları vardı. Bundan sonra ne olacak, Parti nasıl yaşayacaktı? Umut yerle bir edilmek, o zamana kadar gençliğin döktüğü bütün kan boşa götürülmek isteniliyordu. Yine dişini tırnağına takmaktan başka çare yoktu. Şimdi yurtdışına çıkışı hazırlarken benim birkaç ay içindeki ruh halimi anlatamam, anlatmaya da gerek yoktur. Fakat sorumluluk vardı, hareketi mutlaka yaşatmak gerekiyordu. Urfa'ya mı gideceğiz, Antep'e mi gideceğiz, Van'a mı gideceğiz? İmkanlar sınırlıydı, o aylarda bir gün bir evde kalıncaya kadar dilimizde tüy bitiyordu. Bizdeki küçük-burjuva aile gerçekliği böyledir; biraz tehlike gördü mü panik başlar. Biz bu konuda ailelerimizin fedakarlığını da gözardı etmek istemiyoruz. Olumsuzluklar

yanında, halkımızın bütün o yoksulluğu yanında bir gün bize bir yemek vermek, bir gün bizi bir yerde barındırmak için çırpındığını da görüyorduk. Fakat aynı zamanda "kurtulalım bunlardan" di-yorduk. Yani böyle bir çekişmeyi sürekli yaşadık ve hareket ezil-mesin diye yeni bir çıkış yolu bulmaya çalıştık. Dışarıya çıkışımız harekete bir çıkış yolu bulmak içindi. Bazıları ne çıkma gereğini tam duydu, ne de çıktıktan sonra bunun niçin yapıldığını tam kav-radı. Onun için devrimciliği sığ, dar sorumlu, dar pratikçi biçiminde geçti. O zaman her gün büyük baskılar, tutuklamalar geliyordu, bunun dehşeti tam duyulsa ve yine örgütü yaşatmak gerektiğinin endişesi sonunda kadar taşınıyordu çıkışın büyük anlamı ve çıktık-tan sonraki hazırlıkların büyük önemini iyi idrak edilir ve ülkeye yeniden girişi çok büyük zaferlerle kapatmanın bir nimet, bir borç olduğu bilinerek böyle bir yaşam sergilenirdi. Bunlar eksik göste-rildi. Neden? Çünkü, çıkışın anlamı kavranamadı ve çıktıktan sonraki görevler de yeterince anlaşılmadı. O zaman ne yapıldı? Bilindiği gibi, provokasyon tahrir etti. Zaaflı taraflara hitap etti, 3/4 yapıyı bu iğrenç yaklaşımla uğraştırdı, anlarla oynadı. Bizim dışarı çıkışımız ve imkan yaratışımız çok açık ki tarihe karşı sorumlu-luğun bir gereği idi. Ama aşağılık adam, bir gün nasıl iyi yemek yiye-ceğini, nasıl dışarda soysuz bir mülteci yaşamını ele geçireceğini düşünüyormuş. Böyle yaptılar; kimisi kendini problem yaptı, kimisi şöyle dayattı, kimisi böyle dayattı. Her türlü kocakarılık, düşkünlük sergilendikçe sergilendi. Halbuki ben de dışarı çık-mışım, ben de bütün herkesin sorumluluğunu üzerime almışım. Bunlara kendimizden daha fazla yer, daha fazla yemek, daha fazla güvenlik, daha fazla okuma imkanı verdik. Eğitsinler kendilerini. Onların da tarihe karşı sorumlulukları var. Fakat sanki ben buna mecburmuşum da, kendileri de her türlü soysuzlukta özgürmüş gibi bir hareket tarzı ortaya çıktı. Tabii sonunda da herkes yaptığının karşılığını gördü. Biz direnişçi değerleri zorbela biraz ayakta tuttuk. Çünkü, bu namustur, onurdur, tarihtir; çünkü biz her şeyimizi yitirmekle karşı karşıyayız. Tüm yeteneklerimizi ayaklan-dıracağız ki biraz özgür yaşam olanağı bulalım. Yok eğer bana lenetli yaşam gerekli diyorsan peki niye çıktın yola? Kalk git, sığın düşmana ve gelme buraya. Ama "hem adım şöhretli bir devrimci

gibi, özgürlükçü gibi kalır, bol bol laf yaparım, hem de gereklerini yerine getirmem” diyorsan, işte bu olmaz. Bu da kendini çok kötü bir yanıltmaydı ve bu yanılgının sahiplerinin kendilerine de, bize de verdikleri zarar haddinden fazla oldu. Bizim bütün bunlar karşısındaki telaşımıza karşı aşağılık provokatör, “Ali arkadaş çok tahrik oldu, herhalde çok öfkeliyiz bizim bu çıkışımıza” diyerek karşılık veriyordu. Sadist gibi zevk almaktı bu. Bu çok düşküncü, çok lümpence ve gerçekten düşmanca bir şeydi. Peki bunlar ne kazandırdı? Bir hiç!

Şimdi biz, provokasyonla mücadele yıllarını hatırlıyoruz. Her gün sorumlu arkadaşlara; “bakın bu tehlikelidir, üzerine yürüyün” diyoruz. Onlar konuşma tenezzülünde bile bulunmuyorlardı. O, senin tarihinin temelleriyle uğraşılıyor, arkadaşımız ise arkasındaki binlerce kişiye rağmen aşağılık bir kişinin üzerine yürümüyor. Bunlar daha sonra özeleştiri konusu yapıldı. Biz burada tiril-tiril titriyoruz, saatlerce konuşuyoruz (çünkü dava çok önemli), arkadaşlarımıza bir ev, bir kimlik temin etmek için çırpınıyoruz, ama karşılığı da bana böyle ödettiriliyordu. Arkadaşlar bunun da farkında değillerdi, “bize yeterince bakılmadı”, “yeterince bizimle ilgilenilmedi”, “gerçek beni ırgalamaz, benim için mühim olan kişisel özgürlüktür, haktır” diyorlardı. İnsanlık dışı bir durum değil de nedir bu? Hak istiyor, millet şimdi hak istemeye başladı. Daha ulus kurtulmadan, toplum özgürleşmeden herkes kendisine özgürlük istiyor. Evet, işler çılgınlık derecesine gitti. “Yapmasan biz de sana kompo yaparız”, “biz her türlü bozgunculuğu geliştiririz” dediler ve yaptılar da. Sonuç ne oldu? Kendilerini de bizleri de çok kötü durumlara, çok büyük zararlara soktular. Tabii şimdi birçok arkadaş bu türküyü kulak kabarttı. Bozgunculuk türküsü güzel söyleniyor(!) ne de olsa işin içinde ucuz yaşam var. Aslında böyle bir durumu ne dünya kabul eder, ne insanlık kabul eder, ne de biz kabul ederiz. O dönem de böyle geçti. Yalnız o dönemde daha sonraki ortayolcuların ve bozguncuların önemli bir kesiminin bu türküyü kulak kabarttığını ve ortaya çıktığını da bilmek gerekir. Yani bu türküyü biraz dinlediler ve “bozgunculuk güzel şeydir, kişiye bazı şeyler sağlar” dediler. Basit bir yaşamı kurtarmak için buna girdiler. Zorluklara katlanmamak için bunu yaptılar. Bugün

bunlar nettir.

Daha sonra ülkeye yönelindi. Biz o dönemi de büyük bir duyarlılıkla yaşadık. Bazı arkadaşlar "gözden çıkarıldık, harcandık" demiş. Ortayolculuğun en önemli öğeleri bunu böyle söylemiş. Halbuki bizim burada bir günü idare etmek için neler yaptığımızı birçok arkadaş gördü, yaşadı. Yürekllerimizde her saniye baskı var ve sekiz yıldır bitmemiştir. Baskı nedir? Baskı siyasetidir, baskı Partinin bütünlüğüne yöneliktir, baskı, Partiyi boyun eğdirmeye yöneliktir. Bu, açıkça görünmez, bilinmez ve söylenemez. Baskı açık olsa insan fazla rahatsız olmaz. Fakat görünmez baskı, her türlü tehlikeye gebe dir. Ve sen çok büyük bir cesaret ve ustalık sergileyemezsen örgütü kurtaramazsın. Arkadaşlarımız bunun farkında bile değildir. Onlar için şehir caddeleri güzel, imkanlar da var, rahat yaşam da kokuyor. Hayır, ben bir saniye için de olsa bunu düşünemedim. Bir günümü rahat bir uyku ile dolu geçirmedigimi belirtebilirim. Dünyam bir başka türüdür. Sizin dünyanız da bir başka tür lü. Dünyayı eğer öküzün trene baktığı gibi siyasal gerçeklerden kopuk, politikadan kopuk, en az sorumluluk, en az duyarlılıkla değerlendirsen o zaman böyle bir sorumsuzluğu rahatlıkla yapabilirsin. Ve yaptılar da. En iyi eğittiğimizi sandığımız arkadaşlar buradaki yaşamı böyle ele aldılar. Halbuki değil. Kürdistan tarihinde ilk defa dışarıda çember kırılıyor, bir halkın özgürlük nefesi sağlam bir garantiye kavuşturuluyor. Ancak bunun karşılığı var, mühleti var. Bunu sana ödettirmek isteyen güçler olacak. Bazıları dedikodu ve inançsızlıkla yola çıktılar. Ve daha sonra yapımıza ellerinden gelen her türlü kötülüğü yaptılar, kötü yönetimi dayattılar, gösterdiler. Biz yine onlarla aynı ağızı kullanmaya, aynı basitliğe tenezzül etmedik ve kesinlikle muhatap almayacağız da. Fakat bunlar gerçekten tarihsel hakikatlerden, dünyamızın yaşadığı gerçeklerden uzak yaşıyorlar. Biz burada büyük bir onur kavgası verdik. Eğer arşivler açılırsa bizim burada nasıl bir direnme koyduğumuz görülür. Ama bizim en yakın arkadaşlarımız duymak bile istemiyorlar. Bazı arkadaşlarımız burada bir-iki kez örgütlerin yanına gidiyorlardı, bir-iki sert laf yapıyorlardı, kapıdan çıktıktan sonra da her şeyi unutuyorlardı. Oysa burada politika vardı. Sen halkına bir şey kazandırmak istiyorsun. Gerekirse kırk defa bir

kapıya gider iyi söz söyler, yalvarır-yakarır sonuç alırsın. Ama yok, "Ali arkadaş yapar" deniliyor. Ve yine ben her türlü işle uğraşıyorum. Ülkede bile durumlarını ben idare ediyorum. Ne burada yaşamasını biliyor, ne orada. Peki sen neye yararlı olacaksın? Arkadaşımız "ben başıma belayım, aslında benim sorunum bu dünyaya gelmektir" diyor. O zaman git anana sor derler adama. Sen dünyaya gelmişsin bunun sorumlusu ben miyim? Baban, ailen seni böyle yetiştirmiş, ben ne yapayım? Biz sana biraz özgürlük yolu açtık, o kadar. Bir yerde, adam neredeyse dünyaya gelmenin sıkıntılarını bile Partiye ödettirmek istiyor demiştik. "Bu dünya benim hoşuma gitmiyor, daha iyi bir dünya istiyorum" diyor. Bu dünya böyle yaratılmış, işte bu dünyanın Kürdistan parçası böyledir. Biz bunu tamamen veri olarak aldık. Sorumlu muyuz? Gerçi başkaları PKK'yi her şeyin, bütün olumsuz tarihin de sorumlusu olarak görmek istediler; ama bu bir iftira kampanyasıydı. "Bütün kötülüklerin ebesi PKK'dır" dediler. Biz hayır diyoruz buna. PKK '80'lerde gelişti veya çok çok yedi-sekiz yıllık bir geçmişi vardır. Tarihin olumsuzluklarından sorumlu tutulması insafsızlıktır. Arkadaşlar da bu yalana çoğunlukla kendilerini inandırıyorlar. "Aslında bu PKK istediğimiz gibi değil, bilmiyor mu benim içimde bu kadar duygularım var, düşüncelerim var, niye buna değer verilmiyor" diyorlar. Daha önce belirttiğim gibi, kişi kendi mide ağrılarını bile siyasi bir sorun haline getirmeye çalışırsa, o, dünyanın en basit adamı olmaya doğru gidebilir. Halbuki siyaset, bireysel, sınıfsal, her türlü basit, dar çıkarlardan soyutlanır; ve sözün, düşüncenin, iradenin en büyüklüğünü gösterme sanatıdır. Devrimci siyaset budur. Arkadaşlarımız biraz gözü açılmış, biraz diyalektiği öğrenmiş, biraz da insanlara hükmetmesini öğrenmiş, bunu Partiye karşı kullanıyorlar. "Ben bu partiyi nasıl dize getiririm" diyerek hesap yapıyorlar. Biz, bazı ortayolcu arkadaşları eleştirirken, "bakın" dedik, "siz hata yapıyorsunuz, PKK için harcanan çabalar sizin düşündüğünüz gibi değildir. Burada yapılan sağı-solu yontarak kişinin kendisini rahatlatması; ucuz yönetim, ucuz tasarruf veya bir şeyler yapma ama karşılığını da böyle almaya çalışmaktır. Bu doğru değildir. PKK'nin yetiştirme tarzı, PKK'nin altındaki fedakarlık, sorumluluk böyle değildir." Ama yok, onlar köylü kurnazı

gibi, "ne de olsa kimse yoktur, burası da dağdır veya burası Avrupa'dır, ne yaparsak yanımıza kar kalır" diye düşündüler. Ama sonra geldiler, hepsi burada en basit bir biçimde, ne kadar basit olduklarını, ne kadar hata yaptıklarını yarışarcasına sergilediler. Fakat niçin böyle? Şimdi ben bugün çok iyi hesap verebilirim. Her şeyi, zaaf larım da dahil, güç getirip getirmediğim de dahil izah edebilirim. İnsanım, birçok eksikliğim olabilir. Fakat bir şeyim var ki, tüm gücümü seferber ediyorum. Bazıları bir küçük grubu idare edemiyorlar, bir küçük grubu eğitemiyorlar, ben ise çok uzak bir alanda ve koşullarda binlerce kişiyi eğittim. Sizler kadar hareket olanağım yok. Buna rağmen nasıl eğittik, tahammül gösterdik, yiyeceği, içeceği, kitap, kaset ve silah gibi her türlü ihtiyacını karşılamada nasıl sabır gösterdik? Sorumluluk var çünkü. Tüm benliğimi buna katıyorum; bu, bir görev anlayışıdır, görevleri yerine getiriş tarzımızdır, çalışma, yaşama tarzımızdır. Bazıları kendileriyle bile ilgilenmiyorlar. Peki biz buna ne ad takacağız? Birkaç insan etraflarına geliyor, onlarla ilgilenme gereğini duymuyorlar. Peki buna ne diyeceğiz şimdi? Ben de olağanüstü bir kişi değilim, bir Parti görevlisiyim. Sınırlı imkanlarımla bunu yürütüyorum. Peki başkaları özgür müdür bu görevlere karşı? Yapı çok iyi eğitilmiş midir, sağlam mıdır? Hayır. Zorbela kendini idare ediyor. Peki niye böyle? O zaman düşkünlük var, görevlere karşı sorumsuzluk var, basitlik var. Devrimcileşme olayına tüm yönleriyle hakimiyet yok. Bu, büyük ve affedilmez bir yetersizliktir. Şimdi eğer "ne de olsa Kürdistan'da henüz ordu yok, yasaları da yok, kim ne yaparsa yanına kalır" diye düşünülüyorsa, bu anlayış yarın mutlaka ezilecek bir anlayıştır; sahibini ihanete, her türlü düşkünlüğe götürecek çok tehlikeli bir anlayıştır. Ve kökenini yüzyıllardan beri sömürgeci-köleci tarihin o kişideki yansımada bulur. Bu durumun ilerici insanlıkla hiçbir alakası yoktur. Bazı arkadaşlar bunu usul haline getirdiler. Halbuki önderlik ettiğimiz PKK'de, direniş değerleri hayli fazladır. Onların hepsini inceleyelim, göreceğiz ki bu durumlar kabul görmüyor. Fakat buna rağmen bir yığın kişide ortayolculuk geliyor. Tehlikelidir bu. Kesinlikle sahibine fazla bir şey vermeyecek, onu yaşatmayacak bir durumdur. Bu durum bazılarına belki normal gelebilir ve "ne de olsa geri bir ülke-

den geliyoruz, çok kötü toplumsal koşullar da var" denilerek izahatı da yapılabilir. Ancak bu çıkış yolu değildir. Zaten özeleştiriler biraz da böyle ele alındı. Halbuki biz, iki-üç yıllık pratiğimizi gözden geçirmeye çalışırken, yine yüksek bir duyarlılıkla hareket ettik. Ben, bir kişinin buraya getirilmesi için sizin düşündüğünüzden, tasavvur ettiğinizden kırk kat daha fazla sorumluluk duyduğumu belirtebilirim. Yani bazılarının kendi yaşamına verdiği değerden çok fazlasını biz onlar için sergilemişiz. Onlar zaten yaşama gereken değeri vermemekle, yaşama karşı sorumluluğu yerine getirmemekle çok şeyi yitirmişlerdir, onu tekrar iade etmek gerekir, eğitmek gerekir. Biliyorsunuz Şeyh Sait isyanı oldu, Seyit Rıza ayaklanması oldu, bir kişi kurtulamadı, dışarıya çıkamadı. Onbinlerce insan öldü, öldürüldü. Kürdistan'ın ücra dağlarında bin yıldır bir köyden diğerine bile gidemeyen insanlar vardı. Peki nasıl oluyor da biz birdenbire böyle modern yayınlar, imkanlara ulaşabiliyoruz. Tabii yaşamı ucuz yakalayanlar için bunlar kolay ve ucuz geliyor. Halbuki bunlar müthiş faaliyetlerdir. Onun için ne göreve gidilirken gereği yapılabilir, ne de gelmenin büyük önemi kavranabilir. Dolayısıyla dar sorumluluk ve basit birtakım arayışlar içinde kalındı. Yok eğer tarih bilinci yüksek olsaydı, eğer güncel gerçeklerin tüm yönleriyle kavranması sağlanmış olsaydı herkes bir dev olarak çıkardı. Bu kesin, bundan kuşkum yok. Ama "ne de olsa babadan kalma yaşam budur, yani Kürt Mehmet nöbete, TC okulda, kışlada bize bunu söyledi, mahallede hep bize böyle söylediler, ailede hep bunlara böyle alıştık" deniliyor. Bugün faşizm karşısında bu yaşam neyi kurtarıyor? Toprağı kurtarmıyor, özgürlük yok, iş yok, sağlık yok; ama düşkünlük var, ajanlaşma boldur, uşaklık boldur, yozlaşma, açlık boldur, hastalık boldur. Buna yaşam denilebilir mi? İşte arkadaşlarımızın felsefesinin vardıgı nokta! İşte yüzyıllardan beri yaşananların günümüzde en berbat bir kesiti daha! PKK, buna karşı isyandır, PKK militanları her yönüyle bunun reddi demektir. Yine yeterince düşünülüyor, "ne de olsa böyle geldi böyle gider" deniliyor. Yani eskiyi değişik biçimlerde sürdürmenin, sömürgecilik ve feodalizmin içiçe ördüğü toplumsal yapıyı, kültürü, ahlakı PKK'ye taşıрманın, onu inceltterek sürdürmenin adıdır ortayolculuk.

Biz her arkadaşın ülkeye gidişini, ülkeden çıkışını tek tek ve büyük bir özenle ele aldık. Biliyorsunuz bir arkadaşın eline silah vermek için burada nelere katlandık. Şimdi o silahlar nerede diyorum, doğru dürüst nerede olduklarını ve listelerini yapamıyorlar. Bu nedir? Bir orta boy silahı biz büyük bir değer olarak ele alıyoruz. Kaç tanesi öyle ucuza kaptırıldı. Halbuki bunlar senin özgürlük savaşında büyük bir toptur. Tıpkı ortaçağda İstanbul'u döven top değerindedir. Eğer kıymetini bilseydin bu görevi görebilirdi. Demin de söylediklerimden şu çıkıyor: **Küçük bir değer in elde edilişi PKK'de büyük bir çabanın ürünüdür. Onu kullanan da bunu bilerek kullanır. Başka kanun yoktur burada, başka esas yok!**

Kongre sürecinde bol bol özeleştiriler yapıldı. Yalnız söyleyelim, 15 Ağustos aşamasında arkadaşların sıcağı sıcağına yaşadığı —ki, çoğu yanibaşlarınızda şehit düştüler— savaşı ve şehitlerimizi duydukça biz burada lime lime oluyorduk. Her bir grubumuz gittiğinde onlardan daha fazla biz, bir tarafımızın yitirildiğini; dolayısıyla yeniden üretilmesinin gereğini düşünüyorduk. Arkadaşlar kaybettikçe sanki normal bir şeymiş gibi bunu yüreklerine oturtular. Halbuki yüzelli şehit verildiğinde düşmana dayatılacak karşı direniş hepimizin ve yüzelli kişinin yerini dolduracak bir kahramanlığa ulaştırmalıydı. Anılara bağlılık buydu. Ama yok, midenize oturtunuz. Yönetim böyle yaptı, sonuçta duyarsızlaştı, Partiye karşı inatlaştı, örtbas edici oldu. Bu kayıpların anlamı hiç olmazsa iyi verilir; hatalar, eksiklikler ortaya koyulur; kişiler payını ortaya koyarlar. Benim de payım olabilir, koyalım. Fakat hiç olmazsa ben kulağımı kabartıyordum, “bugün ne oldu” diye. Bir ayı az kayıpla çıkardığımızda bayram ediyordum. Ama büyük sorumluluğu olan, bu konuda eksikliği olan arkadaşların duyarlı bile olmadıklarını gördük. Sonra özeleştiriler yapıldı, çoğunu açığa çıkarttık. İşte “ben şöyle suçlu, böyle suçluyum, affedilsin” vb. durumlar gösterildi. Akıllı, olgun, dürüst bir kişi bunları yapmaz. Yeri geldiğinde ölür de. Yeterki görevini tam olarak yerine getirmiş olsun. Ben de gidebilirim, başkası da, bu mühim değildir, fakat sorumluluğumun gereğini yerine getirmiş olmam önemlidir. Ama arkadaşlarda hiç tedbir alma yoktur. Doğru bir örgüt anlayışı,

doğru bir üslenme, doğru bir vuruş, yani kısaca kurallı devrimcilik yoktur. Bilindiği gibi o zaman gelindi tartışıldı, ben daha '85'in Kasım'ında yaşadığımız gerçekleri ortaya koyduğumda "Arkadaş bizden daha iyi görüyor" denildi. Halbuki arkadaşlar o gerçeğin içindeydiler, sıcak, sıcakına yaşıyorlardı, kırk kat daha iyisini yazabilir ve yerinde tedbir de alabilirlerdi. Ama duyarsızlık var, sorumsuzluk var. Bunlar olduğu için daha iyisini yazamıyor, görmüyor ve gizlemeye de çalışıyorlar. Talimatlar peşpeşe geldi, açıklamalar geldi. Neden? Çünkü ben burada kendimi yaşamıyorum, bu şehri yaşamıyorum, ben dağı yaşıyorum, militanı yaşıyorum da ondan biliyorum. Yapamayanlar ise orada hayallerini yaşıyorlar, kimbilir kafalarını neyle meşgul ediyorlar. Bunun için gerçeği izah edemiyor, rapor edemiyor, eksik yapıyorlar. Sonra da örtbas etmeye, şöyle böyle yapmaya çalışıyorlar. Yapmayın, kendinizi aldatmışsınız, beni de aldatmaya çalışıyorsunuz. Ben bunları anlıyorum ve sorumluluğumun gereklerini bilerek yaşıyorum. Dünya bile bizi anlamaya, tanımaya çalışıyor. Bizim en iyi militanlarımız veya bize birinci derecede bağlı olan arkadaşlar başka türlü yansıtabilecekleri gafletine düşüyorlar. Tabii sonra ne yaptık? Tek tek durumlarını ortaya koyduğumuzda "doğru, şöyle dar kalmıştım, şöyle yetersiz kalmıştım, burada ortayolculuk var, burada bireysel tasarrufçuluk var, iste bu şu grubun kaybına yol açmıştır." Sonuç: Kendi ortayolculuğunu, basitliğini, hafifliğini, hayalperestliğini, inadını kendisine düşkünlüğünü kurtarmak için. Ne yapar bu? Her şeyi karıştırır, her şeye el atar, her şeye dil uzatır, ama hiçbirisinde de becerikli değildir. Bunu Partiye dayattılar, ne soylu ve sonunda kadar akıllı direnme, ne de bu aklından vazgeçme. Bir eli yağda, bir eli balda. Yani hiç birisinden vazgeçmez! Bunun kabul edilmesini istediler. Halbuki kabul etsem hiçbir şey ortada kalmazdı. Ne düzen, ne Parti, ne disiplin. Herkes birbirine girer, karmakarışık olur, dağılır giderdi. Şimdi buna yaşam denilebilir mi? Bu, kaç paralık değer getirebilir? Hatta o kişiyi bile kurtarabilir mi? Asla! Bu kişileri de biz kurtardık hem de onlara rağmen, yine biz akıllı davrandık, yine bunlara büyük bir özenle yöneldik, yolu gösterdik. Artık işine gelen yapar, gelmeyen kaçır, bu o kadar mesele değildir. Bunlar çözümlendi, Kongrede de bunlar iyice

dile getirildi. Hangi çıplak, somut olaylar içinde bu durumların ortaya çıktığını belirtmek için söylüyorum.

Devrimci kişi nedir? Şimdi ona gelebiliriz. Devrimci kişiyi, bütün bu anlattıklarımın, kendi deneyimlerimden çıkardım. Yalnız kendi deneyimim değil, diğer arkadaşların, özellikle şehitlerin katkısıyla da yerine getirdim. Yalnız zindanlarda değil, dağ mücadelesinde de artık görüldü. Agit arkadaşla biz burada sınırlı bir konuşma yaptık, daha önceden de fedakardı. Biraz açılma imkanı gördü mü müthiş açılıyordu. Hiçbir davranışı göze batıcı değildi, hep çekici, öğretici ve insanı ilerleten davranışlarla dopdolu. Dahi derecesinde değildi, ama PKK'nin iyi bir militanı olmaya gidiyordu. Herkes bunu gösteremez miydi? Gösterebilirdi. Hepimiz gösterebilirdik. İyi bir şey değil miydi bu, toparlayıcı değil miydi, sonuç alıcı değil miydi? Öyleydi ve zaferin yolunu getirecek kişilik de böylesi bir kişilikti. Ya diğerleri ne yaptı? "Daha iyi adam gelsin, daha iyi adam" diyorlardı. Sana ne olmuş? Senin gözünün önünde, her şey. Senden daha iyisi olabilir mi? Gözyaşı dökmekle biz görevleri yerine getirebilir miyiz? Hayır! Tarihimizin bu döneminde herkes kendisinde en yüksek sorumluluğu, en yüksek duyarlılığı, görevleri ortaya çıkarırsa, üzerine yürürse bu tarih başarılır. Ama biraz önce söylediğim ruh halleri dayatılırsa, kişi her şeyi dıştan beklerse, kendisinin dışında herkesi suçlarsa, herkese yüklenirse, kafa karıştırırsa, eğitmez, istek yaratmazsa, ilgi duymazsa, örgütlendirmezse, yani her türlü liberalizme, ortayolculuğa doğru dalarsa, bu felakettir. Bunun yerine toparlan, bilinçte keskinleş, irade de keskinleş, birleştiricilikte, örgütleyicilikte keskinleş, eylemde keskinleş; işte yaşam böyle olur. Bu çok açık. "Yok biz böyle doğduk, kalıntılar vardı, özellikler vardı, devam ediyor" denilirse, ben de bu olmaz derim. Ben iyilikleri dayatıyorum, sen kötülükleri dayatıyorsun. Ben ilerlemenin yolunu gösteriyorum, sen gerilemenin yolunu gösteriyorsun. O halde mahkum edilmesi gereken sensin, ben değilim. Seni senden kurtarmak için bunu yapmak mecburiyetindeyim. Şimdi arkadaşlar, "doğru böyle de olsun" diyebilirler. Hayır, sen yapmalısın, yani birisi seni sarsmadan sen doğru yola gitmelisin. Dinin de öğrettiği budur, felsefenin de öğrettiği budur, devrimci bilimin de öğrettiği budur. Sosyalist

toplumun da, kapitalist toplumun da yaşadığı budur. İslamiyetin de, hristiyanlığın da yaşamı budur. Buna karşı "biz sürü gibi gidip geliriz" denemez. Bize de insanca yaşam, örgütlü yaşam gereklidir. Bütün bunları çok sınırlı imkanlarımla ben göstermeye çalıştım. Fazlalığım yok aslında, hatta çok büyük noksanlıklar içinde yaptım, çok büyük bir ihtimamla, sorumlulukla yürüdük. Ve her arkadaşla büyük bir özenle eğildik. Halka da öyle. Her dostluğu mücadele içinde kullanmaya, her dostu etkilemeye çalıştık. Bunları yapmakla hepimiz mükellefiz. Ben babamın çiftliği için yapmıyorum. O zaman herkes bundan dersler çıkarmak zorundadır. Yoldaşsak bu böyledir, değil diyenlerin ise bizde yeri yoktur. Burada hep yoldaşlık gerekir, ölüm pahasına yoldaşlık yapmak için herkes buraya geliyor. Başka türlü biz ortam bulamayız. Şimdi bunun da anlaşılmayacak, anlaşıp da kavranamayacak yönü yoktur sanıyorum.

Parti merkezimizden bir-iki örnek vermek istiyorum. Bir-iki örnek de bazı kadrolardan verelim. Şimdi yetkiler tanıdık, sorumluluklar tanıdık. Bu akıllı arkadaşlar ne yapıyor? Bazıları fazla duyarlı olmuyor, sorumluluk duymuyor. Yani sıradan bir militan gibi çalışıyor. Birisi kurnazlığın farkına varıyor, "güç var, otorite var, ben şimdi buraya dayatayım" diyor. Yaptıkları kendi özeleştirilerinde vardır. Hemen belirtelim bunlar ders almak için, eğitim için okunmuyor; "sadece bir özeleştiriydi işte, herkes yazdı, bizimki var onun ki de var" diye düşünülüyor. Böyle değil aslında, muazzam öğretici değeri vardı bunların, siyasal eğitim için son derece öğreticiydiler. Ne yaptılar bunlar? Evet, ortamı kolladılar, ortayolculuk için saydığımız özellikleri çoğunlukla sergilediler. Bir yandan da kendilerini sivriltiler, otoriter kıldılar. Tabii bunu eğitilmiş, biraz disipline edilmiş Parti içinde yaptılar. Ben o zaman söyledim; "siz adam beğenmiyorsunuz ama bizim burada hazırladığımız adamlar ölümü göze alarak geliyor." Birkaç hain dışında istisnasız hepsi böyleydi, ama bizimki beğenmiyor. Beğenmemesi şundan: Niye kendi otoritelerine sonuna kadar bağlı değillermiş. Otorite nedir, nasıl yaratılır? Ben nasıl idare ediyorum? Orayı düşünmüyor, mühim olan niye kendisine tapılmadığıdır. Tapma kötü bir şeydir. Kişiye tapıcılık iyi değildir. Doğru yönetime, doğru önderliğe

sonuna kadar evet, ama kişiyi olmayan yeteneklerine boyun eğdir-
meye gelince, bu, burjuvalıktır, feodalizmdir, küçük-burjuva hasta-
lığıdır. "İyi, ne de olsa disiplinim var, beni dinliyorlar, bir dediğimi
iki etmiyorlar, dayatayım kendimi" anlayışları ortaya çıktı. Sonra
baktık obur şiştir bunlar, o şişkinlik bir hastalık haline geldi, sonra
bu iğrenç bir şeye dönüştü, özeleştiriyeye dönüştü. Peki niye şişirdin
kendi kendini? Tabii bazıları da kendilerini zayıflattıkça zayıflattı,
sanki yüzyıllardır aç. Bu iki mantık da sakat, merkezimizde bunlar
ortaya çıktı. Hayır, PKK insanı fikren, ruhen büyüttü. Ne öyle
kendini başkalarının sırtından şişir, ne de böyle yoksullaştır. Doğru
yol belli, büyümenin yolu, imkanları bellidir. Bunu bir türlü gidere-
medik. Neden? Bu orta yolculuktur da ondan. Yani eski toplumun
kalıntılarını yaşamadır. "Ben böyle gördüm, böyle hoşuma gi-
diyor" anlayışını sürdürmedir. Kendini şişirdikçe, egosu tatmin
oldukça hoşuna gidiyor; kafada ağırlık var, jandarmalık var. Biri de
eskinin yoksuludur, köy yoksuludur. Bir günü idare etti mi, yeter
onun için. Hayır, biz ne o fukaralığı kabul ediyoruz ve ne de bu
ağırlığı, jandarmalığı. Biz kollektif, kendimizle birlikte çevremizi
büyüten, ilerleten, özgürleştiren bir hareketin temsilcileriyiz. O
özeleştirimleri okuyun, bu konuda arkadaşlarınızı daha iyi tanıya-
caksınız, birbirinizi, kendinizi daha iyi tanıyacaksınız. Durumun
böyle olduğunu sanıyorum süreci yaşayanlar iyi biliyor.

Peki militanların, daha alt düzeyde veya birçok bölgede görev
yapan arkadaşların durumu neydi? Daha farklı değil, onlar da kari-
katür düzeyinde bunu yaşadılar. Daraldıkça daraldılar, eğitimlerini
ihmal ettiler, örgütlenmeyi ihmal ettiler. Eylemi ayda yılda bir
akıllarına gelirse yaptılar. Birbirlerine karşı sekte, liberal davran-
dılar. Eğer birisi uyanıksa tasarrufçu davranıyor, ağırlığını hemen
oturtuyor, jandarmalığı oturtuyor ve böylelikle birimi de kendisiyle
işlemez hale getiriyor. Onlarca örnek çıktı böyle, sonuçta ise vatan
kaybetti, özgürlük kaybetti, bizim emeklerimiz boşa çıktı. Dağ
uygundu, insanlarımız tapıyordu, kadrolarımızla yürünebilirdi,
ama işte doğru yolda yürünmedi, bu iş tam disiplinine uygun bir
biçimde yapılmadı. Sonuçta, herkes herkesten rahatsız, herkes
herkesi gevşetti, herkes herkesi biraz zorladı; hareket de oldukça
zorlandı. Herkes biraz da kendisine rağmen bizim çabalarımızla

kurtarıldı. Adamın gözü kara, "ölümü tercih ederim" diyor veya kaçmayı düşünüyor. Hayır, bunu yapma. Bize de iyi yaşam gerekli, sen bunu yaparsan eski yaşam tarzında ısrarlısın demektir. PKK'de gelişme imkanı yok mu? Var, işte bugün ortaya çıkmıştır. Kongre çizgisi bunu aydınlatmıştır, çözümlemiştir. Bundan arkadaşların en ufak bir kuşkuvarının olmadığını görüyorum. PKK çağdaştır, uluslararası ölçülere uygundur, tarihimizde en görkemli bir dönemdir, halkımızın o kadar bilinçsizliği ve yoksulluğu içinde en yüksek bir ilgiyle seyrettiği harekettir, her şeyini verdiği harekettir. Peki, kadroya ne düşünüyor? Halen kadromuzun yeterli ve sonuna kadar donanımlı olmaması kabul edilebilir mi? Açık ki hayır.

Bundan sonrası için de bir iki örnek verirsek biraz daha iyi anlaşılır. Ben geleceği nasıl düşünüyorum? Kongre çözümlemesini bu kadar örnekleriyle birlikte yaptım. Planlamasını yaptık. Dağı benden daha iyi bilen, ülkeyi çok iyi yaşayan arkadaşlardan daha detaylı hususlara inebildim. Mevcut olanı yeterli görüyor muyum? Hayır, amaç, derinleştirdikçe derinleştirmek, aydınlatkıkça aydınlatmak, özgür vatan için arzu ve umudu canlandırdıkça canlandırmaktır. İşte bunun için, kafamızı yorduğumuz sorunlar, bir dağ parçası nasıl iyi bir yaşam alanına çevrilir, bir vadi nasıl özgürce bir gelişmenin, eğitimin, örgütlemenin, eylemin alanı haline dönüşürülebilir, kısaca ülkemizin her parçası acaba gelişme için ne vaad ediyor biçimindeki sorunlardır. Arkadaşlar derya kadar güzel coğrafyayı yaşamışlar, ama onun hakkında bir iki şey bile söylemediler. Halbuki dünya halklarının tecrübesine baktım, bir parça toprak için destan yazıyorlar. Ama bazıları için bu önemli değil. Oysa çok önemli. Vatanın bir karışının bile bir saat özgürlük içinde kalması da kutsaldır ve insanı rahatlatır. Arkadaşlar bunu duymuyorlar, duymadıkları için de zaten bu dünyada kendilerine yaşam yeri yoktur. Yani özgürlük olayı esas alındığı için sosyalizm bu kadar geliyor, kapitalizm bu kadar geliyor. Sen bir işgalci gibi kendi toprağına bakarsan, onca direnişinin adım adım gezdiği toprakları düşünemeyecek kadar dalgın, duyarsız davranırsan şair olamazsın, yazar olamazsın, bir komutan olamazsın, insanlara değer veremezsin. Bu, lümpenliğin orada da devam

ettirilmesi demektir. Ben halen güzel bir su vadisinde bulunmayı en büyük nimetlerden birisi sayarım. Şimdi burada her şey olabilir, ama gerçekten ne tadı var, ne tuzu. Biz de geçmişte zorbela ülkede kalıyorduk, 20 kişi bir odada yığılırdık. Ama o zamanın uykusu şimdi yoktur. Bir çorbaya 20 kişi abanırdık, onun yine tadı vardı, şimdikininki yoktur. Bu, şu demektir: Özgürlük olayını yaşamadan, özgür topraklarda yaşamadan, diğer yaşamların fazla anlamı yoktur. Arkadaşlar diyor ki, "hapiste bile yaşam buradakinden daha güzeldi." Hapisten çıkan insanımız bunu söylüyor. Yani ona bile katlanmanın imkanları vardı, dışarıda fazla katlanmanın imkanları yok. Tabii bunun karşılığı nedir? Vatansız olmak, özgürlükten tümünden kopmak, mülteciliğin, yozluğun, çürümüşlüğü içinde tükenip gitmek. Bu da kötüdür. Belki fiziksel yaşamdır ama en kötü bir ölümdür. Bu kabul edilmezse, o zaman sonuna kadar vatan için, sonuna kadar özgürlük için yaşamanın değeri çıkıyor. İşte özgür bir vatan için faşist teröre karşı halkımızın kutsal direnişini ortaya çıkarmanın önemi bundan geliyor. Ve her şeyin önüne konulması bu nedenledir. Evet hiç kimse sanmasın ki dünya bize çok yol gösterir, halkımıza ve özgürlüğe yüksek bir değer biçildiği için biz bu gelişmeleri sağladık. Hayır, bazı siyasal çıkarları, hayatımızı ortaya koyarak dayattık. Niçin? Vatanda yaşamak basit değil de onun için. Siz bunun kıymetini, özgür yaşamın yaratılmasını bilmediğiniz için size öyle geliyor. Öyle değil, yanlış anlamayın, benden öğrenmek istiyorsanız yaşamın tecrübesini ben böyle özetliyorum. Fiziksel anlamdan tutalım ruhun ve bilincin yücelmesine kadar en büyük yaşam, en büyük savaş bugün elde silah Parti çizgisini hayata geçirmek için yürütülen savaşımdır. Yani bunu, "görevdir, emirdir, yapacaksınız" tarzında da söylemiyorum. Dolaşın bütün dünyayı, biraz dürüstlüğü olan herkesin rahatlıkla seçeceği tek tercihtir bu. Ayrıca burası Kürdistan'dır. Oradaki özgürlüğün kendine has bazı ilave özellikleri de vardır. Burada insan olmak için bile özgürlük için savaşacaksınız. Yoksa doğru dürüst yürümesini ve konuşmasını bile bilmeyen bir yapı ortaya çıkar ki, insan mı denir buna? Her şey düşmana gider, sana da Ortadoğu'ya, Avrupa'ya alınıp satılmak kalır. Peki, insanlık mıdır bu? Madenini, suyunu, bireyini, her şeyini bırak git başkaları için!

Bunlar yaşam değildir. Kendimizi bu konuda yanıltmayalım diyorum. İşte binlerce yıllık insanlık tarihinin süzüle süzüle insana öğrettiği bunlardır.

şimdi yarın eyleme gideceksiniz, karşınıza bazı adamlar çıkacak ve şöyle konuşacak: "Ben karımı düşünüyorum, çoluk-çoçuğum var fazla bana yaklaşma. Oğullarıma çok düşkünüm, kızlarıma çok düşkünüm, beni belaya sokma. Benim devletle biraz ilişkilerim vardır, işimi görmek zorundayım. Gönüllü değil, zor altındayım, mecburum" vs. vs. Sayısız şeylerle karşılaşırsınız. Çoğunuz bunları tınmadınız, normal bile karşıladınız. Halbuki onların karşımıza çıkardığı her şeyin özgürlükle ilişkisi vardır. Özgürlük bunları kabul eder mi, etmez mi? Bu, sizin özgürlükçü kişiliğimize bağlıdır. Kişiliğin sağlam, özgür bir kişilik olursa, bunlara top gibi cevap verebilir, bıçak gibi kesebilir. Onları koparıp tekrar kendine getirebilir. Öldürölmesi gereken nedir, kazanılması gereken nedir, anında tayin edebilir. Çoğunuz aylarca karar alamıyorsunuz. Bu sadece ne kadar basit bir kişiliğiniz olduğunu kanıtlar. İhanet kol geziyor, teslimiyet kol geziyor, doğru dürüst vuramıyorsunuz bile; bununla özgürlükte ne kadar kararlı olduğunuz ortaya çıkar. Aylarca sonra aklınız başınıza geliyor; bunda ne kadar hazırlıklı olduğunuz açığa çıkar. Aylarca sonra ben burada bir sestem bile sizin durumunuzu kavırıyorum. Söylediğiniz söz ve yürüyüş tarzınızdan bile ne kadar özgürlükle dolu olduğunuzu çıkarabilirim. Siyaseti ben böyle yapıyorum, siyasi gelişmeyi böyle sağlıyorum. Tabii sizin için mühim olan kendinizsiniz, Parti değil. Özgürlük savaşçıların ruhu birdir, iradesi birdir. Ortaya bir zayıflık, noksanlık düştü mü hepsi anlar. Bunu böyle bilmek gerekiyor. Ülkeye bu ruhla yönelinirse, ihaneti teşhis etmemek için hiçbir neden kalmayacaktır. Halkımızın aynı zamanda direnişçi değerleri vardır. Doğaya dayanıyor, acıya dayanıyor, yoksulluğa dayanıyor. Yani kısaca savaşabilme imkanları vardır. Siz bunları da görmek istemiyorsunuz. şimdi düşünün, bu adam bu kadar dayanıklıysa, bu kadar şeye katlanmışsa niye özgür savaşıma karar vermesin? Örgütsüzdür, doğru öncü istiyor, yeterli öncü istiyor, yalvarıyor bize "iyi öncülük edin" diye. Biz de iyi öncülük etmeli, doğru kararlar almalıyız. Birdenbire ben ailenin

hepsini çekemezsem bir tane evladı çekebilirim. Olumsuzların hepsini öldürmeye gerek yoktur, ama en tehlikelisini cezalandırır, diğerlerini kopartırım. Bunları tespit etmek o kadar zor değildir. Taktik diyoruz, komuta özelliklerimizi geliştirelim diyoruz. İşte istenen budur. Partimiz içinde bu kadar tecrübeyi yaşa, bu kadar aydınlan ve hala bir köyü nasıl tahlil edeceğini, o köyü nasıl devrimcileştireceğini bilme. Bu serseriliktir, bunun öyle darlıkla da alakası yoktur. Başka bir yerde de örnek gösterdik, kedinin nasıl fare yakaladığını biliyorsunuz. Ama bir daha incelemenizi salık veririm. Hayvandır ama avını nasıl yakalıyor? Bir şahinin örneğini verdik, izleyin. Küçük bir fareyi, küçük bir kuşu bile nasıl süzdüğünü, nasıl gözetlediğini ve onu nasıl uygun bir tarzda, yani saniyesini bile kaçırmadan nasıl vurduğunu görürsünüz. Peki biz bir haini süzüp onu en zayıf anında boğamaz mıyız? Bunlar yapılır, kesinlikle yapılır. Vatan bizim, toprak bizim, halk bizim. O bir haindir, o bir yılanıdır. Onu teşhis etmemek mümkün mü? Teşhis edip de gerektiği yerde vurmamak mümkün mü? Belli ki ilgilenilmiyor, eski derbeder yaşam, bana dokunmayan yılan bin yaşasın felsefesi sürdürülüyor. Bu durumda elbette ki vurulamaz, başarılı olunamaz. Eski tarz savaşırlığımızın bu anlamda da eski koktuğu ortadadır. Bizim sadece topraklarımız, özgürlüğümüz değil, insan olma haklarımız da elimizden alınmıştır. Peki, değerlerden bu kadar yoksun bırakılanları kim durdurabilir? İhanetin bu kadar tehlikeli olduğu bir ortamda onları elimizden kim kurtarabilir? Düşmanı kim elimizden kurtarabilir? Eskiden vahşi canavarlara karşı ilkel insanlar oklarını, yaylarını alırlardı, kılıçlarını çekerlerdi. İşte Hz. Ali şöyle savaştı, filan kahraman böyle savaştı derlerdi. Türk tarihi bile bu tip örneklerle doludur. "Bozkurtlar böyle vurdu, Anadolu'yu böyle zaptettik, Afşin şöyle, Adsız böyle, Selçuk şunu yaptı" derler. Şimdi çoğunuz köyünüze bile girmeye üşeniyorsunuz. Eski dostunuzu bile yanınıza çekmeye üşeniyorsunuz. Peki, komutanlık nerede kaldı? Komutan öyle olur mu? Bir jandarma bile daha fazla otoriter oluyor da, biz halkımız için gereken otoriteye ulaşamıyoruz. Bunda bir eksiklik var. Bakın benim de bir otoritem var. Nereye gidersem gideyim saygınlığım vardır. 20 yıldır bu böyledir. Hepinizin aslında ulaşması gereken bir seviyedir bu. Arkadaşını oyalayarak, bastıra-

rak, bireysel kurnazlıklarla insan otoriter olur mu? Açık ki olmaz. PKK'de otorite olmanın da büyük örnekleri var ve bunlar, belirtmeye gerek olmayacak kadar açıktır. Bunları esas almak gerekir, yoksa basitlikleri değil. Büyümenin esasları vardır. Ama "bunlar başkaları içindir, bizim için değil" deniliyor. Hayır, sen de militansın, bunlar senin içindir. Biz bunları niye sergiledik? Açık ki büyümeniz için. Bu kadar imkanı, fırsatı çiftlik kurmak için, fabrika kurmak için yapmıyoruz, Halk Ordusunun kuruluşu için yapıyoruz. Evet, bunlar emir ve talimatlardır. Diğer ülkelere bakalım, emirler ve talimatlar nasıl ele alınıyor? İşte beş para etmez Evren bile bir kez "irtica" dedi, ardından bütün devlet yetkilileri yakalamalara, tutuklamalara giriştiler. Sahte de olsa bunu yaptılar. Bir "bölücüler" dedi, hepsi canavar gibi üzerimize geliyorlar. Bizim de Halk Ordusunun kuruluşuna ilişkin talimatlarımız var, esaslarımız var, ilkelerimiz var. O halde niye hücum etmeyelim görevlerin üzerine? Şimdi ben kendi tecrübem için söylüyorum. Başka türlü biz birbirimizi yaşatamayız. Ne birlik olabiliriz, ne de kazanabiliriz. Demekki militan böyle olmaz. Militan, Parti emirlerini her şeyin üstünde tutan ve her şeye rağmen hayata geçiren adamdır. Komutan budur.

Şimdi biz tutturmuşuz "komuta özellikleri nedir?" diye. Aslında biz bu konuda çok yazdık. Gözümüzün önünden bir sürü Türk subayı geldi geçti. Askerler, onların karşısında nasıldılar? Evet onlar gibi yapalım demiyorum, ama onlar da bir komutandır. Yüzyıllardan beri süregelen özellikleri vardır. Ciddidir, fazla gevşeklik yapmaz, emirlerini sonuna kadar yerine getirir. İşte, bizi bu temelde yönettiler. Bizdeki bazıları ise laçka, emir midir, talimat mıdır hiç dinlemez; bildiğini okur. Yani "biz ordu olamayız, bizim için talimat-emir düzenine gerek yok" anlayışındadır. O zaman böyleleri Partiyle, Partinin yürüyüşüyle terstir ve aslında kaybetmiştir. Bir serseri gibi ortada dolaşıyordur. Bunlar tabii ki Kongremizde tasfiye edilmesi gereken olumsuzluklar olarak ele alındı; bozgunculuk, ortayolculuk her türlü eski toplumdan kalma özellikler olarak değerlendirildi, lanetlendi. Bütün arkadaşlar da "doğrudur, iyisini yaparız" dediler. Şimdi burada, böylesi yaşam konusunda yanıltmamak gerekir. Bu yaşam iyidir, özgürlük için

geçen günler iyidir. Ve bize başka türlü yaşam vaadleri de zaten yanlış. Parti içinde hesap yapmamak gerekir. Bu bireysel hesap yapanların işleri ne duruma getirebileceklerini biraz ortaya koyduk. Daha fazlasını da ileride koyacağım. Ben, kimin Parti içinde ne tür hesap yaptığını anlarım, gazetlerim ve bilirim de. Her an söylemem, fakat yeri geldiğinde söylerim. Yani "Parti bilmez, yaptığımız yanımıza kalır" dememek gerekir. O, büyüklüğü de bilir, küçüklüğü de; kurnazlığı da, dürüstlüğü de; özlü çabayı da bilir, kof çabayı da bilir. Kesinlikle bunu bilerek yaşamak gerekir. Birçok arkadaşın incir çekirdeğini doldurmayan kafasıyla Parti içinde çevirdiği dümenleri sırf utandığım için anlatmıyorum. Özeleştirilerde biraz dile getirdiler. Ben kırk katını söyleyebilirim. İyi değil, bunlar kötüdür. Ben sanmıyorum ki herkesten bu kadar yiğit olayım, güçlü olayım. Sıradan bir sorumluluk duygusuyla yürütüyorum bu işleri. Arkadaşların sağlığı benden daha iyi, gençliği, enerjisi daha fazladır. O zaman ne oluyor? Başka yaşam isteyenleri, yani anasının yanına gitmek isteyenleri gönderelim. Ama "hem ünüm olacak, hem de Partiyle oynayacağım, bozacağım ve buna da onay verilecek" denilmemeli. Böyle olmaz, sen ateşle barut yanyana olsun, ama patlama olmasın diyorsun. Bu kadar çocukluk yapılmaz. Yani birbirini reddeden anlayışlar vardır, uygulamalar vardır. Birinden birini kabul etmek gerekir. Parti içinde yaşamının yolları bu kadar açıktır. Kendini biraz zorlayan Partinin gelişimini doğru kavrar. Herkes kendini doğru tahlil etmelidir. Kongre gerçeğimiz üzerine yaptığım yorumlar Parti gündemine sunulmuştur. Herkes üzerinde bol bol düşünmeli ve tartışmalıdır. Bunları tecrübelerimden sonuna kadar arkadaşları yararlandırmak için yapıyorum. Şimdi kullanmazsanız; dar, yüzey-sel değerlendirirseniz sorumlusu siz olursunuz. Bunu ilerletecek, bu değerlendirmeleri ilerletecek çok şey vardır. Birçok noktaya dikkat çekilmiştir. Parti gerçeklerimiz kapsamlı bir biçimde ele alınmıştır, çözümlenmiştir. Çeşitli anlayışlar olaylarla netleştirilmeye çalışılmıştır. Tercihini yapmak isteyenler için, gerçek bir Parti savaşçısı, militanı olmak isteyenler için durumlar nettir. Bu şu anlama gelir; Partiye bağlı olanlar netliği yaşar, bağlı olmayanlar ise haddini bilmek zorundadır.

Biz hiçbir arkadaşa geri kalma, düşkün kalma, basit, hafif kalma imkanı vermeyeceğiz. Biz yalnız Partimiz için değil, o kişi için de bunu kabul etmeyeceğiz. "Sen böyle olamazsın, olursan her türlü yöntemle üzerine geleceğiz, seni bu durumdan kurtaracağız" diyeceğiz. Biz dışımızdaki bozgunculara, suçlulara bir slogan söylemiştik; **hiç kimse bizden köleliğe özgürlük diye bir talepte bulunmasın.** Şimdi bunu kendi yapımız için de söylüyoruz. Hiçbir arkadaş, düşkünlüğe, kısaca ortayolculuğa, her türlü eski toplumsal özelliklerimize özgürlük diye feryat etmesin. Yalnızca Partimiz için değil, o kişiye zararlı olduğunu, en başta onu yaralayacağını bildiğimiz için bu özgürlüğü tanıyamayız. Bu özgürlüğü tanımak demek, sınıf olarak burjuvaziye özgürlük tanımak demektir, feodalizme özgürlük tanımak demektir. Bunu tanımak, sömürgeciliğe özgürlük tanımak demektir. Yani bunu tanımak, kapıyı ardına kadar liberalizme açmak demektir. Basit, dar kafamızla olayları ele almayalım. Benim anlattığım gerçekler tamına böyledir. Küçük ruhsal özellikler, belirtiler için istediğiniz özgürlük bireysel üslubunuz, bireysel yaşam tarzı için dayattığınız şeyler aslında kendinizin liberalize edilmesidir. Ki, bu da bizde TC'ye kapaklanmaya kadar götürür. Biz bunlara özgürlük veremeyiz.

Eğitime evet, iknaya evet, devrimci düşünceyle pişmeye evet. Ama herkes buna dürüstçe yaklaşmalıdır. Bu Parti içi eğitimidir, böyle halledilir. Buna gelmeyenler ise kapı dışarıdır. Bu kadar açık ve net konuşuyorum. Geçmişte de bazılarına böyle konuştum. Partide yıkıcılığa özgürlük tanınamaz. Çocukluk yapmayın. Yok, "hem öyle yaparız, hem böyle, bağrına sokuluruz, hançeri de saplarız" dediler. Ben de kendimi savunmak zorundayım, Partiyi savunmak zorundayım. Çünkü, bunda bir halkın emeği var, ne diye sana kurban ettireyim.

O halde, geleceğin üzerine yürürken, bütün bu anlatılanlardan iyi ders alarak Parti içinde gerçekten yetkinleşmiş, tamlaşmış özelliklere ulaşmak ve gelecekte tam bir önder gibi —biz buna taktik önderlik diyoruz, komuta özelliklerimizin gerçekleştirilmesi diyoruz, devrimci pratiğin yaratılması diyoruz— olmak gerekmektedir. Böylesine bir şiarla yürümek, eksiklikleri, olumsuzlukları idam

etmek ve gerçekten her şeyi yaratmaya hazır kişiliğe ulaşmak gereklidir. Tercih edilecek, hem de koşa koşa tercih edilecek kişilik budur.

Tüm arkadaşları, yine bu temelde Kongre çizgimizi yorumlamaya ve hayata geçirmeye çağırıyor, bu konuda her türlü yaratıcılığı sergilemeye davet ediyorum.

18 Ocak 1987

Institut kurde de Paris

Institut kurde de Paris

Institut kurde de Paris

Institut kurde de Paris

"Bu topraklarda ne yeni bir din çıkabilecek, ne de yeni sosyalizm ve felsefeler icat edilecektir. Sadece dinlerin, felsefelerin ve hatta yanılgılı bilimsel bilgilerin de çözmekte zorluk çektiği sorunlara, tüm insanlık tarihinin gelişiminin olumlu özelliklerini özümseyen ve bunu günümüze taşıran, özellikle de uygarlığın doğuşundan günümüze kadar önemli evreleri yaşamış halklar gerçeğine, doğru bir yaklaşım sözkonusudur... O halde, bizim eylemimiz, Kürdistan zemininde ulusal kurtuluşçuluk olarak biçimlense de, çok büyük evrensel özü olan bir hareket olmaya adaydır. Tarih ve çağ bunu zorlamaktadır. PKK'nin somutu da budur ve bunun son derece yoğun anlaşılıp uygulanması gerekmektedir. Eğer PKK gerçeğine dayatılan bütün tarihsel ve güncel zorluklarla başetmek, insanı giderek hiçleştiren ruhu ve biçimlenişi kırmak ve burada büyük insanlığın bazı değerlerinin yeniden yaratılabileceğini ispatlamak istiyorsak yapılması gereken budur ve bu mümkündür..."

"Artık ülkeye girmek ve bir müddet sonra tekrar yurtdışına çıkmak olmayacaktır. Bir kez daha böyle bir çıkış gündeme gelirse, bu, tarihte birçok halkın başına geldiği gibi geri dönmek üzere bir çıkış olacaktır. Bunu asla kabul etmemek gerekir. Bir daha sökülmemecesine topraklarımıza yerleşip kök salmak için dağlarımız ve halkımız uygundur... Özgürlüğe doğru yol alırken, adımlarımızın sağlam atılması ve adımlarımızın sağlam yere basması, bizi çağımızın insanlık idealinin en çok yoğunlaşıp somutlaştığı bir cumhuriyete götürecektir..."

Institut Kurde de Paris

IKPLIV107051

15.- DM